

മലയാളിരുടെ പ്രാകരണം.

റവ : ജോർജ്ജ് മന്നൻ.

L BOOK STALL POST BOX 40 KOTTAYAM (S. I.)

A
GRAMMAR OF MALAYALIM
IN
THE LANGUAGE ITSELF.

BY
THE Rev. GEORGE MATTHAN
OF
THE C. M. SOCIETY.

മലയാളയുടെ
വ്യാകരണം.

റവറന്തു മാത്തൻ ഗീവറുഗീസു
എന്ന നാട്ടുപാഠിയായ് ചുമെക്കപ്പെട്ടതു.

COTTAYAM: C. M. PRESS. 1868.

PREFACE.

In submitting the following Treatise to the Public for their favourable acceptance, it will perhaps be expected that the Author should briefly state his reasons for doing so and explain the plan on which it is conducted.

The absolute want of a Malayalim Grammar in the Language itself, was the motive, which prevailed with him to take up his pen on the subject. The Ancient Literati of the country, being chiefly Brahmins, were only anxious to acquire a knowledge of the Sanscrit and regarded the vernacular as unworthy of their attention; which fully accounts for the want of any Grammatical work by the Natives themselves. It was this circumstance, which made the Language to be commonly looked upon by foreigners as a poor and ungrammatical jargon; whereas its natural capabilities are as good as those of any other language of South India, requiring only cultivation to develop its riches and beauties. My acquaintance with the Learned Languages as well as with some of the cognate Dialects and my being engaged in translations, revisions and original compositions in the language, qualified me in some measure for undertaking the work, which was felt to be a great desideratum.

By the above statement, the Author is not to be understood to ignore or depreciate the very able

Grammar published at Tellicherry by Dr. Gundert of the Basle Mission. It is however only justice to himself to observe that the greater part of this treatise was prepared before that work was issued from the Press, as will be evident by a comparison of the date which that publication bears with the time when this composition was submitted to the Missionary Brethren in the hope of getting it printed by the School Book Society. But the size of the work not allowing it to be received by that Society and the Author's means preventing him to undertake the printing of it on his own account, he thought it proper to wait till an opportunity offered itself of getting it published at the expense of some educational association. The opportunity, however, not presenting itself for a long time, he was induced to incur the expense himself rather than consign the work to oblivion. It was only after he had handed it over to the Press that he became aware of the existence of the work above referred to. If its perusal however had convinced him that it superseded the necessity of publishing this work, he would not have gone to the expense of doing so: for he had ample time to recall it, as it remained in the Printing Office unattended to for a considerable length of time. The two treatises are essentially different from each other, since they proceed upon different principles and methods. The chief excellence of Dr. Gundert's Grammar consists in the copiousness of the quotations from native authors in support of the rules which it gives. It is also valuable on account of its ingeniously tracing many words in common use to a Sanscrit original. But the rules which it gives are not always as correct and comprehensive as might have been, nor are they sufficient to meet all the exigencies of the case; as will appear from a comparison of Nos. 11 and 20

in that work with Nos. 41—43 in this treatise. But the principal difference between the two, as observed by an eminent and profound scholar, consists in the former being more “dogmatical” and the latter more “explanatory”, in the one furnishing the student with the bare rules and the other presenting him with the reasons together with the rules. This method, the Author thinks, is better suited to ensure success; for by it the study of the subject, in its very nature dry and difficult, is rendered more interesting and easy as well as more improving to the mind. In confirmation of the truth of this observation, he would quote the views expressed on the subject by that profound Linguist and Grammarian, Professor Lee, who says, “My conviction is, that to present the student with both the *Synthetical* and *Analytical* methods is by far the most likely to give him an interest, and to ground him, in the study of the Hebrew Language. To cultivate the memory as well in this as in every other sort of study, I hold to be good; but then I must insist upon it, that to interest and inform the mind is infinitely better. A very learned and deservedly celebrated opponent of mine, on this question, has argued that to give naked rules in Grammar is always the most likely to ensure the progress and to advance the truth. My opinion has been, and still is, that where we have men, and not mere children to study any Language or Science, it is our duty to lay before them at once both the rule and the reasons for it, and thus, at one and the same time, to present the grounds of the matter proposed for instruction, with rules calculated to assist the memory in retaining it; and thus to contribute towards improving the mind by habits of close investigation and enquiry”.

The Parts in Malayalim Grammar are made

four in this work as in most European Grammars, of which the First Part, called അക്ഷരലക്ഷണം or Accidents of Letters, coincides with Orthography, while the second, termed പദലക്ഷണം, or Accidents of Words, includes both Etymology and Syntax, the Inflections and Formations of words, as well as their Construction, in a sentence. In treating of them together, the Author has the authority of the native Tamil Grammarians who include them in one head, called ചൊല്ലധികാരം or the Chapter of Words. By adopting this method, he has been enabled to avoid going over the same grounds twice; which their separation would have rendered necessary, and to reduce the size of the Book which otherwise would have been considerably more bulky than it is now. To this plan however an objection has been made on the ground of its rendering the subject unintelligible. How can, it has been asked, the use of the Cases be understood by a person who is ignorant of the nature of the Verb on which it depends? My answer is, that the Verb also cannot be fully understood without knowing the relations in which it stands to the objects of which it is the attribute, or on which it exercises an influence. The truth is, that the different parts of speech in a sentence are so connected with one another that none of them can be fully understood without a knowledge of the rest. There is therefore as much reason for saying that the object being in the Accusative Case determines the Verb to be Transitive as that a Transitive Verb requires the object to be in the Accusative: otherwise it is inconceivable how that of two Verbs of the same signification, even in the same language, should, the one be Transitive and the other Intransitive; of which examples abound in the Learned Languages and may be found even in English; e. g. 'To reach' and

'To arrive'. In Malayalam the same Verb may be construed with different Cases under different circumstances, as is clear from the phrases എന്നെ ബോധിപ്പിക്ക and എന്നോടു ബോധിപ്പിക്ക. The above two Parts contain all that properly belongs to Grammar in the English acceptation of the term; for the remaining two Parts relate to Composition, Figures of Speech, Versification &c, which it was not the Author's purpose to treat of in the present volume.

It is also objected to the work, that, as it contains too many technical and newly coined terms and enters too much into the niceties of the Language, it is unsuited for becoming a class book in schools for children. But it may be stated, that the more important rules and remarks are worded in as simple terms as the nature of the subject will admit of and are printed in a larger set of types to distinguish them from observations relating to subjects of a more abstruse nature, and may therefore be read and studied separately, since they are so framed as to be entirely independent of the remarks printed in small types. With regard to the use of technical terms, I would also observe, that though their introduction may at first appear calculated to render the style obscure, it really promotes perspicuity and precision, as well as conciseness and elegance; for when the terms are once understood, they more readily and unequivocally suggest the ideas they are intended to convey. The terms in English Grammar are all technical, though others more intelligible may be found in popular language equal to them in signification. The terms *Name* and *Word* are, for instance, more intelligible than *Noun* and *Verb* and may be substituted for them without injury to the meaning; but they would not so readily and definitely bring to the mind the ideas these latter terms denote, because they are not

so appropriate, being associated with a thousand other things. To facilitate however the perusal of the treatise even to beginners, the Author has appended at the end of the volume, a Glossary of Grammatical and other difficult terms made use of in the work; and the reader, when he meets with a difficult term, has only to refer to it, where he will find, under each term, sufficient explanation and reference to make it clear to him. The corresponding English terms are also given in the Glossary, which will be found to be a great help to the English student, who may wish to make use of the work in his study of the Language.

The Author has bestowed more than usual attention on the Particles, or, as they may be more properly called, Connectives. They generally form the most difficult part of speech in every language from their unusual constructions and varied shades of meaning. He has endeavoured to show all of them except *eo*, *es* and *et* to be either Cases of Nouns or modifications of Verbs and explained their apparently anomalous constructions and uses on the general principles affecting all Nouns and Verbs. In treating of them in alphabetical order, he had in view the convenience of reference; for no other arrangement will enable the student to find any word with so much readiness.

With reference to the Half Vowel sound coming at the end of certain words, the Author has, on finding that a special notation could not be effected neatly without incurring the expense and inconvenience of getting a new set of types, thought it desirable to mark it by the Final Form of *e* rather than by the Inherent *eo* of the terminating consonant, as is done in some printed books; for the *e* seems to him the *usual*, *genuine* and *convenient* Orthography

I. That **ä** usually obtains in such cases will appear from the following statements.

1 It is uniformly the Orthography in books printed at Tellicherry in the North by the German Missionaries; for they have **ä** in all cases where the semi-circular mark, lately invented by them, is not used; and never have they recourse to **aa** as far as the Author can discover. e. g. യേശുക്രിസ്തുന്റെ ഉല്പാദനമൊ ഇവർക്കു മുമ്പേ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നതായ മറിയം യോസെപ്പിന്നു വിവാഹം—വിശുദ്ധാത്മാവിൽനിന്നു ഗർഭിയായിതു [Matt: I. 18.]

2. The same is the case in the publications issued from Trevandrum in the South. e. g. ഫരവരന്റെ കാലമാസം മുതൽക്കു [Almanac for 1035, P. 13 L. 3—4]

3. It is the one which generally obtains in the works published at Madras by the English Government. e. g. നിന്നിവെ പട്ടണം ക്രമേണ വലിച്ചു പ്രബലമായി തിന്നു. ചുറ്റുമുള്ള ദേശങ്ങളെ ജയിച്ചതല്ലാതെ അനേകം രാജ്യങ്ങളോടു കപ്പം വാങ്ങി വളർന്നു ശക്തിപ്പെട്ടു വലിയ രാജ്യമായിപ്പോയി [Historical sketches Book. I. P. 3—4.]

4. The Orthography is allowed in books printed in the C. M. Press at Cottayam on private accounts, e. g. ആകാശത്തിലും ഭൂമിയിലും അനേകം വസ്തുക്കളുണ്ടു അവറ്റിൽ ചിലതിന്നു ജീവനുണ്ടു. ചിലതിന്നു ജീവനില്ല. ചിലതു ആകാശത്തിലും ചിലതു ഭൂമിയിലും ചിലതു വെള്ളത്തിലും സഞ്ചരിക്കുന്നു. [Third Book. P. 1.]

5. The same mode of spelling is not foreign even in the authorised publications issued from the same Press. e. g. ചേരത്തുകൊൾവാൻ [Matt. I. 20.] അവനോടു [11 3.] മറെറായിപഴിയായി [12.] പുറപ്പെട്ടു പോയി [14.] എന്നോടു കൂടെ— നിങ്ങളോടു യാചിക്കുന്നു— [C. Prayer.]

6. This is the Orthography which even now prevails among the natives unconnected with Europeans. Here is an exact copy of a Firman of the Itapalli Rajah issued only six years ago, in which

the Half Vowel sound is uniformly marked by **ഉ**. The words are, അപ്പകൊട്ടു ഇരിപ്പു കട്ടി കാക്കു ചേന്നൻ തിട്ടു എന്നാൽ തിരുത്തികാട്ടു ദേശത്തു അപ്പകൊട്ടു പുരയിടം ഒന്നും നീയും നിന്റെ മകളും തിരുവിള്ളമാകെ അനുഭവിച്ചു കൊണ്ടു കാലത്താൽ മിച്ചവാരം ചുറ്റും ഒൻപതെങ്കിലും ചുമട്ടു പണച്ചുതും ആറും പിറവക കെട്ടുതാല വകകളെ പണവും സ്ത്രം അടിയന്തരങ്ങൾക്കു കണക്കുംപ്രകാരമുള്ള വരിയും ഇങ്ങു തന്നിരിക്കുമാറുകല്പിച്ചു നാം തിട്ടം തന്നിതെന്നാൽ കൊല്ലം ഹനുമാനു പ്രതിക ഞായറു ചവന്ദ.

II. That **ഉ** is the genuine Orthography will be clear from the considerations which follow.

1. This is the notation which obtains in old writings e. g. വളരപ്പരയരുതെന്നാട്ടു ദൂതാ. [നമചരിതം.] ദൂരത്തു നിന്നു പറന്നിങ്ങു പോരുനേരം ചാരത്തു കണ്ടു വിശേഷങ്ങൾ നീ. [ചാണക്യം.] നരനന്ദാർക്കുചെററും വിചയില്ലായ്കൊണ്ടു. [പഞ്ചതന്ത്രം.] പിററന്നാൾ സുമിത്രയും പെററിതു പുത്രഭായം—വരിച്ചു തെരുതെരെ സൂരിച്ചു തുടങ്ങിനാൾ. [രാമായണം.]

2. In old documents executed in നാനുജാനം, the original Alphabet of the language, **ഉ** is uniformly used. e. g. ചെങ്കൊൽനടത്തിയാമാനിന്റെയാണ്ടു ഇരങ്ങാമാങ്ങകെതിർ മുപ്പത്താറാമാണ്ടു ഉവിറകോട്ടു ഇരുനന്മളിയനാൾ—രംസ്സപ്പു ഇറപ്പാൻകൾ &c This is a part of the inscription on copper-plate granted to the Jews about a thousand years ago. [Collins' Grammar. P. 9.]

A much later document in the same character has കൊല്ലം ഹനുമാണ്ടു മിഥുനഞ്ചായറു ചവന്ദ എഴുതിയ ഒറിയോലകരണമാവിതു [No. 22105 of 1007.]

3. The vowel is confessedly **ഉ** when the words augment in the course of inflection. e. g. പ്രാവു—പ്രാവുകൾ; വില്ലു—വില്ലുകൾ; കെട്ടു—കെട്ടുക; പെറു—പെറുക; If the termination was originally അ, no reason can be assigned for its change into **ഉ**. Euphony can not account for it; for അ is here quite as euphonic as **ഉ**.

4. The Termination is regularly **ഉ** in Tāmil,

which is radically the same language with Malayalam. Now in a case of dispute like this, the authority of the cognate tongues should, I think, be final.

5. How then, it will be asked, came *a* to be discarded? The answer is, that to the *a* being frequently given in such cases only a suppressed and indistinct sound, it may have been overlooked by Europeans and led them to suppose the words to terminate in consonants. The supposition might have gained strength from the consideration that the Natives gave the same sound to Sanscrit and foreign words which ended in certain consonants, as വാക്ക, 'വാക്,' മനസ്സു, 'മനസ്,' സമ്പത്തു, 'സമ്പത്,' ദാവിദു 'David,' ബോട്ടു 'boat' &c. for the genius of Malayalam requires the addition of this sound, as no consonant can terminate a word in it, except അ, മ, ന, ല, ഉ and റ, which have the Final Forms ആ, ഓ, ൃ, െ, േ, and റ്റ. It is but natural that they should, by extending the supposed analogy to purely Malayalam words, discard the *a*, in order to secure to them a consonantal termination, of which the Nouns 'Nanchinad' for നാണിനാട്ടു, 'Procad' for പുറക്കാട്ടു, 'Periar' for പെരിയാറു, 'Pennar' for പെണ്ണാറു &c. are manifestly instances.

6. It is however not only that *a* is taken away, but also that അ is added. How came this? The sound of അ being only inherent in the consonants, it having no separate mark as a Final, it must have been forgotten that every consonant in its natural form necessarily conveys the power of അ with it. That men do sometimes lose sight of this peculiarity appears from their using the natural form of the consonants in cases where they evidently intend a consonantal termination, as രെസിഭക്ത, വെറന്ത, മുൽസിപ്പ &c.

7. Since however the *a* in such cases loses its

proper sound and approaches more nearly to അ, does not this justify the change in the Orthography? But the indistinct pronunciation is not universal, but peculiar to certain classes and localities: and even where it prevails, it only obtains when the words come at the end of a clause or sentence, or when they are pronounced singly; for in other situations **ഉ** is sounded as fully and distinctly as any other vowel in every part of the country and by every class of people. e. g. ആറുവെള്ളം, എട്ടുതുകൊണ്ടുക, അവനോടു പറക. If this loose way of pronouncing calls for a change in Orthography in this case, it will also require a similar change in other cases; for the Finite Verbs വന്നു, ഇരുന്നു &c, wherein the **ഉ** is universally admitted to be full and distinct, are in some places uttered with the half sound exactly as the corresponding Verbal Participles.

III. That **ഉ** is the more convenient notation than അ will be clear from what follows.

1 The latter notation introduces confusion in every part of Grammar. e. g. കാഉ and അജ become കാഉയല്ല, while നാടു and അജ coalesce into നാടുല്ല. The plural of പറവ is പറവകക, though that of കടവു is കടവുകക. The Accusative of കാടു is കാടുയെ, but that of കാടു is കാട്ടിനെ. In composition കൂറ remains unchanged as in കൂറപ്പൻ, while കൂറ is turned into കൂറ as in കൂറകാരൻ. The Verbal Noun from the root നട is നടകക; but that of പടു is പടുക. In all these cases no reason can be assigned for the different forms which the words take, if they are supposed all to end in അ; and no rules can possibly be devised that would under this supposition instruct us as to when the one form should be taken and when the other; whereas by spelling the words which have the half sound with **ഉ**, as is done above, no difficulty appears.

2. By dropping the **ഉ** in such words as കൊടു,

കൊട്ട, മെട്ട, മേട്ട, ചാറ്റ, മത്തു, ചെളി &c, they would be respectively confounded with കൊട്ട, കോട്ട, മൊട്ട, മേട, ചാറ; മത്ത, ചെള &c, words totally different in origin and signification. Now such terms being numerous in the Language, an insuperable difficulty is introduced by spelling them all alike with അ; whereas by restoring ഛ to those which have the Half sound, the difficulty entirely vanishes.

3. Nor is there any liability of their being confounded with others which have the full sound: for there are few words in the Language that have only the varying sounds of ഛ to distinguish them from each other. The only cases where there can be a confusion are in the words ചുട്ട 'eaten' and ഉട്ട 'there is' and in the Past Tense terminating in ഛ and the corresponding Verbal Participle. But even here the change in the Orthography is of no advantage, since by the substitution of അ, ഉട്ട may signify 'a ball' and the Verbal Participle may be confounded with the corresponding Nominal Participle. But the Past Tense is easily distinguished from the Verbal Participle by the former being always the concluding word in a sentence, a position which can never be occupied by the latter; and in fact no difficulty is experienced in the termination ഇ, which is common to both of them e. g. അവൻ ഓടിപ്പോകുന്നു 'He goes running' അവൻ വീട്ടിന്നു ചുറ്റും ഓടി 'He ran around the house' The confusion however between the Verbal and Nominal Participles can by no means be removed by rules e. g. കട്ട മുതൽ കൊണ്ടുപോയവൻ 'He who stole and took away the property', and കട്ട മുതൽ കൊണ്ടുപോയവൻ "He who took away the stolen property.

4. As the ഛ in such cases is in general only indistinctly uttered, it may be asked: how is this sound to be distinguished from the full sound? I would in reply observe that the Final ഛ is heard distinct-

ly only in Finite Verbs, known by their position at the end of a sentence. e. g. വന്നു, വരുന്നു, വര, വരുന്നു and in Nouns which in the Nominative itself may optionally take the additional letter ള e. g. പശു-പശുവു, കുരു-കുരുവു, ബന്ധു-ബന്ധുവു, സേതു-സേതുവു. The same difficulty, of course, occurs when spelt with ണ, which cannot, however, be removed by rules, as is done in this case.

As the Author was unable in a great measure to correct the proof sheets personally on account of the distance of his residence from the Printing Office, while the greater part of the sheets went through the Press, the reader will not fail to discover in its pages a considerable number of errors. A table of errata is indeed given at the end, in which, however, mistakes in Punctuation and in the quantity of the vowels *E* and *O*, as well as others of a like trifling nature, are in general not noticed, lest the table should become too lengthy.

Now to that Almighty God, of whose gifts to man, the faculty of speech is one of the most inestimable and for the promotion of whose glory, this work is intended to be a mediate instrument, the Author would render his humble and hearty thanks for enabling him, amidst difficulties and discouragements to bring it to a conclusion, as he earnestly hopes, for the good of the Public.

Cottayam, June 19th 1863.

REMARKS ON THE MANUSCRIPT.

Without having gone through every section of this work, thus far, delivered which my numerous engagements prevent, I have in some parts closely

and in others more slightly perused it and am persuaded that it is well calculated to supply the *grand* DESIDERATUM of a Grammar in the Malayalim Language for the use of the natives as well as to enable Europeans who have some acquaintance with the language to improve their knowledge of it.

I could have wished that the whole Alphabet, as it is usually written by the natives, is retained, although, as stated in the work, some of the letters do not occur in words purely Malayalim. I think their omission may give rise to a prejudice in the minds of some of the natives, who might otherwise derive great good from the work. It is well known that, when the Sanscrit was taught in the College at Cottayam some years ago, the native moonshees acknowledged that their pupils acquired a better knowledge of Grammar from Lindley Murray than they did from their own instructions; and I think the present Grammar will be likely, when published, to supersede their instructions altogether, or else to become their standard work in connection with the Sidharupam for teaching Sanscrit.

I quite approve of following the simple plan of the natives in not multiplying the number of Parts of Speech. The Sanscrit plan of declining the Nouns is also I think rightly retained.

I wish success to the work and shall be happy to see a fair copy of the whole ready for the Press.

Cottayam, April 28th 1852.

HENRY BAKER SENIOR.

Having carefully examined the greater part of this 1 Part, I am happy to say that I have been

very much pleased indeed with it and think it will be a most useful work. But I must dissent from all innovations in the letters. We wish the work to be as extensively circulated among the natives as possible, and therefore should not shock their prejudices in any way that can be avoided.

Cottayam, June 10th 1852. E. JOHNSON

The labour and trouble in compiling and writing such a work as the present is highly commendable to the Author. But we must not make innovations; improvements are required in the Language: but when we see that it has been gradually formed through a long course of years, great care and sufficient reasons should be shown in making alterations. It is very easy to burden or weaken a fabric but extremely difficult to strengthen.

H. BAKER JUNIOR.

I approve of the Grammar and hope it will soon come into general use among the natives. A compendium of it will be very valuable in our schools. It appears to me of very little moment whether the 3 letters which are not used in Malayalim are retained in the Alphabet or no. I would have preferred the more general form of declining Nouns, which has been adopted too in Tamil Grammars.

J HAWKSWORTH.

I beg to make the following suggestions, which I think would improve the work, viz. that all the

letters of the Alphabet and their divisions should be shown at one view by placing the names of the divisions by and over the columns; that the Glossary be put in Malayalim; that a rule be made to apply to the Plural Number of Nouns in the Neuter Gender ending in ആൻ as അണ്ണാൻ—അണ്ണാന്മാർ; and that the Orthography of the book be corrected according to the rules throughout the book, except ചമള—ചമള &c, which be better retained according to the usual form in printed books.

J. CHANDY.

CONTENTS

	NOS.	PAGE.
General observations	1 - 9	1

PART I. ORTHOGRAPHY

The forms and divisions of letters	6 - 15	4
The final forms of vowels &c.	16 - 21	9
Double and compound letters	22 - 24	14
The formation of letters	25 - 40	16
Peculiarities of certain letters	41 - 49	21
Changes of letters in general	50 - 52	25
Changes on the concurrence of a vowel		
with a vowel	53 - 60	27
- Of a vowel with a consonant	61 - 69	30
- Of a consonant with a vowel	70 - 72	33
- Of a consonant with a consonant	73 - 84	33
Miscellaneous changes	85 - 92	36

PART II. ETYMOLOGY AND SYNTAX.

Nature and classification of words	93 - 97	38
Nouns- Their divisions &c.	99 - 109	41
Gender- its nature and use	110 - 118	44
The formation of the Feminine and		
Neuter	119 - 134	49
Number- its nature	135 - 137	51
The formation of the Plural	138 - 153	53
The use of the two Numbers	154 - 160	56
Case- its nature	161 - 162	58

II

	NOS.	PAGE.
The changes required before the signs of the Cases	163 - 175	60
Examples of Declensions	175 -	67
The use of the Cases	176 -	69
The Nominative	177 - 179	70
The Accusative	180 - 183	70
The Sociative	184 - 190	73
The Dative	191 - 200	73
The Causative	201 - 205	74
The Genitive	206 - 210	76
The Locative	211 - 217	77
The Vocative- Interjections	218 - 220	78
The formations of Nouns		
Primitives	221 - 228	79
Derivatives	228 - 236	80
Compounds- Tatpursha	237 - 228	82
- Dwandua and Upasarga	249 - 252	85
Pronouns- Personal and Demonstrative	253 - 269	88
- Interrogative and Indefinite	270 - 282	93
- Numeral	283 - 289	98
Honorific use of the Pronouns	290 - 294	102
The Verb- its nature	295 - 304	105
Primitive and Derivative Verbs	305 - 310	109
Substantive Verbs- Verbs of existence-Neuter and Active Verbs	311 - 321	111
- Intransitive and Transitive Verbs		
Causal and Passive Verbs	322 - 326	114
The Indicative mood- The formation and use of the three Tenses	327 - 340	117
The Imperative mood- its various forms	341 - 351	125
Participles and Adjectives- Verbal Participles and Adverbs	352 - 353	129

III

	NOS.	PAGE.
That ending in അ	354 - 358	130
That ending in ഉ	359 - 365	131
The Infinitive	366 - 368	134
The Subjunctive- the two forms	368 - 372	135
The Government of the Verbal Participles	373 - 374	137
The ambiguity in Negative sentences	375 - 379	138
Nominal Participles and Adnouns	380 - 382	141
Their Tenses, relations &c.	383 - 393	142
Verbal Nouns	394 - 399	150
Verbal Derivatives	400 - 409	154
Auxiliary Verbs	410 - 412	157
ആകുന്നു- അല്ല and ഉണ്ടു- ഇല്ല	413 - 416	159
ഇരിക്ക, എങ്കിൽ, ആക and കഴിക	417 - 427	162
വരുക, കൊള്ളുക, വെക്കുക, ഇടുക, കളയുക and പോക	428 - 440	167
തരിക, കൊടുക്ക, വരിക and പോക	441 - 442	171
Particles or Connectives	443 - 444	173
The Primitive Particles ഉം, കാ and ഏ	445 - 471	174
Derivative Particles	472 - 474	182
Alphabetical list of -	475 -	184
Parsing		203
List of Grammatical terms		206
Errata		214

മലയാം ഭാഷയുടെ വ്യാകരണം.

൧. വ്യാകരണമെന്നതു ഭാഷയുടെ ലക്ഷണങ്ങളേ വർണ്ണിക്കയും അതിനെ മുറപോലെ പ്രയോഗിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രമാണങ്ങളെച്ചൊല്ലി അതിനെയും ചെയ്യുന്നതാകുന്നു.

൨. വ്യാകരണത്തിലേ സംഗതിയാകുന്ന ഭാഷ, മനുഷ്യർ തമ്മിൽത്തമ്മിൽത്തങ്ങളുടെ നിനവുകളെയും ആഗ്രഹങ്ങളെയും അറിയിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രധാന വഴിയാകുന്നു. അതിന്റെ ആകൃതി എത്രയും അതിശയിക്കത്തക്കതായിരിക്കുകൊണ്ടു മനുഷ്യ ബുദ്ധിയാൽ ഉണ്ടാകപ്പെട്ടതല്ലെന്നും മനുഷ്യരുടെ സൃഷ്ടികർത്താവായ ദൈവം തന്നെ അതിന്റെ കാരണൻ ആകുന്നു എന്നും നിശ്ചയിക്കുന്നതിന്നു നല്ല ന്യായമുണ്ടു. ദൈവം ആദ്യ മനുഷ്യക്കു പറവാൻ തക്ക സ്വഭാവത്തെ കൊടുത്തതു കൂടാതെ പറയുന്നതിനുള്ള വാക്കുകളും അവർ നല്ലിയതായിരിക്കണം. ഒന്നാമത്തെ മനുഷ്യർ ഇപ്രകാരം ദൈവത്താൽ തന്നെ പഠിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടു, അവരുടെ മക്കൾ, നമുക്കു പൈതൃകം നമ്മോടു കേട്ടു പഠിക്കുന്നതുപോലെ, അവർ പറയുന്നതു കേട്ടു ഭാഷ വശമായതായിരിക്കണം. ദൈവത്തിൽനിന്നു ലഭിച്ചതായി നമുക്കു ആദ്യ മാതാപിതാക്കന്മാർ സംസാരിച്ചതായ പേച്ചു ഇന്നതായിരുന്നു എന്നു വിചാറാൻ നിശ്ചയിക്കുന്നില്ല. ആയതു ഹെബ്രായി, സുറിയാനി, സംസ്കൃതം മുതലായ ഭാഷകളിൽ ഒന്നോ, ഇപ്പോൾ നടപ്പില്ലാതെ തീരെ മാഞ്ഞുപോയതിലൊന്നോ, ആയിരിക്കും. ഖാബേലിൽ വെച്ചുണ്ടായ പേച്ചുകളകം വരെയും ആയൊരു ഭാഷയെ ലോകത്തിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നുള്ളു അതിൽപ്പിന്നെ തമ്മിൽത്തമ്മിൽ വ്യത്യാസങ്ങൾ ഏറിയും കുറഞ്ഞുമായിട്ടു

ലോകത്തിൽ പലഭാഷകളും നടപ്പായിരിക്കുന്നു. പതിനെട്ടു ഭാഷയേ ഭൂമിയിൽ ഉള്ളൂ എന്ന പറയുന്നതു അബദ്ധമാകുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ വേദപുസ്തകം തന്നെ നൂറ്റിൽച്ചിലുവാനും ഭാഷകളിൽ പൊതുവെ തിരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പൊതുവെ തിരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത ഭാഷകൾ ഇനിയും വളരെയുണ്ടു്.

൩. എന്നാൽ ഭാഷകൾ ഒന്നിന്നിന്നു ഒന്നു വിവരപ്പട്ടണകവാണം തമ്മിൽ വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉള്ളതും, ചിലതു തമ്മിൽത്തീരെ സംബന്ധമില്ലാത്തതും ആകുന്നു; എങ്കിലും ഏല്ലാ ഭാഷകൾക്കും പൊതുവിൽച്ചില പ്രമാണങ്ങളും ഒരുപോലുള്ള ലക്ഷണങ്ങളും കാണുന്നുണ്ടു്. ആകയാൽ വ്യാകരണം, സാധാരണ വ്യാകരണമെന്നും പ്രത്യേക വ്യാകരണമെന്നും ഇങ്ങിനെ രണ്ടു വകയായിരിക്കുന്നു. സാധാരണ വ്യാകരണം, ഭാഷയുടെ കാതലായുള്ള ലക്ഷണങ്ങളെയും ഏല്ലാ ഭാഷയിലും ഒരുപോലെ കാണുന്ന പ്രമാണങ്ങളെയും മാത്രം വിവരപ്പടുത്തുന്നു. പ്രത്യേക വ്യാകരണം, മേൽപ്പറഞ്ഞ ലക്ഷണങ്ങളും പ്രമാണങ്ങളും പ്രത്യേകം ഒരു ഭാഷയിൽ വരുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ഭാവഭേദങ്ങളെ കുറിച്ചും ആ ഭാഷക്കുള്ള വിശേഷ ലക്ഷണങ്ങളെ കുറിച്ചും പ്രയോഗങ്ങളെ കുറിച്ചും വിസ്തരിക്കുന്നു. ഇവ തമ്മിൽ ഉള്ള വ്യത്യാസത്തെ ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുത്തണമെങ്കിൽ, സാധാരണവ്യാകരണം പൊതുവിൽ മനുഷ്യന്റെ ലക്ഷണങ്ങളെ കുറിച്ചു പറയുന്നതു പോലെയും പ്രത്യേകവ്യാകരണം ഒരു മനുഷ്യന്റെ തനതു ലക്ഷണങ്ങളെ കുറിച്ചു പറയുന്നതു പോലെയും ഇരിക്കുന്നു.

൪. വ്യാകരണം ഒരു ശാസ്ത്രമായിട്ടും ഒരു സൂത്രമായിട്ടും ഇങ്ങനെ രണ്ടു ഭാവത്തിൽ വിചാരിക്കപ്പെടുന്നു. ഒരു ഭാഷയെ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തവർക്കു അതിനെ എളുപ്പത്തിൽ പഠിച്ചുകൊള്ളുന്നതിന്നു ചിലപ്രമാണങ്ങളെ കല്പിക്കുന്നതാകയാൽ അതു ഒരു സൂത്രമാകുന്നു. ഇങ്ങനെ സംസ്കൃതത്തിന്റെ വ്യാകരണം പഠിച്ചാൽ ആഭാഷ പഠിക്കുന്നതിന്നു മലയാളികൾക്കും മലയാഴിയുടെ വ്യാകരണം കൊണ്ടു അതു വശമാകുന്നതിന്നു ഇറ്റാലിക്കുകൾക്കും എളുപ്പം ഉണ്ടാകുന്നു. എന്നാൽ മലയാളികൾ പഠിച്ചയം കൊണ്ടു മലയാഴി അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നവരാകയാൽ അവർക്കു ആ ഭാഷയുടെ വ്യാകരണം കൊണ്ടു എന്തുപകാരം എന്നു ചോദിച്ചാൽ, ഒരു ഭാഷയെ സാമാന്യമായിട്ടു പറയുന്നതിന്നും എഴുതുന്നതിന്നും പഠിച്ചയം കൊണ്ടു മനുഷ്യർക്കു വശമാകാമെങ്കിലും വ്യാകരണം പഠിക്കാതെ ആ ഭാഷയുടെ ലക്ഷണങ്ങളെയും അതിരേ പ്രയോഗങ്ങളുടെ കാരണങ്ങളെയും അറിയുന്നതിന്നു കഴിയുന്നതല്ല. എന്നാൽ വ്യാകരണം ഭാഷയുടെ പ്രമാണങ്ങളെയും അതിരേ പ്രയോഗങ്ങളുടെ കാരണങ്ങളെയും കാണിക്കുന്നതാകയാൽ അതു ഒരു ശാസ്ത്രമാകുന്നു. ചാത്തു പഠിക്കൊണ്ടും പഠിക്കാനുംകൊണ്ടും ഇന്നരോഗത്തിന്നു ഇന്നു മരുന്നു കൊള്ളുമെന്നു മനുഷ്യർക്കു അ

റിവാൻ കഴിയുന്നതാകുന്നു; എങ്കിലും നിദാനം മുതലായതു നോക്കി രോഗങ്ങൾ ഉത്ഭവിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണങ്ങളും ഗുണപാഠത്തിൽനിന്നും മറ്റും കൗശലങ്ങളുടെ വീഴ്ചയും അറിയാത്തവർ നല്ല ചികിത്സകാരാകുവാൻ കഴികയില്ല. എന്തെന്നാൽ തങ്ങൾ കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരു പട്ടുതിയിൽ രോഗം മാറിക്കാണുമ്പോൾ കാരണം നോക്കി രോഗം നിശ്ചയിപ്പാൻ അവർ കഴിയാത്തതുതന്നെയല്ല, തങ്ങൾ കൊള്ളമെന്ന കണ്ടു അറിഞ്ഞിരിക്കുന്ന മരുന്നല്ലാതെ അതിന്നു പകരം മറ്റെന്തെങ്കിലും കൊള്ളിക്കുന്നതിന്നും അവർ വിവരമില്ല. അപ്രകാരം തന്നെ വ്യാകരണ വിദ്യയില്ലാത്തവരും നടപ്പായുള്ള കാര്യങ്ങളെ കുറിച്ചു തെറ്റു കൂടാതെ ഒരു വേദപരകയും എഴുതുകയോ ചെയ്യുമായിരിക്കും, എങ്കിലും യുക്തികളും വിശ്വാസങ്ങളും അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന സംഗതികളെ കുറിച്ചു അവർ മറുപോലെയും തെളിവായിട്ടും പറകയോ എഴുതുകയോ ചെയ്യുന്നതിന്നു കഴികയില്ല. ആകയാൽ അത്രേ മലയാളത്തിൽ നല്ല വാചകങ്ങൾ പുരുകുമായിരിക്കുന്നതു.

൫. വ്യാകരണത്തിൽ അക്ഷരലക്ഷണമെന്നും പദലക്ഷണമെന്നും വാചകലക്ഷണമെന്നും കാവ്യലക്ഷണമെന്നും നാലു കാണഡങ്ങൾ ഉണ്ടു്.

ഒന്നാം കാണഡം—അക്ഷരലക്ഷണം.

൬. അക്ഷരലക്ഷണം അക്ഷരങ്ങളുടെ തരഭേദങ്ങളെയും ഉത്ഭവങ്ങളെയും ശബ്ദങ്ങളെയും കുറിച്ചും അവയ്ക്കുണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങളെപ്പറ്റിയും പറയുന്നു. അതിൽ സംജ്ഞ എന്നും സന്ധി എന്നും രണ്ടു അദ്ധ്യായങ്ങളും ഉണ്ടു്.

ഒന്നാം അദ്ധ്യായം—സംജ്ഞ.

൭. സംജ്ഞ എന്നതു അക്ഷരങ്ങളുടെ തരഭേദ

ദത്താത്രേയം ശബ്ദവ്യത്യാസങ്ങളേയും മറ്റും അ
വെക്കുള്ള ചില വിശേഷങ്ങളെയും കുറിച്ചു
പറയുന്നതാകുന്നു.

ഒന്നാം സ്കന്ദം—അക്ഷരങ്ങളുടെ തരഭേദങ്ങൾ

പ. ഗദമായും വാക്കിന്നു മുതലായുമിരിക്കുന്ന
ശബ്ദത്തിന്നും അതിന്റെ അടയാളത്തിന്നും
അക്ഷരമെന്നു പേരായിരിക്കുന്നു.

൯ മനുഷ്യശബ്ദം ശ്വാസനാഡികളിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന വാ
യുവാകുന്നു. ആയതു കരൽവള്ളിയിൽ കൂടെ കടക്കുമ്പോൾ ഉ
ണ്ടാകുന്ന ഇളക്കങ്ങൾകൊണ്ടു കേൾക്കപ്പെടത്തക്കതായി തീരുന്നു.
കരൽവള്ളിയുടെ മേൽഭാഗത്തു തൊണ്ഡ എന്നു പേരായിട്ടു ശ
ബ്ദം കടക്കുന്നതിന്നു ഒരു ലാഭം ഉള്ളതു ചൊവ്വുചവിൽ ഉന്നിട്ടു
രണ്ടു പങ്കുനെല്ലിടയിൽ അധികമില്ലാതെ തുലോം ഇടുക്കുമായിരി
ക്കയാൽ ശബ്ദം അതിൽ കൂടെ നല്ല ചുറ്റുകായിട്ടു കടന്നു വരുന്നു. ഇ
ങ്ങനെയുണ്ടാകുന്ന ശബ്ദം വായികകത്തും മൂക്കിനകത്തും ഉള്ള പൊ
ളു സ്ഥലങ്ങളിൽ തട്ടിമുഴക്കമുണ്ടായിട്ടു ബലപ്പെടുകയും തെളിവാ
ക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. മുഴക്കമുണ്ടാകുന്നതിന്നു റം ഭാഗങ്ങൾ കൊ
ള്ളുന്നപ്രകാരത്തിൽ ശബ്ദം ഇൻപമുള്ളതായി തീരുന്നു.

൧൦. ശബ്ദത്തിന്നു ചെറിയെന്നും ഉച്ചമെന്നും രണ്ടുതരം വ്യത്യാ
സങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ചെറു തൊണ്ഡയിൽ കൂടെ കടക്കുന്ന വായുവിന്റെ
അളവിൽനിന്നു ഉണ്ടാകുന്ന തൊണ്ഡയിൽ കൂടെ കുറെ വായു
മാത്രമേ കടന്നുവരുന്നുള്ളു ഏകിൽ പതിഞ്ഞ സ്വരമായി അരിക
ത്തു മാത്രം കേൾക്കപ്പെടുന്നു. അധികം കടക്കുമ്പോൾ ഉറച്ച സ്വ
രമായി ഉരത്തിലും കേൾപ്പാറാകുന്നു. എന്നാൽ വായു അധികമാ
യിട്ടും അല്പമായിട്ടും കടക്കുന്നതു തൊണ്ഡയുടെ തുറപ്പുപോലെ ആ
കുന്നു. ആകയാൽ ചെറു അധികമായ ശബ്ദത്തിന്നു തൊണ്ഡ തുറ
ന്നിരിക്കുന്നു എന്നും കുറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിന്നു തൊണ്ഡ അടച്ചിരിക്കു
ന്നു എന്നും പറയുന്നു. പിന്നെയും ശബ്ദം വേഗത്തോടു തൊണ്ഡ
യിൽ കൂടെ കടന്നുവരുമ്പോൾ ഉച്ചം എന്നും കിളിസ്വരം എ
ന്നും വേഗം കുറഞ്ഞു തൊണ്ഡയിൽ കൂടെ വരുംപോൾ മന്ദമെ
ന്നും കാളസ്വരമെന്നും ചൊല്ലും. വേഗം അധികമാകുന്നതിന്നു

തൊണ്ണ അധികം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതുകൊളാം. ആകയാൽ അത്രേ ഉച്ചസ്വരം നടപ്പായിട്ടു പതിഞ്ഞതായി വരുന്നതും മനുശബ്ദം ഉറച്ചതായി തീരുന്നതും എന്നു അറിഞ്ഞുകൊളാം. പ്രായം ചെന്ന വൃദ്ധന്മാർക്കു തൊണ്ണ തുറപ്പുള്ളതാകയാൽ ഉറക്കെശ്ശബ്ദികാം. തൊണ്ണ ചെറുതായിരിക്കുന്ന സ്ത്രീകളെപ്പോലെയും പൈതങ്ങളെപ്പോലെയും ഉച്ചത്തിൽ പാട്ടുവാൻ അവർക്കു കഴികയില്ല. തൊണ്ണ വീണയുടെ കമ്പിതവായലെയെന്നു വിചാരിച്ചാൽ, കമ്പിൾ വണ്ണം ഏറിയിരുന്നാൽ ഉറച്ച സ്വരവും മുറുകും ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ഉച്ചവും വരുന്നു. കമ്പിൾ വണ്ണവും മുറുകുവും രണ്ടും ഉണ്ടായിരുന്നാൽ കച്ചയും ഉച്ചവും കൂടെ ഒരുപോലെ സാധിക്കും.

൧൧. ശബ്ദം ഭരതശബ്ദമെന്നും ഗദശബ്ദമെന്നും ഇങ്ങനെ രണ്ടു പകയായിരിക്കുന്നു. പക്ഷികൾ മുതലായവയുടെ ശബ്ദം ഭരതശബ്ദമാകുന്നു. അതിന്നു കച്ചയും പതുക്കവും ഉച്ചവും മന്ദവും ഗ്രന്ഥവും ഭീഷവും എന്നുള്ള പ്രത്യാസങ്ങൾ അല്ലാതെ വരും, ദൃഢം, അനാനാസികം എന്നും കണ്ഠം, താലവും, മൂർദ്ധ്വം എന്നും ഇങ്ങനെയുള്ള തരഭേദങ്ങൾ ഇല്ല. ആകയാൽ രാവണൻ പക്ഷി ചിലയ്ക്കുന്നതു „ശിരസ്സു എപ്പോൾ പോയി, അച്ചൻകൊമ്പത്തു, അമ്മ വരമ്പത്തു“ എന്നിങ്ങനെ കേൾവികാരന്റെ മനോഭാവ പ്രകാരം കേൾക്കുന്നതുപോലെ ഇപ്രകാരമുള്ള ശബ്ദത്തിന്നു പ്രാസം അല്ലാതെ ഗദശബ്ദലക്ഷണമാകുന്ന വ്യക്തതയില്ല. എന്നാൽ വ്യക്തതയുള്ള ശബ്ദം മാത്രം മൊഴിക്കുകൊള്ളുന്നതാകയാൽ ഭരതശബ്ദങ്ങൾക്കു അക്ഷരങ്ങൾ ആകുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല. ഗദശബ്ദങ്ങൾ തന്നെയും എല്ലാം അക്ഷരങ്ങളായി എണ്ണപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യർക്കു പല തരത്തിൽ വ്യക്തമായിട്ടു ശബ്ദിപ്പാൻ കഴിയുന്നതാകകൊണ്ടു, അങ്ങനെ ഉള്ള ശബ്ദങ്ങൾ കെയും അക്ഷരങ്ങളായിട്ടു പ്രമാണീകൃതാൽ അക്ഷരങ്ങളുടെ സംഖ്യ അനവധിയായി തീരും. ആകയാൽ മൊഴിയിൽ വരുന്ന ഗദശബ്ദങ്ങൾ മാത്രമേ അക്ഷരങ്ങളായി വിചാരിക്കപ്പെടുന്നുള്ളൂ. ശബ്ദം ഭരതം വിട്ടു ഗദമായിത്തീരുന്നതു ശ്വാസനാഡികൾ കൊണ്ടെങ്കിലും കരൽവള്ളികൊണ്ടെങ്കിലും അല്ല, തൊണ്ണയിലും അണ്ണാക്കിലും പല്ലകളിലും മോണമേലും നാക്കു തടയുന്നതിനാലും ചിറികൾ തമ്മിൽ കൂട്ടുന്നതിനാലും ഭരതം. എന്തെന്നാൽ ശബ്ദം ശ്വാസനാഡികളും കരൽ വള്ളിയും കടന്നു കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷമേ ഗദോച്ചാരം തുടങ്ങുന്നുള്ളൂ.

൧൨. അക്ഷരങ്ങൾ അച്ചെന്നും വല്ലെന്നും രണ്ടു പകയായിരിക്കുന്നു. താനേ മുഴുവനും ശബ്ദിക്കാകുന്നതിന്നു അച്ചെന്നും സ്വരമെന്നും

പേരായിരിക്കുന്നു. അച്ചിന്റെ സഹായം കൂടാതെ മുഴുവനും ശബ്ദിപ്പാൻ പഹിയാത്തതു ഹല്ലെന്നും വ്യംജനമെന്നും ചൊല്ലപ്പെടുന്നു.

ജ്ഞാപനം. ശബ്ദബ്രൂയിക്കളെ വേണ്ടുന്ന ഒരു പട്ടതിയിലാക്കിട്ടു ശബ്ദം പുറപ്പെടുവാൻ തുടങ്ങി അവസാനിക്കുവോളത്തേക്കു അപ്പടുതിക്കു മാറ്റം വരുത്താതെ ശബ്ദിക്കുന്നതിനാൽ അച്ഛാകുന്നു. ദക്ഷാണം: ആ, എ, ഇ, ഒ. എന്നാൽ ഹല്ലിന്റെ ശബ്ദം ഉണ്ടാകുന്നതു ഇബ്രൂയിക്കൾ വായിൽ ഓരോരൊ ഭാഗത്തു തൊട്ടുതടയുന്നതിനാൽ ആകുന്നു. ആകയാൽ ഹല്ല തന്നിച്ചു ഒരു അപ്രസ്ത ശബ്ദമായി അച്ചിനോടു ചേരാതെ കേൾക്കപ്പെടാകുന്നതല്ല: ദക്ഷാണം; ക, കീ, ഉൾ, പിൻ.

൧൩. മലയാഴയിൽ നടപ്പായിരിക്കുന്ന അക്ഷരമാല പ്രകാരം പതിനാറു അച്ചും മുപ്പത്തഞ്ചു ഹല്ലും ആയിട്ടു അൻപത്തൊന്നക്ഷരങ്ങൾ ഉള്ളതിനെത്താഴെ എഴുതുന്നു.

അച്ചുകൾ.

അ ആ ഇ റം ഉ ഉറ ഴ ഴി റെ
ആ എ ഐ ഒ ഒറ അം അഃ.

ഹല്ലുകൾ.

ക ഖ ഗ ഘ ങ ച ഛ ജ ഡ ഡാ ഞ ട
ഠ ഡ ഡ ണ ത മ ദ ധ ന പ ഫ ബ
ഭ മ യ ര ല വ ശ ഷി സ ഹ ള്ള.

൧൪. റം അക്ഷരമാല സംസ്കൃതഭാഷയ്ക്കു ഉള്ളതാകയാൽ മലയാഴയ്ക്കു നല്ലവണ്ണം കൊള്ളുന്നില്ല. അതിൽ ഉള്ള ചിലയക്ഷരങ്ങൾ മലയാ

ഹെ, റെ, എന്നവ ഭിന്ധസ്വരങ്ങൾ ആകയാൽ ഉറപ്രകാരമുള്ള സ്ഥലത്തു അവയെക്കുറിച്ചു പറയും. ഏകാരത്തിന്റെയും ദിക്കാരത്തിന്റെയും ദീർഘസ്വരങ്ങളെ വെച്ചപ്പോൾ അക്ഷരങ്ങളെ കൊണ്ടു സാധിച്ചിരിക്കുന്നത്, അക്ഷരമാലയുടെ വൃത്തികായിട്ടാകുന്നു. അല്ലാത്താൽ അർത്ഥംകൊണ്ടും ശബ്ദംകൊണ്ടും വെച്ചപ്പോൾ യിരിക്കുന്ന മൊഴികൾ : ഒന്നായിത്തന്നെന്നതിന്നു ഇടവരും : ദൃഷ്ടാന്തം : ലോഹാദിയിൽ ഒന്നായിരിക്കുന്ന ചെമ്പു എന്നതും മൂലങ്ങളിൽ ഒന്നായിരിക്കുന്ന ഭൂചമ്പു എന്നതും തമ്മിലും പാത്രമെന്ന അർത്ഥമാകുന്ന കൊട്ട എന്നതും മതിമുള്ള പട്ടണമെന്ന അർത്ഥം വരുന്ന ഭൂകൊട്ട എന്നതും തമ്മിലും മറ്റും ഭേദമില്ലാതിരിക്കും. ഏകാരവും ദിക്കാരവും ഇകാരത്തിന്നും ഉകാരത്തിന്നും മുൻപിൽ വെക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്, അക്ഷരങ്ങൾക്കു ആധാരമായിരിക്കുന്ന ഭൗകാരത്തോടു അവയെക്കൂട്ടിയതിലും അടുത്തുള്ളതിനാൽ ആകുന്നു. സംസ്കൃതമൊഴികെ മറ്റു അനേകം ഭാഷകളിൽ അവതന്നേ മുൻപായിരിക്കുന്നു. സംസ്കൃതത്തിൽ അവ പുറകായിപ്പോയതു ആ ഭാഷയിൽ അവ ഭിന്ധസ്വരങ്ങളായി വിചാരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുവാൻ ആകുന്നു. ഹല്ലുകളിൽ ഭേദം വരുത്തിയിരിക്കുന്നത് ക്ഷിപ്രകാരത്തെ കളഞ്ഞതും ഴ, റ, ററ, റ്റ എന്നവയെ ചേർത്തതുകൊണ്ട്. ക്ഷിപ്രകാരം കൂട്ടക്ഷരമാകയാൽ അതിനെ മൂലാക്ഷരങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽനിന്നു തള്ളിയിരിക്കുന്നു. മറ്റാവ നാലും സംസ്കൃതത്തിലില്ല, ഏകിലും മലയാളത്തിൽ അധികം വരുന്നതാകകൊണ്ടു ചേർത്തുവെക്കുന്നു. അവയിൽ റ്റകാരമേ നടപ്പില്ലാത്തുള്ളൂ. അതിന്റെ ശബ്ദം വേണ്ടുന്നിടത്തു റകാരം കൊണ്ടു കഴിക്കുന്നു. എന്നാൽ അതിൽനിന്നു ചില പിണക്കത്തിനിട ഉണ്ടു. ദൃഷ്ടാന്തം. എന്നാൽ [അർത്ഥമായി]; എന്നാൽ [അങ്ങനെ ഏകിൽ].

൧൫. അക്ഷരങ്ങളുടെ പേരു പറയുന്നതിൽ കാര്യം എന്നതു ചേർത്തുപറകു നടപ്പാകുന്നു : ദൃഷ്ടാന്തം ; അകാരം, ഇകാരം, വകാരം, മീകാരം. കകാരം തുടങ്ങി മകാരം വരെയുള്ള ഹല്ലുകൾക്കു വസ്തുങ്ങൾ എന്നും ശബ്ദമുള്ളവയ്ക്കു അവസ്തുങ്ങൾ എന്നും പേരു വീണിരിക്കുന്നു. പിന്നെയും വസ്തുങ്ങളിൽ മേൽ കീഴായിട്ടു ഒന്നാം പന്തിയിൽ നില്ക്കുന്ന ക, ച, ട, ത, വ എന്നവയ്ക്കു വരങ്ങൾ എന്നും മൂന്നാം പന്തിയാം ഗ, ജ, ഡ, ങ, ഘ എന്നവയ്ക്കു ഉദൃകൾ എ

ൻ

ന്നും രണ്ടുകൂട്ടത്തിന്നും കൂടെ അല്പപ്രാണങ്ങൾ
എന്നും രണ്ടാം പന്തിയാം $ഖ$, $ച$, $ഓ$, $ധ$, $ഘ$
എന്നവയ്ക്കു അതിവരങ്ങൾ എന്നും നാലാം
പന്തിയാകുന്ന $എ$, $വ$, $ഡ$, $ധ$, $ഭ$ എന്നവെ
ക്കു ചോഷങ്ങൾ എന്നും രണ്ടുകൂട്ടത്തിന്നും കൂ
ടെ മഹാപ്രാണങ്ങൾ എന്നും അഞ്ചാം പന്തിയാ
കുന്ന $ഒ$, $ഈ$, $ഈ$, $ന$, $മ$ എന്നവയ്ക്കു ന്കാ
രത്തിന്നും അനുനാസികങ്ങൾ എന്നും നാമമാ
യിരിക്കുന്നു.

൧൩. അച്ചുകൾക്കു അക്ഷരക്കൂട്ടത്തിൽ കാണു
ന്നപ്രകാരം തങ്ങളുടെ സാക്ഷാൽ ഉള്ള രൂപം
മൊഴിയുടെ തുടസ്സത്തിൽ നിലകൂടാതെ ഉള്ള
അല്ലാത്തപ്പോൾ അകാരം സകല ഹല്ലിലും
അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു: $ഓ$ -ന്തം, $ന$ =ൻ അ;
 $മ$ =ം അ; $ല$ =ൽ അ; $ച$ =ച.അ. ശേഷം
ഉള്ളവ ം.രം താഴെ കാണിക്കുന്ന പ്രകാരത്തിൽ
രൂപം മാറുന്നു.

സ്വരൂപം	വിരൂപം	നാമം	ദക്ഷിണം
ആ	ാ	ദീപ്തം	കാ, ചാ, ടാ, താ, പാ, യാ, താ.
എ	െ	പുഞ്ചി .	വെ, ജെ, ഡെ, മെ, നെ.
ഏ	േ	കെട്ടുപുഞ്ചി	ഗേ, ഘേ, ങ്ങേ, ഘേ, ങ്ങേ.
ഇ	ി	വഞ്ചി	തി, ഡി, ദി, ധി, നി, ഞി.
ഊ	ു	കെട്ടുവഞ്ചി	വി, ഡി, ഡി, ദി, മി, യി.
ഓ	ൊ	പുഞ്ചിയും ദീപ്തവും	തൊ, ലൊ, ഡൊ, ഹൊ, ഷൊ.
ഔ	ോ	കെട്ടുപുഞ്ചി ദീപ്തം	സോ, ഹോ, ങ്ങോ, ങ്ങോ, ഘോ.
ഉ	ു	ചുഴിപ്പ	പ, ബ, മ, ല, ച, ങ്ങ.
ഊ	ു	ഇരട്ടിച്ചുഴിപ്പ	ഘ, ഡ, ഞ, ങ്ങ, ധ, ങ്ങ, ധ.

ജ്ഞാപനം. കി, ഗി, ഛ, ജ, ണ, തി, ന, ഭ, ര, ശ, ഹ. എന്നവയോടു ഉകാരം ചേർത്തപ്പോൾ ക്രമത്തിന്നു കി, ഗി, ഛ, ജ, ണ, തി, ന, ഭ, ര, ശ, ഹ, എന്നവയായിട്ടും ഉകാരം ചേർത്തപ്പോൾ ക്രമത്തിന്നു കി, ഗി, ഛ, ജ, ണ, തി, ന, ഭ, ര, ശ, ഹ, എന്നവയായിട്ടും തിരുന്നു. പിന്നെയും കി, ഗി, ഛ, ജ, ഭ, ഭ, ശ, ഹ, എന്ന രൂപങ്ങൾക്കു പകരം കി, ഗി, ഛ, ജ, തി, ഭ, ശ, ഹ, എന്ന രൂപങ്ങളും വരും.

൧൭. രണ്ടു വെച്ചുവായ ഹ്രസ്വസ്വരങ്ങൾ കൂടി ഉണ്ടാകുന്ന സ്വരത്തിന്നു ദ്വിത്വസ്വരമെന്നു പേരാകും. ഇങ്ങനെയുള്ള സ്വരങ്ങളിൽ രണ്ടിന്നു പ്രത്യേകയക്ഷരങ്ങൾ ഉണ്ടു. ആയവ അകാരത്തോടു ഇകാരം ചേർന്നു ഉണ്ടാകുന്ന ഐകാരവും ഉകാരം ചേർന്നു ഉണ്ടാകുന്ന ഒന്നുകാരവും ആകുന്നു. ഹല്ലിന്നു പിന്നാലേ വരുന്നപ്പോൾ ഐകാരം ഇരട്ടപ്പുള്ളി [ഐ] ആയിട്ടും തിരുന്നു. ദ്വ—ന്തഃ. ഐ, ഐ, ഐ, ഐ. ഒന്നുകാരം പുണ്ണിയും ഇരട്ട ദീർഘവും [ഐ—ന] ആയിട്ടും ഇരട്ട ദീർഘം തന്നെ ആയിട്ടും തീരുന്നു. ദ്വ—ന്തം. ഐ, ഐ, ഐ, ഐ, സ, മ, ജ, ധ. ഐ, ഒ, എന്നവയും അയ, അവ എന്നവയും തമ്മിൽ മാറി മാറി വരും. ദ്വ—ന്തം. ഐകമത്വം, അയ്യമത്വം, വേദവ്യാസൻ, വേദവ്യാസൻ.

൧൮. അച്ചുകൾക്കും അച്ചുകളോടു കൂടിയ ഹല്ലുകൾക്കും പുണ്ണാക്ഷരങ്ങൾ എന്നു പേരായിരി

ക്കുന്നു. അച്ചോടുകൂടാത്തുള്ള ഹല്ലുകൾക്കു അഡാ ക്ഷരങ്ങൾ എന്നും നാമമായിരിക്കുന്നു. ണ, ന, മ, ര, ല, ഇ, ഹ എന്നവ അഡാക്ഷരങ്ങളായിട്ടു വരുമ്പോൾ അവ ക്രമത്തിന്നു ണ്, ന്, റ, ർ, ൽ, ൾ, : , എന്നവയായിട്ടു രൂപം മാറുന്നു. ഇവെക്കു അന്ത്യരൂപങ്ങൾ എന്ന പേരുമായിരിക്കുന്നു.

൧൩. മലയാഴ്ചയിൽ അഡാച്ചു എന്നു പേരായിട്ടു ഒരു ശബ്ദം ഉണ്ടു. അതു അറകാരത്തിന്നും ഹൃകാരത്തിന്നും മദ്ധ്യേ ഒരു ശബ്ദമാകുന്നു. അതു മൊഴികളുടെ ആദ്യത്തിൽ വരുന്നതല്ലായ്കൊണ്ടു അതിന്നു വിദേശക്കാൽ എഴുത്തില്ലാതെയും മൊഴികളുടെ അന്ത്യത്തിൽ വരുന്നതാകകൊണ്ടു അപ്പോൾ ചിലരാൽ അറകാരത്തെക്കൊണ്ടും ചിലരാൽ ഉകാരത്തെക്കൊണ്ടും അടയാളപ്പെട്ടും ഇരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഞ. ശബ്ദത്തെ പ്രത്യേകം അടയാളപ്പെടുത്തുവാൻ ഉള്ളതാകുന്നു എങ്കിലും ആയതു അച്ചടിയിൽ സാധിക്കുന്നതിന്നു പ്രയാസമാകയാൽ ഞ. പുസ്തകത്തിൽ തമിഴുരീതി പ്രകാരം ഉകാരാന്തം കൊണ്ടു കുറിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ദ്വ-ന്തം 'കാട്' [ഒരു വകപക്ഷി] 'കാട്ടു' [വനം]. അച്ചോട സമ്പ്രദായിക്കാതെ മൊഴികളുടെ അന്ത്യത്തിൽ വരുന്ന ഹല്ലുകൾക്കു അഡാച്ചു പേരും. അല്ലാത്താൽ അവയുടെ ശബ്ദം കേൾക്കപ്പെടുന്നതല്ല. ണ, ന, മ, ര, ല, ഇ, ഹ എന്നവ ചിലപ്പോൾ അഡാച്ചോട കൂടാതെ അന്ത്യരൂപങ്ങളായും വരും. എന്തെന്നാൽ അവ അച്ചിന്റെ സഹായം കൂടാതെ അല്ലമായിട്ടു ശബ്ദിക്കാകുന്ന സാധ=സ്വര

അയ്യപ്പന്റെ വഴിയിൽ ചേർന്നവയാകുന്നു: ദ—ന്തം; മീനം=മീൻ, കാലം=കാൽ, ആണ=ആൺ.

൨൦. ചില അയ്യപ്പികളുടെ ഉപദേശം അയ്യപ്പന്റെ ശബ്ദത്തെ ഹൃദയത്തിൽ ആഴമായിരിക്കുന്ന ആകാശത്തെപ്പോലെ മറ്റൊരു വ്യാപാരത്തിൽ വളരെ കഠിനമായി ഉണ്ടാകും: ദ—ന്തം; 'കാല + അല്ല = കാലയല്ല, നാള + അല്ല = നാളല്ല; വരവ—വരവകൾ, കടവ—കടവകൾ; കാട—കാടയെ, മാട—മാടിയെ; കാട—കാടപ്പക്കി, വീട—വീടുകൾ; നാട—നാടുകൾ, പട—പടകൾ'. ചിലനെയും 'മേട മേട; ചാറ, ചാറ; മത്ത, മത്ത; മൊട്ട, മൊട്ട; ചെമ്മ, ചെമ്മ; ചമ്പ, ചമ്പ; മേനിക്കരനെ പൊരുട്ടം ശബ്ദവും വ്യത്യാസമായിരിക്കുന്ന പല പദങ്ങൾ തമ്മിൽ ഇതിനാൽപ്പിന്നെ വരും.

എന്നാൽ ഉപദേശത്തെപ്പോലെ സാധിക്കുന്നതിൽ വെച്ചു അയ്യപ്പന്റെ ശബ്ദം വിശേഷാൽക്കുറിക്കപ്പെട്ടതില്ല എന്നല്ലാതെ യാതൊരു വിചാരവുമില്ല. ഭൂതകാലവും വന്തം എന്ന വചനാഭ്യയവും കഴികെ പൂർണ്ണാചാര്യം അയ്യപ്പിന്റെ അവസാനിക്കുന്ന പദങ്ങൾ അക്ഷരങ്ങളിൽ കേവലമായതല്ലായ്കയാൽ പൊരുൾ പിന്നെത്തന്നിരിക്കുകയില്ല. വന്തം വാക്യത്തിന്റെ അന്ത്യത്തിൽ വരാത്തതും ഭൂതകാലം അവിടെ മാത്രം വരുന്നതുകൊണ്ടു അവതമ്മിൽ നിലഭേദങ്ങൾ വിവരം തിരിയുന്നതും ഇക്കാരണത്താൽ രൂപവ്യത്യാസമില്ലാത്തതുകൊണ്ടും ദ—ന്തം; 'ഞാൻ അവനെപ്പറഞ്ഞു വരുന്നതിൽ; അവൻ എന്നെപ്പോലെയാണിരിക്കുകയും ചെയ്തു' എന്നാൽ വന്തത്തെ ആകാശത്താക്കുന്നതിൽ വെച്ചു അയ്യപ്പൻ നാമാഭ്യയവും തമ്മിൽ നിലഭേദം കൊണ്ടു തിരിച്ചെഴുപ്പൻ വഹിയാത്തവണ്ണം പിന്നെത്തന്നും: ദ—ന്തം; 'കട്ട മുതൽ കൊണ്ടു പോയവൻ, കട്ട മുതൽ കൊണ്ടു പോയവൻ' ശബ്ദവ്യത്യാസവും മൊഴികളുടെ ഭാരഭേദങ്ങളാലും മറ്റും മിക്കവാറും വിവരമാകും. മേൽത്തന്നാൽ അന്ത്യത്തിലേ ഉപദേശം മുറുകെ ഉച്ചരിക്കുന്നതു നിരാധാര നിലയിലേ വചനങ്ങളിലും പ്രഥമയിൽത്തന്നെ വ്യക്തമായ ചിന്ത ചേരുന്ന നാമങ്ങളിലുമുള്ള: ദ—ന്തം; 'വന്തം, വരുന്ന, വര, വരാത്ത; പശുവു, പശു, ബന്ധുവു, ബന്ധു, സേതുവു, സേതു.

൨൧. അയ്യപ്പന്റെ ശബ്ദത്തോടു അടുത്ത ഒരു ശബ്ദം സാധാരണയായ ൨, ൧, എന്നവയോടു ചേരുമ്പോൾ ജ, റ, എന്ന എഴുത്തുകളും അവയുടെ ദീർഘരൂപങ്ങളാകുന്ന ജ, റ, എന്ന എഴുത്തുകളും ഉണ്ടാകുന്നു. അവയിൽ ജ എന്നതേ

രണ്ടാം സഗ്ഗം—അക്ഷരങ്ങളുടെ ഉത്ഭവങ്ങൾ.

൨൫. അകാരം ശബ്ദങ്ങളിലേക്കു എടുപ്പമുള്ളതും ശേഷം അക്ഷരങ്ങൾക്കു ഒക്കയും ആധാരവും ആകുന്നു. ആകയാൽ അതു മിക്കഭാഷയിലും അക്ഷരമാലയിൽ മുൻപായിരിക്കുന്നു. അതുണ്ടാകുന്നതു വാ തുറന്നു തൊടെയിൽ കൂടെ ശ്വാസം വിടുക മാത്രം ചെയ്യുന്നതിനാൽ ആകുന്നു. മററുള്ള ഹല്ലകളോടുള്ളതിനെക്കാൾ കണ്ഠവസ്ത്രത്തോടും പ്രത്യേകം ഹകാരത്തോടും അതിന്നു അധികം അടുപ്പമുണ്ടു്.

൨൬. എകാരം മുൻപിലത്തെപ്പോലെ ശ്വാസം വിടുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നു. എന്നാൽ നാക്കു കരേ പരന്നു അണ്ണാക്കിനോടു സമീപിപ്പിക്കയും ചിരികൾ വീതിയിൽ പരത്തി തമ്മിൽത്തമ്മിൽ കരേ അടുപ്പിക്കയും ചെയ്തിരിക്കെണം.

൨൭. ഇകാരം പുറപ്പെടുന്നതു എകാരം പോലെ തന്നെ. എന്നാൽ നാക്കിന്റെ നടുവു മുൻപിലത്തലും അധികം പരത്തി അണ്ണാക്കിനോടു അടുപ്പിക്കയും ചിരികളേ അധികമായിട്ടു പരത്തി തമ്മിൽത്തമ്മിൽ സമീപിപ്പിക്കയും ചെയ്തിരിക്കെണം. എ, ഇ എന്നവ തമ്മിൽ അടുത്ത സംബന്ധമുള്ളതും അവെക്കും താലവ്യങ്ങൾക്കും പ്രത്യേകമായിട്ടു യകാരത്തിന്നും തമ്മിൽ ചേർച്ചയുള്ളതും ആകുന്നു.

൨൮. ഒകാരം അകാരം പോലെ ഉണ്ടാകുന്നു. എന്നാൽ നാക്കു അസാരം ഉള്ളിലോടു വലിച്ചു കീഴോടിയോടു സമീപിച്ചു വെക്കയും പാരം അ

ധികമാകുവാൻതക്കവണ്ണം ചിരികൾ തമ്മിൽ ചുരുക്കി അടുപ്പിക്കുകയും വേണം.

൨൯. ഉകാരം ശബ്ദിക്കുന്നതു ദ്വീകാരം പോലെ തന്നെ ആകുന്നു. എന്നാൽ നാക്കു മുൻപിലത്തതിലും കുറേ കൂടെ ഉള്ളിലോട്ടു വലിക്കുകയും ചിരികൾ കുറേ കൂടെ ചുരുക്കി മുൻപോട്ടു തള്ളിക്കുകയും വേണം. ആകയാൽ ഋയക്ഷരങ്ങൾ തമ്മിൽ സംബന്ധമായിരിക്കുന്നതും അല്ലാതെ ഓഷ്ട്രങ്ങളോടും പ്രത്യേകം വകാരത്തോടും അടുപ്പമായിരിക്കുന്നു.

൩൦. ദീർഘസ്വരങ്ങൾ അവയുടെ സമാനമായിരിക്കുന്ന രണ്ടു ഹ്രസ്വങ്ങളോ ഒരു വീട്ടിൽ ശബ്ദിക്കുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നു. ആകയാൽ ഒരു ദീർഘസ്വരത്തിന്നു ഹ്രസ്വം ശബ്ദിക്കുന്നതിൽ ഇരട്ടി നേരം വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഹ്രസ്വം ശബ്ദിക്കുന്നതിനുള്ള നേരം ഒരു മാത്രയാകുന്നു; ആയതു ഒരു ഞൊടിയകൂടിപ്പിന്നും ഇമെപ്പകൂടിപ്പിന്നും സമമാകുന്നു. ദ്വിത്വ സ്വരങ്ങൾക്കും രണ്ടു മാത്ര വേണം. രണ്ടു വെറുപ്പായ ഹ്രസ്വങ്ങളെ ഒരു വീട്ടിൽ ശബ്ദിക്കുന്നതിനാൽ അവയുണ്ടാകുന്നു. രണ്ടു മാത്രയിൽ അധികം വേണ്ടുമ്പോൾ അടയാളവും അക്ഷരവും കൂട്ടി എഴുതും: ദ്വ-ന്തം; 'ബാലാരം' ആ ശബ്ദം പ്ലുതം എന്നു ചൊല്ലപ്പെടുന്നു.

൩൧. ശ, ഷ, സ എന്നവയുൾപ്പടെ ചരങ്ങളെ ശബ്ദിക്കുന്നതിന്നു ശ്വാസം വായിൽ കൂടെ മാത്രമേ കടക്കുന്നുള്ളൂ. മറ്റുള്ളതെ ശബ്ദിക്കുന്നതിന്നു സ്വരം തൊണ്ഡയിൽ മുഴങ്ങിട്ടു അധികമായി വായിൽ കൂടുകയും അല്ലുമായി മൂക്കിൽ കൂടുകയും ചെയ്യുന്നു.

റപ്പുടന്നു. അന്നുനാസികങ്ങളേ ശബ്ദിക്കുന്നതിന്നു ശാസം അധികമായിട്ടു മൂക്കു വഴിയായും അല്പമായിട്ടു വായിൽ കൂടയും പുറപ്പുടന്നു.

നാലാം വായുക്കളും കൊണ്ടു വരങ്ങളേ ഉച്ചരിപ്പാൻ ശ്രമിച്ചാൽ ഉണ്ടാകുന്നതു തീരെ മൊനതയാകുന്നു. എന്നാൽ ആപ്രകാരത്തിൽ ഉദകളേ ഉച്ചരിക്കുന്നതിന്നു നോക്കിയാൽ തൊണ്ണയിൽ ഒരു മുഴകും ഉണ്ടാകും. ആയതു മൂകിൽ കൂടെപ്പുറപ്പുടന്ന സ്വരമാകുന്നു. അന്നുനാസികങ്ങളെ ശബ്ദിക്കുന്നതിന്നു ആ വിധത്തിൽ നോക്കിയാൽ ശബ്ദം നല്ല തെളിവായിട്ടു കേൾക്കാം. എന്തെന്നാൽ അവ പുറപ്പെടുന്നതിന്നുള്ള പ്രധാന വഴി മൂകാകുന്നു. പിന്നെ മറിച്ചു മൂകപോത്തിയും കൊണ്ടു റം മൂന്നു തരയക്ഷരങ്ങളേയും പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിന്നു നോക്കിയാൽ വരത്തിന്റെ ശബ്ദം മൂക തുറന്നിന്നായുള്ള പോലെ നല്ല തെളിവായിരിക്കും. ഉദകളുടെ ശബ്ദം അങ്ങനെ ആകുമ്പോൾ തെളിവു കറങ്ങിരിക്കും. അന്നുനാസികങ്ങളുടെ ശബ്ദം തീരെത്തെളിവില്ലാതെ ആയിപ്പോകയും ചെയ്യും.

൩൨. വഴുത്തുകളേ ശബ്ദിക്കുന്നതിൽ നാലു വായിൽത്തടഞ്ഞിട്ടും ചിരികൾ തമ്മിൽ കൂട്ടിട്ടും ശബ്ദം തീരെത്തടഞ്ഞിട്ടേ വായിൽനിന്നും മൂക്കിൽനിന്നും പുറപ്പെടുന്നുള്ളു എന്നാൽ ശ, ഷ, സ എന്ന ഊഷ്മാക്കളേ ശബ്ദിക്കുന്നതിന്നു, സ്വരം വായിൽ തടഞ്ഞു നില്ക്കാതെ ഒതുങ്ങിപ്പുറപ്പെടുന്നു. യ, ര, ല, വ, എന്ന സാധസ്വരങ്ങളെയും ഓ, ഘ, ങ എന്ന അന്തസ്ഥകളെയും ശബ്ദിക്കുന്നതിന്നു സ്വരം വായിൽത്തടയാതെ നാക്കു തെന്നുന്നതിനാൽ പുറപ്പെടുന്നു.

൩൩. മഹാ പ്രാണങ്ങളേ ശബ്ദിക്കുന്നതു റകാരത്തിന്റെ ശബ്ദം കൂട്ടിട്ടു പിന്നെ അല്പപ്രാണങ്ങളെപ്പോലാകുന്നു. റകാരമെന്നതു ഉണ്ടാകുന്നതു ദീർഘകാരം പോലെ തന്നെ. എന്നാൽ സ്വരം നല്ല ധേമത്തോടും ചൊടിപ്പോടും കൂടപ്പുറപ്പെടുന്നു. ആകയാൽ ശബ്ദത്തിന്റെ എളുപ്പം

പുത്തിനായിട്ടു ഹകാരത്തെ അകാരമായിട്ടു മാറുകയുണ്ടു.

൩൪. ഇരട്ടയക്ഷരങ്ങളെ ഉച്ചരിക്കുന്നതു ഒരയക്ഷരങ്ങളെപ്പോലെ ആകുന്നു. എന്നാൽ ഇരട്ടി ശ്വാസം വായിൽ വന്നു കൂട്ടുവോളത്തേക്കു സ്വരം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നില്ല.

൩൫. കണ്യങ്ങളായിരിക്കുന്ന കി, ഖ, ഗ, ഘ, ങ എന്നവ തൊണ്ഡേക്കരികെ വായുടെ മേൽ ഭാഗത്തു നാവിന്റെ മേൽ വശം തൊടുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നു.

൩൬. താലവ്യങ്ങളാം ച, ഛ, ജ, ഡ, ണ, യ, ശ എന്നവ നാക്കിന്റെ നടുവു അണ്ണാക്കിൻ മേൽ തൊടുന്നതിനാലേ ഉണ്ടാകുന്നു. ശ എന്നതു താലവ്യ ഊഷ്മാവാകയാൽ അതു ശബ്ദിക്കുന്നതിന്നു സ്വരം തടയാതെ ഒതുങ്ങിപ്പുറപ്പെടണം. യകാരം താലവ്യ സാധസ്വരമാകയാൽ അതു ശബ്ദിക്കുന്നതിൽ നാക്കു അണ്ണാക്കിൻ മേൽ തൊടുന്നതല്ലാതെ സ്വരം തടഞ്ഞു നില്ക്കുന്നില്ല.

൩൭. മൂല്യങ്ങളാകുന്ന ട, ഠ, ഡ, ള, ണ, ണി, ഡ്, ള്, എന്നവ മേലണ്ണാക്കിനോടു നാവിന്റെ അഗ്രം ചേരുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നു. ണികാരം മൂല്യ ഊഷ്മാവാകയാൽ സ്വരം തടഞ്ഞു നില്ക്കാതെ ഒതുങ്ങിപ്പോരുന്നു. ഡ്കാരം ശബ്ദിക്കുന്നതിന്നു നാവിന്റെ അറ്റം അണ്ണാക്കിനോടു ഉരസ്സുന്നതേയുള്ളു. ള്കാരം ശബ്ദിക്കുന്നതിൽ നാവിന്റെ തുഞ്ചം അണ്ണാക്കിൽത്തൊട്ടിട്ടു ചുരക്കുന്നു തെന്നുന്നു.

൩൮ മൌണ്യാക്ഷരങ്ങളാം റ, ൠ, ൡ, ൢ, ൣ,

ല എന്നവ നാക്കിന്റെ പുച്ഛം മോണെക്കു തൊടുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നു. ററ, ന്ററ, എന്നവയിൽ വരുന്ന റകാരത്തിന്റെ ശബ്ദം വരവഴ്ത്തിന്റെ ശബ്ദമാകയാൽ നാവുകൊണ്ടു തിരഞ്ഞെടുത്തു പുറപ്പെടുന്നു. ന്റകാരം അന്നു നാസികം ആകയാൽ അതു ശബ്ദിക്കുന്നതിന്നു നാക്കിന്റെ അറ്റം മോണയിൽ തടഞ്ഞിട്ടു മറ്റു അന്നുനാസികങ്ങളുടെ കൂട്ടു മൂക്കിൽക്കൂടെയും വായിൽക്കൂടെയും ശ്വാസം പുറപ്പെടണം. റകാരം ശബ്ദിക്കുന്നതു ററ എന്നതുപോലെ തന്നെ ആകുന്നു. എന്നാൽ നാക്കിന്റെ അറ്റം കൊണ്ടു ശബ്ദത്തെ തീരെത്തടയരുതു. റ എന്നതു ഉച്ചരിക്കുന്നതിൽ നാക്കു മോണയോടു ചേരായ്ക്കൊണ്ടു നാക്കിന്റെയും മോണയുടെയും ഇടയിൽക്കൂടെ ശ്വാസം ഇറങ്ങിപ്പോരുന്നു. ലകാരം ഉച്ചരിക്കുന്നതിനുള്ള പട്ടതി ററ എന്നതിന്റെതു തന്നെ. എന്നാൽ ലകാരം ശബ്ദിക്കുന്നതുപോലെ നാക്കു ചുറക്കുന്നു തെന്നുന്നു.

൩൯. ദന്ത്യങ്ങളാകുന്ന ത, ഡ, ദ, ധ, ന, സ, എന്നവയുണ്ടാകുന്നതു നാവിന്റെ അഗ്രം പല്ലുത്തടയുന്നതിനാൽ ആകുന്നു. സ്കാരം ഊഷ്മാവാകയാൽ അപ്പട്ടതിയിൽ ശബ്ദം തടയാതെ ഒതുങ്ങിപ്പോരുന്നു.

൪൦. ഓഷ്ടങ്ങൾ ആകുന്ന വ, ഫ, ബ, ഭ, മ, വ എന്നവയുണ്ടാകുന്നതു ശ്വാസം വന്നു കൂട്ടുവോളത്തേക്കു വായുചിട്ടു പിന്നത്തുറന്നു വിടുന്നതിനാൽ ആകുന്നു. വകാരം ഉണ്ടാകുന്നതു ഉകാരം ശബ്ദിക്കുന്ന പട്ടതിയിൽ ചിരിക

ഒരു ആക്കി തമ്മിൽത്തൊടാതെ അടുപ്പിച്ചിട്ടു പ്രാസം വിടുന്നതിനാൽ ആകുന്നു.

മൂന്നാം സ്കന്ദം-ചില അക്ഷരങ്ങളുടെ വിശേഷങ്ങൾ.

൪൧. ഒന്നിൽ അധികം പൂർണ്ണാക്ഷരങ്ങൾ ഉള്ളതും ന്, റ്, റ്, റ്, ഗ് എന്ന അഡാക്ഷരങ്ങളിൽ അവസാനിക്കുന്നതുമായ പദങ്ങളിൽ അകാരം അഡാക്ഷരത്തിന്നു മുൻപു വിവരമില്ലാത്ത ഒരു ശബ്ദമായി ഏകദേശം ഏകാരം പോലെ ഉച്ചരിക്കപ്പെടുക ന്ദപ്പാകുന്നു: ദൃ-ന്തം; 'അവൻ, മലർ, ചരൽ, അവൾ, കല്ലുകൾ' എന്നവ 'അവൻ, മലർ, ചരൽ, അവൾ, കല്ലുകൾ' എന്ന എഴുതിയവണ്ണം ചൊല്ലപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ പൂർണ്ണാക്ഷരം ഏകമായിരിക്കുന്ന പദങ്ങളിൽ അകാരത്തെത്തളിവാലിട്ടു തന്നെ ഉച്ചരിക്കണം: ദൃ=ന്തം; 'തൻ, നൽ, കൽ'

൪൨. പദത്തിന്റെ ആദിയിൽ വരുന്ന ഗ്, ജ്, ഡ്, ദ്, ബ്, യ്, റ്, ല്, ക്ഷ്, എന്ന അക്ഷരങ്ങളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന അകാരം ശബ്ദിക്കുന്നതു ന്ദപ്പാലിട്ടു ഏകാരം പോലാകുന്നു: ദൃ-ന്തം; 'ഗമനം, ജനം, ഡംഭം, ദന്തം, ബലം, യദ്രമം, രക്ഷ, ലക്ഷം, ക്ഷമ' എന്നവ ഗമനം, ജനം,' എന്നിങ്ങനെ പൂർണ്ണമായിട്ടു എഴുതിയാലത്തെപ്പോലെ ശബ്ദിക്കുന്നു. മേൽപ്പറഞ്ഞ പട്ടതിയിൽ ദ്വിത്വസ്വരം വന്നാലും അകാരത്തിന്റെ ശബ്ദം മാറുന്നു: ദൃ-ന്തം; 'മൈന്വത, ക്ഷേത്രം' എന്നവ 'മെയിന്വത, ക്ഷേത്രം' എന്ന എഴുതിയ പോലെ ശബ്ദിക്കുന്നു. െരം ശ

ബുദ്ധമം സമാസപദങ്ങളിലും നിലനില്ക്കുന്നു: ദൃ-ന്തം; 'ദൃഗ്ഗതി, അതിമൈന്യത' എന്നവ 'ദൃഗ്ഗതി, അതിമൈന്യത' എന്ന എഴുതിയപോലെ ചൊല്ലപ്പെടുന്നു.

൪൩. ഇ, ഉ എന്നവ തന്നിച്ചെങ്കിലും ഹല്ലിൽ ചേർന്നു എങ്കിലും അറകാരം ചേർന്നു പൂർണ്ണാക്ഷരത്തിന്നു മുൻപിൽ വന്നാൽ എ, ഒ എന്നവ പോലെ ചൊല്ലുകയാകുന്നു ഏറ നടുപ്പം. 'ഇടം, പിണം, ഉടൽ, കടം' എന്നവ 'എടം, പെണം, ഒടൽ, കൊടം' എന്നു എഴുതും പോലെ ഉച്ചരിക്കുന്നു. സമാസപദങ്ങളിൽ ഒരറയിലെപ്പോലെ ശബ്ദിക്കുന്നു. ദൃ-ന്തം; 'നല്ലിടം, മൺകടം' എന്നവ 'നല്ലെടം, മൺകൊടം' എന്നു എഴുതുംപോലെ ചൊല്ലുന്നു. അറകാരം അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഹല്ല ഇരട്ടിയക്ഷരമോ കൂട്ടക്ഷരമോ ആകുന്നു എങ്കിൽ ശബ്ദത്തിന്നു ാരം മാററമില്ല. ദൃ-ന്തം; 'തിട്ടം, ഉണ്ണിം'. അധ്യാച്ച ആധേയ രൂപങ്ങളിൽ അറകാരവും എകാരവും ആയി ചിലപ്പോൾ മാറും: ദൃ-ന്തം; അവനോട്ട-അവനോട-അവനോടെ, പോൽ, പോലെ.

൪൪. (i), ദ എന്നവ അധ്യാക്ഷരങ്ങളായോ കൂട്ടക്ഷരങ്ങളിൽ ചേർന്നാ വരുമ്പോൾ ലകാരം പോലെ ശബ്ദിക്കും: ദൃ-ന്തം; 'ആത്മാവു, പദ്മനി, സാക്ഷാതു, എന്നവ 'ആലോവ, പലൂനി, സാക്ഷാൽ, എന്നു എഴുതും പോലെ ശബ്ദിക്കു പതിവാകുന്നു. അങ്ങനെ എഴുതുകയും നടുപ്പം ഉണ്ടു. കൂട്ടക്ഷരങ്ങളിൽ ദകാരത്തിന്നു പകരം (i) കാരം തന്നെ കൊള്ളിച്ചു വരുന്നു: ദൃ-ന്തം; 'പദ്മനി, അർദ്ധം' എന്നവെക്കുപകരം പത്മനി,

അതുതം' എന്നിങ്ങനെ നടപ്പായിട്ടു എഴുതുന്നു.

൪൫. നീകാരം കൂട്ടക്ഷരങ്ങളിലും ഔ എന്ന തായിട്ടും വരുമ്പോൾ റ എന്നതു പോലെ ശബ്ദിക്കുന്നു: ദ-ന്തം; 'തക്കം, ക്രമം, ഔണം, മുക്.' എന്നാൽ യ, ശ, ഷ, എന്നവയുടെ മേൽ വരുമ്പോഴും മുക്കളുടെ താഴെ വരുമ്പോഴും നീകാരത്തിന്നു അതിന്റെ സ്വന്ത ശബ്ദം തന്നെ ഉണ്ടു: ദ-ന്തം; 'കായ്ക്കം, ദശനം, വഷം, ഗ്രാമം, ദശ്യം, വജ്രം, ഗൃഹം'.

൪൬. ല കാരം ഹല്ലിന്നു കീഴെ വരുമ്പോൾ ഉ കാരം പോലെ ശബ്ദിക്കുന്നു: ദ-ന്തം; 'കേശം, ശ്ലോകം'. സംസ്കൃത പദങ്ങളിൽ ഒന്നിന്നു പകരം മററതു പ്രയോഗിക്കുകയും: ദ-ന്തം; കാലി കാളി, താലം, താളം'. എന്നാൽ മലയാഴിപദങ്ങളിൽ പ്രത്യുസം കൂടാതെ പ്രയോഗിച്ചാൽ വളരെപ്പിണക്കത്തിന്നു ഇടവരും: ദ-ന്തം; 'താലി' കല്ലു, പല്ലു, എല്ലു' എന്നവയും 'താളി, കള്ളു, പള്ളു, എള്ളു' എന്നവയും തമ്മിൽ വളരെ അർത്ഥ വ്യത്യാസമുണ്ടു.

൪൭. ന് എന്നയക്ഷരം മലയാഴിയിൽ നടപ്പായിട്ടില്ല. അതിന്റെ ശബ്ദം വേണ്ടുന്നിടത്തു നീകാരം കൊണ്ടു കഴിക്കുന്നു. ആകയാൽ നില ദേദം കൊണ്ടു ഇന്നു അക്ഷരമെന്നു തിരിച്ചെടുക്കേണ്ടി വന്നിരിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ മൊഴിയുടെ ആദിയിലും മറ്റൊരു ദന്ത്യത്തിന്നു മേലും ഹല്ലകൾക്കു കീഴും നീകാരമേ വരൂ: ദ-ന്തം; 'നീതി, നേരു, അന്തം, മന്ദം, സ്തേഹം, സ്വപ്നം, അഗ്നി'. എന്നാൽ ദന്ത്യമൊഴികെ ശേഷം ഹല്ലകൾക്കു മേലും അച്ചുകളുടെ ഇടയിലും

വരുന്നതു ന്നാകാകുന്നു: ദൃ-ന്തം; 'ന്ത്യായം; മ
 ന്വന്തരം; തിന്മ; അനീതി; അനന്തം; അനന്തൻ.'
 സമാസപദങ്ങളിൽ മൂല പദത്തിന്റെ ശബ്ദം
 മാറുന്നില്ല: ദൃ-ന്തം; 'പെരുമ്പാല, പാണ്ടിനാ,
 കുമനരി'. സംസ്കൃതത്തിലെ ചില സമാസ
 ങ്ങളിൽ നില മാത്രമേ പ്രമാണിപ്പാനുള്ളൂ:
 ദൃ-ന്തം; 'നീതി, അനീതി, നാശം, വിനാശം.' എ
 ന്നാൽ ഋയക്ഷരങ്ങൾ ഇരട്ടിച്ചു വരുമ്പോൾ
 നില ഭേദം കൊണ്ടു ശബ്ദ വ്യത്യാസം അറിവാ
 ൻ പാടില്ല: ദൃ-ന്തം; 'തന്നാൽ (താൻ മൂലം;) ത
 ന്നാൽ (തരുമെങ്കിൽ)' ഉത്ഭവം നോക്കുമ്പോൾ
 ന്ന എന്നതു തമിഴിലെ ന്ത, ന്ന എന്നവയുടെ
 മാറ്റമാകുന്നു: ദൃ-ന്തം; 'വന്ത; പൻറി, എന്നവയി
 ൽനിന്നാകുന്നു 'വന്ന, പന്നി' എന്നവ വരുന്ന
 തു. ന്ന എന്നതു ന്ന എന്ന അന്തം ഇരട്ടിച്ചുണ്ടാ
 കുന്നതാകുന്നു (ലക്കം ൭൧,) ദൃ-ന്തം; 'എൻ-എ
 ന്നിൽ, തൻ-തന്നിൽ' സംസ്കൃത പദങ്ങളിൽ വ
 രുന്നതിന്റെ ശബ്ദം എല്ലാജ്യേഷും ന്ന എന്നാ
 കുന്നു. ദൃ-ന്തം; 'അന്നം; സന്നം; ഉന്നതം'.

൪൮. മ, ഹ എന്നവ അല്പാക്ഷരങ്ങളായിട്ടു
 വരുമ്പോൾ അനുസ്വാരം എന്നും വിസഗ്ഗമെ
 ന്നും പേർപടുന്നു. എന്നാൽ അനുസ്വാരം ത
 ന്റെ വഗ്ഗ്വത്തിലുള്ള ഹല്ലിന്നു മേൽ വരുന്ന ഏ
 തു അനുനാസികത്തിന്നും കൊള്ളും: ദൃ-ന്തം;
 'ഭഗ്ഗി, സന്ധി, ദണ്ഡം' എന്നു മുതലായവെക്കു
 'ഭംഗി, സംധി, ദംഡം' എന്നിങ്ങനെ എഴുതാം.
 പിന്നെയും അനുനാസികത്തോടു അതിന്റെ വ
 ഗ്ഗ്വത്തിലുള്ള ഊ ചേർന്നാൽ ഊവിന്റെ ശബ്ദം
 മന്ദിച്ചു രണ്ടും കൂടെ അനുനാസികം ഇരട്ടിച്ചാ

ലഭ്യമാണെന്നു മിക്കവാറും ശബ്ദിക്കുന്നു: ദു-
ന്നം; 'ഭംഗി, ബിംബം, നന്ദി' എന്നവ ഭങ്ങി,
ബിമ്മം, നന്നി' എന്നു എഴുതുംപോലെ ഏകദേശം
പറയുന്നു.

൪൯. ക്ഷീകാരം തന്റെ രൂപം തെളിയിക്കു
ന്നപ്രകാരം ക്ഷീകാരവും വ്യാകാരവും ചേർന്നുണ്ടാ
കുന്നു; എങ്കിലും വ്യാകാരം ഇരട്ടിച്ചു വ്യാകാരം കൂ
ടിയുണ്ടാകുന്ന സ്ഥിതി എന്നു പോലെ അതിനെ തെ
ക്കേടിക്കുകയിൽ ശബ്ദിക്കുന്നു. അന്നാസിക്രത്തി
ന്നും ല, ഉ എന്നവെക്കും മേൽത്തങ്ങളുടെ വ
ർഗ്ഗത്തിൽച്ചേർന്ന ഒരു ഹരില്ല വന്നാൽ ആ ഹരില്ലി
ന്റെ ശബ്ദത്തിന്നു മിക്കവാറും കേൾവിയില്ല:
ദു—ന്നം; "രത്നം, ജ്ഞാനം, കപ്പൽ വെട്ടു."

രണ്ടാം അദ്ധ്യായം-സന്ധി.

൫൦. സന്ധിയിൽ അക്ഷരങ്ങളും മൊഴികളും
തമ്മിൽച്ചേരുംപോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ഭേദങ്ങളെ
കുറിച്ച് പറയുന്നു. അക്ഷരങ്ങൾക്കു ഏറ്റവും
കുറച്ചിലും തിരിച്ചിലും ചുരുക്കവും എന്നു നാ
ലു വക ഭേദങ്ങൾ ഉണ്ടു. ൦൦. ഭേദങ്ങൾ ആവ
ശ്യംപോലെ വരുത്താതെ അക്ഷരങ്ങളും പദ
ങ്ങളും തമ്മിൽ ചേർത്താൽ യോജിക്കുന്നതല്ലായ്മ
കൊണ്ടു ൦൦൦. അദ്ധ്യായത്തിന്നു യോജ്യത എന്നു
അർത്ഥമാകുന്ന സന്ധിയെന്നു പേർ വന്നിരി
ക്കുന്നു.

൫൧. ശബ്ദചക്രവർത്തു വേണ്ടി ഏല്ലാ ഭാഷകളിലും അക്ഷരങ്ങൾക്കു
മാറ്റം വരുന്നുണ്ടു. ചിലയക്ഷരങ്ങൾ ചില പട്ടതിയിൽ വരുമ്പോ
ൾ ഉച്ചാരണത്തിന്നു പ്രയാസമായും കേന്ദ്രിക ഇൻപരില്ലായ്മയും

തീരുന്നതുകയാൽ സംസാരം ചേർക്കുന്നവനും പറയുന്നവനും ഒരുപോലെ വിമിഷ്ടമായിട്ടു നീയ്ക്കു അങ്ങനെയുള്ള പ്രയാസങ്ങൾ വരാതിരിക്കുന്നതിന്നു വേണ്ടി ചുറ്റാ ഭാഷകളിലും മൊഴികൾക്കു ജാത്യാലുള്ള ശബ്ദത്തിൽനിന്നു ഭേദം വരുത്തി ശബ്ദിക്കയ്യട്ടു. എന്നാൽ ഇംഗ്ലീഷു മുതലായ യൂറോപ്യ ഭാഷകളിൽ മൊഴികളുടെ അക്ഷരങ്ങൾക്കു ഭേദം വരുത്താതെ ഉച്ചാരണത്തിൽ ശബ്ദ ച്യെച്യെക്കു വേണ്ടുന്ന ഭേദങ്ങളെ വരുത്തിക്കൊള്ളുന്നു. സംസ്കൃതം മലയാളം മുതലായിട്ടു ഇന്ത്യായിൽ നടപ്പുള്ള ഭാഷകളിൽ ഏഴത്തു ഉച്ചാരണത്തിന്നു ഒരു വരേണ്ടുന്നതിന്നു വേണ്ടി അക്ഷരങ്ങളിലും കൂടെ വേണ്ടുന്ന മാറ്റങ്ങളെ വരുത്തുന്നു. ശബ്ദച്യെച്യെക്കും രണ്ടിൽ ഏതുവഴിയും കൊള്ളും. എന്നാൽ മുൻ പറഞ്ഞതു ഉച്ചാരണവും ഏഴത്തും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തിന്നു ഭംഗം വരുത്തുന്നതിനാൽ അതു മുഖാന്തരം വായന പ്രയാസമായിട്ടു തീരുന്നു. പിൽപറഞ്ഞ വഴി മൊഴികളുടെ ആഭിപ്രായത്തിന്നു ഭേദം വരുത്തുന്നതുകൊണ്ടു അർത്ഥത്തിന്നു തെളിവുകേടുവരുത്തുന്നു. എന്നാൽ പുസ്തകകാരന്റെ മറ്റു താൽ പ്രയോഗിക്കുന്ന ഭാഷയുടെ സ്വഭാവത്തെ അനുസരിച്ചു ഏഴതുകയാകുന്നു. ചില പുസ്തകങ്ങളിൽ സംധിയുടെ പ്രമാണങ്ങളെ മിക്കവാറും തള്ളി ഏഴതിയിരിക്കുന്നതിനാലേ വളരെ ദൃശ്യബുദ്ധിക്ക് തെളിവു കേടാകുന്നു. ഇടവന്നിരിക്കയാൽ വായനക്കാരൻ മറ്റുള്ളവരെ കേൾപ്പിക്കുന്നതിനായിട്ടു വായിക്കുമ്പോൾ സന്ധി ഒപ്പിച്ചു വായിച്ചുകൊള്ളണം. അല്ലാത്താൽ അവൻ വായിക്കുന്നതു ചെവികിൻചമില്ലാതെയും അർത്ഥമറിയുന്നതിന്നു പ്രയാസമായും തീരുന്നതുമല്ലാതെ ചിലപ്പോൾ പൊതു പിണങ്ങിത്തീരുന്നതിന്നും കൂടെ ഇടവരുന്നതാകുന്നു. എന്നാൽ കവിതകാര വരുത്തുന്ന മാറ്റങ്ങൾ എല്ലാത്തന്നേ പ്രമാണിക്കേണമെന്നല്ല പറയുന്നതു. അവർ ഭാഷയുടെ സ്വഭാവത്തിന്നു വിരോധമായിട്ടും ശബ്ദരാഗത്തിന്നു ആവശ്യമില്ലാതെയും ഉള്ള പല മാറ്റങ്ങളെയും വരുത്തുന്നുണ്ടു. മറ്റൊരാൾ കായ്ക്കങ്ങളിൽ എന്ന പോലെ ഇതിലും ഒരു നടപടിയുണ്ടു. സംസാര ഭാഷയിൽ വരുത്തുന്ന മാറ്റങ്ങളിൽ കൌശലമുണ്ടെന്നു എങ്കിലും ആയതിൽനിന്നു തെളിവുകേടു വരുമെന്നു എങ്കിലും സംശയിക്കുന്നതിന്നു ഇടയില്ലാത്തതുകയാൽ അങ്ങനെയുള്ളവയെ കൈകൊള്ളുവാനുള്ളതാകുന്നു.

൫൨. അച്ചുമച്ചും കൂടെ ചേരുന്നതും അച്ചും ഹല്ലമായിട്ടു ചേരുന്നതും ഹല്ല മച്ചും കൂടെ ചേരുന്നതും ഹല്ലം ഹല്ലം കൂടെ ചേരുന്നതുമായിട്ടു സന്ധിയിൽ നാലു ഘട്ടതികൾ ഉണ്ടു.

അവനും. സന്ധിപ്രകാരമുള്ള മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തിയേ കഴിയൂ

എന്നുള്ളതു, ഒന്നിച്ചു ചേർന്ന മൊഴികൾ അർത്ഥംകൊണ്ടു അടുത്ത സംബന്ധമായിരിക്കയാൽ രണ്ടിന്റെയും ഇടയിൽ നിറുത്തിനു പാങ്ങില്ലാത്തപ്പോൾ ആകുന്നു: ദ-ന്തം, 'അതു ചാമ അരി നല്ല' എന്നതിന്നു 'അതു ചാമയരിയല്ല' എന്നു വേണം. നിറുത്തിനു പാങ്ങുണ്ടായിരുന്നാൽ സന്ധി പ്രമാണിദ്രവ്യ കഴിയു എന്നില്ല: ദ-ന്തം; 'അവൻ നല്ലവൻ ആകുകൊണ്ടു ക്ഷമിക്കും' എന്നും "അവൻ നല്ലവനാകുകൊണ്ടു ക്ഷമിക്കും" എന്നും രണ്ടു വിധത്തിലും ഏഴുതാം. നിറുത്തു കൂടിയെ കഴിയു എന്നുള്ളിടത്തു. സന്ധിയരളതു ദ-ന്തം; ദൈവം നല്ലവനാകുന്നു; എന്നാൽ അവൻ നീതിമാനാകുന്നു: എന്നതിൽ 'എന്നാൽ' എന്നുള്ളതിന്നു പകരം 'യെന്നാൽ' എന്ന ഏഴുതിക്കൂടാ.—ദീപ്തസ്വരങ്ങളുടെ പിന്നാലെ അവയുടെ ദീപ്തതകൊണ്ടു അല്പം നിറുത്തിനു ഇട വരുന്നതാകയാൽ സന്ധി കൂടാതെയും കഴിക്കുന്നുണ്ടു: ദ-ന്തം; 'നീയെടുക്കരുതു' എന്നതിന്നു തീ എടുക്കരുതു; എന്നു തന്നെ ഏഴുതും. സന്ധിക്കായിട്ടുള്ള മാറ്റം വരുത്താതിരിക്കുന്നതിന്നു വേണ്ടി ഹ്രസ്വങ്ങളെ ദീപ്തങ്ങളാക്കി ശബ്ദികയുമാണ്ടു: ദ-ന്തം 'വരികയെന്നു പറഞ്ഞു' എന്നതിന്നു വരിക എന്നു പറഞ്ഞു എന്നു ചൊല്ലും: എങ്കിലും വാക്യത്തിന്റെ അന്തത്തിൽ ഒഴികെ ശേഷം ഉള്ള പട്ടികളിൽ മകയും സന്ധി ഒപ്പിച്ചു എഴുതുന്നതിൽ കുറവില്ല.

ഒന്നാം സൂത്രം— അജന്തവും അജാദിയും തമ്മിൽ സംബന്ധിക്കുമ്പോൾ ഉള്ള മാറ്റങ്ങൾ.

ഒരു അ, എ, ഇ, എന്നവയിലും അവയുടെ ദീപ്തങ്ങളാകുന്ന ആ, ഏ, ഐ എന്നവയിലും അവസാനിക്കുന്ന പദങ്ങളുടെ പിൻപു യാതൊരു അച്ചുകൊണ്ടും തുടങ്ങുന്ന പദം വന്നാൽ ഇടയിൽ യകാരം വരും: ദ-ന്തം കുതിര എന്നതിനോട 'അല്ല' എന്നതു ചേരുമ്പോൾ 'കുതിരയല്ല' എന്നാകും. തുന്വാ + എടുത്തു! = തുന്വായെടുത്തു; പാപത്തെ + ഉപേക്ഷിക്ക = പാപത്തെ യുപേക്ഷിക്ക; അങ്ങനേ + ആകട്ടെ = അങ്ങനേയാകട്ടെ; അരി + ഇല്ല = അരിയില്ല; കുല

സ്രീ + ഒരുത്തി = കലസ്രീയൊരുത്തി; കൈ + ഏ
ററ = കൈയേററ'

ഒരു ഒ, ഉ, എന്നവയുടെയും അവയുടെ
ദീർഘങ്ങളാകുന്ന ഒാ, ഉൗ, ഓൗ എന്നവയുടെയും
പിന്നാലെ യാതൊരു അച്ചുക്കിലും വന്നാൽ ഇ
ടയിൽ യകാരമോ വകാരമോ വരും. ഹ്രസ്വസ്വ
രം ചിലപ്പോൾ മാഞ്ഞുപോകയുണ്ടു്: ദ—ന്തം;
കൊ x എന്നക്ഷരം = കോയെന്നക്ഷരം = കൊ
വെന്നക്ഷരം. പോ + അങ്ങോട്ട = പോയങ്ങോട്ട =
പോവങ്ങോട്ട: വരുന്ന x എല്ലാ = വരുന്ന വെ
ല്ലാ: = വരുന്നെല്ലാ: വന്നു + എങ്കിൽ വന്നയെ
ങ്കിൽ = വന്നുവെങ്കിൽ = വന്നെങ്കിൽ: = തിരു + എഴു
ത്ത തിരുയെഴുത്ത = തിരുവെഴുത്ത.

൫൫. അനുസ്വാരം നീങ്ങിട്ടു ശേഷിക്കുന്ന റ്റുകാരത്തിന്റെ
പിന്നാലേ അച്ചുവന്നാൽ ഇടയിൽ അധികമായിട്ടു വകാരം വ
രും: ദ—ന്തം; ('നിലം) നില + അറ = നിലവറ; (മണ) മ
ണ + ആളൻ = മണവാളൻ; ('വണം) വണ + ഇട = വണവി
ട; നാമാദേയത്തിന്റെ അന്തത്തിൽ വരുന്ന റ്റുകാരത്തിന്റെ
പിന്നാലെ അച്ചു വന്നാൽ യകാരം ഏറ്റുകയും റ്റുകാരം ക
റകയും രണ്ടും നടപ്പുണ്ടു്: ദ—ന്തം; 'നടന്ന + ആൾ = നടന്ന
യാൾ = നടന്നാൾ; വരുന്ന + ഇടം = വരുന്നയിടം = വരുന്നിടം;
വല്ലാത്ത + എലി = വല്ലാത്തയെലി = വല്ലാത്തെലി; ഇല്ലാത്ത + ഉ
പ്പ = ഇല്ലാത്തയുപ്പ; = ഇല്ലാത്തുപ്പ; വാച്ചു നാമത്തിന്റെ അന്തമാ
കുന്ന കി, കി എന്ന പൂർണ്ണാക്ഷരങ്ങളിലടങ്ങിയിരിക്കുന്ന റ്റു
കാരത്തിന്റെ പിന്നാലേ 'ഇല്ല' എന്നതു വന്നാൽ ഇടയിൽ റ്റു
കാരം വരികയും രണ്ടു അച്ചുകളും കൂടെ കണിച്ചു 'ഏകാരമാ
യിട്ടു ചുരുങ്ങുകയും ആകാം: ദ—ന്തം; വരിക + ഇല്ല = വരിക
യില്ല = വരികേല്ല. നടക്ക + ഇല്ലാത്തു = നടക്കയില്ലാത്തു, നട
ക്കേല്ലാത്തു; 'ഉണ്ടു ഇല്ല' എന്ന വാക്കുകളുടെ മുൻപിൽ വത്തമാന
കാലത്തിന്റെ ഉകാരാന്തം വന്നാൽ ആയതു തീരെ മാഞ്ഞു പോ
കും: ദ—ന്തം; വരിക്കുന്നു + ഉണ്ടു = വരിക്കുന്നുണ്ടു, വരുന്നു ഇ
ല്ലാത്തു = വരുന്നില്ലാത്തു.

൫൬. അഡാച്ചിന്റെ പിന്നാലെ അച്ചുവ

തത്പാൽ അദ്ധ്യ ഇല്ലായ്മയായിപ്പോകുന്നു: ദ്വ—ന്തം; 'കാട്ട + ആന=കാട്ടാന; തോക്ക + എടുത്ത=തോക്കെടുത്ത; ആയുസ്സ് + അറുതി=ആയുസ്സറുതി'.

ജ്ഞാപനം. സംസ്കൃതത്തിലെ സന്ധി പ്രയോഗം മലയാളത്തിലേ കൂട്ടലും, അതു ശുദ്ധമായ പദങ്ങളിലും രീതികളിലും വരുന്നുമില്ല. എന്നാൽ അനവധി സമാസപദങ്ങൾ സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നും മലയാളത്തിൽ നടപ്പായിരിക്കുകൊണ്ടു അവയുടെ ഉല്പത്തി വിവരം തിരിക്കുന്നതിനും സംസ്കൃത പദങ്ങളെ അതിരൂപ സന്ധിപ്രകാരം പലപ്പോഴും സമാസിപ്പിപ്പാനുള്ളതായാലും ആ ഭാഷയുടെ സന്ധിപ്രമാണങ്ങളെ അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നതു ആവശ്യമാകുന്നു. ആകയാൽ ഇത്താഴെ വരുന്ന സ്തൂത്രങ്ങളെ എടുത്തു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

൫൭. സംസ്കൃതത്തിൽ രണ്ടു സമാനയച്ചുകൾ തമ്മിൽ സംബന്ധിക്കുംപോൾ അവ നീങ്ങിട്ടു അവയ്ക്കു പകരം ഒരു സമാന മീഷംവരും: ദ്വ—ന്തം; രാമ + അന്തികേ=രാമാന്തികേ; ദേവ + ആലയം=ദേവാലയം; സീത + ആയല്പകം=സീതായല്പകം; കവി + ഇന്ദ്രൻ=കവീന്ദ്രൻ; ഗുരു + ഉത്തമൻ=ഗുരൂത്തമൻ'.

൫൮. ഇ, ഉ എന്നവയുടെ പിന്നാലെ അവയുടെ സമാനമല്ലാത്ത മറ്റു രണ്ടു വന്നാൽ ഇകാരം യകാരമായിട്ടും ഉകാരം വകാരമായിട്ടും മാറും; ദ്വ—ന്തം; 'അതി + അല്പം=അത്യല്പം; അധി + ആകാശം=അധ്യാകാശം; അതി + ഉത്തമൻ അത്യുത്തമൻ: മനു + അന്തരം=മന്വന്തരം; അനു + ഇഷ്ടം=അനപിഷ്ടം.'

൫൯. ദൂരകാരത്തിന്റെ പിന്നാലെ ഇ റ്റം എന്നവയിൽ ഒന്നു വന്നാൽ അവയ്ക്കു പകരം ഏകാരവും ഉ, ഊ എന്നവയിൽ ഒന്നുവന്നാൽ അവ നീങ്ങിട്ടു ഓകാരവും വരും: ദ്വ—ന്തം=

'ദേവ + ഇന്ദ്രൻ=ദേവേന്ദ്രൻ; രാമ + രശ്മി =
രാമേശ്വരം; പര + ഉപകാരം=പരോപകാരം; മാ
ദ്വ + ഊണ്=മാദ്വോണ്.

നും. ഭര, ഭൃ എന്നവയുടെ പിന്നാലെ ഏ,
വെ എന്നവയിൽ ഒന്നു വന്നാൽ അവന്നിങ്ങിട്ടു
വെകാരവും ഓ, ഒ എന്നവയിൽ ഒന്നു വ
ന്നാൽ അവ മാറിട്ടു ഒന്നുകാരവും വരും: ദ-ന്തം;
ദേവ + ഏകത്വം=ദേവൈകത്വം; അധിക + ഐ
ശ്വര്യം=അധികൈശ്വര്യം; സൂര്യ + ഓജസ്സ്=സൂ
ര്യോജസ്സ്, കായ് + ഔചിത്ര്യം=കായ്ഔചിത്ര്യം".

അപരം. സംസ്കൃതമൊഴികളെ ചിലപ്പോൾ മലയാളത്തിന്റെ സ
മ്പ്രദായവും ഒന്നിപ്പിക്കുകയുണ്ടു: ദ-ന്തം; അപക- അവസ്ഥ=
അപകാവസ്ഥ = അപകയവസ്ഥ.

രണ്ടാം സ്കന്ദം—അജന്തവും ഹലാ ദിയും തമ്മിൽ ചേരുമ്പോൾ ഉള്ള സന്ധി.

നാ. ഒരു പദം അച്ചിൽ അവസാനിക്കുകയും
പിന്നാലെ വരുന്നതു ഹല്ലിൽ തുടങ്ങുകയും ചെയ്
യാൽ അവ തമ്മിൽ യാതൊരു മാറ്റവും കൂടാ
തെ ഒന്നിച്ചു ചേരും. ദ-ന്തം; നന്ദി+കേട=ന
ന്ദികേട: ഭൂ+തലം=ഭൂതലം. എന്നാൽ പിന്നത്തെ
മൊഴിയിൽ വരുന്ന ഹല്ലു അനുനാസികങ്ങൾ ഒ
ഴികെയുള്ള വസ്തുക്കളിൽ ഒന്നോ ഹകാരം അല്ലാ
തുള്ള ഊഷ്മാക്കളിൽ ഒന്നോ ആകുന്നു എങ്കിൽ
അത പല പട്ടതികളിലും ഇരട്ടിക്കും: ദ-ന്തം; ക
തിര+കാരൻ=കതിരകാരൻ.

അപരം—ഇരട്ടിക്കുന്ന പട്ടതികൾ എല്ലാം തന്നെ സൂത്രം

ഒരു കൊണ്ടു നിശ്ചയിക്കാകുന്നതല്ല; ഏകിലും ഇരട്ടികു നടപ്പായിരിക്കുന്നു. മൊഴികളിൽ ഒറ്റയായി എഴുതുന്നതും ചൊല്ലുന്നതും അനക്കരവും അപശബ്ദവും ആകുന്നു; എന്നു തന്നെയല്ല, ചിലപ്പോൾ വളരെ അർത്ഥഭേദത്തിനും കൂടെ ഇടവരുന്നതാകുന്നു: ദു-ന്തം; തടി പലക മുതലായവ എന്ന മൊഴികളിൽ തടിയും പലകയും വെറുവെ വസ്തുക്കൾ എന്ന അർത്ഥം വരുന്നു. എന്നാൽ തടിപ്പലക മുതലായവ എന്നു പറയുന്നതിൽ തടിപ്പലക ഒരു മൊഴിയായി ഒരു വസ്തുവിന്റെ പേരായിരിക്കുന്നു. പിന്നെയും ന്യായകാരൻ എന്നതിനും ജഡ്വിജി എന്ന അർത്ഥമാകുന്നു. ന്യായകാരൻ; എന്നു പറയുന്നതിന്നു മയ്യോദയുള്ളവൻ എന്നു പൊരുൾ വരുന്നു. ആകയാൽ പിന്നാലെ വരുന്ന ഹല്ലിരട്ടിക്കുന്നതു തള്ളേണ്ടുന്നതു ഏകിലും തള്ളാകുന്നതു ഏകിലും അല്ല; ഇരട്ടിക്കുന്ന ഹല്ലകൾ പ്രത്യേകം കി, ച, റി, പ എന്ന ഖരങ്ങളാകുന്നു.

നൂ൧. ദ്വിതീയ വിഭക്തിയുടെ അന്തത്തിലെ ഏകാരത്തിന്റെയും പചനാധേയങ്ങളുടെ അന്തത്തിൽ വരുന്ന ഭൂ, ഇ എന്നവയുടെയും പിന്നാലെ ഭേദൽപ്പറഞ്ഞ അക്ഷരങ്ങൾ ഇരട്ടിക്കും: ദു-ന്തം; രാജാവിനെ+തൊഴെണം. രാജാവിനെ തൊഴെണം; “മനസിഭയമിവനെക്കണ്ടു ഞങ്ങൾക്കു” (രാമായണം) അടങ്ങി+പാത്തുകൊള്ളുക = അടങ്ങിപ്പാത്തുകൊള്ളുക; “പാത്തു കേട്ടീടുക ചൊല്ലിത്തരുന്നുണ്ടു ഞാൻ, (രാമായണം). തിരുന്ത+ചെയ്യു=തിരുന്തച്ചെയ്യു. ഓടി+ഗമിക്കു=ഓടിഗമിക്കു; അവനെ+ധരിപ്പിക്കണം=അവനെ ധരിപ്പിക്കണം; “ദൈവഗതിയെസ്സമാശ്രയിച്ചീടുക നീ, (രാമായണം.)

നൂ൨. പചനാധേയങ്ങളെ അവ്യയങ്ങളായിട്ടു പ്രയോഗിക്കുമ്പോഴും ഭേദൽപ്പറഞ്ഞ ഹല്ലകളെ ഇരട്ടിപ്പറക്കുന്നതാകുന്നു: ദു-ന്തം; എന്നോടു കൂടെ+പരിച്ഛവൻ=എന്നോടുകൂടെപ്പരിച്ഛവൻ “വളരെപ്പറയരുതെന്നോടു ദൂതാ, (നക്ഷത്രം); തീരെ+കളയുന്നു=തീരെക്കളയുന്നു” ആകാശമൊക്കെപ്പറന്നോരു ശബ്ദവും (രാമായണം) നൂ൩. ദ്വിതീയയിലെ ഏകാരത്തിന്റെ പിന്നാലെ പെരങ്ങൾ കഴിക്കെ ശേഷമുള്ള അച്ചുകൾ വന്നാൽ അവയെ ഇരട്ടിക്കുന്നതിന്നു പകരം

എകാരത്തെ ഏകാരമായിട്ടു നിതിയും സാധിക്കും. ദ—ന്തം; ദൈവത്തെ + രേസവിക = ദൈവത്തെരേസവിക = ദൈവത്തേരേസവിക രാജാവിനെ + ബഹുമാനിക = രാജാവിനെബഹുമാനിക = രാജാവിനേ ബഹുമാനിക.

നൂറു. യ, റ, ല, എന്നവ ചേർന്നുകൊണ്ടു കൂട്ടക്കുറങ്ങൾ ഒഴികെ മറ്റു കൂട്ടക്കുറങ്ങളിൽ ഒന്നോ, അനുനാസികങ്ങളിൽ വല്ലതുമാ സാധസ്വരങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലുമാ ഹകാരമെന്നക്ഷരമാ ആകുന്നു പിന്നാലെ വരുന്ന ഹല്ലെങ്കിൽ എ, ഇ, ഊ, എന്നവയിൽ ഏതിന്റെ പിൻപും അതു ഇരട്ടിക്കയില്ല. എന്നാൽ എകാരം ദീർഘമാകയും ഗ്രന്ഥമായിട്ടു തന്നെ വെച്ചേക്കുകയും രണ്ടും നടപ്പുണ്ടു: ദ—ന്തം; ദൈവത്തെ + സ്തേഹിക = ദൈവത്തെ സ്തേഹിക = ദൈവത്തേ സ്തേഹിക. കായ്ത്തെ + ഹാസ്യാമാകി = കായ്ത്തെ ഹാസ്യാമാകി = കായ്ത്തേ ഹാസ്യാമാകി.

നൂ൩. സമാസ നാമങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ ഹല്ലുകൾ പ്രത്യേകം കീ, ച, റ, വ, എന്ന വരങ്ങൾ ഇരട്ടിക്കും: ദ—ന്തം; തീ + കല്ല = തീക്കല്ല; തൂമ്പാ + കൈ = തൂമ്പാക്കൈ, കള്ളി + പശു = കള്ളിപ്പശു; കായ് + ഗുണം = കായ്ഗുണം.

ജ്ഞാപനം. മേൽപ്പറഞ്ഞ നാമങ്ങൾ സംസ്കൃതത്തിലെ സമാസങ്ങളിൽനിന്നു വിവരപ്പെടുത്തുവാൻ ഉള്ളതാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ ആ ഭാഷയിൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ വകെക്കു ഹല്ലു ഇരട്ടിക്കയില്ല: ദ—ന്തം; ദൈവ + കായ് = ദൈവകായ്; രാജ + പുത്രൻ = രാജപുത്രൻ (ലക്കം രാം നോക്കു.)

നൂ൪. സമാസക്രിയകളിൽ ചിലതിൽ ഹല്ലു ഇരട്ടിക്കും, ചിലതിൽ ഒറ്റയായിട്ടു തന്നെ ഇരിക്കും: ദ—ന്തം; കോവ + പടുക = കോവപ്പടുക, രക്ഷ + പടുക = രക്ഷപടുക വേല + ചെയ്ത = വേലചെയ്ത = വേലചെയ്തു.

നൂ൮. ദ്വിതീയ ഒഴികെ അഞ്ചുത്തത്തിൽ വരുന്ന മറ്റു വിഭക്തികളുടെ പിൻപും നാമാദയങ്ങളുടെ പുറകും പ്രതിഭാവത്തിൽ ആന്തത്തിന്റെ പിൻപും അർത്ഥം തെളിവാകുന്നതിന്നു നിറുത്തുവേണ്ടുന്ന മൊഴികളുടെ ശേഷവും ഹല്ലു ഇരട്ടിക്കയില്ല: ദ—ന്തം, ഏന്റെ പുത്രൻ; നീ പോക; ക്രമേണ പറഞ്ഞു; മകനേ കേൾ; സദാപരക; വരാതെങ്ങു:

നൂ൯. അഡ്യാച്ചിന്റെ പിന്നാലെ ഹല്ലു ഇരട്ടിക്കയില്ല. എന്നാൽ അതു ഉകാരമായിട്ടും തിരിയും. ദ—ന്തം; വീട്ട + കാരൻ = വീട്ടുകാരൻ. ആററ + വെള്ളം = ആററവെള്ളം. അവരോട + പറഞ്ഞു = അവരോടു പറഞ്ഞു.

മൂന്നാം സ്കന്ദം. ഹലന്തവും അജാദിയും
തമ്മിൽ ചേരുമ്പോഴുതോ മാററങ്ങൾ

൭൦. ഒരു പദം ഹല്ലിൽ അവസാനിക്കുകയും
പിന്നത്തേതു അച്ചുകൊണ്ടു തുടങ്ങുകയും ചെയ്യും
പോൾ അച്ചിന്റെ രൂപം മാറി ഹല്ലിനോടു ഒ
ന്നിക്കും. ദ്ര-ന്തം; അവൻ + അല്ല = അവനല്ല.
മീൻ + എങ്ങ = മീനങ്ങ. കാൽ + ഇല്ല = കാലില്ല.

൭൧. ഒരു ഏകാക്ഷര പദം അർദ്ധാക്ഷരത്തിൽ
അവസാനിക്കുകയും മുൻപിലത്തേ അക്ഷരം
ഹ്രസ്വമായിരിക്കുകയും പിന്നാലെ വരുന്ന മൊ
ഴി അച്ചിൽ തുടങ്ങുകയും ആയിരുന്നാൽ ഹല്ലിര
ട്ടിക്കും; ദ്ര-ന്തം; പൊൻ + അച്ചൻ = പൊന്ന
ച്ചൻ. കൺ + ആടി = കണ്ണാടി. കൽ + ആൽ =
കല്ലാൽ. ഉൾ, ഉള്ളു

൭൨. ഒരു നാമം അറ എന്നതിൽ അവസാ
നിക്കുകയും ഉറ എന്നത പിന്നാലെ ചേരുകയും
ചെയ്യാൽ മകാരം വകാരമായിട്ടു തീരും: ദ്ര-ന്തം;
സുഖം + ഉം = സുഖമും = സുഖവും.

നാലാം സ്കന്ദം. ഹലന്തവും ഹലാദിയും
തമ്മിൽ സംബന്ധിക്കുമ്പോൾ
ഉള്ള മാററങ്ങൾ.

൭൩. ഒരു പദം ഹല്ലിൽ അവസാനിക്കുകയും
പിന്നത്തേതു ഹല്ലിൽ തുടങ്ങുകയും ആയിര
ുന്നാൽ അവ രണ്ടും കൂടെ ഒന്നിച്ചു ഒരു കൂട്ടക്ഷ
രമാകും. ദ്ര-ന്തം; കൺ + മണി = കണ്മണി. താ
ൻ + തോന്നിത്വം = താനോന്നിത്വം.

൭൪. ൨, ൧, ൫, ൧, എന്ന അധ്യാക്ഷരങ്ങൾ സമാസ നാമത്തിലെ മുൻപിലത്തെ മൊഴിയുടെ അന്തമായും പഞ്ചമി, സപ്തമി എന്ന വിഭക്തികളെക്കാണിക്കുന്ന അടയാളമായും. രം. വിഭക്തിയർത്ഥങ്ങൾക്കു ഉല്പാന്നമായും വചനാധേയത്തിന്റെ അന്തമായും ഇരിക്കുംപോൾ ഇരട്ടിപ്പാനുള്ളതായിട്ടു മുൻപറഞ്ഞ ഹല്ലകൾ ഇരട്ടിക്കും; ദ്രു—ന്തം; പോർ + കളം = പോക്കളം നാൽ + കാലി = നാല്ക്കാലി; (അവിടെ നിന്നാൽ കൊള്ളാം എന്നതിന്നു അവിടെ നിന്നാൽ കൊള്ളാം എന്നു പറയുമ്പോൾ ആൽ, എന്നതിന്നു ആലുമാരമെന്ന അർത്ഥം വരും) മുൾ + പടപ്പു = മുൾപ്പടപ്പു; കീഴ് + ജാതി = കീഴ്ജാതി; കല്ലാൽ + ചിലതു = കല്ലാൽച്ചിലതു; വീട്ടിൽ + പോ = വീട്ടിൽപ്പോ; അപ്പോൾ + പറഞ്ഞു = അപ്പോൾപ്പറഞ്ഞു; വന്നാൽ + കൊള്ളാം = വന്നാൽക്കൊള്ളാം. എങ്കിൽ, + ശബ്ദം = എങ്കിൽശബ്ദം. ഇങ്ങനെയുള്ള പട്ടത്തിയിൽ അധ്യാക്ഷരത്തിന്റെ ശബ്ദം വിട്ടു നാക്കാലി കീഴ്ജാതി വീട്ട്പോ എന്നിങ്ങനെ ചൊല്ലുക നടപ്പായിരിക്കുന്നു' എങ്കിലും ആയതു അവശബ്ദമാകുന്നു.

൭൫. മേൽപ്പറഞ്ഞ അധ്യാക്ഷരങ്ങൾ തങ്ങളുടെ പിന്നാലെ വരുന്ന ഹല്ലിനോടു ഒന്നിച്ചു കൂട്ടിക്കുറങ്ങുമായി ഏഴുതപ്പടുംപോൾ ഹല്ല ചിലപ്പോൾ ഏഴുത്തിലിരട്ടിക്കാതെ ചൊല്ലിൽ മാത്രം ഇരട്ടിക്കപ്പെടുന്നു: ദ്രു—ന്തം; എങ്കിൽ + ശബ്ദം = എങ്കിൽശബ്ദം; മേൽ + പുറം = മേൽപ്പുറം = മേല്പുറം.

൭൬. മകാരാന്തം തന്റെ പിന്നാലെ വരുന്ന ഹല്ലിന്റെ വഗ്ഗത്തിൽ ചേന്ന അനുനാസികമായിട്ടു തിരിയും. എന്നാൽ അനുസ്വാരം ഏതു

അനുനാസികത്തിന്നും കൊള്ളുന്നതാകയാൽ അതിന്റെ രൂപം മാറിയേ കഴിയൂ എന്നില്ല: ദൃ-ന്തം; പണം + കൊടുത്തു = പണം കൊടുത്തു = പണം കൊടുത്തു. ദേഹം + തടിച്ചു = ദേഹം തടിച്ചു = ദേഹം തടിച്ചു.

൭൧. സമാസപദങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതിൽ ആദി പദത്തിന്നു മറ്റൊരത്തിൽ അധികം ഉണ്ടായിരുന്നാൽ ആ പദത്തിന്റെ അന്തത്തിൽ വരുന്ന മകാരം പിന്നത്തേ പദത്തിന്റെ ആദിയിലേ അനുനാസികത്തിന്റെ മുൻപിൽ മാഞ്ഞുപോകും. ദൃ-ന്തം; പഴം + നെല്ലു = പഴനെല്ലു. പെരും + മരം = പെരമരം; എന്നാൽ ആദിപദം ഏകാക്ഷരമായിരുന്നാൽ മകാരം മാധ്യമമായി. ദൃ-ന്തം; ചെം + മാനം = ചെമ്മാനം. ചെം + നെല്ലു = ചെനെല്ലു.

൭൨. സമാസ പദങ്ങളിൽ അനുനാസികത്തിന്നു മുൻപു ല, ഉ, എന്നവ ന, ണ, എന്നവയായിട്ടു തിരിയുന്നു: ദൃ-ന്തം; നൽ + മ = നന്മ; വെൾ + മ = വെണ്മ; നൽ + നിലം = നണിലം; കൽ + മദം = കന്മദം.

൭൩. സമാസ പദങ്ങളിൽ ണ, ന എന്നവയുടെ പിൻപു നകാരം വന്നാൽ അത മുൻപലിത്തേ അനുനാസികത്തിൽ ലയിക്കും. ദൃ-ന്തം, 'കണ് + നീർ = കണ്ണീർ; മുൻ + നില = മുനില; ഏൾ + നെയ = ഏണ്ണെ = ഏണ്ണു'

൮൦. സംസ്കൃത ഭാഷയിൽ മുൻപിലത്തേ പദം പരത്തിൽ അവസാനിക്കുകയും പിന്നത്തേതു പരവും അതിപരവും ഒഴികെ മറ്റു യാതൊരു അക്ഷരത്തിലും തുടങ്ങുകയും ചെയ്യാൽ പരം തന്റെ വ്യക്തിയിൽ ചേർന്നു മുട്ടുവായിട്ടു തിരിയുന്നു. ദൃ-ന്തം; വാക് + ദത്തം. വാദത്തം = അവ + ജം അഞ്ജം. അവ + അന്തം = അജന്തം. വാക് + രം ശൻ = വാഗീശൻ.

൮൧. മുൻപിലത്തെ മൊഴി മുട്ടുവിലോ അതിപരത്തിലോ ചോഷത്തിലോ അവസാനിക്കുകയും പിന്നത്തേതു പരം കൊണ്ടോ അതിപരം കൊ

ഔട്ടാ തുടങ്ങുകയും ആയിരുന്നാൽ മുൻമൊഴിയുടെ അന്തത്തിലെ ഹല്ല തന്റെ വസ്ത്രത്തിൽ ചേന്ന് ഖരമായിട്ടു തിരിയും, ദ്ര-ന്തം; ഭഗ+തി= ഭക്തി.

പ്രൗ. ഒരു പദം ഖരത്തിൽ അവസാനിക്കുകയും പിന്നത്തേതു അനുനാസികം കൊണ്ടുതുടങ്ങുകയും ചെയ്താൽ ഖരം തന്റെ വസ്ത്രത്തിൽ ചേന്ന് മുറ്റുവായിട്ടും അനുനാസികമായിട്ടും തിരിയും; ദ്ര-ന്തം; വാക് + മയം=വാഗ്മയം=വാക്യം; വാക് + മാധ്യം = വാഗ്മാധ്യം = വാക്യാധ്യം.

പ്രൗ. ദന്ത്യങ്ങൾ താലവ്യങ്ങളുടെ മുൻപു താലവ്യങ്ങളായിട്ടും മൂലവ്യങ്ങളുടെ മുൻപു മൂലവ്യങ്ങളായിട്ടും മാറിവരും; ദ്ര-ന്തം; സൽ + ജനം=സജ്ജനം; സൽ + ചിന്തയൻ = സച്ചിന്തയൻ.

പ്രൗ. ര എന്ന അധാക്ഷരം, ച, ഛ, ശ എന്നവയുടെ മുൻപിൽ ശകാരമായിട്ടും; ത, ഡ, സ എന്നവയുടെ മുൻപിൽസകാരമായിട്ടും ക, ഖ, വ, ഘ, എന്നവയുടെ മുൻപു ഞ്കാരമായിട്ടും മാറുന്നു. ദ്ര-ന്തം; കൃ + ചിന്ത = കൃഷിന്ത. കൃ + ശീലം = കൃശ്ശീലം. കൃ + തക്കം = കൃസ്തക്കം. നിർ + സാരം = നിസ്സാരം. നിർ + കൃതം = നിഷ്കൃതം. നിർ + ഫലം = നിഷ്ഫലം.

അഞ്ചാം സ്കന്ദം. സന്ധിയോടു സംബന്ധമില്ലാത്ത ചില മാറ്റങ്ങൾ.

പ്രൗ. അകാരത്തിന്നു പകരം പല പട്ടതികളിലും പ്രത്യേകം മൊഴികളുടെ അന്തത്തിലും

ഏകാരം നടപ്പായിരിക്കുന്നു; ദൃഷ്ടാന്തം; കൂട=കൂടെ; വളര=വളരെ, താഴ=താഴെ; മാവേലിക്കര=മാവേലിക്കര; പടുക = പെടുക. എന്നാൽ ഏകാരവും ഏകാരവും അച്ചു പിന്നാലെ വരുമ്പോൾ അകാരമായിട്ടുതിരികയും ഉണ്ടു; ദൃഷ്ടാന്തം; പിന്നെ പിന്നെയും=പിന്നെയും. കൂടെകൂടെയും=കൂടയും; മരത്തെ മരത്തെയും=മരത്തെയും. തന്നെ തന്നെയും=തന്നെയും.

പുന. യകാരവും വകാരവും തമ്മിലും, കകാരവും വകാരവും തമ്മിലും, ബകാരവും വകാരവും തമ്മിലും, മകാരവും വകാരവും തമ്മിലും, ഴകാരവും ഭകാരവും തമ്മിലും, ചില മൊഴികളിൽ മാറും: ദൃ—ന്തം; കോയിൽ = കോവിൽ; ചുകപ്പ = ചുവപ്പ; കബേരൻ=കവേരൻ; വാനം=മാനം; എപ്പോഴും = എപ്പോഴും.

പുറ. ഓരോരോ വസ്തുതിൽ ഉൾപ്പെട്ട ദൃഷ്ടാന്തം മഹാപ്രാണങ്ങളും അതാതു വസ്തുതിലെ ഖരമായിട്ടു മാറുക നടപ്പുണ്ടു: ദൃ—ന്തം; ഘനം = കനം; ഖണ്ഡം = കണ്ടം; ദാരം = പാരം. റം പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന മാറ്റങ്ങൾ തമിഴുരീതിപ്രകാരമുള്ളതാകുന്നു; അക്ഷര വിദ്യയില്ലാത്തവരുടെ സംസാരത്തിൽ അധികം വരുന്നതും ആകുന്നു: എങ്കിലും വിചാമ്പാരുടെയിടയിൽ ആയതു അവശേഷമായിട്ടത്രെ വിചാരിക്കപ്പെടുന്നതു. എന്നാൽ ചില ചരങ്ങൾ റം അവശേഷപ്രകാരം ദാഷയിൽ സ്ഥിരപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായാൽ അവയുടെ മൂലശബ്ദം അറിയുന്നതിന്നും അവശേഷമായി കേട്ടു പറച്ചിരിക്കുന്ന മൊഴികളുടെ സുശബ്ദം തിരിച്ചെടുത്തുകൊള്ളുന്നതിന്നും റം സൂത്രം നല്ലവണ്ണം ഉപകരിക്കുന്നതാകുന്നു.

വൃ. ശ, ി, എന്നവ ച, ട, എന്നവയായിട്ടും സകാരം ച, ത, എന്നവയായിട്ടും ചില വരങ്ങളിൽ മാറി വരാം: ദ—ന്തം; ശ്രാലം = ചാത്തം; സിബ്ബരം = ചിത്തരം; സന്നിനായകം = ചെന്നിനായകം; മേക്കം = മേടം; ദ്രിഷ്ടം = ഇടവം; സമനം = തമനം; സിംഹം = ചിങ്ങം.

വൃ. കി, ഹ, റ്റ, എന്നവയും മറ്റും തകാരമായിട്ടും ക്ഷിപ്തം ക്ഷിപ്തമായിട്ടും ചിലമൊഴികളിൽ മാറി വരാം: ദ—ന്തം; രകതം = രത്തം; ശബ്ബം = ചത്തം, ലുബ്ബൻ = ലുത്തൻ; സ്ഥലം = തലം; വക്ഷം = വകം പക്ഷി = പക്ഷി.

നം. അതാതു വസ്തുത്തിലെ അനുനാസികത്തോടു പിൻ ചേർന്നു വരുന്ന ഹല്ല ചില മൊഴികളിൽ ആ അനുനാസികത്തിൽ ലയിക്കും: ദ—ന്തം; ചെങ്കാലി = ചെങ്ങാലി; കണ്ണൻ = കണ്ണൻ.

നം. സംസ്കൃത ഭാഷയിൽ റ, ി, എന്ന അക്ഷരങ്ങൾക്കു പിൻപും അവയോടു ചേർന്നും നകാരം വരേണ്ടുന്നിടത്തു നകാരമേവരൂ: ദ—ന്തം, ഗമനം, ദ്രിഷ്ടം, വർണ്ണം, കഷണം, മരണം, തൃണം തീക്ഷ്ണം.

നം. പല അക്ഷരങ്ങൾ ഉള്ള വരങ്ങളിൽ ഒരു ബ്രഹ്മസ്പന്ദവും പിന്നാലെ ഒരു ഹല്ലും വരുന്നവർ അവയെക്കൂട്ടെച്ചു മൊഴികളെ ചുരുക്കിപ്പറകു നടപ്പുണ്ടു: ദ—ന്തം; വരവേണം = വരേണം; തരുവാൻ = തരുൻ.

രണ്ടാം കാണ്ഡം പദലക്ഷണം.

നം. പദലക്ഷണം മൊഴികളുടെ തരഭേദങ്ങളെയും രൂപഭേദങ്ങളെയും മറ്റു അവൈകുള്യ വിശേഷങ്ങളെയും കുറിച്ച് പറയുന്നതാകുന്നു.

നം. പദമെന്നതു ഗദശബ്ദങ്ങളാൽ ഉണ്ടാകുന്നതും പുറമെ കാണുന്ന വസ്തുക്കളെക്കുറിച്ച് നമുക്കെ ഉള്ളിൽത്തോന്നുന്ന രൂപങ്ങളുടെ അടയാളങ്ങളും ആകുന്നു. വാക്കിന്റെ സാധ്യം നമുക്കെ വിചാരങ്ങളെയും ആഗ്രഹങ്ങളെയും തമ്മിൽത്തമ്മിൽ അറിയിക്കുന്നതുമാകുന്നു. എന്നാൽ മനസ്സിലെ രൂപവും പുറമേയുള്ള ശബ്ദവും തമ്മിൽ സ്വഭാവേന യാതൊരു സംബന്ധവുമില്ല. വെറൊന്നു എന്ന പദവും വെറൊന്നു എന്ന വസ്തുവും ആയിട്ടു യാതൊരു സദൃശ്യവുമില്ല. വെറുത്തും എന്നു നാം പറയുന്ന വസ്തുവിനെ തീ എന്നു പറകയും മറിച്ച് തീ എന്നതിന്നു വെറുത്തും എന്നു അർത്ഥംവരികയും ആകാം. വെറുത്തും എന്ന ശബ്ദത്തിന്നു വെറുത്തും എന്ന വസ്തുവിന്റെ രൂപം മനസ്സിൽ വരുത്തുവാൻ കഴിയുന്നതു ആഗത്തുക സംബന്ധം കൊണ്ടാകുന്നു. ആ മൊഴിയേയും വസ്തുവിന്നു അടയാ

ഉമായിട്ടു നാം നിത്യയിച്ചു അങ്ങനെ പ്രയാഗികയും പ്രയാഗി-
ച്ച കേൾക്കയും ചെയ്തു നമുക്കു പരിചയമുള്ളതു കൊണ്ടു തന്നെ മ-
നുഷ്യരുടെ പ്രധാനമായുള്ള മനോവികാരങ്ങൾ മറ്റു ജീവജന്തു-
കളുടെ എന്നപോലെ ശുദ്ധതശബ്ദങ്ങൾ കൊണ്ടു അറിയിക്കു-
പ്പുകയും ആയവക്കും മനോവികാരങ്ങൾക്കും തമ്മിൽ സ്വഭാവ സം-
ബന്ധം ഉള്ളതുകൊണ്ടു എല്ലാവരും തിരിച്ചറിയപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു. എന്നാൽ ഇപ്രകാരമുള്ള ശബ്ദങ്ങൾ ഭാഷയിൽ തുലാം-
ച്ചുരുക്കമാകുന്നു. ആയവയെ ഒരു ഭാഷയെന്നു പറയാമെങ്കിൽ ആ
ഭാഷ സുഖദുഃഖങ്ങളുള്ള മറ്റു ജീവജന്തുക്കൾക്കും മനുഷ്യനും കൂടെ
പൊതുവിൽ ഉള്ള ഒരു ഭാഷയാകുന്നു. നമ്മുടെ മൂലനിനവുകൾ പ-
ര്യേന്ദ്രിയങ്ങൾ വഴിയായി വരുന്നതും ഇന്ദ്രിയങ്ങളിൽ കാരണി-
ന്നു പ്രത്യേക വിഷയങ്ങൾ ഉള്ളതും ആകയാൽ ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു
ഭാഷ മുഴുവനാകുന്നതിന്നു ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കുഎല്ലാം പ്രയാഗം വേ-
ണം. കണ്ണിന്നു ശബ്ദത്തെ ഗ്രഹിപ്പാൻ വഹിയാ. ചെവിക്ക് നിറ-
ത്തെയും അറിഞ്ഞു കൂടാ. അവയെ രണ്ടിന്നും ശ്രോണം ചെയ്യുന്നതി-
നെങ്കിലും രചിക്കുന്നതിനെങ്കിലും കഴികയില്ല. ആകയാൽ ഒരുത്ത-
ന്നു മറ്റൊരുത്തന്റെ 'മനസ്സിൽ മധുരമെന്ന' രചി ആകണമെ-
ന്നുണ്ടായിരുന്നാൽ ഇവൻ പഞ്ചസാരകൊണ്ടു വരികയും മറ്റവൻ
അതിനെ രചിക്കയും വേണ്ടിവരും. എന്നാൽ മനസ്സാര നിനവുക-
ളിൽ ഒന്നുംതന്നെ ഇന്ദ്രിയ വിഷയങ്ങളെക്കൊണ്ടു ലക്ഷ്യപ്പെടുത്താ-
കുന്നതല്ല ആകയാൽ വാക്കുകൾ വസ്തുക്കളുടെ അനുരൂപങ്ങളായി
രിക്കുന്നതിനെക്കാൾ അവയുടെ അടയാളങ്ങളായിരിക്കുന്നതു തന്നെ
നല്ലതാകുന്നു. അപ്രകാരം തന്നെ ഭാഷകളിലെ മൊഴികളിൽ അ-
ധികം ആ മാതിരിയാകുന്നു. എന്നാൽ എല്ലാ ഭാഷകളിലും ശബ്ദങ്ങ-
ളുടെ അനുരൂപമായിരിക്കുന്ന പദങ്ങൾ വളരെയുണ്ടു: ദുഷ്ടം;
കാടുക, പൊട്ടുക, ഗുളുഗുളുക, കുടുങ്ങുക, ക്രുക; ക്കാ.

൯൫. മലയാഴയിൽ മൂന്നുപക പദങ്ങൾ ഉണ്ടു.
ആയവ നാമവും വചനവും രൂപ്യയവും ആ-
കുന്നു. ഹം ഭാഷയിലെ മൊഴികൾ എല്ലാം ഹം
മൂന്നു പകകളിൽ ഒന്നിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കും.

൯൬. വാക്കുകളെ ഇത്ര തരം ആക്കണമെന്നതിനെക്കുറിച്ചു
വ്യാകരണകാരരുടെ ഇടയിൽ തർക്കമുണ്ടു, ചിലർ നാമവും വച-
നവുമായി രണ്ടു തരമെ വക വെക്കുന്നുമില്ല. മറ്റു ചിലർ പരതു-
വരെ ആക്കുന്നുണ്ടു. ഏതാനും വേർ വേർ ചെയ്തിരിക്കുന്നപ്രകാ-
രം മൂന്നായി വിഭാഗിച്ചു വേറെ വകകളായി എണ്ണപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പ-
ദങ്ങളെ ഇവയുടെ ശിഖരങ്ങൾ ആക്കുന്നു. എന്നാൽ പദങ്ങളെ

മുറവാലെ തരം തിരിക്കുന്നതല്ല, അവയുടെ ലക്ഷണങ്ങളെ തെറ്റു കൂടാതെ കാണിക്കുന്നതു തന്നെ പ്യാകരണത്തിന്റെ പ്രധാന സാധ്യമാകുന്നു. ആകയാൽ റം ഭിന്നത ആയതിന്നു തടവുചെയ്യുന്നതല്ലായ്ക്കൊണ്ടു അതിനെക്കുറിച്ച് അത്ര സാരമായിട്ടു വിചാരിപ്പാനില്ല. എങ്കിലും കായ്തെത്ത സൂക്ഷ്മമായിട്ടു വിചാരിക്കുമ്പോൾ പദങ്ങളെ നാമവും വചനവും അപ്യയവുമെന്നിങ്ങനെ മൂന്നുവകയായിട്ടു വിഭാഗിക തന്നെ യുക്തമായിട്ടും തെളിവായിട്ടു മുളുതെന്നു തോന്നുന്നു. എന്തെന്നാൽ ഭാഷ ഒന്നും പഠിച്ചിട്ടില്ലാതെ വിചാരബുദ്ധിയുള്ളതിൽ ഒരു ജീവാത്മാവു ഭൂമിയിൽ വരികയെന്നു വെച്ചാൽ അതിന്റെ ചുറ്റും കാണുന്ന വസ്തുക്കളിൽ അതിന്റെ ശ്രദ്ധ ആദ്യം ചെയ്യുന്നതാകയാൽ ഇവയെ ഒന്നിൽനിന്നു ഒന്നിനെ വിവരപ്പടുത്തുവാൻ അതുനോക്കുന്നതുമല്ലാതെ അതു ഒരു ഭാഷയേ ഉണ്ടാക്കുകയാകുന്നു എങ്കിൽ അവ അടുകൾ ഇല്ലാത്തപ്പോൾ അവയുടെ വേരുകൾ കേട്ടു കാണേണ്ടുന്നതിന്നു അവയെ വേറിട്ടുക അതിന്റെ ഒന്നാവത്തെ ശ്രമം ആയിരിക്കും. ഇങ്ങനെ ഒരു തരത്തിൽ ഏറ്റു മൊഴികൾക്കു വകയുണ്ടാകുന്നു, ആയവ നാമങ്ങൾ എന്ന വേരായിട്ടു എല്ലാ ഭാഷയിലും കാണുന്നു. വിശേഷിച്ചും വസ്തുക്കൾക്കു ഓരോരോ ലക്ഷണങ്ങളും വികാരങ്ങളും ഉണ്ടെന്നു അതു വേഗത്തിൽ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതാകയാൽ ആ ലക്ഷണങ്ങളും വസ്തുക്കളും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തെ കാണിക്കുന്നതിന്നു മറ്റൊരുവക മൊഴി വേണ്ടിവരും. എന്തെന്നാൽ വസ്തുക്കളിൽനിന്നു നമുക്കുള്ള ഉപകാരം അവയുടെ ഗുണങ്ങൾ കൊണ്ടാകുന്നു. റം വക പദങ്ങൾക്കു വചനങ്ങൾ എന്നു വേരായിരിക്കുന്നു. ആയവയും എല്ലാ ഭാഷയിലും ഉണ്ടു. നമുക്കു വിചാരങ്ങളെ അറിയിക്കുക മാത്രം ചെയ്യുന്നതിന്നു റം രണ്ടുവക പദങ്ങളും മതി. അപ്യയങ്ങളെ കുറിച്ച് വിചാരിക്കുമ്പോൾ ആയവ വാചകത്തിന്റെ എളുപ്പത്തിന്നും അലങ്കാരത്തിന്നുമായിട്ടു ഉണ്ടാകപ്പട്ടതും നിനവുകൾക്കു അറിയിക്കുന്നതിന്നു അവയെ കൂടാതെ കഴിക്കാകുന്നതുമാകുന്നു.

൯൭. പിന്നയും പദങ്ങളെ മേൽ പറഞ്ഞപ്രകാരം തരം തിരിക്കുന്നതു മലയാള ഭാഷയുടെ സ്വഭാവത്തിന്നു നന്നായി ചേർന്നിരിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ റം മൂന്നു തരമൊഴികളും രൂപത്തിലും അർത്ഥത്തിലും ഉള്ളവയ്ക്കും മറ്റും ചില ലക്ഷണങ്ങളിലൂടെ വേണ്ടു പ്രകാരണവ്യത്യാസമായിരിക്കുന്നതും മറ്റൊരു വിധത്തിൽ തരം തിരിക്കുമ്പോൾ അങ്ങനെ കാണത്തക്ക വ്യത്യാസങ്ങൾ ഇല്ലാത്തതും ആകുന്നു. വിശേഷിച്ചും മലയാളിയുടെ സമീപനമായിരിക്കുന്ന തമിഴു ഭാഷയുടെ പ്യാകരണകാര്യം പദങ്ങളെ മിക്കവാറും മേൽ പറഞ്ഞപ്രകാരം അത്ര വിഭാഗിച്ചിരിക്കുന്നു. തക്ക കാരണം കൂടാതെ ആ മാതൃകയിൽനിന്നു ഭേദം വരുത്തുന്നതു ചൊല്ലുവല്ല.

ഒന്നാം അദ്ധ്യായം—നാമം.

നമ്പ്. നാമം എന്നതു വസ്തുക്കളുടെ പേരു പറയുന്ന പദമാകുന്നു. ദൃഷ്ടാന്തം; “തൊമ്മൻ, മനുഷ്യൻ, വീടു, ചീനം, ഞാൻ, അവൻ, പലർ”.

ഒന്നാം സർഗ്ഗം—നാമങ്ങളുടെ തരഭേദങ്ങൾ.

നൻ. നാമങ്ങൾ ഏകനാമങ്ങൾ എന്നും വർഗ്ഗനാമങ്ങൾ എന്നും സർവ്വനാമങ്ങൾ എന്നും മൂന്നുവകയായിരിക്കുന്നു.

൧൦൦. ഏക നാമങ്ങൾ എന്ന് പറഞ്ഞാൽ ഒറ്റ വസ്തുക്കളുടെയും ആളുകളുടെയും സ്ഥലങ്ങളുടെയും പേരാകുന്നു. ആയവെക്കു അല്ലാതെ മറ്റൊരു വസ്തുവിന്നു ആ നാമങ്ങൾ ചേരുകയില്ല. ദൃ-ന്തം; “യൊഹന്നാൻ, ആദിത്യൻ, മങ്ങലപുരം.” ചില ഏകനാമങ്ങൾ പല വസ്തുക്കൾക്കു പേരായിട്ടു വരുന്നതു യദൃച്ഛയാൽ ആകുന്നു.

൧൦൧. വർഗ്ഗനാമങ്ങൾ വസ്തുക്കൾക്കു പൊതുവിൽ ചില ലക്ഷണങ്ങൾ ഉള്ളതിനെ കാണിക്കുന്നതിന്നു ആ ലക്ഷണങ്ങൾ കാണുന്ന എല്ലാവരിന്നും ചേരുന്ന നാമങ്ങൾ ആകുന്നു: ദൃ-ന്തം; “മനുഷ്യൻ, നിറം, രാജ്യം.”

൧൦൨. സർവ്വനാമങ്ങൾ എല്ലാ വസ്തുക്കളും ചില പട്ടതിയിൽ വരുന്നതായാൽ അപ്പട്ടതികളെക്കാണിക്കുന്നതിന്നായിട്ടു എല്ലാ വസ്തുക്കൾക്കും ചേന്നുവയാകുന്നു ദൃ-ന്തം; ഞാൻ, നീ, അവൻ, പലർ.

൧൦൩. ലോകത്തിലുള്ള വസ്തുക്കൾ അസംഖ്യമായിരിക്കുകൊണ്ടു അവയെ എല്ലാറ്റിനും പ്രത്യേകം ഒരോ നാമം ഉണ്ടാക എന്നു വന്നാൽ നാമങ്ങൾ തന്നെ ഭാഷയിൽ അനവധിയായി തീരുന്നതുകൊണ്ടു നല്ല വിശേഷ കർമ്മയുജ്ജ്വലതയുടെ മനസ്സിൽ തന്നെയും കൊള്ളുന്നതിന്നല്ലായിരിക്കും. ആകയാൽ ഒരു മൊഴിയിൽ പല വസ്തുക്കൾ അടങ്ങത്തക്കവണ്ണം വഴി നാമങ്ങൾ ഉണ്ടാകപ്പട്ടിരിക്കുന്നു. വസ്തുക്കൾക്കു പല പല ഗുണങ്ങൾ ഉള്ളതായാൽ ആ ഗുണങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിനെത്തിരിച്ചെടുത്തു ഗുണിയിൽ സംബന്ധിച്ചിരിക്കുന്ന മറ്റുള്ള ലക്ഷണങ്ങളെ കൂട്ടാകാതെ ആയൊരു ഗുണത്തെക്കുറിച്ച് തനിച്ച് വിചാരിപ്പാൻ മനുഷ്യനു കഴിയുന്നതാകുന്നു. ഇങ്ങനെ ഒരു പശുവിനെ കണ്ടു അതിന്റെ നിറത്തെക്കുറിച്ച് തനിച്ച് വിചാരിച്ചിട്ടു ചുവപ്പു എന്ന വഴിനാമം ഉണ്ടാകുന്നതു ചുവന്ന നിറമുള്ളവയെ കെയും ചേരുന്നു. ഒരു മനുഷ്യനെപ്പറ്റി ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ അവന്റെ വിദ്യയെ സംബന്ധിച്ചു വിദ്വാൻ എന്നും അവന്റെ ശീലത്തെ സംബന്ധിച്ചു ഗുണവാണെന്നും പേരുണ്ടാകുന്നതു ആ ലക്ഷണങ്ങൾ ഉള്ളവയെ എല്ലാവരും കൊള്ളുന്നു.

൧൦൪. വഴി നാമങ്ങൾ കെയും ആലും ഏകനാമങ്ങളായിരുന്നു എന്നു തോന്നുന്നു പിന്നെ ഒരോ വസ്തുവിന്നു ഒരോ ലക്ഷണം മുന്തി നില്ക്കുന്നതായാൽ ആ ലക്ഷണം കാണുന്ന മറ്റു വസ്തുക്കൾക്കും അതിന്റെ പേരു പറഞ്ഞു വിളിച്ചതായിരിക്കണം. ഇങ്ങനെ നാരദമുനി ഏകാണികാരനായിരുന്നതുകൊണ്ടു നാരദൻ, എന്നതു ഏകാണി പറയുന്നവയെ എല്ലാവരും ഒരു വഴി നാമമായിട്ടു തീർന്നിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ തന്നെ കുരുപെരുൻ ഭീമൻ, ആന്ധ്രാഭൂതി, ദുര്യോധന, ലക്ഷ്മി, എന്നു ഏകനാമങ്ങൾക്കു ധനവാൻ, പൊണ്ണൻ, കള്ളൻ. നിർഭാഗ്യമുള്ള ആൾ" സൌഭാഗ്യമുള്ള ആൾ, എന്നു കൂടി മത്തിനു അർത്ഥം വന്നിരിക്കുന്നു. നേരെ മറിച്ചു വഴി നാമങ്ങൾ വഴിത്തിരിവു തോന്നുന്നവയെക്കൊണ്ടു ലക്ഷണം മുന്തിനില്ക്കുന്നതോ ആയ ഒറ്റവസ്തുക്കളോടു സംബന്ധിച്ചു ഏക നാമങ്ങളായിട്ടും വരുന്നു. ഇങ്ങനെ കറുത്തവനെക്കുറിച്ചു അർത്ഥം ആകുന്ന കൃഷ്ണൻ എന്നതു ആ നിറമുള്ളവരിൽ കേന്ദ്രീകൃതവനായ ദേവകീ നമ്പനും മന്ത്രിയൻ എന്നതു മരണമുള്ളവരിൽ മുൻപനായ മനുഷ്യനും സുന്ദരി എന്നതു അതിശൈലിയും ഉള്ള ലക്ഷ്മിക്കും പേരായി; റോവണ്ണം ഉപവർത്തികൾ ഉപവർത്തികൾക്കായിട്ടും ഉപവർത്തികൾ ഒറ്റവസ്തുക്കൾക്കായിട്ടും പ്രയോഗിക്കപ്പെടുകയുണ്ടു.

൧൦൫. നാമങ്ങൾ ഉത്ഭവത്തെ സംബന്ധിച്ചു

രൂപി നാമങ്ങൾ എന്നും ബന്ധനാമങ്ങൾ എന്നും ഇങ്ങനെ രണ്ടു വകയാകും. രൂപി നാമങ്ങൾ വസ്തുക്കളുടെ ഗുണത്തെക്കാണിക്കാതെ അവയെക്കുറിച്ചു യാതൊരു വിവരവുമില്ലാത്തവയാകുന്നു. ബന്ധനാമങ്ങൾ വസ്തുക്കൾക്കു ചില കാരണവശാൽ ഉണ്ടാകുന്ന നാമങ്ങൾ ആകുന്നു. നെല്ല്, കല്ല്, ചുട്ട, മരം, എന്നു വസ്തുക്കൾക്കു റം പേരുകൾ വരുന്നതിന്നു അപ്രകാരം നിമ്നിച്ചുപേരിട്ടു എന്നല്ലാതെ യാതൊരു കാരണവും പറയുന്നതിന്നു ഇല്ലായ്കൊണ്ടു അവ രൂപിനാമങ്ങൾ ആകുന്നു. എന്നാൽ മാങ്ങാ, തെങ്ങാ, എഴുത്താണി എന്നവയെക്കുറിച്ചു പേരു വിവരിക്കുന്നതിന്നു ചില ബന്ധങ്ങൾ ഉള്ളതായാൽ അവ ബന്ധനാമങ്ങൾ ആകുന്നു.

൧൦൭. ബന്ധനാമങ്ങളിൽ പലതിന്നും കാരണം മുതിനില്ക്കാതെ ഇപ്പോഴായിത്തീർന്നിരിക്കയാൽ രൂപിനാമങ്ങളെപ്പോലെ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു: ദു-ന്തം; അബല' കെട്ടിയവൻ, രാജ്യം, എന്നു നാമങ്ങൾക്കു ബലം ഇല്ലാത്തവൾ, താലികൊണ്ടു വിവാഹം ചെയ്തവൻ, രാജാവു ഭരിക്കുന്ന നാട്ടു എന്നിങ്ങനെ ഉത്തരവാൽമാകുന്നു എങ്കിലും നടപ്പുദാഹര്യം റം നാമങ്ങൾ ബലമുള്ള സ്ത്രീകളെയും താലികൊണ്ടല്ലാതെ വിവാഹം ചെയ്ത ഭർത്താക്കന്മാരെയും രാജഭരണമില്ലാത്ത നാട്ടുകളെയും സംബന്ധിച്ചും കൂടെപ്പറയപ്പെടുന്നു.

൧൦൭. ബന്ധനാമങ്ങൾ ഗുണിനാമങ്ങൾ എന്നും ഗുണനാമങ്ങൾ എന്നും രണ്ടു തരമായിരിക്കുന്നു. ഗുണിനാമങ്ങൾ വസ്തുക്കളെക്കുറിച്ചു നമ്മുടെ മനസ്സിൽ ഉള്ള സാധാരണരൂപത്തെക്കാണിക്കാതെ അവ ചില ഗുണങ്ങളോടു കൂടിയായിരിക്കുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നവയാകുന്നു. ദു-ന്തം; “കള്ളൻ, കള്ളി, ചുമട്ടു, വരുന്നവൻ, പോയവൻ.” ഗുണനാമങ്ങൾ ഗുണികളിൽനിന്നു വേ

പട്ട താനെയിരിക്കുന്ന പ്രകാരത്തിൽ വിചാരി
ക്കപ്പെടുമ്പോൾ ഗുണങ്ങൾക്കു ഉണ്ടാകുന്ന പേരാ
കുന്നു. ദ-ന്തം; “ശുദ്ധത, ശത്രുത, കഠിനം, ഗമ
നം, ചാട്ടം, ഓട്ടം.”

൧൦൮. ഗുണങ്ങൾക്കു ഗുണിയിൽ സംബന്ധിച്ചല്ലാതെ തനിച്ചിരി
പ്പാൻ കഴിയുന്നതല്ലയെങ്കിലും അവ തനിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രകാരത്തി
ൽ മനസ്സുകൊണ്ടു വിചാരിപ്പാൻ കഴിയുന്നതാകുന്നു. ഇങ്ങനെ മ
നസ്സിന്റെ നിരൂപണങ്ങൾ മാത്രമായിരിക്കുന്നവെങ്കിലും സാക്ഷാൽ
ഇരിപ്പുള്ള വസ്തുക്കളെപ്പോലെ നാമങ്ങൾ വീണിരിക്കുന്നു.

൧൦൯. രൂപി നാമങ്ങളെ വസ്തുവിൽ മുതിനില്ക്കുന്ന ഗുണങ്ങളു
ടെ ഗുണികൾകായിട്ടും ഗുണിനാമങ്ങളെ ഗുണങ്ങളുള്ള വസ്തുക്കളു
ടെ രൂപി നാമങ്ങളായിട്ടും പ്രയോഗിക്കുകയുണ്ടു. ദ-ന്തം, ‘അവൻ
മാടാകുന്നു, അവൾ ജൈകയായിരുന്നു, എന്നവയിൽ വസ്തു നാമ
ങ്ങളാകുന്ന, മാട്ടു, ജൈകു, എന്നവയെ ബുദ്ധിയില്ലായ്മ അവല
ക്ഷണം എന്ന ഗുണങ്ങൾ ഉള്ള ഗുണികൾകായിട്ടു പ്രയോഗിക്കു
ന്നിരിക്കുന്നു. വൈദ്യന്റെ ഗുരു എന്നതിൽ വൈദ്യനെ വിദ്യ പഠി
പ്പിച്ച ഗുരു എന്നും ആശാന്റെ ഗുരു എന്നതിൽ ആശാനെ വൈ
ദ്യം പഠിപ്പിച്ച ഗുരു, എന്നും പൊതുവെ വരാകുന്നതാകയാൽ വൈ
ദ്യൻ, ആശാൻ എന്ന ഗുണി നാമങ്ങൾ രൂപി നാമങ്ങളായിട്ടു
പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പിന്നെയും ഗുണിനാമങ്ങളെ ഗുണങ്ങ
ൾകായിട്ടും ഗുണനാമങ്ങളെ ഗുണികൾകായിട്ടും മാറിപ്പറയുകയുണ്ടു.
ദ-ന്തം; അവൾ അവലക്ഷണം ആകുന്നു; നീ ഒരു വികൃതി ആ
കരുതു. രഃജാവു(രാജസ്ഥാനം) മരിക്കയില്ല. നമ്മുടെ പഴയ മനു
ഷ്യൻ (മനുഷ്യസ്വഭാവം) കരിശിൽ തരകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

രണ്ടാം സർഗ്ഗം—ലിംഗം.

൧൧൦. നാമങ്ങൾക്കു രൂപരേഖം വരുന്നതു ആ
വ അടയാളമായിരിക്കുന്ന വസ്തുക്കളുടെ ലിംഗ
ത്തെയും സംഖ്യയെയും വിഭക്തിയെയും കാണി
ക്കുന്നതിനായിട്ടു ആകുന്നു. ലിംഗം എന്നതു വ
സ്തുക്കളുടെ ജാതിയെ ആണോ പെണ്ണോ രണ്ടു
മല്ലാത്തതൊ എന്നു വിവരപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു വ
സ്തുക്കളുടെ നാമങ്ങളായിരിക്കുന്ന വെക്കുള്ള ഒരു

രൂപദേവമാകുന്നു. അതു പുല്ലിംഗം, സ്ത്രീലിംഗം നില്പിംഗം, എന്നു മൂന്നു വകയായിരിക്കുന്നു.

൧൧൧. പുല്ലിംഗം, നാമം അടയാളപ്പെടുത്തുന്ന വസ്തു പുരുഷാകൃതിയാകുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നു. മനുഷ്യാകൃതിയിലും ദേവകളിലും അസുരകളിലും ഉള്ള ആണുക്കളുടെ പെരൊക്കെയും അങ്ങനെയെന്ന സത്യമെവത്തിന്റെ നാമങ്ങളും ഹരിലിംഗത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ദൃ-ന്തം; “ഹോ പാലൻ, ഇന്ദ്രൻ, ‘രാക്ഷസൻ, ‘രാജാവു.”

൧൧൨. സ്ത്രീലിംഗം, നാമാർത്ഥം സ്ത്രീരൂപമാകുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നു. മനുഷ്യാകൃതിയിലും ദേവകളിലും അസുരകളിലും ഉള്ള പെണ്ണുക്കളുടെ നാമങ്ങൾ ഒക്കെയും ഹരിലിംഗത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ദൃ-ന്തം; “ഭവയന്തി’ ഭവനക, യക്ഷി’ രാജ്ഞി.”

൧൧൩. നില്പിംഗം, നാമം അടയാളമായിരിക്കുന്ന പൊരുളിന്നു മേൽപ്പറഞ്ഞ രണ്ടാകൃതിയും ഇല്ലെന്നു അറിയിക്കുന്നു. അതിന്നു നപുംസലിംഗം എന്നും പേരായിരിക്കുന്നു. മേൽപ്പറഞ്ഞ രണ്ടു ലിംഗത്തിലും ഉൾപ്പെടാത്ത പൊരുളുകൾ ഒക്കെയും നില്പിംഗാർത്ഥങ്ങൾ ആകുന്നു: ദൃ-ന്തം; “പശു ‘കാള, മാട്, വൃക്കും, കല്ലു, നീതി.’

൧൧൪. മലയാളത്തിൽ ലിംഗ ദേവം ചൈതന്യം ഉള്ള വസ്തുക്കളോടെ ചേരുന്നു. ആകയാൽ അങ്ങനെയുള്ളവയുടെ നാമം പുല്ലിംഗമായാലും സ്ത്രീലിംഗമായാലും സലിംഗമെന്നു ചൊല്ലപ്പെടുന്നു: നില്പിംഗ വസ്തുക്കൾ ഒക്കെയും എല്ലാത്തര ഗുണങ്ങളും നില്പിംഗത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ തന്നെ ജീവജന്തുക്കളിലെ ആണും പെണ്ണുമൊക്കെയും നില്പിംഗാർത്ഥങ്ങളാകുന്നു: ദൃ-ന്തം; ആപ്പശു വാലുള്ളതാകുന്നു. ഇക്കാള ചുമട്ടു ചുമക്കുന്നതാകുന്നു; വലതു കൂടെ ഒന്നിച്ചു ഉണ്ടാകുന്നവയായ ഗണനാമങ്ങൾ വിചാര ബുദ്ധിയുള്ള സലിംഗാർത്ഥങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചവയായാലും നില്പിംഗാർത്ഥങ്ങളായി

ഒരു വിചാരികപ്പെടുന്നത്: ദ-ന്തം; ക്രിസ്ത്യാനി സഭയോ അതുലോകത്തിൽ ഒക്കെയും നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു; എന്നാൽ ഇങ്ങനെയുള്ള നാമങ്ങളിൽ താല്പര്യമായിട്ട് കാണിക്കപ്പെടേണ്ടുന്നതു ഗണനാപം അല്ല ഗണത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സഭിംഗാത്മങ്ങൾ ആയിരിക്കുമ്പോൾ അവസഭിംഗമായിരിക്കും: ദ-ന്തം; 'ആ വലിയ രൈസന്റും തമ്മിൽ തമ്മിൽ ഭിന്നിക്കയും തങ്ങളുടെ പ്രമാണികളോടു മത്സരിക്കയും ചെയ്യും. മാലാകരരുടെയും പിശാചുകളുടെയും നാമങ്ങൾ പുല്ലിംഗമായിരിക്കുന്നതു ഹം ആത്മാകൾ ശക്തിയുള്ളവരെന്നു നമ്മുടെ മനസ്സിൽ ഇരിക്കുന്നതിനാലും ആയു സ്രീലിംഗത്തെക്കാൾ പുല്ലിംഗത്തിൽ നന്നായി വിളങ്ങുന്നതിനാലും ആകുന്നു. ശാസ്ത്രദേവന്മാരെ കുറിച്ചു പറയുമ്പോൾ അവർക്കു ആണം പെണ്ണും എന്നുള്ള വ്യത്യാസത്തോടു കൂടിയ ശരീരങ്ങൾ ഉള്ള പ്രകാരം വിചാരികപ്പെട്ടിരിക്കയാൽ ആ വിശ്വാസത്തിനൊപ്പിച്ചു അവരുടെ നാമങ്ങളിൽ ചിലതിനെ പുല്ലിംഗമായിട്ടും ചിലതിനെ സ്രീലിംഗമായിട്ടും ആക്കിയിരിക്കുന്നു. ആദികാരണനായിരിക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ നാമങ്ങൾ പുല്ലിംഗമായിരിക്കുന്നതു നമ്മെ സംബന്ധിച്ചു തന്റെ ശക്തിയെയും മറ്റു തന്റെ ഗുണങ്ങളെയും ക്രിയകളെയും കുറിച്ചു നമ്മുടെ മനസ്സിൽ തക്ക വിചാരം വരുത്തുന്നതിനാകുന്നു; ദ-ന്തം; ദൈവം 'സ്വശക്തനാകുന്നു' തന്റെ സാക്ഷാൽ സ്വഭാവത്തെയും ബന്ധിച്ചു തന്റെ നാമം പറയപ്പെടുമ്പോൾ നില്പിംഗമായിട്ടും വിചാരികപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു: ദ-ന്തം; ദൈവം അനാലുവും ആദികാരണവും ആകുന്നു: മനുഷ്യന്റെ ശരീരത്തെയോ ആത്മാവിനെയോ പഠി വിവരായിട്ടു പറയുമ്പോൾ അവ നില്പിംഗത്തിൽ ആയിരിക്കും: ദ-ന്തം; 'എന്റെ ദേഹമോ അതു നശിക്കും. എന്റെ ആത്മാവോ അതു എടുത്തുക്കളിരിക്കും അവയിൽ ഏതെങ്കിലും മനുഷ്യനു മുഴുവനും ആയിട്ടു നില്ക്കുമ്പോൾ അത്മം പോലെ പുല്ലിംഗമായിട്ടും സ്രീലിംഗമായിട്ടും തീരുന്നു: ദ-ന്തം; ആദേഹം നല്ലവനാകുന്നു. ആ ശുദ്ധാത്മാവു ഒരു രോഗകാരണിയാകുന്നു.' വിചാര ബുദ്ധി വരുന്നതിന്നു മുൻപ് പൈതൃകങ്ങൾ പുരുഷന്മാരായിട്ടും സ്ത്രീകളായിട്ടും വിചാരികപ്പെടുന്നില്ല. ആയുകൊണ്ടു അവരുടെ നാമങ്ങൾ ചിലപ്പോൾ നില്പിംഗമായിട്ടൊരു വിചാരപ്പെടുന്നതു ദ-ന്തം; 'ഇക്കത്തു അതു ഒരു നല്ലതാകുന്നു' ചിലപ്പോൾ ലിംഗവ്യത്യാസമായിട്ടും പ്രയോഗിക്കപ്പെടും ദ-ന്തം; സുന്ദരി ആയ പൈതൃകം.

൧൧൫. അത്മത്തിൽ ഒക്കുന്ന നാമങ്ങൾ ലിംഗത്തിലും ഒത്തിരിക്കണം: ദ-ന്തം; മനുഷ്യൻ ഗുണവാന്മാരല്ല. സ്രീബലഹീനയാകുന്നു: അവന്റെ രോഗം പൊറുക്കാത്തതായിരിക്കുകൊണ്ടു

അതിനാൽ അവനു മരണം ഭവിക്കും; എന്നാൽ ചില ഗുണങ്ങൾ പ്രത്യേകമായിട്ടും നടപ്പായിട്ടും പുല്ലിംഗത്തോടും ചിലതു സ്ത്രീലിംഗത്തോടുംചേരുന്നതായാൽ ആ ഗുണങ്ങൾ അവയുടെപതിവായിട്ടുള്ള ലിംഗാത്മങ്ങളോടല്ലാതെ ചേരുംചോഴും പതിവായിട്ടുള്ള ലിംഗരൂപത്തിന്നു മാറ്റം വരുത്താതെ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുകയുണ്ടു. ദ്വ-ന്തം; അമ്മതപുരാൻ, റാണിപാവതി, മഹാരാജാവരവകൾ, ചിലദിക്കിൽ വയററാട്ടികൾ വൈദ്യനാരാകുന്നു.

൧൧൮. നില്പിംഗം ചിലപ്പോൾ വാത്സല്യത്തിലും ചിലപ്പോൾ നിന്ദയിലും പുല്ലിംഗാത്മത്തോടും സ്ത്രീലിംഗാത്മത്തോടും ചേർന്നു പറയപ്പെടും; ദ്വ-ന്തം; “അതു ആ സ്ത്രീ പാവം ആകുന്നു” അതു “ആ ചെറുകൻ, ഒരു കഴുതയാകുന്നു.”

൧൧൯. വാചകത്തിന്റെ ചൊടിപ്പിന്നും അലങ്കാരത്തിന്നും ആയിട്ടു നില്പിംഗാത്മം പുല്ലിംഗമായിട്ടും സ്ത്രീലിംഗമായിട്ടും പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടു. പുല്ലിംഗം ജീവജന്തുക്കളിൽ ആണിനോടും സ്ത്രീലിംഗം ജീവജന്തുക്കളിൽ പെണ്ണിനോടും ചേർന്നു പറയപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ നാമം മിക്കപ്പോഴും ലിംഗം കാണിക്കുന്ന രൂപത്തിൽ ആയിരിക്കും; ദ്വ-ന്തം; ‘പുലിയനാർ, പുലിച്ചി, കുരങ്ങൻ, ചിലപ്പോൾ ജീവനില്ലാത്ത വസ്തുക്കളും സലിംഗമായിട്ടും പ്രയോഗിക്കപ്പെടുകയുണ്ടു. എന്നാൽ അവയും ലിംഗരൂപത്തോടു ചേർന്നിരിക്കണം; ദ്വ-ന്തം; ജ്ഞാനപ്പെണ്’ ഭൂമിദേവി.

൧൨൦. പുല്ലിംഗാത്മത്തോടും സ്ത്രീലിംഗാത്മത്തോടും ഒരു വോലേ ചേരുന്ന ‘ഗുണങ്ങളെക്കുറിച്ചു പറയുംവോൾ പുല്ലിംഗാത്മം സ്ത്രീലിംഗാത്മത്തെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠമാകകൊണ്ടു പുല്ലിംഗത്തെ പ്രയോഗിക്കണം എന്നാൽ സ്ത്രീലിംഗാത്മവും കൂടെ അതിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കും; ദ്വ-ന്തം; മനുഷ്യൻ പാപിയാകുന്നു. ദുഷ്ടന്മാർ ജ്ഞാനികൾ അല്ല.

ജ്ഞാപനം.—ലിംഗഭേദം എല്ലാ ഭാഷയിലും ഒരുപോലിരിക്കുന്നില്ല. ഹെബ്രായി, സുറിയാനി മുതലായ ചില പൂർവ് ഭാഷകളിലും ഇപ്പോൾ നടപ്പുള്ള ചില ഭാഷകളിലും നില്പിംഗമില്ലാതെ എല്ലാ നാമങ്ങളും സലിംഗമായിരുന്ന രൂപഭേദംവോലയും മറ്റും പുല്ലിംഗമായിട്ടും സ്ത്രീലിംഗമായിട്ടും തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഇതു ഹേതുവായിട്ടു ആ ഭാഷകൾ വശമാകുന്നതിന്നു അധിക പ്രയാസമായി

തിന്നിരിക്കുന്നു. ഉഗ്രാദികളെ സഖിംഗമാക്കുന്നതു എളുപ്പം തന്നെ എ
 ന്നെന്നാൽ ആണെന്നും പെണ്ണെന്നുമുള്ള വ്യത്യാസം അവയിൽ ക
 ണ്മാനുണ്ടു. എന്നാൽ ചരങ്ങളിൽ പലതിലും ാരം വ്യത്യാസം ഗുപ്ത
 മായിരിക്കുന്നതും അചരങ്ങൾക്കു കൈയും ഗുണനാമങ്ങൾക്കും നി
 ലിംഗ ഭേദം തീരെയില്ലാത്തതും ആകയാൽ ഒരു നാമത്തിന്റെ
 ലിംഗം അറിയുന്നതു അതിന്റെ അർത്ഥം നോക്കിയല്ല അതിന്റെ
 പ്രയോഗംകൊണ്ടു വേണ്ടി വന്നിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ലിംഗഭേദമില്ലാ
 ണ്ത വസ്തുക്കളിലും അതിനൊത്തതായിട്ടു ചില വ്യത്യാസം ഉണ്ടെ
 ന്നും അതു കാരണമായിട്ടത്രേ ജീവനില്ലാത്ത വസ്തുക്കളും കൂടെ
 സഖിംഗമായിട്ടു പ്രയോഗികപ്പെടുന്നു എന്നും ചില വിചാരിക വി
 ചാരിക്കുന്നു. ആ മുററക്കു സ്വഭാവേന പകർന്നു കൊടുക്കുന്നതോ
 ശക്തിയും വീഴ്ചയും ഉള്ളതോ ആയ ലക്ഷണങ്ങൾ മുന്തിനില്ക്കുന്ന
 വസ്തുക്കൾ പുലിംഗമായിട്ടും ഏല്ക്കുന്നതും കൊള്ളുന്നതും പുറപ്പെട്ടു
 വിടുന്നതും ആയ ഗുണങ്ങളെക്കൊണ്ടു അറിയപ്പെടുന്നവയും വിശേഷ
 ങ്കാൽ ഭംഗിയും തരത്തിൽ ചെറുപ്പവും ബലഹീനവുമുള്ളവയും ആ
 യിരിക്കുന്നു വസ്തുക്കൾ സ്ത്രീലിംഗമായിട്ടും വിചാരിക്കപ്പെടവാനുള്ളതാ
 കുന്നു. എന്നാൽ ാരം അഭിപ്രായം ചില പദങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചേ
 ചേരുന്നുള്ളൂ. മിക്ക നാമങ്ങളുടെയും ലിംഗത്തിന്നു അവയുടെ അന്ത
 ര്ത്തിലെ രൂപമല്ലാതെ മറ്റൊരു കാരണവുമില്ലെന്നു തോന്നുന്നു.
 പിന്നെയും ാരം പ്രമാണം ഒരു നിശ്ചയമുള്ളതല്ലായ്കയാൽ ഒരോ മ
 നോഭാവപ്രകാരം ഒരു പൊതു തന്നെ വെറുപ്പേറ ലിംഗത്തി
 ൽ ചേരുന്നതിന്നിടവരുത്തുന്നതാകുന്നു: ദ—ന്നും; സംസ്കൃതത്തിൽ
 “ബന്ധുതാ” എന്നതിന്നും ബന്ധുത്വം എന്നതിന്നും അർത്ഥം ശരി
 യാകുന്നു എങ്കിലും “ബന്ധുതാ” എന്നതു സ്ത്രീലിംഗവും ബന്ധുത്വം
 എന്നതു നില്പിംഗവും ആയിരിക്കുന്നു. സംസ്കൃതം, യാവനായി, ലത്തീ
 ന് മുതലായ ഭാഷകളിൽ നില്പിംഗ രൂപം വരുന്നുണ്ടു: എങ്കിലും
 അനവധി നിജ്ജീവ പൊരുളുകൾ സഖിംഗത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന
 തു കാരണത്താൽ ഹെബ്രായി, സുറിയാനി, മുതലായ്തലിലെപ്പോ
 ലുള്ള ചേലു കേടുകൾ ഇവയിലും കാണാറുണ്ടു. എന്നാൽ മലയാള
 യിലും അതിന്റെ സമശിഖരങ്ങളായ തമിഴു, തെലുങ്കു, കന്നടി,
 എന്നവയിലും ഇംഗ്ലീഷു മുതലായ മറ്റു ഏതാനും ഭാഷകളിലുമേ
 ലിംഗഭേദം അർത്ഥത്തിന്നൊപ്പിച്ചു വരുത്തപ്പെടുന്നുള്ളൂ. ആയു രൂപ
 ലിംഗത്തെക്കാൾ തെളിവും നിശ്ചയവും ചേർച്ചയുമുള്ള ഒരു പ്രമാണ
 മാകുന്നു. എന്നാൽ ജീവജന്തുക്കളിൽ ആണെന്നും പെണ്ണെന്നും ഉ
 ള്ള ഭേദം കാണാറുള്ളതാകയാൽ അവയെ മലയാളത്തിൽ നില്പിം
 ഗത്തോടു ചേർത്തിരിക്കുന്നതു നന്നായില്ല എന്ന ഒരു പക്ഷം തോ
 ന്നുന്നതിന്നിടയുണ്ടു. എങ്കിലും ജീവജന്തുക്കളിൽ ഏതാനിലുമേ ാരം
 വ്യത്യാസം തെളിവാവിട്ടു കാണുന്നുള്ളൂ. അല്പത്തിൽ മാത്രമേ അതു
 വരുത്തിട്ടു കാണുമുള്ളൂ. ആവശ്യമുള്ളിടത്തു ആയു തീരെ വെറുപ്പേറ
 മൊഴികൾകൊണ്ടും സാധാരണമൊഴിയോടു ആണും പെണ്ണും വെർ

തിരിക്കുന്ന വിശേഷണങ്ങളെ കൂടിയും കാണിക്കപ്പെടുന്നു: ദു-ന്തം; കോമ-പശു; പോതു-ഏതമ; കല-മാൻ; ആൺ-പെൺ; പൂവൻ-പെട; ആൺ കതിര-പെൺ കതിര; പൂവൻ കോഴി-പെട കോഴി, കൊമ്പനാന-പിടിയാന.' എന്നാൽ മേൽപ്പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന മൊഴികൾ ആൺം പെണ്ണുമെന്നുള്ള വ്യത്യാസം കാണിക്കുന്നവയാകുന്നുവെങ്കിലും അവ സലിംഗ നാമങ്ങളായിട്ടല്ല, നില്പിംഗനാമങ്ങളായിട്ടത്രെ വിചാരിക്കപ്പെടേണ്ടുന്നതു.

൧൧൯. സലിംഗ നാമങ്ങളിൽ ലിംഗഭേദം അറിയെണ്ടുന്നതു അന്തം നോക്കിയല്ല അർത്ഥം കൊണ്ടാകുന്നു. എന്നാൽ ആയതു ചില പൊരുട്ടുകളിൽ വെറുവെറു പദങ്ങൾകൊണ്ടു സാധിക്കപ്പട്ടിരിക്കുന്നു: ദു-ന്തം; 'പുരുഷൻ-സ്ത്രീ; ഭർത്താവു-ഭാര്യ; അപ്പൻ-അമ്മ; ആങ്ങു-പെങ്ങൾ, ചെറുക്കൻ-പെണ്ണു'

൧൨൦. ചില നാമങ്ങളിൽ ആണെന്നും പെണ്ണെന്നും ഉള്ള വിശേഷണങ്ങൾകൊണ്ടു വിവരപ്പട്ടിരിക്കുന്നു: ദു-ന്തം; ആൺപൈതൽ-പെൺപൈതൽ; പുരുഷജനം-സ്ത്രീജനം.

൧൨൧. എന്നാൽ മിക്കനാമങ്ങളിലും അന്തത്തിലേ രൂപഭേദങ്ങൾകൊണ്ടു പുല്ലിംഗവും സ്ത്രീലിംഗവും തമ്മിൽ വ്യത്യാസപ്പട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നെന്താൽ പുല്ലിംഗത്തിന്റെ അന്തം സ്ത്രീലിംഗത്തിൽ അൾ, അ, ഇ, നി, ത്തി, ചി, ടി, എന്നവയിൽ ഒന്നായിട്ടു മാറപ്പെടുന്നു: ദു-ന്തം; "മകൻ-മകൾ; ഭൃഷ്ടൻ-ഭൃഷ്ട; കള്ളൻ-കള്ളി; ശാലി-ശാലിനി; കൊല്ലൻ-കൊല്ലത്തി; പറയൻ-പറച്ചി; കണിയാൻ-കണിയാട്ടി.'

൧൨൨. സവാച്യ നാമങ്ങളിലും മറ്റും ഏതാനും ചില നാമങ്ങളിലും പുല്ലിംഗത്തിലേ അൻ എന്നതു സ്ത്രീലിംഗത്തിൽ അൾ

എന്നും നില്പിംഗത്തിൽ ഭരതൃഎന്നുമാകും: ദ-ന്തം; വന്നവൻ—വ
ന്നവൾ—വന്നതു; കേൾപ്പവൻ—കേൾപ്പവൾ—കെൾപ്പതു അവൻ—
അവൾ—അതു, ഇവൻ—ഇവൾ—ഇതു; ഏവൻ—ഏവൾ—ഏതു.

൧൨൩. ജാതിഭേദത്തെയും തൊഴിൽ ഭേദത്തെയും കാണിക്കുന്ന
നാമങ്ങളിൽ പുല്ലിംഗത്തിലെ ഭരതൃ എന്നതു സ്ത്രീലിംഗത്തിൽ
ഭരതരി, ഭരതൃ എന്നവയിൽ ഒന്നായിട്ടു തിരിയും: ദ-ന്തം;
കല്ലൻ—കല്ലത്തി പുലയൻ—പുലച്ചി: കുറവൻ—കുറത്തി: തുല
കൻ—തുലുകച്ചി തുലുകത്തി.”

൧൨൪. ഇങ്ങനെയുള്ള നാമങ്ങൾ ഭരതൃ എന്നതിൽ അവ
സാനിച്ഛാൻ അതു മാറി സ്ത്രീലിംഗത്തിൽ ഭരതൃ. ഭരതരി എ
ന്നവയിൽ ഒന്നാകും: ദ-ന്തം: അടിയാൻ—അടിയാട്ടി; തട്ടാൻ
തട്ടാത്തി: തമ്പുരാൻ—തമ്പുരാട്ടി; മണ്ണാൻ—മണ്ണാത്തി.

൧൨൫. പുല്ലിംഗത്തിലെ ഭരതൃ എന്നതു സ്ത്രീലിംഗത്തിൽ ഭര
തൃ എന്നതായിട്ടും ഭരതൃതരി എന്നതായിട്ടും ആകും: ദ-ന്തം;
മണവാളൻ—മണവാട്ടി; നെറിവാളൻ—നെറിവാളത്തി.

൧൨൬. ഭരതൃ എന്നതു രണ്ടു ലിംഗത്തിന്നും കൊള്ളുന്നതാക
യാൽ അതു ദ്വില്ലിംഗമാകുന്നു: ദ-ന്തം: ഇരപ്പാളി: ഏതിരാളി;
കൂട്ടാളി.

൧൨൭ സംസ്കൃത ഭാഷയിൽ നിന്നു എടുക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ചില
നാമങ്ങളുടെ പുല്ലിംഗത്തിൽ ഇകാരാന്തവും ഉകാരാന്തവും
വരരുവാൾ ആസ്ത്ര സ്ത്രീലിംഗത്തിന്നും നില്പിംഗത്തിന്നും കൂടെ
കൊള്ളുന്നതാകയാൽ അവ ത്രില്ലിംഗങ്ങൾ ആകുന്നു: ദ-ന്തം;
‘സമി, ബന്ധു ശത്രു.’

൧൨൮. എന്നാൽ സംസ്കൃതത്തിലെ ഗുണികൾക്കു പുല്ലിംഗത്തിൽ
ഇകാരാന്തമായിരുന്നാൽ സ്ത്രീലിംഗത്തിൽ നികാരം വരികയും
നില്പിംഗം പുല്ലിംഗംപോലെയിരിക്കയും ചെയ്യും: ദ-ന്തം, ‘ഭോ
ഗി—ഭോഗിനി—ഭോഗി, മാനി—മാനിനി മാനി; രൂപി രൂപി
ണി—രൂപി. എന്നാൽ നില്പിംഗം ചില പദങ്ങളിൽ മൂന്നു
ലിംഗത്തിന്നും കൊള്ളികപ്പെടുന്നു: പാപി, അപരാധി, വൃഗി
ചാരി.

൧൨൯. മലയാളത്തിലെ ഗുണിനാമങ്ങൾക്കു പുല്ലിംഗത്തിൽ ഭര
തൃ എന്നതു വന്നാൽ സ്ത്രീലിംഗത്തിൽ ഇ എന്നതുവരും. നില്പിംഗ
ത്തിന്നു ചിലപ്പോൾ ഗുണനാമവും ചിലപ്പോൾ പുല്ലിംഗവും കൊള്ളി
കപ്പെടുന്നു: ദ-ന്തം; ‘മുടന്തൻ—മുടന്തി: മുടന്ത. പൊണ്ണൻ—പൊണ്ണി:
പൊണ്ണൻ.’ പുല്ലിംഗത്തിലെ തൃ എന്നതു സ്ത്രീലിംഗത്തിൽ തൃ
എന്നാകും: ദ-ന്തം; ‘മടിയൻ—മടിച്ച്; കൊതിയൻ—കൊതിച്ച്. സ്ത്രീ
ലിംഗത്തിൽ ഭരതൃ എന്നു വരുന്നവെങ്കു നില്പിംഗത്തിൽ ഭരതൃ
എന്നാകും: ദ-ന്തം; ‘വലിയവൻ—വലിയവൾ—വലിയതു.’

൧൩൦. സംസ്കൃതത്തിലെ ഗുണികൾക്കു പുല്ലിംഗത്തിൽ ഭരതൃ
എന്നു വരരുവാൾ സ്ത്രീലിംഗത്തിൽ ഭര എന്നും നില്പിംഗത്തിൽ

൫൫൦ എന്നും ആകും: ദ-ന്തം; 'സാരൻ-സാര-സാരം; പ്രാപ്തൻ-പ്രാപ്ത-പ്രാപ്തം; ദൃഷ്ടൻ-ദൃഷ്ട-ദൃഷ്ടം.'

൧൩൧. സംസ്കൃതത്തിലെ രൂപി നാമങ്ങളുടെ പുല്ലിംഗത്തിൽ വരുന്ന ൫൫൧ എന്നതു സ്ത്രീലിംഗത്തിൽ ഇ എന്നാകും: ദ-ന്തം; 'ദേവൻ-ദേവി; ക്വാലൻ-ക്വാലി; ഭയകാരൻ-ഭയകാരി. ചിലതിനു മലയാംരീതിപ്രകാരം ത്തി എന്നും വരും: ദ-ന്തം; 'അനുജൻ-അനുജത്തി; കോപകാരൻ-കോപകാരി-കോപകാരത്തി.'

൧൩൨. സംസ്കൃതത്തിലെ ചില വസ്തു നാമങ്ങളുടെ പുല്ലിംഗത്തിൽ ൫൫൨ എന്നതു പുല്ലിംഗാർത്ഥത്തിന്റെ ഭാഷ്യയെന്നു പൊരുൾ വരുന്നതിനു സ്ത്രീലിംഗത്തിൽ ൫൫൩ എന്നാകും: ദ-ന്തം; 'ദേവൻ [ശിവൻ]-ദേവി [ശിവന്റെ ഭാര്യയായ പാർവതി]: ഇന്ദ്രൻ-ഇന്ദ്രാണി [ഇന്ദ്രന്റെ ഭാര്യ] ആചാര്യൻ ആചാര്യാണി [ആചാര്യന്റെ ഭാര്യ] ആചാര്യ [ആചാര്യസ്ഥാനം നടത്തുന്നവൻ]'

൧൩൩. സംസ്കൃതത്തിലെ ഗുണികൾക്കു പുല്ലിംഗത്തിൽ ൫൫൪ എന്നു വന്നാൽ സ്ത്രീലിംഗത്തിൽ ൫൫൫ എന്നും നില്പിംഗത്തിൽ ൫൫൬ എന്നും വരും, ദ-ന്തം; 'ധനവാൻ-ധനവതി ധനവത്തു; ഭാഗ്യവാൻ-ഭാഗ്യവതി-ഭാഗ്യവൽ; നീതിമാൻ-നീതിമതി-നീതിമത്തു. നടപ്പുഭാഷയിൽ സ്ത്രീലിംഗത്തിലെ ൫൫൫ എന്നതു ൫൫൭ എന്ന ആകി 'ധനവാൾ, ഭാഗ്യവാൾ, നീതിമാൾ' എന്നിങ്ങനെ പറയുന്നതു അവശ്യം ആകുന്നു എന്നു തോന്നുന്നു.

൧൩൪. സംസ്കൃത നാമങ്ങളിൽ വരുന്ന ൫൫൮ എന്ന പുല്ലിംഗാൽ സ്ത്രീലിംഗത്തിൽ ൫ എന്നാകും: ദ-ന്തം; കർത്താവു-കർത്രി; ഭാരാവു-ഭാത്രി. പിന്നെ മറ്റും പല വിധത്തിലും പുല്ലിംഗത്തിൽനിന്നു സ്ത്രീലിംഗമുണ്ടാകും: ദ-ന്തം; രാജാവു-രാജി; വില്പാൻ-വില്പി.

മൂന്നാം സർഗ്ഗം--സംഖ്യ.

൧൩൫. സംഖ്യ എന്നതു സാധാരണ പദത്തിൽ ഒരു വസ്തുവോ ഒന്നിൽ അധികമോ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്ന കാണിക്കുന്നതിന്നു നാമങ്ങൾക്കു ഉണ്ടാകുന്ന രൂപഭേദമാകുന്നു. എന്നെന്നാൽ പദ്യത്തിൽ ഒന്നിനെ കുറിച്ചു പറയപ്പടും പോൾ ഏകസംഖ്യ പ്രയോഗിക്കപ്പെടേണം: ദ-ന്തം; 'മനുഷ്യൻ, പശു, മരം,' പദ്യത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന വസ്തുക്കളിൽ ഒന്നിൽ അധികത്തെ കുറിച്ചു പറയപ്പടുംപോൾ ബഹു സംഖ്യ

പ്രയോഗിക്കപ്പെടണം: ദ-ന്തം; 'മനുഷ്യൻ; പശുക്കൾ; മരങ്ങൾ.' സംഖ്യയുടെ നടപ്പായിട്ടു പറയുന്നതു വചനം എന്നാകുന്നു.

൧൩൩. നാമങ്ങളിൽ സംഖ്യ ഭേദംവരുന്നതിനുള്ള കാരണം അവയിൽ മിക്കതും ഒരു പദത്തിൽ പല പൊരുളുകൾ അടങ്ങുന്ന വക്തനാമങ്ങളും സർവ്വനാമങ്ങളും ആയിരിക്കുന്നതാകുന്നു. ഭാഷയിലേ നാമങ്ങൾ എല്ലാം ഏകനാമങ്ങൾ ആയി ഒറ്റ വസ്തുക്കൾക്കു മാത്രം ഉപയോഗിക്കുന്നത് ബഹുസംഖ്യകൊണ്ടു ആവശ്യം വരികയില്ല. എന്നെന്നാൽ അപ്പോൾ ഒരു വക്തനാമംകൊണ്ടു സാധിക്കുന്ന കാര്യം വക്തത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഓരോരോ വസ്തുക്കളുടെ ഉപേക്ഷ വെച്ചു പറഞ്ഞു സാധിക്കേണ്ടി വരുന്നതാകയാൽ ഏകസംഖ്യകൊണ്ടു പ്രയോഗം വരും. എന്നെന്നാൽ ഗ്രഹം എന്ന വക്തനാമവും അതിന്റെ ബഹു സംഖ്യയാകുന്ന ഗ്രഹങ്ങൾ എന്ന രൂപഭേദവും ഇല്ലാത്താൽ 'ഗ്രഹങ്ങൾ ആദിത്യനെ ചുറ്റുന്നു' എന്നതിന്നു പകരം, 'സൂര്യൻ, ഭൂമി, ചന്ദ്രൻ, ചൊവ്വ, വ്യാഴം, ശനി' എന്നവ ആദിത്യനെ ചുറ്റുന്നു എന്നു പറയേണ്ടിവരും. എന്നാൽ ഇതു എത്രയും ശബ്ദയാകയാൽ ബഹുസംഖ്യ ആവശ്യമാകുന്നു എന്നു കാണാം.

൧൩൪. സംസ്കൃതം, ഹെബ്രായി, യാവാന്നായി മുതലായിട്ടു ചില ഭാഷകളിൽ ഏക സംഖ്യയും ബഹു സംഖ്യയും കൂടാതെ രണ്ടിനെയും കുറിച്ചു പറയുന്നതിന്നു ലിസംഖ്യ എന്ന ഒരു രൂപഭേദവുമുണ്ടു. എന്നാൽ അതു ഭാഷയുടെ പൂർണ്ണതയ്ക്കു ആവശ്യമല്ലെങ്കിലും മറ്റൊറ്റ സംഖ്യയിലും രണ്ടിനെയൊ ഇരട്ടയെയൊ കുറിച്ചു പറയുന്നതിന്നു നമുക്കു കാര്യമുള്ളതാകയാൽ ആയതു വളരെ എളുപ്പത്തിന്നു ഇടവരുത്തുന്നതാകുന്നു.

൧൩൫. ബഹുസംഖ്യയിൽ പരാത്ത് ചില നാമങ്ങൾ ഉണ്ടു. ആയവ ഏകനാമങ്ങളും ഗുണനാമങ്ങളും കൂടാതെ എണ്ണപ്പെടുന്നതിന്നു പകരം അളക്കപ്പെടുകയോ തൂക്കി ഇട പിടിക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്ന വസ്തുക്കളാകുന്നു: ദ-ന്തം; ഭേദശബ്ദം, ശുദ്ധത, ചാമ, വെള്ളി.'

൧൩൬. ഇങ്ങനെയുള്ള വസ്തുക്കളിൽ പലതരങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നാൽ ആ തരങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു പറയുമ്പോൾ ബഹു സംഖ്യ പ്രയോഗിക്കപ്പെടും: ദ-ന്തം, 'മുളകുകൾ' എന്നു പറഞ്ഞാൽ

‘കൊടിമുളകു, ചീനമുളകു, വത്തൽമുളകു.’ എന്നിങ്ങനെ മുളകിൽ പലതരമുണ്ടെന്നു കാണിക്കുന്നു. അങ്ങനെ തന്നെ ‘ശുദ്ധതകൾ’ എന്നതിന്നു ‘ഏദയശുദ്ധത, ദേഹശുദ്ധത’ എന്നിങ്ങനെ ശുദ്ധതകൾ തരപ്രകാരം ഉണ്ടെന്നു അർത്ഥം വരുന്നു. പിന്നെയും പൊരുളിന്റെ ഭാവമുദമം ഘോരവായിട്ടു ഇങ്ങനെയുള്ള മൊഴികൾക്കു ബഹു സംഖ്യ വരികയുണ്ടു: ദു—ന്നം; ‘പണവിടകു പതിന്നാലു നെല്ലുകൾ വേണം’ എന്നു പറയുന്നതിൽ ‘നെല്ലുകൾ’ എന്നതിന്നു നെൽമണികൾ എന്നർത്ഥമാകുന്നു. അങ്ങനെ തന്നെ ‘ദുഷ്ടതകൾ’ എന്നതിന്നു ദുഷ്ടപ്രവൃത്തികൾ എന്നും ‘വെള്ളങ്ങൾ’ എന്നതിന്നു വെള്ളത്തിന്റെ കൂട്ടങ്ങളോ പൊക്കങ്ങളോ എന്നും അർത്ഥം വരും. ഏക നാമങ്ങൾക്കു വർത്തമാനത്തിന്റെ അർത്ഥത്തിൽ പ്രയോഗം വരുംപോഴും ബഹു സംഖ്യയുണ്ടു: ദു—ന്നം; ‘ഭീമന്മാർ, രാമന്മാർ.’

൧൪൦. ദാരങ്ങൾ, അപ്പുകൾ, എന്നവ മുതലായിട്ടു ചില പദങ്ങൾ ബഹു സംഖ്യയിൽ മാത്രമേ വരുന്നുള്ളു; എങ്കിലും അർത്ഥത്തിൽ ഏക സംഖ്യയാകുന്നു.

൧൪൧. മലയാഴ്ചയിൽ ബഹു സംഖ്യ കിൾ, മാർ, അർ എന്നുള്ള അന്തങ്ങളെക്കൊണ്ടു അറിയപ്പെടുന്നു. അവയിൽ കിൾ, എന്നതു മൂന്നു ലിംഗത്തിലും മാർ, അർ എന്നവ ജീവനുള്ളവയെ സംബന്ധിച്ചും വരും. അർ എന്നതു പുല്ലിംഗത്തിൽ മാത്രവും വരുന്നതാകുന്നു: ദു—ന്നം; ‘ശത്രു-ശത്രുക്കൾ; കഴുവൻ-കഴുവന്മാർ; കള്ളൻ-കള്ളന്മാർ-കള്ളർ.

൧൪൨. നില്പിംഗനാമങ്ങൾക്കു ഒക്കെയും അവയുടെ അന്തം ഏതായിരുന്നാലും ബഹു സംഖ്യയ്ക്കു കിൾ എന്ന പ്രത്യയം ചേരും: ദു—ന്നം; ‘നന്മ-നന്മകൾ; കടുവാ-കടുവകൾ; തടി-തടികൾ; ആട്ട-ആട്ടകൾ; മീൻ-മീനുകൾ മീന-മീനുകൾ; മരം-മരങ്ങൾ; വേട്ടാളൻ-വേട്ടാളന്മാർ.

൧൪൩. അദ്ധ്യ സന്ധിക്കായിട്ടു നൂറാം സൂത്രപ്രകാരം ഉകാരമാകുന്നു. ദു—ന്തം, വീടു—വീടുകൾ; കാലു—കാലുകൾ. ഏക സംഖ്യ മകാരത്തിൽ അവസാനിക്കുമ്പോൾ അതും കിപ്തം എന്ന പ്രത്യയവും കൂടെ സന്ധിമുറക്കു ചേർന്നു ന്നാം ലക്ഷ്യപ്രകാരം ഓടും എന്നു ആയി തിരിയുന്തം; ദുഷ്ടാന്തം; മരം—മരങ്ങൾ. വൃണം—വൃണങ്ങൾ, ണ, ന, റ, ല, ഉ, എന്ന അക്ഷരങ്ങൾ ഏക സംഖ്യയിൽ അദ്ധ്യക്ഷരങ്ങളായിട്ടും അദ്ധ്യോക്ത കൂടിയും വരുന്നതാകയാൽ ചില പദങ്ങളിൽ മാറ്റം കൂടാതെയും മിക്കതിലും അദ്ധ്യ ഉകാരമായിട്ടു തിരിഞ്ഞും കിപ്തം എന്ന പ്രത്യയത്തോടു ചേരും: ദു—ന്തം, 'മീൻ-മീനുകൾ. മീന-മീനുകൾ. ചരൽ-ചരൽകൾ, ചരലു—ചരലുകൾ, കണ്-കണ്ണുകൾ, കണ്ണ-കണ്ണുകൾ.'

൧൪൪. നിലിംഗ നാമങ്ങളിൽ പകാരാന്തത്തിന്നു മുൻപു, ഭൂ, ഉ, ഊ, എന്ന അച്ചുകൾ വന്നാൽ കിപ്തം എന്നതു ചേരുന്നതിന്നു, അദ്ധ്യ ഉകാരമാകുന്നതിന്നു പകരം പകാരം പിന്നത്തേക്കു മാറ്റിയെഴുതപ്പെട്ട അതിരട്ടികയാകുന്നു അധിക നടപ്പു: ദു—ന്തം; 'കിടാവു-കിടാവുകൾ-കിടാകൾ. പൂവു-പൂവുകൾ-പൂക്കൾ,' പകാരാന്തത്തിന്റെ മുൻപിൽ ഉ, ഊ എന്നവ നിന്നാൽ പകാരം ഇല്ലാതെയും ഏക സംഖ്യ വരുമെങ്കിലും ബഹുസംഖ്യ പകാരം ഉള്ളതുപോലെ തന്നെ എല്ലായ്പ്പോഴും ഇരിക്കും: ദു—ന്തം; ശത്രു-ശത്രുവു-ശത്രുകൾ; പു-പൂവു-പൂക്കൾ.'

൧൪൫. അൻ എന്ന അന്തത്തിലെ നാമങ്ങൾക്കു അൻ എന്നതു മാറി അൻ എന്നതു വരികയും അതിരികെ മാൻ എന്നതു ചേരുകയും ചെയ്തും ഉണ്ടു: ദു—ന്തം; 'കള്ളൻ-കള്ളൻ-കള്ളന്മാർ; ഭോഷൻ-ഭോഷൻ-ഭോഷന്മാർ.'

൧൪൬. ഏകനാമങ്ങളിലും മറ്റും മുൻപിലത്തേ രൂപം ബഹുമാനകരമായിട്ടു ഏക സംഖ്യാത്മത്തിൽ പ്രയോഗികപ്പെടുന്നു: ദു—ന്തം, 'നാരായണൻ, പണിക്കൻ.' ഭൂൻ എന്ന അന്തത്തിൽ ഏതാനും നിലിംഗനാമങ്ങൾ ഉള്ളതിൽ ജീവജന്തുക്കളെ സ്തംബശിച്ഛവെക്കു ബഹുസംഖ്യയിൽ മാൻ എന്നും വരും: ദു—ന്തം; 'കഴുവൻ-കഴുവന്മാർ-കാടൻ-കാടന്മാർ. നീലീവാൽക്കൾക്കു ഭൂൻ എന്നതു ഭൂദേവൻ എന്നു മാറ്റുകയുള്ളു: ദു—ന്തം; 'ജീവൻ-ജീവങ്ങൾ. പ്രാണൻ-പ്രാണങ്ങൾ.' ആദിത്യാനുരാർ എന്നു വരുന്നതു അവ ദേവന്മാരായി സജീവാൽക്കളെന്നുള്ള വിശ്വാസത്തിൽനിന്നാകുന്നു.

൧൪൭. പുല്ലിംഗനാമത്തിന്റെ അന്തം ആൻ എന്നു ആയിരുന്നാൽ ഖലു സംഖ്യയിൽ മാർ എന്നതു കൂടും: ദ—ന്തം; 'വിചാൻ-വിചാമാർ; പതിയാൻ-പതിയാമാർ.'

൧൪൮. ചില നാമങ്ങളിൽ ആൻ എന്ന അന്തം ഖലു സംഖ്യയിൽ ആർ എന്നാകും: ദ—ന്തം; കണിയാൻ-കണിയാർ, തട്ടാൻ-തട്ടാർ, റം രൂപം പ്രയോഗികപ്പെടുന്നതു ഖലുമാനകരമായിട്ടു ഏക സംഖ്യാത്വത്തിൽ അത്ര. ആൻ എന്ന അന്തത്തിൽ ഏതാനും നില്പിംഗനാമം ഉള്ളതിൽ ജീവജന്തുക്കളേ സംഖ്യയിച്ചവെക്കു ആന്മാർ എന്നും അല്ലാത്തവെക്കു ആങ്ങൾ എന്നും ഖലു സംഖ്യയിൽ മാറും: ദ—ന്തം, 'അണ്ണാൻ-അണ്ണാമാർ; തൊണ്ണാൻ-തൊണ്ണാങ്ങൾ. എന്നാൽ ആൻ ആൻ എന്ന അന്തങ്ങളിലെ നില്പിംഗനാമങ്ങൾക്കു ഖലു സംഖ്യരൂപം വരിക ഏക നടപ്പില്ല.

൧൪൯ സലിംഗനാമങ്ങൾക്കു ഏക സംഖ്യ വകാരാന്തമായിരുന്നാൽ ഖലു സംഖ്യയിൽ ആയു നീങ്ങിട്ടു കിൾ എന്നു വരുന്നതു കൂടാതെ കിന്മാർ എന്നും വരും: ദ—ന്തം; 'പിതാവു-പിതാക്കൾ-പിതാക്കന്മാർ; ഗുരുവു-ഗുരുക്കൾ-ഗുരുക്കന്മാർ.'

൧൫൦. വകാരാന്ത നാമം പുല്ലിംഗാത്മമോ സ്ത്രീലിംഗാത്മമോ രണ്ടിൽ ഒന്നായിരിക്കുമ്പോൾ രണ്ടാവത്തെ രൂപത്തിൽ ആകുന്നു ഖലു സംഖ്യ സാമാന്യമായിട്ടു വരുന്നതു: ദ—ന്തം; 'പിതാക്കന്മാർ, മാതാക്കന്മാർ.' മുൻമ്പിലത്തെ രൂപം ഖലുമാനകരമായിട്ടു ഏക സംഖ്യയ്ക്കു പ്രയോഗികപ്പെടും ദ—ന്തം; 'ഗുരുക്കൾ, തമ്പുരാക്കൾ' വകാരാന്തം ദ്വില്പിംഗാത്മമായിട്ടും സ്ത്രീലിംഗാത്മമായിട്ടും ഇരിക്കുമ്പോൾ ഖലു സംഖ്യയിൽ മുൻപിലത്തെ രൂപമേ വരൂ: ദ—ന്തം, 'ബന്ധുക്കൾ; ശത്രുക്കൾ' കിന്മാർ എന്ന രൂപം കിൾ, മാർ എന്ന രണ്ടു രൂപവും കൂടെച്ചേർന്നുണ്ടാകുന്നതാകയാൽ ആയു ഇരട്ടിപ്പടി ഖലു സംഖ്യയാകുന്നു. ഖലു സംഖ്യ രൂപം ആവർത്തിക്കപ്പെടുക മലയാള ഭാഷയുടെ ലക്ഷണത്തിന്നു ചേരുന്നതു തന്നെ ദ—ന്തം, 'അവൻ-അവർ-അവർക്കൾ; തമ്പു

രാൻ-തമ്പുരാകൾ-തമ്പുരാകന്മാർ , പെൺ-പെങ്ങൾ-പെങ്ങൾമാർ
ആൺ-ആങ്ങള ആങ്ങളമാർ'

൧൫൧. സലിംഗനാമങ്ങളുടെ ഏക സംഖ്യ
രൂ, ഇ, എന്ന അച്ചുകളിൽ എങ്കിലും അഡാ
ച്ചിൽ എങ്കിലും അന്തമായാൽ കിൾ, മാർ,
എന്നവയിൽ ഏതു രൂപവും ചേരും. അഡാച്ചി
ന്റെ പിന്നാലെ മാർ എന്നതു കൂടുന്നതിന്നു
മുമ്പെ അറൻ എന്നതു ഇടയിൽ വരും: ദ—ന്തം ;
'പിള്ള-പിള്ളകൾ-പിള്ളമാർ. അച്ചി-അച്ചികൾ
അച്ചിമാർ. ദിഷ്ടക്ക-ദിഷ്ടക്കകൾ-ദിഷ്ടക്കന്മാർ.

൧൫൨. െരം രണ്ടു രൂപങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും മനസ്സുപോലെ
പൊരുൾ ഭേദം കൂടാതെ പ്രയോഗിക്കുവാം. എന്നാൽ രണ്ടാ
വത്തേ രൂപം ഖണ്ഡമാനകരം കൂടെ ആകയാൽ ആയ്യിന്നു പ്ര
യോഗം വരുന്നതു ആചാരവാകിൽ ആകുന്നു. പിന്നെയും അതു
അപമാനാർത്ഥനാമങ്ങളോടു ചേരുന്നതല്ലായ്കയാൽ 'കള്ളിമാർ,
ദുഷ്ടമാർ' എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൂടാ.

൧൫൩. ചില നാമങ്ങളിൽ പെട്ട സംഖ്യ
മുറ വിട്ടുവരുന്നുണ്ടു : ദ—ന്തം ; മകൻ-മക്കൾ ;
മകൾ-മക്കൾ; പൈതൽ-പൈതങ്ങൾ ; കായ്ക്കാ
രൻ- കായ്ക്കാരു-കായ്ക്കാരൻ - കായ്ക്കാരന്മാർ ;
അവൾ--അവർ.

൧൫൪. ഏകസംഖ്യ വർണ്ണോടു അടച്ചുചേരുന്ന കായ്ങ്ങൾ പ
റയുന്നതിൽ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു : ദ—ന്തം ; 'സ്ത്രീ ഖലഹീന വാ
ത്രമാകുന്നു.' 'മനുഷ്യൻ പാപിയാകുന്നു.' 'മാപ്പിളക്കു കരിനമി
ല്ല.' 'ദുഷ്ടന്റെ വാക്കു കേട്ടാൽ നാശം വരും.' ഒരു വസ്തുവിനെ
ക്കുറിച്ചു ഇന്നതെന്നു നിശ്ചയിച്ചു പറയുമ്പോഴും ഏക സംഖ്യവ
രും : ദ—ന്തം ; 'രാജാവു കല്പിച്ചു. ചെറുകുറുന്നെ വിളിക. കല്പി
കൊണ്ടുവരിക.' ഒരു വസ്തുവിനെക്കുറിച്ചു ഇന്നതെന്നു നിശ്ചയി
ക്കാതെ സാമാന്യമായിട്ടു പറയുമ്പോൾ ഒറ്റ എന്നതു വിശേഷ
കമായിട്ടു മുൻ ചേരും : ദ—ന്തം ; 'ഒരു ലേസ്സു കൊണ്ടുവാ.' ഒരു
വൈദ്യൻ നിശ്ചയിച്ചതു.'

൧൫൫. കൂട്ടത്തെ അടച്ചു പറയുന്നതിലും പല വസ്തുക്കളെ ഇന്നവയെന്നു നിശ്ചയിച്ചു പ്രത്യേകം പറയുന്നതിലും ഇന്നവയെന്നു നിശ്ചയിക്കാതെ സമാന്യമായിട്ടു പറയുന്നതിലും ബഹു സംഖ്യ കൊള്ളികുപ്പുന്നു : ൩—നാം , മനുഷ്യർ പാപികളാകുന്നു : ജഡിജിമാരെക്കണ്ടു പറഞ്ഞു : മനുഷ്യരെയും ദൂഗങ്ങളെയും അവർ വാളുകൊണ്ടു കൊന്നു , ആളുകൾ വരുന്നുണ്ട്.

൧൫൬. സലിംഗനാമങ്ങളിൽ ബഹുമാനത്തിന്നു വേണ്ടി ബഹു സംഖ്യ ഏക സംഖ്യയായിട്ടു പ്രയോഗിക്കുപ്പടും : ൩—നാം , 'നാരായണൻ പണികർ, ആശാഞ്ചേരിൽ തമ്പുരാകൾ, ഗുരുക്കൾ അച്ഛൻ.' എന്നാൽ ബഹുമാനകരമായിട്ടു പ്രയോഗിക്കുപ്പട്ടമെന്നു മുൻവിൽ കടന്നിച്ച രൂപങ്ങളെ അധികമായിട്ടിങ്ങനെ വരുന്നു ജി. ഏക സംഖ്യയ്ക്കു പകരം ബഹു സംഖ്യ ബഹുമാനകരമായിട്ടു പ്രയോഗിക പല ഭാഷകളിലും നടപ്പുള്ളതാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ ബഹുത്വം ആളുകൾ കൂടുമ്പോൾ അവർ തമ്മിൽ ഒരുമെക്കും ആലോചനക്കും ഇടയുള്ളതാകുന്നു. 'ഒരുമ വേലമാകുന്നു എന്നും ആലോചനകാര്യങ്ങളെ സംഘത്തിൽ രക്ഷയുണ്ട്' എന്നും ഉള്ള സൂത്രഃക്രിതത്തിൽ പ്രകാരം ബഹുത്വം ശക്തിയെക്കുറിച്ചും ബുദ്ധിയെക്കുറിച്ചും മനസ്സിൽ വിചാരമുണ്ടാകുന്നതും ശക്തിയും ബുദ്ധിയുമുള്ള ആളുകളോടു നമുക്കു സ്വഭാവ ബഹുമാനം തൊന്നുന്നതും ആകയാൽ ബഹു സംഖ്യ രൂപം ബഹുമാനകരമായിട്ടു തീർന്നിരിക്കുന്നു.

൧൫൭. നില്പിംഗ നാമങ്ങളിൽ ഏക സംഖ്യ ബഹു സംഖ്യയായിട്ടു കൊള്ളിക്കുപ്പട്ടകു നടപ്പാകുന്നു : ൩—നാം ; 'രണ്ടു കണ്ണു ; നാലു പശുവു.'

൧൫൮. ജീവനില്ലാത്ത വസ്തുക്കളെക്കുറിച്ചു ബഹു സംഖ്യയ്ക്കു പകരം ഏക സംഖ്യ പ്രയോഗിക പല ഭാഷകളിലും നടപ്പുണ്ട്. മലയാളത്തിൽ അതു സാധാരണമായിരിക്കുന്നു. വസ്തുക്കളുടെ സംഖ്യ കൂട്ടിപറയുമ്പോൾ ബഹു സംഖ്യ പ്രയോഗിക റം ഭാഷയിൽ തീരെയില്ലെന്നു തന്നെ പറയാം : ൩—നാം , 'രണ്ടു കൈ' എന്നല്ലാതെ 'രണ്ടു കൈകൾ' എന്നു വരുന്നില്ല. നില്പിംഗനാമം ജീവജന്തുക്കളെ സംബന്ധിച്ചതായിരുന്നാൽ, പറയുന്നവന്റെ മനസ്സുപോലെ ഏകസംഖ്യ എങ്കിലും ബഹുസംഖ്യ എങ്കിലും പ്രയോഗിക്കാം : ൩—നാം , 'മൂന്നു ; നാലുപശുക്കൾ.' എന്നാൽ നില്പിംഗം സലിംഗത്തിനായിട്ടു എടുത്ത പറയപ്പടുമ്പോൾ ബഹു സംഖ്യയ്ക്കു ബഹു സംഖ്യ രൂപം തന്നെ വേണം :

ദ—നും; 'അവർ കഴുകുക ആകുന്നു. ആ ചപ്പുകൾക്കൊണ്ടു ഒരുപകാരവുമില്ല.'

എൻ. അത്ഭുതത്തിന്നൊക്കുന്ന നാമങ്ങൾ ലിംഗത്തിലും സംഖ്യയിലും ഒത്തിരിക്കണം; ദ—നും; ബുദ്ധിമാന്മാർ ശക്തിമാന്മാരാകുന്നു ഒരു സ്ത്രീയെ നോക്കി അവൻ അവളോടു പറഞ്ഞു; ഞാൻ ഒരു പശുവിനെ വാങ്ങിച്ചാറെ അതിനു പാലില്ല.'

എം. ഗണനാമങ്ങൾ പല വസ്തുക്കൾ കൂടി ഉണ്ടാകുന്നവയാകകൊണ്ടു ഏക സഖ്യയിൽ ബഹുസംഖ്യയുടെ അർത്ഥം വരുന്നതും അല്ലാതെ അവ സലിംഗാർത്ഥങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചവ ആയിരുന്നാലും നില്പിംഗങ്ങളായത്രേ വിചാരിക്കപ്പെടുന്നത്; ദ—നും; 'കണ്ടാലും ഒരു വലിയ സൈന്യം; എന്നാലതു തോടടുപോകും.' ഗണത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട വസ്തുക്കളേ സംബന്ധിച്ചായിട്ടു അർത്ഥമോ ഗ്രം പോലേ ലിംഗത്തിനും സംഖ്യയ്ക്കും ദേദം വരുന്നതും പറകയുണ്ടു: ദ—നും; 'മഹാനാജാവിന്റെ സൈന്യമേ നിങ്ങൾ ധൈര്യമായിരിപ്പിൻ, മലയാളത്തിൽ ശൂദ്രർ ഉയർന്നു ജാതി ആകുന്നു.' ഇവിടെ 'ജാതികൾ' എന്നു പറഞ്ഞാൽ ശൂദ്രരിൽ പല ജാതികൾ ഉണ്ടെന്നു അർത്ഥംവരും. ഗണനാമത്തോടു കീഴൻ എന്നതു ചേർന്നാൽപ്പിന്നെ അതു ഗണനാമം അല്ല: ദ ..നും; 'സമൃദ്ധകാരൻ-സമൃദ്ധകാർ' എന്ന വെക്ക-സമൃദ്ധം മുഴുവനെന്നല്ല, സമൃദ്ധത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട ആളുകൾ എന്നത്രേ അർത്ഥം വരുന്നത്. ഒറ്റയായിട്ടു സംബന്ധിക്കുന്ന പൊരുളുകളെപ്പറ്റി ബഹു സംഖ്യയുടെ പിന്നാലെ ഏക സംഖ്യയും ബഹു സംഖ്യയും രണ്ടുമാറിക്കും: ദ—നും, 'അവരുടെ മനസ്സു ക്ഷീണിച്ചുപോയി. നിങ്ങളുടെ ആത്മാക്കളെ നഷ്ടപ്പെടുത്തരുതു. എന്നാൽ സംബന്ധിക്കുന്നപൊരുൾകൾ സലിംഗാർത്ഥങ്ങളായിരുന്നാൽ ബഹു സംഖ്യ തന്നെ വേണം: ദ—നും, ഭർത്താക്കന്മാരേ നിങ്ങളുടെ ഭാര്യമാരെ സ്നേഹിപ്പിൻ.

നാലാം സർഗ്ഗം—വിഭക്തി.

എ.പ. വാക്യത്തിൽ മറ്റുള്ള പദങ്ങളോടു ഒരു നാമത്തിനുള്ള സംബന്ധം കാണിക്കുന്ന

തിന്നു വേണ്ടി അതിനുണ്ടാകുന്ന രൂപഭേദത്തിന്നു വിഭക്തിയെന്നു പേരാകുന്നു.

൧൩൨. നാം ഇന്ദ്രിയങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഓരോരോ വസ്തുക്കളെ ഗ്രഹിക്കുന്നതു അവ ഒറ്റയായി, ശേഷം വസ്തുക്കളിൽനിന്നു വേർപട്ടിരിക്കുന്ന പ്രകാരത്തിൽ തന്നെയല്ല, മറ്റുള്ള വസ്തുക്കളോടു സംബന്ധമുള്ളവയായിട്ടും ചിലഗുണങ്ങൾക്കു ഉടയവയായിട്ടും ചില ഗുണങ്ങളാൽ വികാരപ്പെട്ടവയായിട്ടും കൂടെ ആകുന്നു : ദ—ന്നും; ഒരു വസ്തുതനിയായിരിക്കുന്ന പ്രകാരത്തിൽ വിചാരിക്കപ്പെട്ടുപോൾ അതു വിഭക്തി രൂപം കൂടാതെ പ്രകൃതി രൂപത്തിൽ ആകുന്നു. അതു ഒരു ക്രിയയെക്കുറിച്ചായിരിക്കുമ്പോൾ പ്രഥമയിലും കർമ്മമായിവരുംപോൾ ഭിന്നീയയിലും ആകുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള സംബന്ധഭേദങ്ങളെക്കാണിക്കുന്നതിന്നു വല്ലതും ഒരു വഴി ആവശ്യമാകുന്നു. അല്ലാത്താൽ നാം പറയുന്നതു തിരിച്ചറിയപ്പെടുകയില്ല : ദ—ന്നും ; ‘പിതാവു പുത്രനെ സ്നേഹിച്ചു’ എന്നുള്ളതിന്നു ‘പിതാവു പുത്രൻ സ്നേഹിച്ചു’ എന്നു പറഞ്ഞാൽ ‘സ്നേഹിക’ എന്നതിന്റെ കർത്താവു ഏതെന്നും കർമ്മം ഏതെന്നും വിവരമില്ലായിരിക്കും. ഇങ്ങനെയുള്ള വിവരമേകുട്ട ഭാഷയിൽ വരാതിരിക്കുന്നതിന്നു മൂന്നു സംപ്രദായം നടപ്പായിരിക്കുന്നു. ഒന്നാമതു നാമങ്ങളുടെ പ്രകൃതിയിൽ മാറ്റം വരുത്തുന്നതാകുന്നു : ദ—ന്നും ; ‘പിതാവു പുത്രനെ സ്നേഹിക്കുന്നു.’ രണ്ടാമതു നാമങ്ങളിൽ നിലഭേദം വരുത്തുന്നതാകുന്നു : ദ—ന്നും ; ‘പുഷ്പ മീൻ പിടിച്ചു.’ ഇവിടെ ‘മീൻ’ എന്നതു ആഭിയിൽനിന്നു ഏകിൽ അതു കർമ്മത്തിന്നു പകരം കർത്താവാവിരുണെന്നേ. മൂന്നാമതു അവ്യയമെന്നു പെരായിട്ടു ചില പദങ്ങളെ ഇടയിൽ വരുത്തുന്നതാകുന്നു : ദ—ന്നും ; ‘ഞാൻ ആലപ്പുഴെ നിന്നു വരുന്നു.’ റം മൂന്നു വഴിയും എല്ലാ ഭാഷയിലും കാണാറുണ്ടു. എന്നാൽ ഹെബ്രായി, സുറിയാനി, മുതലായ പണ്ടത്തെ ചില ഭാഷകളിലും ഇംഗ്ലീഷു മുതലായിട്ടു ഇപ്പോൾ യൂറോപ്പിൽ നടപ്പുള്ള ചില ഭാഷകളിലും നാമങ്ങൾക്കു നിലഭേദം വരുത്തുകയും അവയുടെ ഇടയിൽ അവ്യയങ്ങളെച്ചേർക്കുകയും അധിക നടപ്പു. നേരെ മറിച്ചു സംസ്കൃതത്തിലും അതിന്റെ സമശിവരങ്ങളായ യാവനത്തിലും ചത്തിനിലും ഇന്ത്യയിലെ പ്രാകൃത ഭാഷകളിലും കൂടെകൂടെ വരുന്ന സംബന്ധങ്ങൾ രൂപഭേദം കൊണ്ടു കാണികപ്പെടുന്നു. വസ്തുക്കൾക്കു തമ്മിൽ തമ്മിൽ ഉള്ള സംബന്ധങ്ങൾ അനവധിയായാകയാൽ അവയെ എല്ലാം രൂപഭേദംകൊണ്ടു കാണിക്കണമെന്നു വന്നാൽ വിഭക്തികൾ അസംഖ്യമായി പോകും. ആകയാൽ മൊഴികൾക്കു വളരെ രൂപഭേദം വരുന്ന ഭാഷകളിൽ തന്നെയും അവ്യയങ്ങൾ വേണ്ടി വന്നിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ള സംബന്ധങ്ങളെ അവ്യയങ്ങളെക്കൊണ്ടു കുറിക്കുന്ന

തിന്നെങ്കാൾ രൂപഭേദങ്ങളെക്കൊണ്ടു കാണിക്കുന്നതു നല്ല നല്ലതാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ അതു മുഖാന്തിരം വാചകത്തിന്നു സംക്ഷേപവും ശക്തിയും ഭംഗിയും കൂട്ടുന്നതിന്നിട ഉണ്ടാകുന്നു.

ഹനുമ. മലയാഴ്ചയിൽ എട്ടു വിഭക്തികൾ ഉണ്ടു. * അവയുടെ നാമങ്ങളെയും രൂപങ്ങളെയും

* വിഭക്തികളുടെ സംഖ്യയേയും വിവരങ്ങളേയും കുറിച്ചു ചില തർക്കങ്ങൾ ഉണ്ടു. ആ തർക്കത്തിങ്കുന്നതിന്നു വിഭക്തിയെന്ന പദത്തിന്റെ അർത്ഥം ഇന്നതെന്നു അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നതു ആവശ്യമാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ ആ പദത്തെ വിഭക്ത്യാർത്ഥത്തിന്നും വിഭക്തിരൂപത്തിന്നുമായിട്ടു ഇങ്ങനെ രണ്ടു ഭാവത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുകയുണ്ടു : 3—നാം; 'ആചാരിൻ പുരുഷനായിട്ടു' ഇവിടെ പുരുഷ ചിതീയയിലെ പരയുംപോൾ രൂപം നോക്കിയല്ല അർത്ഥം നോക്കിയാകുന്നു. ചിതീയകൊണ്ടു കാണിക്കപ്പെടുന്ന സംബന്ധത്തിൽ ആ പദം നില്ക്കുന്നതുകൊണ്ടു തന്നെ. എന്നാൽ വിഭക്തികളുടെ സംഖ്യയും വിവരവും നിശ്ചയിക്കുംപോൾ അർത്ഥം തന്നെയല്ല നോക്കേണ്ടുന്നതു, രൂപവും കൂടെ നോക്കുവാൻ ഉള്ളതാകുന്നു. അർത്ഥം മാത്രം നോക്കിയാൽ ഒരു ഭാഷയിൽ കാണിക്കപ്പെടുന്ന സംബന്ധങ്ങൾ ഒക്കയും ഒരു വിധത്തിൽ അല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു വിധത്തിൽ ശേഷം എല്ലാഭാഷകളിലുംകുറിക്കപ്പടാകുന്നതാകയാൽ എല്ലാ ഭാഷകളിലും വിഭക്തിയുടെ സംഖ്യയും വിവരവും ഒരു പോലായിരിക്കും. പിന്നയും ഒരു ഭാഷയിൽ തന്നെ സമാന സംബന്ധങ്ങൾ പല വിധത്തിൽ പറയപ്പെടുന്നു : 3—നാം, 'കന്നിയുടെ പുത്രൻ' എന്നും 'കന്നി പെറ്റ പുത്രൻ' എന്നും ഉള്ളവ അർത്ഥത്തിൽ ശരിയായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ സംബന്ധം കാണിക്കുന്നതിന്നു നാമങ്ങൾക്കു ഉണ്ടാകുന്ന രൂപഭേദങ്ങൾ ഒക്കയും പ്രത്യേകം ഓരോ വിഭക്തികളാകുന്നു എന്നു വിചാരിക്കേണ്ടുന്നതു മല്ല. എന്തെന്നാൽ പല രൂപങ്ങൾ ഒരു സംബന്ധംതന്നെ കാണിക്കുമ്പോൾ അവുപലവിഭക്തികളായിട്ടല്ല, ഒരു വിഭക്തി ആയിട്ടു തന്നെ വിചാരിക്കപ്പെടുന്നു : 3—നാം, 'ആട്ടിന്നു ആട്ടിന്റെ' എന്നവ രണ്ടും തമ്മിൽ രൂപ ഭേദമായിരിക്കുന്നു എങ്കിലും അർത്ഥ വ്യത്യാസം ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടു രണ്ടും ചതുർത്ഥിയായിട്ടത്രേ വിചാരിക്കപ്പെടുന്നു. ആകയാൽ അർത്ഥഭേദവും രൂപഭേദവും ഒരു പോലെ ചേരുന്ന പട്ടതികൾ മാത്രമെ വിഭക്തികളാകത്തക്കിട. ഞാൻ മുറയ്ക്കു നോക്കുംപോൾ മലയാഴ്ചയിൽ എട്ടു വിഭക്തികൾ വരും. അതിൽ കൂടുകയുമില്ല കറുകയുമില്ല. സംസ്കൃതത്തിലെപ്പഞ്ചമി മലയാഴ്ചയിൽ നാമത്തിന്റെ രൂപം മാറിയല്ലാതെ 'നിന്നു' എന്ന അർത്ഥം കൊണ്ടു കുറിക്കപ്പെടുന്നതാകയാൽ

യും ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെയും പൊരുൾകളെയും ക്രമപ്രകാരം താഴെ കാണിക്കുന്നു.

പേർ	രൂപം	ദൃഷ്ടാന്തം	പൊരുൾ
പ്രഥമ	—	നദി	കർതാവ-ചെയ്യുന്നവൻ
ദ്വിതീയ	ഏ	നദിയെ	കർമ്മം-ചെയ്യുന്ന കാര്യം
ത്രിതീയ	ഓട്ട	നദിയോടു	സാഹിത്യം-ചെയ്യുന്നവൻ കൂട്ട
ചതുർത്ഥി	കു	നദിക്കു	സാദ്ധ്യം-ചെയ്യുന്നതിന്റെ സാദ്ധ്യം
പഞ്ചമി	ആൻ	നദിയാൽ	കാരണം-ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ഫലതു
ഷഷ്ഠി	ടെ	നദിയുടെ	ആധീനത-കൈവശം
സപ്തമി	ഇൻ	നദിയിൽ	സ്ഥലം-ചെയ്യുന്ന സ്ഥലം
അഷ്ടമി	എ	നദിയെ	സംബോധനം-വിളി

36

അതിനെത്തന്നെ അതിന്റെ സ്ഥലത്തു രൂപഭേദംകൊണ്ടു അടയാളപ്പെടുത്തും കാരണത്തെക്കുറിക്കുന്നതും സംസ്കൃതത്തിൽ ത്രിതീയയിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുമായ മറ്റൊരു വിഭക്തി രൂപത്തെ അതിന്നു പകരം കൂട്ടിയിരിക്കുന്നു. ദശമം സംക്രാന്തികളിലൊക്കെയും ലഘുയ്യയിലെ വിഭക്തികൾ സംസ്കൃതത്തിലെയും തമിഴിലെയും വിഭക്തികളോടു ഒത്തിരിക്കുന്നു.

൧൩൨. വിഭക്തി രൂപങ്ങൾ പ്രകൃതിയൊടു ചേരുന്നതിൽ പ്രകൃതി അജ്ഞാനം പ്രത്യയം അജ്ഞിയും ആയിരുന്നാൽ സന്ധിക്കു വേണ്ടി രൂപം ലക്ഷത്തിൽ പ്രകാരം ഇടയിൽ യകാരം വരും. ദ—ന്തം, നദി-നദിയെ-നദിയിൽ-നദിയോടു-നദിയുടെ. ഫലത്തെത്തൊട്ടു മാറ്റം കൂടാതെ ചേരും : ദ—ന്തം ; 'ആർ-ആർക്കു-അവൾ-അവൾക്കു-കാൽ-കാലിൽ-കാലോടു-കാലോടു'. ചതുർത്ഥിയുടെ രൂപമാകുന്ന ക്ക എന്നതിന്നു മുൻപു അദ്ധ്യായം ലക്ഷപ്രകാരം ഉകാരമായിട്ടു തിരിയും : ദ—ന്തം, 'മരത്തു-മരത്തുക്കു-ആളു-ആളുക്കു' പ്രകൃതിയിലെ ഭൂകാരം ഐ, ഭൂയ, ഏ, എന്നവയിൽ ഒന്നായിട്ടു തിരിയും : ദ—ന്തം ; 'കുതിര-കുതിരരെക്കു-കുതിരയ്ക്കു-കുതിരെക്കു.' ചില നാമങ്ങളിൽ പ്രത്യേകം സാപുല്ല ചതുർത്ഥിയിൽ അദ്ധ്യായം ക്ക എന്നതിന്നു മുൻപു ഏകാരമാകും : ദ—ന്തം, 'നാൾ-നാളേക്കു-അന്ന-അന്നേക്കു-വീട്ടു-വീട്ടിലേക്കു-അകം-അകത്തേക്കു.' ഭൂതം എന്നവയുടെ പിന്നാലെ ചതുർത്ഥിയിൽ യികാരം ഏറ്റം.

൧൩൩. നാമത്തിന്റെ അന്തത്തിലെ മ, ട, റ, എന്നക്ഷരങ്ങൾ സംബോധനയിൽ ഒഴികെ മുറുകെ (൩), ട്ര, ററ, എന്നവയായിട്ടു വിശുദ്ധപുരുഷന്റെ ശേഷമേ വിഭക്തി രൂപങ്ങൾ ചേരൂ. ദ—ന്തം ; 'മരം-മരത്തെ - മരത്തിന്നു കാടു-കാട്ടാൽ-കാട്ടിൽ-ആറു-ആറിന്റെ-ആറാൽ; മരമേ ; കാടേ, ആറേ.'

൧൩൪. പലനാമങ്ങളിലും പ്രത്യേകം പല അക്ഷരങ്ങൾ ഉള്ളവയിൽ ട, റ എന്ന ഏഴുതുകൾ ഒറ്റയായിരിക്കും : ദ—ന്തം, 'പാടു-പാട്ടിന്നു-പാടിന്നു-ചുമടു-ചുമട്ടിന്റെ-ചുമട്ടിന്റെ-ചോറു-ചോറിൽ-ചോറിൽ-പയറു-പയറിന്റെ-പയറിന്റെ.' ചില നാമങ്ങളുടെ വിഭക്തികളിൽ ട, റ, എന്നവയിരട്ടികയെന്നു വന്നാൽ സ്വരൂപത്തിൽ ഇരട്ട അക്ഷരമുള്ള മറ്റു പദങ്ങളുമായിട്ടു പിണങ്ങിപ്പോകുന്നതിനിടയുള്ളതാകയാൽ അങ്ങനെ വരുന്ന പട്ടതിയിൽ ഇരട്ടിക്കാതിരിക്കു തന്നെ യുക്തമാകുന്നു : ദ—ന്തം ; 'മാറു-മാറു-പാടു-പാട്ടു-മാറിന്റെ-മാറിന്റെ പാടിന്നു-പാട്ടിന്നു.' 'നീരു' എന്നതിന്നു വെള്ളമെന്നു അർത്ഥംവരുംപോൾ വിശുദ്ധത്തിൽ റകാരം ററ, എന്നാകും : ദ—ന്തം, 'നീറിൽ മുഴുകിയ കാള.' 'നീർ' എന്നതിന്നു വീകു രോഗമെന്നർത്ഥം വരുംപോൾ റകാരം മാറ്റം കൂടാതെ തന്നെയിരിക്കും : ദ—ന്തം ; 'നീരിന്നു വിരേ

ചന്ദ്രൻ. 'ആദ്യം' എന്നതിന്നു അർത്ഥം മേലത്തെ കേന്ദ്രം എന്നു അർത്ഥം വന്നുപോൾ നവം ഇരട്ടികയില്ല. നവിയെന്നു അർത്ഥം ആകാംപോൾ ഇരട്ടിക്കും : ദ്വന്തം, ആററിനകരപ്പോയാൽ ചക്രമാറിനും മീൻ വാങ്ങിക്കാം' അന്യഭാഷകളിൽനിന്നു വരുന്ന നാമങ്ങളിൽ മകരം വിശുദ്ധത്തിൽ ഇരട്ടികയും S, D, എന്നവ മറ്റൊരായിട്ടു തന്നെ ഇരിക്കയും ചെയ്യും : ദ്വന്തം, 'അബ്രാഹാം അബ്രാഹമ്മിന്നു-അബ്രാഹമ്മിന്റെ ഹാഗാർ-ഹാഗാറിന്നു.'

൧൩൭. പ്രകൃതിക്കും വിദർശിരൂപങ്ങൾക്കും ഇടയിൽ ഇൻ എന്ന ഇടവേസ്വം പ്രഥമയിലും സപ്തമിയിലും അഷ്ടമിയിലും ഒഴികെ ശേഷം വിദർശികളിലൊക്കെയും മനസ്സുപോലെ ചേർത്തു കൊള്ളാം : ദ്വന്തം; 'പുത്രി-പുത്രിയെ-പുത്രിയിനെ. മരം-മരത്താൽ-മരത്തിനാൽ.'

൧൩൮. ഫലത്തനാമങ്ങളിൽ ഇൻ എന്നതു ചേരും ചേരാതെയും വിദർശിരൂപങ്ങൾ വരിക കരു പോലെ നടപ്പാകുന്നു : ദ്വന്തം, 'വൃക്ഷം-വൃക്ഷത്തിനെ-വൃക്ഷത്തെ.' എന്നാൽ ചതുർഥിയിലും ഷഷ്ഠിയിലും ഇൻ എന്നതു കൂടി ആകുന്നു ഏക നടപ്പു ദ്വന്തം, 'മരത്തിന്നു-മരത്തിന്റെ എന്നല്ലാതെ മരത്താൽ-മരത്താൽ എന്നു ഏകവരുന്നില്ല. അജ്ഞങ്ങളിൽ അധിക നടപ്പു ഇടവേസ്വംകൂടാതെ ആകുന്നു : ദ്വന്തം; 'പുത്രിയെ' എന്നുള്ളതിന്നു 'പുത്രിയിനെ' എന്നു പദക തെറ്റല്ലയെങ്കിലും അപൂർവ്വമാകുന്നു. നവം രാജങ്ങളിലും ലോപക്കൂടി ഒഴികെ ബഹു സംഖ്യകളിലും ഇൻ എന്നതു ചെരുകയില്ല : ദ്വന്തം; 'ഒക്കുൻ-ഒക്കുനെ; വിചാൻ-വിചാനാൽ-വാപികൾ-വാപികളോട് കള്ളന്മാർ-കള്ളന്മാർ എന്നിങ്ങനെയല്ലാതെ ഒക്കുനിനെ-വിചാനിനാൽ-വാപികളിടനാട്. കള്ളന്മാരിന്നു എന്നും മറ്റും വരികയില്ല. എന്നാൽ കാലുകളിൽ, വള്ളങ്ങളിൽ, കല്ലുകളിൽ എന്നും മറ്റും കൾ എന്ന ബഹു സംഖ്യരൂപത്തിൽ വരും.

൧൩൯. പ്രഥമ എല്ലാജ്യോഴും നാമത്തിന്റെ സ്വരൂപം തന്നെ ആകുന്നു. ആയു സലിംഗങ്ങളിൽ അ, ഇ, ന് എന്ന അന്തങ്ങളിൽ ആകുന്നു അധികം വരുന്നതു. ബഹു സം

പ്രയയിൽ കൾ, മാർ, ർ എന്ന പ്രത്യയങ്ങൾ
 ഉണ്ടാകുന്നതിനെയും ചെയ്യും: ദ്വ-ന്തം; 'ദി
 ഷ്ട, യോഗി, കളൻ, പശുക്കൾ, കളന്മാർ, ക
 കളൻ.'

൧൭൦ ദ്വിതീയയിലെ ഏകാരം പിന്നത്തെ
 മൊഴിയിൽ ഹല്ലിരട്ടിക്കയൊ യകാരം ഏക
 യൊ ചെയ്യില്ലെങ്കിൽ അതു സമാന ദീർഘമാകും:
 ദ്വ-ന്തം; കണ്ണിനെ എടുത്തു=കണ്ണിനെയെടു
 ത്തു. ത്രിതീയയിൽ അന്തത്തിലെ അർദ്ധാച്ചു ചി
 ലപ്പോൾ ഏകാരമാകും: ദ്വ-ന്തം; 'മനസ്സോ
 ട്-മനസ്സോടെ.' ചതുർത്ഥിയിൽ ന എന്നുവരുന്നതിന്നു പകരം, ന എന്നും കൂടെ വരും:
 ദ്വ-ന്തം; 'മരത്തിന്നു മരത്തിന്നു.' പഞ്ചമിയിൽ
 ലകാരത്തിന്റെ പിന്നാലെ മനസ്സുപോലെ
 ഏകാരം ചേക്കാം: ദ്വ-ന്തം; 'പുത്രനാൽ-പുത്ര
 നാലേ, പശുക്കളാൽ-പശുക്കളാലേ.'

൧൭൧. ന കാരാന്ത നാമങ്ങൾക്കും ഇൻ ഏ
 നയിട ബന്ധം ചേരുന്നവെക്കും ഷഷ്ഠിയിൽ
 ഉടെ എന്നതിനെക്കാൾ നെൻ എന്നാകുന്ന
 അധികം നടപ്പു: ദ്വ-ന്തം; 'വൃക്ഷത്തി
 നുടെ-വൃക്ഷത്തിന്റെ.' റെ എന്നതു നീങ്ങിട്ടു
 ശേഷിക്കുന്നതും ഷഷ്ഠിയായിട്ടു പ്രയോഗിക്ക
 പ്പടുന്നു. അതിന്നു ലോപ ഷഷ്ഠി എന്നു പേർ,
 ചില നാമങ്ങൾക്കു മുൻ്റെ െരം രൂപമേയിൽക്കു
 ദ്വ-ന്തം; 'വൃക്ഷത്തിൻകൽ; മണ്ടപത്തിൻ വാ
 തുക്കൽ.'

൧൭൨. 'റെ' എന്നതു മുൻ്റിലത്തേ അനുനാസി
 കത്തോടു യോജിക്കുന്നതിന്നു 'ടെ' എന്നതു മാ
 റിവരുന്നതാകുന്നു എന്നു തോന്നുന്നു. ഉടെ എ

നതു ഉടയ എന്ന നാമധേയത്തിൽനിന്നു വന്നതാകുന്നു. ആയുനും ഷഷ്ടിയുടെ അർത്ഥത്തിൽ പ്രയോഗമുണ്ടു: ദ്വന്തം; “അവനടയസുതനടയം.” ആകയാൽ ശേഷം വിഭക്തികൾക്കെയും വചനാധേയങ്ങളുടെ സ്വഭാവമുള്ളവയാകുന്നു, എങ്കിലും ഷഷ്ടി നാമധേയ ലക്ഷണമുള്ളതായിരിക്കുന്നു.

൧൭൩. സപ്തമിക്കു ഇൽ എന്ന രൂപമുള്ളതുകൂടാതെ ലോപസപ്തമി എന്നു പേരായി നാമത്തിന്റെ വിരൂപവും ധ്വജങ്ങളിൽ അറത്ത എന്ന പ്രത്യയം ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന രൂപവും വരുന്നുണ്ടു: ദ്വന്തം; ‘ചെന്നാടു-ചെന്നാട്ടിരിക്കും; വശം-വശത്തുനിന്നു; മാവേലിക്കര-മാവേലിക്കരപാക്കും, വരമ്പു-വരമ്പത്തു, ചെകിട്ടു-ചെകിട്ടത്തു, തോട്ടു-തോട്ടത്തു.’ അജ്ഞങ്ങളിലും വിരൂപം തന്നെ; അറത്ത എന്നു വരുന്നവയിലും അറത്തു എന്ന പ്രത്യയം ചേരുകയില്ല: ദ്വന്തം; തെക്കേക്കര, മല്ലപ്പള്ളി ദേശത്തു. സപ്തമിയോടു കൂടുന്ന സംബന്ധത്തെ കാണിക്കുന്നതിന്നു വിരൂപത്തോടും ലോപ ഷഷ്ടിയോടും ചേർന്നു വരുന്ന അന്വയങ്ങളായി കിൽ, മേൽ എന്നവ മുതലായിട്ടു മറ്റും ചില പ്രത്യയങ്ങൾ ഉണ്ടു: ദ്വന്തം; ‘മരത്തിങ്കൽ, എങ്കൽ, നിങ്കൽ, കട്ടിലിൻമേൽ, പാലത്തേൽ, മേശപ്പുറത്തു.’ സപ്തമിയുടെ രൂപത്തോടു ചതുർത്ഥിയുടെ രൂപമാകുന്ന ക്ക എന്നതു ധ്വി എന്നയിടസംബന്ധത്തോടു കൂടെ ചില അർത്ഥങ്ങൾ സാധിക്കുന്നതിന്നു ചേരും അതിന്നു സാപ്തമ്യ ചതുർത്ഥി എന്നു നാമം ആയിരിക്കുന്നു: ദ്വന്തം; ‘കോഴി

കോട്ടേക്കു, അട്ടക്കലേക്കു, വശത്തേക്കു, നാലി
ലേക്കു, എക്കലേക്കു.'

൧൭൪ അഷ്ടമിക്കു ഏകാരരൂപമുള്ളതു ഭൂകാ
രാന്തത്തിന്റെ പിന്നാലെ വരുംപോൾ ഭൂകാ
രം ചിലപ്പോൾ മാഞ്ഞുപോകും : ദൃ—ന്തം ; 'അ
മ്മ-അമ്മയ-അമ്മ.' നാമങ്ങളുടെ സ്വരൂപവും
സംബോധനയായിട്ടു വരും : ദൃ—ന്തം ; 'രാമൻ
ഇവിടെ വാ, യജമാനൻ വന്നാലും' സ്വരൂപം
ഇ, ഉ, എന്നവയിൽ അന്തമായാകുന്നാൽ അ
ഷ്ടമിയിൽ അവയുടെ സമാന ഭീഷ്ടങ്ങൾ വരി
കയുമുണ്ടു : ദൃ—ന്തം ; 'കാളി-കാളീ ; ശത്രു-ശത്രു.'
ഭൂറൻ എന്ന അന്തമുള്ള നാമങ്ങൾക്കു അഷ്ടമി
യിൽ മേൽ പറഞ്ഞ രൂപങ്ങൾ ഉള്ളതു കൂടാതെ
നകാരം നീങ്ങിട്ടുശേഷിക്കുന്ന ഭൂകാരത്തിലും
അതിന്റെ ഭീഷ്ടത്തിലും സംബോധന വരുന്നു
ണ്ടു : ദൃ—ന്തം ; 'നാഥ-നാഥാ.' ചിലപ്പോൾ ഏ
കാരത്തിന്നും ഭൂകാരത്തിന്നും പകരം ഓകാ
രം വരികയും ഉണ്ടു : ദൃ—ന്തം ; 'അമ്മ-അമ്മോ,
അച്ചാ-അച്ചോ. ഏതാനും നാമങ്ങളിൽ സംസ്കൃ
ത രൂപവും നടപ്പായിരിക്കുന്നു : ദൃ—ന്തം ; 'സ
ഖേ, ഗുരോ.' മറ്റു ചില വിഭക്തികൾക്കും സം
സ്കൃത രൂപം വരുന്നുണ്ടു. എന്നാൽ അവ മല
യാഴിയിൽ വിഭക്തികളായിട്ടല്ല അവ്യയവങ്ങളാ
യിട്ടത്രെ വിചാരിക്കപ്പെടുന്നത് : ദൃ—ന്തം ; 'കൃ
മേണ, വിശേഷാൽ, സമീപേ.'

൧൭൫. മേൽപ്പറഞ്ഞ പ്രമാണങ്ങളെ വിവര
പ്പെടുത്തുന്നതിനു വേണ്ടിച്ചില ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെ താ
ഴെപ്പറയുന്നതിൽ നല്ല നടപ്പായിരിക്കുന്ന രൂപ
ങ്ങൾ വല്യയക്ഷരങ്ങളിൽ എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ഒന്നാവത്തെ ദുഷ്ടാന്തം-സ്വരൂപം-‘പന്നി, വിരൂപം-‘പന്നി.’

൧ പന്നി

൨ പന്നിയെ, പന്നിയിനെ

൩ പന്നിയോടു, പന്നിയിനോടു, പന്നി
യോടെ, പന്നിയിനോടെ

൪ പന്നിക്കു, പന്നിയിന്നു, പന്നിയിന്നു

൫ പന്നിയാൽ, പന്നിയിനാൽ, പന്നി
യാലെ, പന്നിയിനാലെ

൬ പന്നിയുടെ, പന്നിയിനുടെ, പന്നിയി
ന്റെ, പന്നിയിൻ

൭ പന്നിയിൽ

൮ പന്നി, പന്നി, പന്നിയേ.

ജ്ഞാപനം ൦൦൦ ദുഷ്ടാന്തത്തിൻപ്രകാരം ‘കുതിര, തൂമ്പാ, കോ
വി, തി, വേ, കൈ, ചാകോ’ എന്ന അജ്ഞങ്ങളും ‘നെയ’ എന്ന
യകാരാന്തവും മറ്റും ഇങ്ങനെയുള്ള അന്തങ്ങളും രൂപാന്തരപ്പട
ന്നു. അദ്ധ്യായോക്ത കൂടിയ വകാരാന്തത്തിന്നു മുൻ, ഉ, ഉറ, ഓ,
ഒറ്റ എന്നയക്ഷരങ്ങൾ ഇരുന്നാൽ വകാരം റീഷിട്ടും പ്രഥമവ
രും എങ്കിലും വിരൂപവിഭക്തികൾ കൈയും അദ്ധ്യാജ്ഞം പോലെ
അത്രെ രൂപാന്തരപ്പടുന്നതു ദുഷ്ടാന്തം, ‘ശത്രുവു-ശത്രു-ശത്രുവി
നു.’ യില നാമങ്ങളിൽ വകാരത്തിന്നു മുൻ നില്ക്കുന്നതു ഭൂത
കാരമായാലും വകാരം പ്രഥമമായി മണ്ണുപൊകുന്നുണ്ട്: ദുഷ്ടാന്തം;
‘ശ്വാവു-ശ്വാ-ശ്വാവിന്റെ.’

രണ്ടാവതു-സ്വരൂപം-‘മാട്ടു.’ വിരൂപം-‘മാട്ടു.’

൧ മാട്ടു

൨ മാട്ടെ, മാട്ടിനെ

൩ മാട്ടോടു, മാട്ടിനോടു, മാട്ടോടെ, മാട്ടി
നോടെ

൪ മാട്ടുകു, മാട്ടിന്നു, മാട്ടിന്നു

൫ മാട്ടാൽ, മാട്ടിനാൽ, മാട്ടാലെ, മാ
ട്ടിനാലെ

നവ

ന മാട്ടുടെ, മാട്ടിന്റെ, മാട്ടിൻ, മാട്ടിനുടെ
 ഹ മാട്ടിൽ, മാട്ടു
 വ മാട്ടു, മാട്ടേ

ജ്ഞാപനം—രം ദൃഷ്ടാന്തത്തിൻ പ്രകാരം 'വാക്, കാട്ടു ആറ്റ, മനസ്സു, പിതാവു, ശത്രുവു, പൂവു, ഗോവു, ആളു.' എന്നവ മുതലായ അധാജനങ്ങളും വൃക്കം എന്നതു മുതലായിട്ടു വിരൂപത്തിൽത്തൂ എന്നുമാറുന്ന മകാരാന്തങ്ങളും രൂപാന്തരപ്പെടുന്നു.

ജ്ഞാവതു—സ്വരൂപം 'പശുക്കൾ.' വിരൂപം—'പശുക്കൾ.'

ഹ പശുക്കൾ
 ഘ പശുക്കളെ
 ങ പശുക്കളോടു
 ഛ പശുക്കൾക്കു
 ണ പശുക്കളിൽ, പശുക്കളാലെ
 ത പശുക്കളുടെ, പശുക്കളിൻ, പശുക്കളിനുടെ
 ഡ പശുക്കളിൽ
 ധ പശുക്കൾ, പശുക്കളോ

ജ്ഞാപനം—രം ദൃഷ്ടാന്തത്തിൻ പ്രകാരം, 'കുളിർ, ഭാഷമാർ, ഘസ്യകൾ, മരങ്ങൾ' എന്നവ മുതലായ ബഹുസംഖ്യ നാമങ്ങൾ കൈയും രൂപാന്തരപ്പെടുന്നു. ഏകസംഖ്യയിലും അന്തത്തിലെ അക്ഷരം റി ഡി എന്നവയിൽ ഒന്നായിത്തന്നാൻ ചതുർഥിയിലെ കിറ്റ എന്നതു ഇടയിൽ അച്ചുവരാതെ ഒന്നിക്കും : ദ—നം ; 'വോർ-വോക്കു, ആൾ, ആൾക്കു, കാൽ, കാല്ക്കു.' മേൽപ്പറഞ്ഞ അക്ഷരങ്ങൾ അധാച്ഛോട് കൂടിയും അന്തമാകുന്നതാകയാൽ അല്പോൾ രഞ്ചാം ദൃഷ്ടാന്തത്തിൻ പ്രകാരം 'ആളുകൾ, ആളിന്നു' എന്നിങ്ങനെ വരും.

നാലാവതു. സ്വരൂപം 'ദൃഷ്ടൻ.' വിരൂപം, 'ദൃഷ്ടൻ'.

ഹ ദൃഷ്ടൻ
 ഘ ദൃഷ്ടനെ

നൂൻ

- ൩ ദുഷ്ടനോടു, ദുഷ്ടനോടെ
- ൪ ദുഷ്ടന്നു, ദുഷ്ടനു
- ൫ ദുഷ്ടനാൽ, ദുഷ്ടനാലെ
- ൬ ദുഷ്ടന്റെ, ദുഷ്ടനുടെ, ദുഷ്ടൻ
- ൭ ദുഷ്ടനിൽ
- ൮ ദുഷ്ടനെ, ദുഷ്ട, ദുഷ്ടാ, ദുഷ്ടൻ

ജോവനം—രം ദുഷ്ടാന്തത്തിൽ പ്രകാരം 'കുളൻ' ധനവാൻ എന്നവ മുതലായ നകാരാന്തനാമങ്ങൾ കകയും രൂപാന്തരപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ ഏകാക്ഷരികളിൽ ഇൻ എന്ന ഇടബന്ധം ചേർത്തിന്റെ ശേഷം വിഭക്തി രൂപങ്ങൾ അധികമായിട്ടു വരുന്നുള്ളു: ദ—ന്തം, മാൻ, മാനിനെ, മാനിന്നു, തേൻ-തേനിനാൽ.

വിഭക്തിപ്രയോഗം.

൧൭൬. നില്പിഗനാമങ്ങളുടെ സ്വരൂപം വിശുദ്ധവിഭക്തികൾക്കും കൂടെ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുക നടപ്പുണ്ടു. അങ്ങനെയുള്ള പ്രയോഗത്തിന്നു ആന്തര വിഭക്തിയെന്നു പേർ. രൂപത്തോടു കൂടി വരുന്നതിന്നു വിവരണ വിഭക്തിയെന്നും പറയാം. താഴെ വരുന്ന ദുഷ്ടാന്തങ്ങളിൽ വിഭക്തി ആന്തരമായിരിക്കുന്നു. 'ഞാൻ ഒരു പശു (പശുവിനെ) വാങ്ങിച്ചു: വേഗം (വേഗത്തോടു) നടന്നുവരിക: നീ ഒരു നാഴിക (നാഴികെക്കു) താമസിക്കണം: കൊച്ചിമുതൽ (മുതൽക്കു) കൊല്ലം വരെയും (വരെക്കും:) ഇനിമേൽ (മേലാൽ:) ശീശ്രും (ശീശ്രത്തിൽ.)'

പ്രഥമ.

൧൭൭. സ്വരൂപ വിഭക്തിയാകുന്ന പ്രഥമ ക്രിയയുടെ കർത്താവിന്നു പ്രയോഗിക്കപ്പെടും: ദൃഷ്ടം; 'രാജാവു കല്പിച്ചു.' ഇവിടെ 'രാജാവു' എന്നതു പ്രഥമയിൽ ആയിരിക്കയാൽ 'കല്പിക്ക' എന്ന ക്രിയ ചെയ്യുന്നതു രാജാവായെന്നു അർത്ഥംവരുന്നു.

൧൭൮. ക്രിയ ചെയ്യുന്നതിന്നു കർത്താവു പ്രയോഗിക്കുന്ന തുണകാരണങ്ങളും കർത്താവിനെ ഉത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന ഓഹ്വങ്ങളും മറ്റും പലവിധ കാരണങ്ങളും രൂപകവാചകത്തിൽ കർത്താവായിട്ടു വാചാരികപ്പെട്ട ചിലപ്പോൾ പ്രഥമയിൽ വരും: ദൃഷ്ടം, 'നിന്റെ കണ്ണു (കൊണ്ടു നീ) കാണുകയില്ലയൊ; നിന്റെ വിശ്വാസം (മൂലമായി ദൈവം) നിന്നെ രക്ഷിക്കും.'

൧൭൯. ആക' 'എങ്കി' എന്നുള്ള ക്രിയകൾക്കു ആധാരത്തിന്റെയും ആധേയത്തിന്റെയും ആയിട്ടു രണ്ടു പ്രഥമ ഭവനീയിരിക്കുന്നു ദൃഷ്ടം, 'രാജാവു ഗുണവാനാകുന്നു: വിചാനായ മന്ത്രി ചീനമെന്ന രാജ്യം.' മറ്റു ക്രിയകളോടുള്ള സംബന്ധംകൊണ്ടു ആധാരം പ്രഥമയിൽനിന്നു മാറിവരുംപോഴും ആധേയം പ്രഥമയിൽത്തന്നെ ആയിരിക്കണം ദൃഷ്ടം, 'ഗൊലിയ്യഥ എന്ന മല്ലനെ ദാവിട്ടു കവിണ്ടികല്ലാലെ കൊന്നു' ഞ്ങൾ ക്രിയകൾ നാമധേയത്തിന്റെ അർത്ഥത്തിൽ പലപ്പോഴും ഉണ്ടാകുമായിരിക്കും: ദൃഷ്ടം; 'രാമൻ (എന്ന) പട്ടർ ആശാൻ (ആയ) വറ്റുഗീസു: വിശേഷണത്തെ വിശേഷ്യത്തിന്നു പിൻബു വെച്ചു പറയുന്നതു ബഹുമാനത്തിന്നും മുൻബു വെച്ചു പറയുന്നതു വിപരീതത്തിന്നും ആകുന്നു. ദൃഷ്ടം, 'ചാക്കൊ വൈച്ചൻ, വൈച്ചൻ ചാക്കൊ.'

ദ്വിതീയ.

൧൮൦. വിരൂപ വിഭക്തികളിൽ മുൻപിലത്തെ തായദ്വിതീയസകർമ്മക ക്രിയയുടെ കർമ്മത്തെക്കുറിക്കുന്നു. ഒരു ക്രിയയുടെ വികാരം ഏല്ക്കുന്നപോൾ അതിന്റെ കർമ്മമാകുന്നു: ദൃഷ്ടം; 'അ

വൻ എന്നെ അടിച്ചു; ദോഷി ഗുണവാനെ പ
കെക്കുന്നു.’

൧൮൧. അകർമ്മ ക്രിയയോടു അർത്ഥം ചേരുന്ന നാമം ആ
ക്രിയയെക്കു കർമ്മമായി വരുന്നതാകകൊണ്ടു അങ്ങനെ വർത്തമാനം
അതു ഭിന്നീയയിലായിരിക്കും ദൃ—ന്തം, ‘യഥാദൃശ്യമിതിയാരു
ദൃശ്യം മരിച്ചു; നാഗം പാടുക : കാട്ടം കാടുക, വാക്കു പറക.’
കുറഞ്ഞു മണക്ക.

൧൮൨. മനോവികാരത്തിന്റെ ഉടയതു ചതുർത്ഥിയിലായിരിക്കു
മ്പോൾ അതിന്റെ കർമ്മം ഭിന്നീയയിൽ സംബന്ധിക്കും : ദൃ—ന്തം,
‘മൃഗങ്ങൾക്കു മനുഷ്യനെ ഭയമുണ്ടു; ഇനിക്കു അവനെ വെറുപ്പാ
കുന്നു.’

൧൮൩. ൦൯ വിഭക്തിക്കു നിർലിംഗനാമങ്ങളിലും പ്രത്യേകം നി
ഷ്ഠിവപൊരളുകളിലും ആന്തരമായിട്ടു ആകുന്നു അധിക പ്ര
യോഗം : ദൃ—ന്തം, ‘അവൻ പുസ്തകം വായിച്ചു’ നിഷ്ഠിവപൊ
രളായ പുസ്തകത്തിന്നു ‘വായിക’ എന്നുള്ള ക്രിയ ചെയ്യാൻ ക
ഴിയാത്തതാകകൊണ്ടു ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രയോഗത്തിൽ നി
ന്നു വിവരഭേദിതം ഇടയില്ല. എന്നാൽ നിർലിംഗനാമം വാ
ക്യത്തിൽ സാരവാക്യമായിരിക്കാപോഴും ജീവനുള്ള പൊരളുകൾക്കു
അർത്ഥമായിരിക്കുംപോഴും ചില വചനാധേയയവ്യയങ്ങളോടു സം
ബന്ധിക്കുംപോഴും രൂപഭേദത്തോടു കൂടിയ വിവരണ വിഭക്തി
തന്നെ പ്രയോഗികപ്പെടണം : ദൃ—ന്തം; ‘വേദവാക്യത്തെ ശോ
ധന ചെയ്തിൽ, പശുവിനെക്കൊണ്ടു വരിക : അവൻ നീതി
യെക്കുറിച്ചു സംസാരിച്ചു.’

ത്രിതീയ.

൧൮൪ ഒരു അകർമ്മ ക്രിയ ചെയ്യുന്നതിൽ
കർത്താവു കൂട്ടായിട്ടു എങ്കിലും എതിരായിട്ടു എങ്കി
ലും വെച്ചുകൊള്ളുന്ന പൊരുൾ ത്രിതീയയിൽ
സംബന്ധിക്കും : ദൃ—ന്തം ; ‘നീ എന്നോടു കളി
ക്കരുതു, അവൻ രാജാവിനോടു പിഴച്ചു.’

൧൮൫. ‘പറക, കല്പിക്ക, ചോദിക്ക, കൂടുക, പി
ന്നെക്കുക, തക്കിക്ക, മത്സരിക്ക, കോപിക്ക, എന്നി

ങ്ങനെയുള്ള അർത്ഥം വരുന്ന ക്രിയകളും അവയെ എതിരർത്ഥം വരുന്ന 'വിലക്കുക, ഇണങ്ങുക, പ്രസാദിക്ക, പിരിയ്ക.' എന്നിങ്ങനെയുള്ള ക്രിയകളും ആകുന്നു അധികം ത്രിതീയയിൽ സംബന്ധിച്ചു വരുന്നത്.

ഘൃ൩. ത്രിതീയയുടെ സ്ഥാനത്തു വരുന്നപൊരുൾ ചിലപ്പോൾ ഒപിതീയയിലുംവരും. അപ്പോൾ ഇങ്ങനെ ഉള്ള ക്രിയകൾക്കു അർത്ഥഭേദം വന്നു സകലകൃതകളായിത്തീരുന്നു : ദൃ—ന്തം , 'രാജാവിനെപ്പിന്തു വാക്കു പറഞ്ഞു' എന്നുള്ളതിൽ ചിത്തവാക്കു വെളുത്ത ആൾ രാജാവെന്നു അർത്ഥം വരുന്നു. ദേവകൃഷ്ണൻ ഒരു വേള മരൊരാളത്തന്നായിരിക്കും. എന്നാൽ രാജാവിനോടു ചിത്തവാക്കു പറഞ്ഞു' എന്നുള്ളതിൽ രാജാവിന്റെ മുൻപിൽ വെച്ചു പറഞ്ഞു എന്നല്ലാതെ രാജാവിനെപ്പറഞ്ഞു എന്നർത്ഥം വരേണമെന്നില്ല.

ഘൃ൭. ക്രിയയുടെ ഉടെയതു ചതുർത്ഥിയിൽ വരുംപോൾ കർമ്മം ത്രിതീയയിൽ സംബന്ധിക്കും : ദൃ—ന്തം ; 'നിനക്കു അവനോടു കോപം അരുതു ; ഇനിക്കു നിന്നോടു ഇഷ്ടമാകുന്നു നിനക്കു എന്നോടു കാൽമില്ല.'

ഘൃ൮. 'കൈവശത്തിൽ ആക്കുക' എന്ന അർത്ഥം അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ക്രിയകൾ കൈവിടുന്ന പൊരുളിനോടു ത്രിതീയയിൽ സംബന്ധിക്കും : ദൃ—ന്തം ; 'അവൻ എന്നോടു ഒരു പുസ്തകം വാങ്ങിച്ചു ; കൊള്ളിക്കാരൊടും പിടിച്ചുപറിക്കരുതു ; വിചാറനോടു പഠിച്ചു വിദ്യയുണ്ടാക.

ഘൃ൯. ഗണനാമങ്ങൾ ക്രിയാവിശേഷങ്ങളായിട്ടു പ്രയോഗിക്കുകയുംപോൾ, 'കൂടെ' എന്നതിനോടു ചേർന്നു അതു ഉണ്ടാകുമായിരുന്നു ത്രിതീയയിൽ വരും : ദൃ—ന്തം , 'അവൻ ബുദ്ധിയോടു കൂടെച്ചെയ്യും-ബുദ്ധിയോടു ചെയ്യും ; സമാധാനത്തോടു (കൂടെ) പൊയ്ക്കൊൾക.' അങ്ങനെ തന്നെ സമയത്തിന്റെ അടുപ്പവും മറ്റും ത്രിതീയയിൽവരും : ദൃ—ന്തം ; 'കുടുംബസന്തോടു കൂടെ അവൻ വന്നു ചേരും.' വാലോടു തല മുറിഞ്ഞു അടിയോടു അടി.

ഘൃ൧൦. സമത്വം, ഭേദം, അടുപ്പം, അകലം, ചേച്ചു, വിരോധം' എന്നിങ്ങനെ അർത്ഥം വരുന്ന പദങ്ങളോടു സംബന്ധിക്കുന്ന പൊരുളുകൾ ത്രിതീയയിൽ വരും : ദൃ—ന്തം , 'ഇത്രനോടു ഒക്കും ഭവാനു.' 'ജ്ഞാനത്തിന്നു ശരണമുണ്ടാകുന്നോടു ആരും എതിരില്ല. അവനോടു നീ വിരോധം നോക്കരുതു.'

ചതുർത്ഥി.

൧൯൧. ഒരു ക്രിയയുടെ ഫലം ചേരുന്ന പൊരുൾ ചതുർത്ഥിയിൽ വരും : ദ—ന്നം ; 'ഇന്നലെ ഇനിക്കു വിതച്ചു : പോയി ഏകിൽ ഉടയകാരന്നു പോയി ; പറമ്പിനു വേലി കെട്ടി.

൧൯൨. ക്രിയയുടെ നിമിത്തകാരണമായിരിക്കുന്ന പൊരുൾ ചതുർത്ഥിയിൽ വരും : ദ—ന്നം ; 'പെരുന്നാളിന്നു പോയി.' ക്രിയയുടെ നിമിത്ത കാരണമായിട്ടു കണ്ടാവു ഭവിക്കുന്ന പൊരുൾ ആയിട്ടു ഭവണ്ടിയെന്നവയോടു ചേർന്നു ചതുർത്ഥിയിൽ വരും : ദ—ന്നം ; 'ഇനിക്കായിട്ടു നീ ഒരു വാക്കു പറയണം. നിനക്കു വേണ്ടി അവൻ അതു ചെയ്യും.'

൧൯൩. സ്ഥലം മാറ്റം കാണിക്കുന്ന ക്രിയകളോടു ക്രിയയുടെ ഫലം ചേരുന്ന പൊരുൾ ചതുർത്ഥിയിലാകും : ദ—ന്നം ; 'ഞാൻ നിരണത്തിന്നുപോയി.'

൧൯൪. 'കൊടുക്കു' എന്ന പൊരുൾ ഉള്ള ക്രിയകളോടു ആ ക്രിയയുടെ ഫലം ചേരുന്ന പൊരുൾ ചതുർത്ഥിയിൽ സംബന്ധിക്കും : ദ—ന്നം ; 'ഞാൻ അവന്നു ഒരു പുസ്തകം കൊടുത്തു.'

൧൯൫. ഉണ്ടു, ഇല്ല, എന്ന ക്രിയകൾക്കും ഭവിക്കു, ഉണ്ടാക, എന്നവ മുതലായിട്ടു അവയോടു അർത്ഥം ഒക്കുന്ന മറ്റു ക്രിയകൾക്കും ഉടമ പ്രഥമയിൽ വരുംപോൾ ഉടയതു ചതുർത്ഥിയിൽ വരും : ദ—ന്നം ; 'ഇനിക്കു മനസ്സുണ്ടു ; അവന്നു (ഉള്ളതു) കോപമാകുന്നു ; ഭുജിതമാകു ഭോജം ഭവിക്കും.'

൧൯൬. നണ്ടു വസ്തുക്കൾ തമ്മിൽ ഉള്ള അവസ്ഥഭേദത്തെയും ഉടപ്പത്തിന്റെ വിവരത്തെയും അറിയിക്കുന്നതിൽ ചതുർത്ഥിവരും : ദ—ന്നം ; 'ജില്ലാകോട്ടു അപ്പിൾകോട്ടിന്നു കീഴാകുന്നു, യാകോബു ലാവാനു ഒരു മകനായിരുന്നു.'

൧൯൭. സമന്തത്തെയും വ്യത്യാസത്തെയും അടുപ്പത്തെയും അകലത്തെയും ചേർച്ചയെയും വിരോധത്തെയും സഹായത്തെയും മറ്റും കാണിക്കുന്ന പദങ്ങളോടു സംബന്ധിക്കുന്ന നാമങ്ങൾ ചതുർത്ഥിയിൽ വരും : ദ—ന്നം ; 'ശിശോന്നു ശരിയായിട്ടു ഒരു ശക്തിമാനും ഇല്ല.

ആചാര്യൻമാർക്കു ചെരാത്ത പ്രവൃത്തി: അവൻ അവൾക്കു കൂട്ടു പോയി: ഇനിക്കു സഹായിച്ചു, നിനക്കു നന്നായി.

൧൯൮. ൦൯൦ വക പദങ്ങളിൽ പലതും ത്രിതിയയിൽ സംബന്ധിക്കുമെന്നു ൧൯൦൦ സ്വരൂത്തിൽനിന്നു അറിഞ്ഞുകൊള്ളാം എന്നാൽ അല്പഭാവത്തോളം ഉണ്ടു: ൩—൯൯; 'ഇത്രനോടു തുല്യൻ' എന്നു പറയുന്നതിൽപ്പോലും നിത്യയിക്കുന്ന അഭിപ്രായം ആകുന്നു. 'ഇത്രനും തുല്യൻ' എന്നു പറയുന്നതു മനസ്സിൽ മുൻപെ തന്നെയിരിക്കുന്ന അഭിപ്രായത്തെക്കുറിക്കുകയാകുന്നു, 'എന്നോടു മോഷം ചെയ്തു' എന്നു എന്നോടു നേരെ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലെ പറയാവു. 'ഇനിക്കു മോഷം ചെയ്തു, എന്നുള്ളതു എന്റെ വസ്തുവക മുതലായിട്ടുള്ളവയോടു ചെയ്യാലും പറയാം, എന്നെന്നെയ്യ്' എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഞാൻ ആ ക്രിയയുടെ കർമ്മം ആകാം. 'എന്നോടു ചെയ്തു, എന്നു പറയുന്നതു ഞാൻ കൂടെ ഉള്ളപ്പോൾ എന്റെ നേരെ നോക്കിച്ചെയ്യുന്നതിനെക്കുറിച്ചെ ആവു. 'ഇനിക്കു ചെയ്തു, എന്നു പറയുന്നതിൽ ആ ക്രിയയുടെ ഫലം ഇനിക്കു വന്നു സംഭവിക്കുകയെന്നു അർത്ഥം വരും. 'രാജാവിനോടു ബോധിപ്പിക' എന്നു രാജാവിനെക്കണ്ടു ബോധിക്കുംപോലെ പറയാവു. 'രാജാവിനെ ബോധിപ്പിക, എന്നു എഴുത്തു മുഖാന്തരം ചെയ്യും പോഴും പറയാം. 'അവനെ സഹായിക്ക, എന്നു പറയുന്നതു അവൻ ചെയ്യുന്ന വേലയിൽ സഹായിക്കുമ്പോൾ ആകുന്നു, അവന്നു സഹായിക്ക എന്നു പറയുന്നതു അവന്റെ ഉപകാരത്തിന്നു സഹായിക്കുമ്പോൾ ആകുന്നു.

൧൯൯. സമം കൂട്ടുന്നതിൽ ചതുർത്ഥിവരും: ൩—൯൯; 'അതിന്നു ആനെന്നു ഭാരം ഉണ്ടു' എന്നു പറഞ്ഞാൽ ആന വിടിച്ചാൽ ഇളകാത്ത ഭാരം ഉണ്ടു എന്നു അർത്ഥം. അവന്നു ആനെന്നു ബലം ഉണ്ടു എന്നു പറഞ്ഞാൽ ആനയൊടു ഒപ്പംബലം ഉണ്ടെന്നു അർത്ഥം, 'ഇനിക്കു അകാശം പ്രയാസമാകുന്നു, എന്നു പറഞ്ഞാൽ എന്നാൽ സാധിക്കുന്നതിന്നു പ്രയാസമെന്നു അർത്ഥം.

൨൦൦. ഇത്രനേരമെന്നു കുറിക്കുന്ന സമയവും ഇന്നതിനിടയിൽ എന്നു കാണിക്കുന്ന സമയവും ചതുർത്ഥിയിൽ വരും: ൩—൯; 'ഒരു നാഴികക്കു ഇളവുണ്ടു. ഒരു വിനാഴികക്കു (ഇടയിൽ) നീ വരണം. ഒരു മാസത്തിന്നു വേണ്ടുന്ന കോപ്പുകൾ കൂടെണം: കഴിഞ്ഞു വെള്ളത്തിന്നു വന്നതു' ഇങ്ങനെ പ്രായോഗിക്കുന്നതിൽ വിമുക്തി രൂപം കൂടാതെയും നടപ്പുണ്ടു. ൩—൯൯; 'ഞാൻ ഒരാളു അവിടെ പാർത്തു: കുടേക്കണ്ണന്നു ആമുമാസം ഉറക്കം ഉണ്ടു.'

പഞ്ചമി.

൨൦൧ ക്രിയയുടെ കാരണമായിരിക്കുന്ന പൊ

തൾ പഞ്ചമിയിൽ വരും. പ്രധാനമായിട്ടു ഹേതു കാരണവും മുതൽക്കാരണവും തുണക്കാരണവും തന്നെ: ദു—ന്തം; 'ആചാര്യൻ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട ബിംബം: മരത്താൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട ബിംബം: ഉളിയാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട ബിംബം.'

൨൦൨. ക്രിയ ചെയ്യുന്ന പൊരുളിന്നു കർത്താവെന്നും ഹേതുകാരണമെന്നും വേർ. ആയതു സകലകൃത്യയോടു സംബന്ധിക്കുമ്പോൾ പ്രഥമയിൽ വരും; എങ്കിലും കർമ്മിനിക്രിയായോടു ചേരുംപോൾ പഞ്ചമിയിൽ ആകും: ദു—ന്തം; 'ആചാര്യൻ തീർപ്പു വീടു, പൊലുസിനാൽ ലിഖിതമായ പുസ്തകം' കഴിക എന്ന ക്രിയയുടെ കർത്താവു ചതുർഥിയിൽ വരുംപോൾ കർത്താവിനെയും പഞ്ചമിയിൽ വരുംപോൾ ക്രിയയെയും താല്പര്യമായിട്ടുകാണിക്കും: ദു—ന്തം; 'അവന്നു കഴികയില്ല, അവന്നാൽ കഴികയില്ല'. സാധികയെന്നതു സകലകൃത്യയാകുംപോൾ കർത്താവു പ്രഥമയിലും അകലകൃത്യയാകുംപോൾ പഞ്ചമിയിലും വരും: ദു—ന്തം; 'ഞാൻ അകാര്യം സാധിക്കും, എന്നാൽ അകാര്യം സാധിക്കും'.

൨൦൩. ഒരു വസ്തു ഉണ്ടാകുന്നതിന്നുള്ള സാധനത്തിന്നു മുതൽക്കാരണമെന്നു പേരായിരിക്കുന്നു. അതു പഞ്ചമിയിൽ വരും: ദു—ന്തം; 'കല്ലാൽചിലതു; മരത്താൽ ചിലതു'; 'ഇരിമ്പിനാൽ തീർപ്പു നാരായം.'

൨൦൪. ഒരു ക്രിയ ചെയ്യുന്നതിന്നു കർത്താവു തുണയായിട്ടു പ്രയോഗിക്കുന്ന കരുവുകളും ആളുകളും തുണക്കാരണമെന്നു ചൊല്ലപ്പടും: ദു—ന്തം; 'വിശ്വാസത്താൽ നീശികരിക്കപ്പെട്ടവർ'; 'വാളെടുക്കുന്നവൻ വാളാലേമരിക്കും'. തുണക്കാരണം ആളുകൾ ആയിരുന്നാൽ പഞ്ചമി കരണി ക്രിയയോടു സംബന്ധിക്കും: ദു—ന്തം; 'അവൻ ദീർഘദശിയാൽ പറയിച്ചുകാഴ്ചം.' മുതൽക്കാരണവും തുണക്കാരണവും കാണിക്കുന്നതിന്നു കൊണ്ടു, മൂലമായി പഴിയായി, എന്നിങ്ങനെയുള്ള പദങ്ങൾ പഞ്ചമിക പകരം വരും: ദു—ന്തം; 'മരം കൊണ്ടുള്ള ബിംബം, ദീർഘദശിയെ കൊണ്ടു അവൻ പറയിച്ച കാഴ്ചം, വിശ്വാസം മൂലം രക്ഷിക്കപ്പെട്ടവർ.'

൨൦൫ ചില വാക്കുകളിൽ പഞ്ചമി സ്പർശിക്കു പകരം പ്രയോഗിക്കപ്പെടുകയുണ്ടു: ദു—ന്തം; 'മേലാൽ (മേലിൽ) നീ അതു ചെയ്യരുതു; തൊമ്മൻ പേരാൽ (പേരിൽ) പണം ൧൭: ഉരുവാൽ (ഉരുവേൽ) ഒരു പണം ലാഭം ഉണ്ടു' (ആററാലെ; ആററു കൽ) ഞാൻ പെറ്റു പോറിയ വെപതൽ'.

൭൬

ഷഷ്ഠി.

൨൦൬ വെട്ടുവനായ പൊരുളുകൾക്കു അടയാളമാകുന്ന നാമങ്ങൾ തമ്മിൽ സംബന്ധിച്ചവരുംപോൾ അവയിൽ സംബന്ധത്തെക്കാണിക്കുന്ന നാമങ്ങൾ ഷഷ്ഠിയിൽ വരും: ദ—ന്തം; 'എന്റെ പുസ്തകം അവന്റെ വീടു; അവരുടെ ശീലം, മരത്തിൻ കൊമ്പ്.

൨൦൭. ആ വക സംബന്ധങ്ങൾ പലതരമായിരിക്കുന്നു. (൧) സ്വസ്ഥം: ദ—ന്തം; 'എന്റെ പുസ്തകം.' [എന്റെ വക പുസ്തകം.] (൨) അനുഭോഗം: ദ—ന്തം; 'എന്റെ മുറി [ഞാൻ പാകുന്ന മുറി]; (൩) ഗുണം: ദ—ന്തം; 'എന്റെ നേരു [എന്നിൽ ഉള്ള നേരു]; 'എന്റെ നടപ്പു [ഞാൻ നടക്കുന്ന നടപ്പു]; (൪) ഉത്ഭവം: ദ—ന്തം; 'പശുവിന്റെ പാൽ [പശുവിൽനിന്നു വരുന്ന പാൽ]; (൫) അംശം: ദ—ന്തം; 'മരത്തിന്റെ കമ്പു [മരത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമായിരിക്കുന്ന കമ്പു]. (൬) അടകം: ദ—ന്തം; 'വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ സഭ. [വിദ്യാഭ്യാസം കൂടി ഉണ്ടായിരിക്കുന്ന സഭ] (൭) തമ്മിൽ ഉള്ള ഉടപ്പവും ഇരിപ്പും: ദ—ന്തം; 'മറിയയുടെ പുത്രൻ' [മറിയ പെറ്റ പുത്രൻ]; 'അച്ചന്റെ ചെറുകുന്ന്' 'സാസ്തിന്റെ മരുന്ന്'; 'ആചാര്യന്റെ ഭാഷ്യ' യോഗസെപ്പിന്റെ സഹോദരന്മാർ.]

൨൦൮. സംബന്ധത്തെ അറിയിക്കുന്നതിൽ ഹന്താം സൂത്രത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന പ്രകാരം ചതുർഥി വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സംബന്ധത്തെ വിശേഷമായിട്ടു പറയുന്നതിൽ ഷഷ്ഠിവരും: ദ—ന്തം; 'മറിയ യോഗസെപ്പിന്നു ഭാഷ്യമായിരുന്നു' എന്നുള്ളതു മറിയയുടെ യോഗസെപ്പിനോടു എന്തൊരു സംബന്ധം എന്നുള്ള ചോദ്യത്തിന്നു ഉത്തരമാകുന്നു. 'മറിയ യോഗസെപ്പിന്റെ ഭാഷ്യമായിരുന്നു' എന്നു പറഞ്ഞാൽ മറിയ ആരായിരുന്നു എന്നുള്ള ചോദ്യത്തിന്നു ഉത്തരമാകുന്നു. 'മന്ത്രിരാജാവിന്നു കീഴാകുന്നു' എന്നതിന്നു മന്ത്രിരാജാവിനെക്കാൾ താണ സ്ഥാനക്കാരൻ എന്നർത്ഥം. 'മന്ത്രിരാജാവിന്റെ കീഴാകുന്നു' എന്നതിന്നു രാജാവിന്റെ വരുതികേട്ടു നടക്കുന്ന ആൾ എന്നർത്ഥം.

൨൦൯. ൦൦൦ വിഭക്തി ചിലപ്പോൾ വാക്യത്തിന്റെ കാഴ്ചമായിട്ടു വരും: ദ—ന്തം; 'നീലം രാജാവിന്റെ ആകുന്നു.' എന്നാൽ ഭൂതനി എന്നുള്ള അന്തരത്തോടു ചേർന്നാകുന്നു അധികം നടപ്പു: ദ—ന്തം; 'ആ പുസ്തകം നിന്റെതല്ല, എന്റെതാകുന്നു.

൨൧൦. ഷഷ്ടിക്കു വകരും ചതുർത്ഥിയോടു 'ഉള്ളി' എന്ന നമാധേയം ചേർന്നിട്ട പ്രായോഗികപ്പട്ടക ഉണ്ടു : ദ—ന്നം ; 'ഏറെൻ പുസ്തകം' 'ഇനിക്കുള്ള പുസ്തകം' : 'ഏറെൻ മുറി—ഇനിക്കുള്ള മുറി' 'ഏറെൻ നേരം' = 'ഇനിക്കുള്ള നേരം.'

സപ്തമി.

൨൧൧. ഒരു ക്രിയ ദ്രവിക്കു എങ്കിലും അതിന്റെ ഫലം ചേരുക എങ്കിലും ചെയ്യുന്ന സ്ഥലം ആകട്ടെ പൊതു ആകട്ടെ സപ്തമിയിൽ വരും : ദ—ന്നം ; 'ആറ്റിൽ വെള്ളം പൊങ്ങി ;' 'മനുഷ്യരിൽ ആശ്രയിക്കരുതു' ആകയാൽ 'നീലക്കു', 'ഇരിക്ക', 'കിടക്ക', 'വെക്ക', എന്നവ മുതലായിട്ടു സ്ഥലത്തോടു സംബന്ധിക്കുന്ന ക്രിയകൾക്കു സപ്തമി വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു : ദ—ന്നം ; 'അവരിൽനിന്നു ഒരു ഗുണവും വരികയില്ല' : 'മനുഷ്യരിൽ വെച്ചു നല്ലവൻ.'

൧൧൨. കൂട്ടത്തിൽ വിശേഷപ്പെട്ട വസ്തുവിനെക്കുറിച്ചു പറയുന്നതിൽ കൂട്ടം സപ്തമിയിലാകും : ദ—ന്നം ; 'മനുഷ്യരിൽ നല്ലവൻ' (മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ നന്മയുള്ള മുന്തിയവൻ) 'നീചരിൽ നിചൻ' (മോ നീചൻ.)

൧൧൩. ഇന്നപ്പോൾ എന്നു കാണിക്കുന്ന സമയം സപ്തമിയിൽ വരും : ദ—ന്നം ; 'മകര മാസത്തിൽ മാവുച്ചുകുടം' 'തലയിരിക്കയിൽ വാലു കാടുകയില്ല.'

൧൧൪. അകമുള്ള സ്ഥലത്തേക്കു ഉള്ള മാറ്റം സാപ്തമ്യചതുർത്ഥിയിൽ സംബന്ധിക്കും : ദ—ന്നം ; 'പള്ളിയിലേക്കു പോയി ;' ഭവനത്തിലേക്കു നീങ്ങി. ൦൯൦ അർത്ഥത്തിൽ ചതുർത്ഥി രൂപം ആന്തരമായിട്ടും പ്രയോഗമുണ്ടു : ദ—ന്നം ; 'പള്ളിയിൽപ്പോക 'വീട്ടിൽ വരിക.'

൧൧൫. കൂട്ടത്തോടു കൂട്ടത്തിൽ ഒന്നിനെ ഒത്തുനോക്കി വിശേഷപ്പട്ടത്തുന്നതിൽ കൂട്ടം സാപ്തമ്യചതുർത്ഥിയിൽ വരും : ദ—ന്നം ; 'നാലിലേക്കു നല്ലതു. 'മനുഷ്യരിലേക്കു വിദ്വാൻ.'

൧൧൬. സമയത്തിന്റെ ഇടയും അറ്റതിയും ചതുർത്ഥിയിൽ എന്നുപോലെ സാപ്തമ്യചതുർത്ഥിയിലും വരും : ദ—ന്നം ; 'വക്ഷത്തി

ലേക്കു വേണമിഷ്കരുതെന്നും 'മേ.ര മാസത്തേക്കു മാവു പൂക്കും' ൨൨൭. സന്ധ്യയിൽ ലോഭ രൂപം പൊതുറിൽ സ്ഥലത്തെയും ഇത് എന്ന അന്തം സ്ഥലത്തിന്റെ അകത്തെയും കിരീ എന്ന അപ്യയം സ്ഥലത്തിന്റെ അരികിനെയും ഭൂമി എന്നതു പുറത്തെയും സംബന്ധിക്കും : ദ—ന്തം; 'കരോട്ടു നില്ക്കുന്നത്' 'താഴ്ത്തിരിക്കുന്നത്' 'പള്ളിയിൽ ഉള്ളതു' 'പള്ളികൾ പാകുന്നവൻ' 'മേശമേൽ വെക്കപ്പെട്ട ഭക്ഷണം' 'മരത്തൽ കേടുന്നമര' നാഗം.'

അഷ്ടമി.

൨൧൮. അഷ്ടമിക്കു സംബോധന എന്നും പേർ പറയും, അതു കേൾക്കുന്നവന്റെ ശ്രദ്ധയെ ഉണർത്തുന്നതിനായിട്ടു പ്രയോഗിക്കപ്പെടും : ദ—ന്തം; 'രാജാവേ എന്നെ രക്ഷിക്കേണമെ;' 'നീതിമാന്മാരേ നിങ്ങൾ സന്തോഷിപ്പിൻ.'

൨൧൯. പറയുന്നവന്റെ മനോവികാരങ്ങളുടെ അടയാളമായിട്ടു വല നാമങ്ങളും സംബോധനയിൽ പ്രയോഗിക്കപ്പെടും ദ—ന്തം; 'ശിവ ശിവ' 'നാരായണഃ' 'അയ' 'അയോഃ' 'അയയാവൊ'; 'വൻവേ'; 'എന്തേ'; 'ചെന്തേ'; 'ചി എന്തേ'

൨൨൦. ചില നാമങ്ങൾ സംബോധനയിൽ മാത്രമേ വരുന്നുള്ളൂ ആകയാൽ അവയെ സംബോധനക്കുറിച്ചുകൾ എന്നു പേർ; ആസ്തു 'അ, ആ, ഇ, റം, ഏ, ഏ, ഒ, ഓ, ഹ, ഹാ, ഹി, ഹീ, ഹേ, ഹൊ, ആഹാ, ചി, പൂ' എന്നിങ്ങനെ ഉള്ളവയാകുന്നു.

അഞ്ചാം സ്കന്ദം—നാമങ്ങളുടെ ഉത്ഭവം.

൨൨൧. ഉത്ഭവത്തെ സംബന്ധിച്ചു നാമങ്ങൾ മൂന്നുവകയായിരിക്കുന്നു ആയവെക്കു മൂലനാമങ്ങൾ എന്നും തദ്വിത നാമങ്ങൾ എന്നും സമാസനാമങ്ങൾ എന്നും പേരായിരിക്കുന്നു.

മൂല നാമങ്ങൾ

൨൨൨. മൂലനാമങ്ങൾ മറ്റു പദങ്ങളിൽനിന്നു വറ്റാത്ത രൂപിനാമങ്ങളാകുന്നു: ദ്രു—ന്തം; 'ഹൃദ്യ'; 'പ്ലാദ്യ'; 'പുച്ഛ'; 'പുലി'; 'ആൺ'; 'പെൺ'; 'പുരുഷൻ'; 'സ്ത്രീ'; എന്നാൽ മലയാഴ്ചയിൽ മൂല നാമങ്ങളായി വിചാരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിൽ പലതും സംസ്കൃതത്തിൽ തത്വിതങ്ങളാകുന്നു ദ്രു—ന്തം; 'മനുഷ്യൻ'; 'ദേവൻ.'

൨൨൩. മലയാഴ്ചയിലെ മൂലനാമങ്ങൾ ഒക്കയും തമിഴുഭാഷയിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവ ഏകിലും സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു ഏകപദവ എങ്കിലും ആകുന്നു: തമിഴിലെ നാമങ്ങൾ മലയാഴ്ചയിൽ മിക്കവാറും യാതൊരു മാറ്റവും കൂടാതെ വരും: ദ്രു—ന്തം; 'അവൻ', 'അവൾ', 'നീതി', മരം.' എന്നാൽ തമിഴിലെ ഐക്യകാരാണം മലയാഴ്ചയിൽ ഭൗകാരാന്തമായും ഉകാരാന്തം അദ്ധ്യാചായിട്ടും ഭൗയ്യ എന്ന അന്തത്തിലെ യകാരം മാഞ്ഞുപോയും ഭൗകാരാന്തത്തോടു വകാരം ചേർന്നു വരും: ദ്രു—ന്തം; 'കുതിരൈ=കുതിര, കല്ലു=കല്ല, വായു=വാ, മാ=മാവു:

൨൨൪. സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു വരുന്ന നാമങ്ങളിൽ പ്രഥമയിലെ ഭൗഃ എന്നതു പൂജിംഗത്തിൽ ഭൗൻ എന്നും നില്പിംഗത്തിൽ ഭൗം എന്നും ആകും: ദ്രു—ന്തം; 'പുത്രഃ=പുത്രൻ, വൃക്ഷഃ=വൃക്ഷം. ശേഷം പ്രഥമയിൽ വരുന്ന വിസദ്യ് മാഞ്ഞുപോകും: ദ്രു—ന്തം; 'കവിഃ= കവി. വായുഃ=വായു.

൨൨൫. സംസ്കൃതത്തിലെ നാമങ്ങളുടെ അന്തത്തിൽ വരുന്ന ദീഷ്ഠ്വരം മലയാഴ്ചയിൽ ഹ്രസ്വമാകും: ദ്രു—ന്തം; 'സീതാ=സീത. കന്യകാ=കന്യക. ദേവീഃ=ദേവി. ഇന്ദ്രാണീഃ=ഇന്ദ്രാണി, സ്വയംഭൂഃ=സ്വയംഭൂ. പുനർഭൂഃ=പുനർഭൂ. എന്നാൽ ഏകാക്ഷര നാമങ്ങളിൽ ദീഷ്ഠ്വ ദീഷ്ഠ്മായിട്ടു തന്നെയിരിക്കും: ദ്രു—ന്തം; 'സ്ത്രീ, ശ്രീ, ഭൂ.'

൨൨൬. പ്രകൃതി ജ, ന്. എന്ന അക്ഷരങ്ങളിൽ ആകയും പ്രഥമ ഭൗകാരാന്തമായിരിക്കയും ചെയ്താൽ ഭൗകാരാന്തത്തോടു വകാരം ചേരുന്നതു കൂടാതെ പ്രകൃതി രൂപവും കൊള്ളും: ദ്രു—ന്തം; 'പിതാ=പിതാവു=പിതൃ: രാജാ=രാജാവു=രാജൻ'.

൨൨൭. പ്രകൃതി ഫലന്തം ആയിരുന്നാൽ ഫല ഇരട്ടിക്കും: ദ്രു—ന്തം; വാക്, വാക്, അച്ഛ, അച്ഛ, സംപത്, സംപത്തു, മനസ്, മനസ്സ് എന്നാൽ പ്രഥമയിൽ ഭൗൻ, ഭൗൻ, ഭൗം.

എന്നായിരുന്നാൽ ആയുറു മാറ്റം വരാതെ മലയാഴ്ചയിൽ കൊ
ളിം: ദ്രുത, 'ബ്രഹ്മൻ, വിദ്വാൻ, കലം.'

തദ്വിത നാമങ്ങൾ

൨൨൮. തദ്വിത നാമങ്ങൾ മറ്റുനാമങ്ങളിൽ
നിന്നു വരുന്ന ബന്ധനാമങ്ങൾ ആകുന്നു :
ദ്രുതം; 'തല-തലവൻ; ധനം-ധാന്യം.'

൨൨൯. ഗുണത്തിൽനിന്നു ഗുണിയും ഉടമയിൽനിന്നു ഉടമയും
ഉണ്ടാകുന്നതു, ഭരൻ, ആൻ, കാരൻ, ശാലി, സ്ഥ
ൻ, ആളൻ, ആളി, എന്നും മറ്റും ഉള്ള പ്രത്യയങ്ങളെ
കൊണ്ടാകുന്നു. (൧) ഭരൻ : ദ്രുതം; 'വയസ്സു വയസ്സൻ
ഉപ്പു-ഉപ്പൻ: കടി-കടിയൻ; മുക്കു-മുക്കൻ' (൨) ആൻ :
ദ്രുതം; 'തട്ടു-തട്ടാൻ; തല-തലവൻ.' (൩) കാരൻ :
ദ്രുതം; 'ന്യായം-ന്യായകാരൻ, വേല-വേലകാരൻ.' (൪) ശാ
ലി: ദ്രുതം, യുദ്ധം-യുദ്ധശാലി, പരാക്രമം-പരാക്രമശാലി.
(൫) സ്ഥൻ : ദ്രുതം; കാഴ്ചം-കാഴ്ചസ്ഥൻ, ഗ്രഹം-ഗ്രഹസ്ഥ
ൻ, നേരം-നേരസ്ഥൻ, മദ്ധ്യം-മദ്ധ്യസ്ഥൻ' (൬) ആളൻ;
ദ്രുതം; 'മണം-മണവാളൻ, പുണ്യം-പുണ്യവാളൻ.' (൭) ആ
ളി: ദ്രുതം; ഭരത-ഭരതാളി: പട-പടയാളി: എതിര-എതിരാളി
(൮) മറ്റു ചില പ്രകാരത്തിൽ റം വക നാമങ്ങൾ ഉണ്ടാകും:
ദ്രുതം; 'രക്ഷ-രക്ഷിതാവു ഭാനം-ഭാതാവു: യുദ്ധം-യുദ്ധാവു'

൨൩൦. മെൽപ്പറഞ്ഞ പ്രത്യയങ്ങളിൽ കാരൻ, ശാലി:
സ്ഥൻ, ആളൻ, ആളി, എന്നവ തനിച്ചു അർത്ഥമുള്ള
പദങ്ങൾ ആകയാൽ അവ ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന നാമങ്ങൾ തദ്വി
തങ്ങൾ എന്നല്ല സമാസങ്ങൾ എന്നത്രെ മറ്റൊരു ചൊല്ലുപയോഗിക്കുന്ന
തു. സംസ്കൃതനാമങ്ങളിൽ വാൻ എന്നയന്തം അനുസാരം നി
ർമ്മിതങ്ങളുൾക്കൊണ്ടാകാതെ ഹലന്തങ്ങളാകാതെ മാൻ എന്നതു
മറ്റുള്ള അന്തങ്ങളോടും ചേരുന്നു : ദ്രുതം; 'പുണ്യം=പുണ്യ
വാൻ, ശക്തി=ശക്തിമാൻ.' കാരൻ എന്നതിലെ കികാരം ക്ര
മക്രമെ വരുന്ന നാമങ്ങളിൽ കകയും അച്ചിനു പിൻപു ഇരട്ടി
ക്കും. ആയുറു സംസ്കൃതത്തിൽ 'ചെയ്യുന്നവൻ' എന്നു അർത്ഥമാകു
ന്നു എങ്കിലും മലയാഴ്ചയിൽ എല്ലാത്തരമൊഴികളോടും ആൾ
എന്നു മാത്രമുള്ള അർത്ഥത്തിൽ ചേരുന്നു : ദ്രുതം; കതിര=ക
തിരകാരൻ; കടം=കടകാരൻ; വീടു=വീട്ടുകാരൻ; ദിക്കു=ദിക്കുകാ
രൻ; തരിഴു=തരിഴുകാരൻ; ശുദ്ധം=ശുദ്ധകാരൻ.'

م

൨൩൦. ഗുണിയിൽനിന്നു ഗുണവും ഉടയ്യിൽനിന്നു ഉടമയും
 ഭരം, തി, തപം, സ്തം മ ഭൂതൃഷ്ണ എന്ന അന്തത്തിൽ വരുന്ന
 തിനാൽ ഉഷാകുന്നു (൧) ഭരം : ദ—ന്നം; 'കളൽ—കളം :
 നിമൽ—നീമം : കോപി—കോപം' (൨) തി : ദ—ന്നം; ശുദ്ധ
 ന്—ശുദ്ധത : ഭുജൻ—ഭുജത : ശത്രു—ശത്രുത : ബന്ധു— ബന്ധു
 ത : കവി—കവിത.' (൩) തപം : ദ—ന്നം; 'ഭോജൻ—ഭോജ
 തപം : ഗുരു—ഗുരുതപം : ശ്രീ—ശ്രീതപം.' (൪) സ്തം : ദ—ന്നം ; കട്ട—
 കട്ടപ്പം : ബഹു—ബഹുപ്പം : ചെറു—ചെറുപ്പം' (൫) മി ദ—ന്നം,
 'നൽ—നന്മ : കട്ട—കട്ടമ : അടി—അടിമ : കുളിർ—കുളിർ.'
 (൬) ഭൂതൃഷ്ണ : ദ—ന്നം; 'ആൾ—ആളാഴ് : താഴ—താഴാഴ് : കൊ
 ള്ളാം—കൊള്ളാഴ്.'

൨൩൨. ൦൯ വക പ്രത്യയങ്ങളിൽ തി=താം എന്നവ സംസ്കൃതം ആകുന്നു. ിം, മി, രതൃഷ്ടി എന്നവ മലയാളം ആകുന്നു. രിം എന്നതു രണ്ടു ഭാഷയിലേ മലിചികൾക്കും ചേരുന്നു. ആഴ് എന്നതു ആഴ് എന്ന ക്രിയ, പദത്തിൽനിന്നു ഉണ്ടാകുന്ന നാമം ആകുന്നു. രതൃട്ടൻ രതൃട്ടി രതൃഴ് എന്നിങ്ങനെ വരും.

മല. സംസ്കൃതനാമങ്ങളുടെ ആഖ്യാക്കരത്തിന്റെ വിൻപു ആകാരം ചേർത്താൽ ആ നാമങ്ങളോടു സംബന്ധിച്ചിരിക്കുന്ന മറ്റുനാമങ്ങൾ ഉണ്ടാകും : ദ്രുതം; ശിവൻ—ശൈവൻ; ശിവന്റെ പുത്രൻ, ശിവമതക്കാരൻ : രാഘ—രാഘവൻ 'രാഘവംശക്കാരൻ, രാമൻ' ബുദ്ധൻ—ജമ്പൂദ്ധൻ 'ബുദ്ധമതക്കാരൻ ബുദ്ധ—ബോധവം' 'ബോധം അധം. ആധം : ചൈതന്യം' ഉഗ്ര—ഭാഗ്യവൻ ഉഗ്രവിന്റെ സന്തതി' വസ്യം—വാസ്യം വസ്യം കൊണ്ടുള്ള സുമിത്ര—സൌമിത്രി' 'സുമിത്രയുടെ പുത്രൻ' ഉഗ്ര—ഭാഗ്യവി 'ഉഗ്രവിന്റെ പുത്രി' കൃഷ്ണൻ—കാഷ്ണി 'കൃഷ്ണന്റെ സന്തതി.'

മല. ചില നാമങ്ങളുടെ അന്തത്തിൽ, ന, യ, ത, കി, എന്നയക്ഷരങ്ങൾ കൂട്ടുന്നതിനാൽ മറ്റു ചിലനാമങ്ങൾ ഉണ്ടാകും: ദ—നം; ഭരം—ഭരണം: സുവർ—സുവ്രം: ദുഃഖം—ദുഃഖിതം: ദ്രവ്യം—ദ്രവ്യകം. എന്നാൽ ന എന്നതു കൂട്ടുന്നതിന്നു സാമാന്യമായിട്ടു ചെയ്തതെന്നും യ എന്നതിന്നു ചെയ്യാനുള്ളതു എന്നും ത എന്നതിന്നു ചെയ്യപ്പെട്ടതു എന്നും, കി എന്നതിന്നു ചെയ്യുന്നതു എന്നും അർത്ഥമാകും: ദ—നം; ഗുണം—ഗുണനം—ഗുണ്യം ഗുണിതം, ഗുണകം: അംശം—അംശനം—അംശ്യം, അംശിതം, അംശകം.

പ്രമുഖ ചിന്തകന്മാർക്കു തുല്യത്തിൽ ആകാനും വരികയും അ
 ന്ത്യത്തിൽ യ, കി, എന്നയക്ഷരങ്ങളിൽ ഒന്നു ചേരുകയും ന
 ങ്ങും ചെയ്യുന്നതിനാൽ മറ്റു നാമങ്ങൾ ഉണ്ടാകും : ദു—ന്തം ;
 സുഖം—സൗഖ്യം; ധനം—ധാന്യം; അധിപതി—ആധിപത്യം
 സോമൻ—സൌമ്യം ഏകം—ഐക്യം' വസന്തം വാസന്തികം.

൨൩൭. മറ്റും അനേകം പ്രകാരത്തിൽ ഉപനാമങ്ങളിൽനിന്നു തദ്ധിതനാമങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു: ദ—ന്തം; ധൃമ—ധൗമീയം ചന്ദ്രൻ—ചന്ദ്രിക: കർമ്മ—കർമ്മിണി: ഗ്രഹിതം [ഗ്രഹിച്ചതു] ഗ്രഹികവും [ഗ്രഹിച്ചാരുജ്]

സമാസ നാമങ്ങൾ.

൨൩൭. രണ്ടോ അതിൽ അധികമോ പദങ്ങൾ കൂടി ഉണ്ടാകുന്ന നാമത്തിന്നു സമാസ നാമം എന്നു പേരായിരിക്കുന്നു; അതു തല്പുരുഷ സമാസമെന്നും ദ്വന്ദ്വസമാസമെന്നും ഉപസർഗ്ഗസമാസമെന്നും ഇങ്ങനെ മൂന്നു വകയായിരിക്കുന്നു.

തല്പുരുഷ സമാസം.

൨൩൮. രണ്ടു നാമങ്ങൾ കൂടി സന്ധി മുറക്കു ഒന്നിക്കുമ്പോൾ അതു ഒരു തല്പുരുഷ സമാസമായിത്തീരും. കൂടി ഒന്നിക്കുന്ന നാമങ്ങളിൽ ഒട്ടക്കം നില്ക്കുന്നതിന്നു ആധാരമെന്നും മുൻപിൽ നില്ക്കുന്നതിന്നു ആധാര്യമെന്നും പേരായിരിക്കുന്നു: ദ—ന്തം; 'കൺ+പോള=കൺപോള; കടുവാ×നാക്കു=കടുവാനാക്കു; ആററു+വെള്ളം=ആററുവെള്ളം; തീ±കുന്നൽ=തീക്കുന്നൽ.'

൨൩൯. അദ്ധ്യായം എന്തും ലക്ഷ്യപ്രകാരം ഹലാദിയുടെ മുൻപാകെ ഉകാരമായിട്ടു തിരിയുന്നു: ദ—ന്തം: മുടന്തു+കാലൻ=മുടന്തുകാലൻ. പിന്നത്തെപ്പദത്തിന്റെ ആദിയിൽ വരുന്ന കി, ച, റി, വ, എന്നവ മുതലായവ ശബ്ദമെന്നും ധ്വനിയെന്നും ലക്ഷ്യങ്ങളിൽ പ്രകാരം അച്ചിന്റെ പിന്നാലെയും റി, ല, മൂ, ഴ, എന്നവയുടെ പിന്നാലെയും ഇരട്ടിക്കും: ദ—ന്തം; 'കര+പറമ്പു കരപ്പറമ്പു; തി+കല്ലു=തികല്ലു' മര+ചെരിപ്പു=മരച്ചെരിപ്പു' വോർ+കുളം=വോർകുളം' തുളുൾ+കാരൻ=തുളുൾക്കാരൻ ആൾ+കരുതി=ആൾക്കരുതി' കിഴു+കുന്നക്കു=കിഴുകുന്നക്കു' സംസ്കൃത സ

സിപ്രകാരം അച്ചിന്റെ പിന്നാലെ ഹല്ലിരട്ടികയില്ല; ദ—ന്തം; മനുഷ്യപുത്രൻ രാജ കായം' ആ ഭാഷയിലെ സമാസനാമങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ അനവധിയായിട്ടു നടപ്പുള്ളതാകകൊണ്ടു പല പദങ്ങളിലും മലയാളമുറകൾ ഹല്ലിരട്ടികയൊ സംസ്കൃതരീതിപ്രകാരം ഒറ്റയായിട്ടു വെച്ചേക്കയാ ഏതുവെണ്ടു എന്നു സശയ്യ നതിനിനിയുണ്ടു. എന്നാൽ സമാസത്തിലെ ഉപപദങ്ങൾ ഏറ്റവും സംസ്കൃതമായിരുന്നാൽ ആ ഭാഷയുടെ സമ്പ്രദായം ഹല്ലിരട്ടിക്കാക്കിയിരിക്കുകയാകുന്നു അധികം നടപ്പു എങ്കിലും സംസാരത്തിൽ അധികം വരുന്ന ചില വാക്കുകളിൽ മലയാളരീതി പ്രകാരം ഇരട്ടിക്കുന്നുണ്ടു: ദ—ന്തം; 'കായകാരൻ: ഭിക്ഷുകാരൻ.' സൂക്ഷ്മം വിചാരിക്കുമ്പോൾ ഇരട്ടിക്കാത്തവ ശുദ്ധ സംസ്കൃത സമാസങ്ങളും ഇരട്ടിക്കുന്നവ സംസ്കൃത ഉപ പദങ്ങളെക്കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന മലയാള സമാസങ്ങളും ആകുന്നു. സമാസത്തിലെ ഉപനാമങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നു ശുദ്ധ മലയാള ആയിരുന്നാൽ ഹല്ലിരട്ടിക്കണം: ദ—ന്തം; ഇന്ദ്രാകൈ: കള്ളിപ്പശു: തുളുൽകാരൻ.

൨൪൦. ഉപനാമങ്ങളിൽ മുൻപിലത്തെ നാമത്തിന്റെ അന്ത്യത്തിൽ വരുന്ന റ്റ, റ, എന്നവ സമാസത്തിൽ മാഞ്ഞുപോകും: ദ—ന്തം; 'മനുഷ്യൻ—മനുഷ്യപുത്രൻ; കായം—കായലാഭം.' എന്നാൽ ഭിക്ഷുകൾക്കു അർത്ഥമാകുന്ന നാമങ്ങളിൽ അന്തം നിങ്ങളിട്ടു ചിലപ്പോൾ റ്ററത്തു എന്നു മാറ്റുകയും ഉണ്ടു: ദ—ന്തം; 'പട്ടണം—പട്ടണകാരൻ—പട്ടണത്തുകാരൻ; കൊട്ടയം—കൊട്ടയത്തുകാരൻ; താഴ—താഴത്തുകാരൻ' ചില മലയാള പദങ്ങളിൽ റ്ററകുറത്തിന്റെ പിന്നാലെ മകാരം വരും: 'ദ—ന്തം; മല—മലമ്പറമ്പു, മഞ്ഞ—മഞ്ഞങ്ങാ=മഞ്ഞക്കാ' ആധാരം. 'കിരണം, ദ്രവണം' എന്നവയിൽ ഒന്നായിരുന്നാൽ ആധേയത്തിന്റെ അന്തം റ്ററം എന്നാകും: ദ—ന്തം; നീതികരണം: ശുദ്ധീകരണം അംഗീകരിക്കു; ഏകീഭവിക്കു.

൨൪൧. മൊഴിയുടെ അന്തത്തിൽ വരുന്ന പൂർണ്ണാക്ഷര മകാരത്തിലടങ്ങിയിരിക്കുന്ന റ്ററകാരം പല സമാസങ്ങളിലും മാഞ്ഞുപോകും: ദ—ന്തം കൊടുമ—കൊടുങ്കാറ്റു: പശമ—പശംപാ: കുറുമ—കുറുംകാട്ടു; പെരുമ—പെരുംമ്പരമ്പു; ചില പദങ്ങളിൽ മകാരവും പൊയ്ക്കാകും. എന്നാൽ അതിന്നു പകരം പിന്നാലെ വരുന്ന ഖരം ഇരട്ടിക്കും: ദ—ന്തം; 'പുതുമ—പുതുപ്പുനുകും; പുതുപ്പറമ്പു—പഴനെല്ലു.'

൨൪൨. മുൻപിലത്തെ മൊഴിയുടെ അന്തത്തിൽ അദ്ധ്യക്ഷാ കൂടിവരുന്ന S, റ, എന്നവ സമാസത്തിൽ ഉ ററ എന്നവയായിട്ടു മുറുകെ തീരിയു: ദ—ന്തം; 'വീടു—വീട്ടുകാരൻ: ആറു—ആറുവെള്ളം.'

൨൪൩. റ്ററ ഈ എന്നവയിൽ അവസാനിക്കുന്ന നാമങ്ങൾ സംസ്കൃതത്തിലെ റ്ററ റ്ററ എന്നവയിൽനിന്നു വന്നവയായിരുന്നെങ്കിൽ

നാൽ സമാസത്തിൽ ആദി ഭാഷയിലെ അന്നംവരം: ദി—ന്നം; ക്രിയ-ക്രിയാപദം: ദേവത-ദേവതാഭക്തി: ദേവകീ-ദേവകീനന്ദനൻ: ചിലപ്പോൾ മലയാഴ്ചിതിപ്രകാരം അച്ചു നിട്ടാതെയും വരം: ദി—ന്നം; 'പ്രാർത്ഥനപ്പുസ്തകം.'

൨൪൪. ആധ്യയത്തിന്റെ അന്തത്തിലെ സ്വകാരം വിസദ്യമായിട്ടും ദൈവമായിട്ടും ഉപദേശമായിട്ടും ചില പദങ്ങളിൽ മാറ്റം: ദി—ന്നം; 'ആയുസ്സു-ആയുസ്സലം: മനസ്സു-മനഃപീഡരജസ്സു-രജോഗുണം.'

൨൪൫. യാതൊരുനാമത്തിന്റെയും പിൻപു ഇല്ലായ്മ, ഭക്തി, ഹാനി, ഹീനം, ഭംഗം. എന്നവ ചേർന്നാൽ പ്രതിഭാവാർത്ഥം വരം: ഇവയിൽ 'ഹാനി ഹീനം ഭംഗം' എന്നവ സംസ്കൃതനാമങ്ങളാകകൊണ്ടു സംസ്കൃതപദങ്ങളോടെ യോജിക്കും. മറുവേരും ഭാഷയിലെ മൊഴികളോടും ചേരും. 'കെട്ടു, ഹീനം, ഭംഗം, എന്നവ സർഗ്ഗങ്ങളുടെ ഇല്ലായ്മയെ സംബന്ധിച്ചെ 'പറയു. 'ഇല്ലായ്മ, ഹാനി' എന്നവ എല്ലാത്തരങ്ങളുമെല്ലാംബന്ധിച്ചും വരം: ദി—ന്നം; സ്നേഹമില്ലായ്മ: ഭാരമില്ലായ്മ: മാനഹാനി: പ്രാണഹാനി: മർദ്ദാദികേട്: സ്നേഹഭംഗം: ഭക്തിഹീനം.' എന്നാൽ 'കെട്ടു' എന്നതിലെ ക്കാരം മിക്കാരം നീക്കിട്ടു ശേഷിക്കുന്ന പ്രകാരത്തിന്റെ പിന്നാലെയിരട്ടിമം. അല്ലാത്തപ്പോൾ കൈയും ഒറ്റയായിട്ടു തന്നെയിരിക്കും: ദി—ന്നം' 'കൂമം-കൂമകേട്: കൂപ-കൂപകേട്: നന്ദി-നന്ദികേട്; മരം മൊഴി ചില നാമങ്ങളുടെ പിൻപു അനാവശ്യം ആയിട്ടു വെച്ചു, 'അപമാനകേട്, അഭംഗികേട്; എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞു വരുന്നതു തെറ്റാകുന്നു.

൨൪൬. റം വക സമാസങ്ങളിൽ ആധാരവും ആധായവും തമ്മിൽ ഉള്ള സംബന്ധം പല തരമായിരിക്കുന്നു: ദി—ന്നം; 'അനന്ത പത്മനാഭൻ, [അനന്തനായ പത്മനാഭൻ;] ദൈവ വിശ്വാസി, [ദൈവത്തെ വിശ്വസിക്കുന്നവൻ;] ശീശ്രഗമനം, [ശീശ്രുത്തോടു കൂടിയ ഗമനം;] പുജാപാത്രങ്ങൾ, [പുജയ്ക്കുള്ള പാത്രങ്ങൾ]; മരപ്പുറ, [മരത്താൽ ഉള്ള പുറ]; രാജപുത്രൻ, [രാജാവിന്റെ പുത്രൻ]; ആററവെള്ളം [ആററിലെ വെള്ളം]; നരസിംഹം [മനുഷ്യ

നെ പോലെ ഉള്ള സിംഹം]; രാജ്യവർത്തമാനം
[രാജ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വർത്തമാനം].

൨൪൭. ഹം വക സമാസനാമങ്ങൾ രണ്ടു പദ
ങ്ങൾ കൂടി ഉണ്ടാകുന്നവ ആകുന്നു, എങ്കിലും
അവയെ ഒറ്റമൊഴികളായിട്ടത്രെ കരുതേണ്ട
ന്നതു ആകയാൽ അവയെക്കുറിച്ച് പറയുന്ന
നാമങ്ങളും മറ്റും മുൻപിൽ നില്ക്കുന്ന നാമ
ത്തോടു നിലകൊണ്ടു ചേർന്നിരുന്നാലും അർത്ഥ
ത്തിൽ ആധാരമായിരിക്കുന്ന പിന്നത്തെ നാ
മത്തോടെ യോജിക്കു: ദ്വന്തം; 'നല്ല രാജ
പുത്രൻ,' എന്നതിന്നു; 'നല്ല രാജാവിന്റെ പു
ത്രൻ' എന്നല്ല, രാജാവിന്റെ നല്ല പുത്രൻ.
എന്നത്രെ അർത്ഥം. ഒരു മരപ്പുരയെന്നു പറ
ഞ്ഞാൽ മരം ഒന്നു എന്നല്ല പൂർ ഒന്നെന്നു
സാരം. 'ഇടിയാൽ ഉണ്ടായ രാജമരണം' എ
ന്നതിന്നു രാജാവു ഇടിയാൽ ഉണ്ടായി എന്നല്ല
മരണം ഇടിയാൽ ഉണ്ടായി എന്നു തന്നെ
പൊരുൾ.

൨൪൮. സമാസത്തിൽ രണ്ടിൽ അധികം ഭൂലനാമങ്ങൾ ഉണ്ടാ
യിരുന്നാൽ ആധേയത്തിന്റെ ചേച്ചു ഇന്നതിനോടെന്നു തിളം
ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടു ക്ഷയിച്ചു നോക്കി അറിഞ്ഞുകൊള്ളണം:
ദ്വന്തം; 'സൽഗുണ രാജപുത്രൻ' എന്ന മൊഴിയിൽ സൽഗു
ണം രാജാവിനുള്ളതൊ പുത്രന്റെയൊ എന്നു വിവരം ഇല്ല.
'സൽഗുണം' എന്നതും 'രാജപുത്രൻ' എന്നതും തമ്മിൽ ചേർന്നു
ആ മൊഴി ഉണ്ടായി എന്നു വിചാരിക്കുമ്പോൾ സൽഗുണം പു
ത്രനോടു ചേരും. സൽഗുണം രാജാവിനോടു ചേരുന്നതു 'സൽ
ഗുണരാജാവു' എന്നതും 'പുത്രൻ' എന്നതും തമ്മിൽ ചേർന്നു ആ
മൊഴി ഉണ്ടായി എന്നു നിരൂപിക്കുംപോലാകുന്നു.

ദ്രവ്യസമാസങ്ങൾ.

൨൪൯. തമ്മിൽ സംബന്ധമില്ലാത്ത രണ്ടോ

അതിൽ അധികമോ നാമങ്ങൾക്കു വചനത്തോടു സമാനസംബന്ധം വരുമ്പോൾ ആ വക നാമങ്ങളെ ഉൾ എന്ന അപ്യയംകൊണ്ടു ചേർക്കുന്നതിന്നു പകരം അവയെ ഒന്നിച്ചു ഒരു സമാസനാമം ആക്കുവാറുണ്ടു. െരം വക സമാസങ്ങൾ സചിംഗമായിരുന്നാൽ ബഹു സംഖ്യയിലും നില്പിംഗമായിരുന്നാൽ രണ്ടു സംഖ്യയിലും ആധേയവസ്ഥയിൽ ആയിരുന്നാൽ ഏകസംഖ്യയിലും ആയിരിക്കും : ദ—നം ; ‘രാമലക്ഷ്മണന്മാർ [രാമനും ലക്ഷ്മണനും] : രാവണകുമാരികളു് വിഭീഷണന്മാർക്കു [രാവണനും കുമാരികളു്നും വിഭീഷണനും] ; ‘വേദശാസ്ത്രങ്ങളിൽ’ [വേദത്തിലും ശാസ്ത്രത്തിലും] ; ‘ശിക്ഷാരക്ഷ’ [ശിക്ഷയും രക്ഷയും] ; ‘കൈകാല’ [കയ്യും കാലും] ; ‘ആടുമാടുകൾ’ [ആടുകളും മാടുകളും] : ‘ഹരിഹര പുത്രൻ’ [ഹരിയുടെയും ഹരന്റെയും പുത്രൻ] : ‘കാലമേലുകഴപ്പ’ [കാലേലും മേൽത്തും ഉള്ള കഴപ്പ]

൨൫൦. സംസ്കൃതത്തിലെ ലബ്ധസമാസങ്ങളിൽ ആകാശാന്തനാങ്ങൾ ഇകാശാന്തത്തിനും ഉകാശാന്തത്തിനും വിന്യസനം : ദ—നം ; ‘പാണിപാദം ; ഗുരു ശിഷ്യന്മാർ’ അങ്ങനെ തന്നെ സമാസനാമത്തിന്റെ ലിംഗം ഉപനാമങ്ങളിൽ അന്ത്യത്തിൽ വരുന്നതിന്റെ ലിംഗത്തിൽ പ്രകാരമാകയാൽ ശ്രേയോലിംഗനാമം അന്ത്യത്തിൽ ഇരിക്കുന്നു : ദ—നം ; ‘മാതാപിതാകന്മാർ ; ഭാർയ്യന്മാരുകന്മാർ.’

ഉപസക്തസമാസങ്ങൾ.

൨൫൧. ചില ശബ്ദങ്ങൾ തന്നിച്ചതും ഇല്ലാതെയും മറ്റു പദങ്ങളോടു കൂടി മാത്രവും വരുന്നുണ്ടു. ആയ്ക്കു ഉപസക്തങ്ങൾ എന്നു ചൊല്ല

പുട്ടന്നു. അവ കൂടി വരുന്ന പദങ്ങൾക്കു ഉപ
സഗ്ഗസമാസം എന്നു പ്രേരായിരിക്കുന്നു:
ദ-ന്തം; 'നീതി-അനീതി; ഗുണം-ദുഷ്ടം.'

൨൫൨. ഉപസഗ്ഗങ്ങളുടെ വിവരവും പൊരുളും അവ കൂടിവ
രുന്ന മൊഴികളുടെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും റം താഴെ കാണിക്കുന്നു.

രേ, ഇല്ലായ്മ: ദ-ന്തം, 'നിത്യം-അനിത്യം; വിശ്വാസം-
അവിശ്വാസം; സാദ്ധ്യം-അസാദ്ധ്യം.' റം ഉപസഗ്ഗം അച്ചിന്ന
മുൻപു രേ, എന്നാകും: ദ-ന്തം, അന്തം. അനന്തം, ആദി-
അനാദി, ഇഷ്ടം-അനിഷ്ടം.

രേ, അധികം-അല്പം: ദ-ന്തം; 'മാനുഷൻ, അതിമാ
നുഷൻ; വേദന, അതിവേദന.'

രേ, ദൌർമ്മാണം: ദ-ന്തം; അധിപതി; അധികാരം
അതിഗമനം; അധികേഷപം; അധിരഥൻ.'

രേ, കൂട്ട, പിൻപു അനുകാരം: ദ-ന്തം; അനുയാത്ര,
അനുജൻ; അനുരാഗം; അനുതാപം.'

രേ, കീഴ്ന്നാണം, രഹസ്യം, മറവു, വിരോധം: ദ-ന്തം;
'അപകാരം; അപരാധം; അപവാദം.'

രേ, പിരിവു, വിരോധം കുറവു: ദ-ന്തം, 'അവലക്ഷ
ണം; അവകീർത്തി; അവശബ്ധം, അവമാനം.'

രേ, എതിർന്നാണം. മുൻമ്പാകെ: ദ-ന്തം, അഭിവാ
ഹം; അഭിമുഖം, അഭിമാനം; അഭിരുചി; അഭിദമാദം.'

രേ, ചേരുക, അധികത്വം, എതിർഭാവം: ദ-ന്തം; ആ
കക്ഷണം; ആഘോഷം, ആഗമനം.

കു, ചീത്ത, ദ-ന്തം, കയ്യുക്തി, കചോദ്യം.

നീർ, പുറം, ഇല്ലായ്മ, കഴിവു: ദ-ന്തം; നിർഗ്ഗതം; നിരാ
ധാരം, നിർമ്മലം; നിവികാരം; നിരാശ്രയം; നിത്യയം.'

ദൂർ, ദൂരം, ചീത്ത: ദ-ന്തം; ദുഷ്ടി, ദുഷ്ടിലം ദുഷ്ടാധ്യം;
ദുഷ്ടിർത്തി.'

നി, ഉള്ള, തികവു: ദ-ന്തം; നിഗമം; നിരൂപം.'

പര, മറ്റു: ദ-ന്തം, 'പരപീഡ; പരോപദ്രവം; പരാക്ര
മം; പരശ്ചി.'

പരി, ചുറ്റും, തികവു ദ-ന്തം; 'പരിഭ്രമം, പരിപൂർണ്ണം;
പരിക്രമം.'

പ്രതി, പകരം; വിരോധം: ദ-ന്തം; 'പ്രതിധ്വനി; പ്ര
തിവാദി; പ്രതിശാന്തി; പ്രതിബിംബം.'

പ്ര, മുൻമ്പോട്ടു, മുൻമ്പുകൂടി: ദ-ന്തം; 'പ്രകാരം; പ്രജ്ഞ
പം, പ്രവാചകം.'

വി, വിരിവു, കേട, വിശേഷം : ദ—ന്തം ; 'വിരൂപം; വി
കൃതി; വിശുദ്ധം; വികാരം, വിജ്ഞാനം;' ഞം ഉപസർഗ്ഗത്തിന്നു
ചില പദങ്ങളിൽ വിശേഷാൽ അർത്ഥമില്ല : ദ—ന്തം , 'നാശം
വിനാശം; ശുദ്ധം; വിശുദ്ധം

സം, കൂടെ, തികവു : ദ—ന്തം; സംയോഗം; സംഭാഷണം
സംസ്കാരം; സംപ്രീതി; സരക്ഷണം.'

സു, നല്ല : ദ—ന്തം , 'സുകൃതം; സുഖമുഖി; സുവിശേഷം;
സുമുഖൻ.'

സൽ, നല്ല : ദ—ന്തം , സൽമുഖി; സല്പുഷ്പം; സദാത്മാ
വു

സ, അടുപ്പം : ദ—ന്തം , സാദ്ധസ്വരം, സകലം; സോദ
രൻ; സമ്മലം.' [ഫലത്തോടു കൂടിയു].

സ്വ, സ്വന്തം : ദ—ന്തം ; സ്വഭാവം; സ്വരൂപം; സ്വശക്തി;
സ്വാഭാവികം.'

തൽ, അതു, അതിന്റെ : ദ—ന്തം , തല്പാലം; തൽസമയം
തല്പരൻ; താല്പര്യം'

യഥാ, അതാനുസരണം : ദ—ന്തം ; 'യഥാകൃതം; യഥാഭാവം;
യഥാർത്ഥം.'

ആറാം സ്കന്ദം സർവ്വനാമങ്ങൾ.

൨൫൩. എല്ലാവസൂക്കളും ഒരു പോലെ ചില
പട്ടതിയിൽ വരുന്നതാകകൊണ്ടു ആ പട്ടതിക
ളെക്കാണിക്കുന്നതിന്നു എല്ലാത്തര നാമങ്ങളോ
ടും ചേരുന്ന ചില നാമങ്ങൾ ഉണ്ടു. അവയെക്കു
സർവ്വനാമങ്ങൾ എന്നു പേർ : ദ—ന്തം ; 'ഞാ
ൻ, നീ, അവൻ, താൻ, ആർ, എന്തു, എല്ലാം,
മൂന്നു.' 'പുരുഷാർത്ഥങ്ങൾ' എന്നും 'നിശ്ചയകര
ങ്ങൾ' എന്നും 'വ്യക്തങ്ങൾ' എന്നും 'സർവ്വാർത്ഥ
ങ്ങൾ' എന്നും 'സാംഖ്യങ്ങൾ' എന്നും ഇങ്ങനെ
സർവ്വനാമങ്ങൾ അഞ്ചുതരമായിരിക്കുന്നു.

൨൫൪. 'ആത്മസ്ഥാനമെന്നും, അഭിസ്ഥാനമെ
ന്നും പരസ്ഥാനമെന്നും' ഇങ്ങനെ നാമങ്ങൾക്കും

മൂന്നു സ്ഥാനമുണ്ടു. അവ 'ഉത്തമ പുരുഷൻ' എന്നും 'മദ്ധ്യമപുരുഷൻ' എന്നും 'പ്രഥമ പുരുഷൻ' എന്നും സംസ്കൃതത്തിൽ പേർപട്ടാരികുന്നു. 'ഞാൻ, ഞങ്ങൾ. നാം, നമ്മൾ,' എന്നവ ആത്മസ്ഥാനനാമങ്ങളും 'നീ, നിങ്ങൾ,' എന്നവ അഭിസ്ഥാനനാമങ്ങളും ആകുന്നു. ശേഷം നാമങ്ങൾ അവ ഏക നാമങ്ങൾ ആകട്ടെ, വഹ്വനാമങ്ങളാകട്ടെ, സർവ്വനാമങ്ങൾ ആകട്ടെ, എല്ലാം പരസ്ഥാന നാമങ്ങൾ ആകുന്നു.

പുരുഷാത്മ സർവ്വ നാമങ്ങൾ.

൨൫൫. 'ഞാൻ, നീ, അവൻ, താൻ, എന്നവ ലിംഗ ഭേദത്തിനായിട്ടും സംഖ്യഭേദത്തിനായിട്ടും 'വിഭക്തി വ്യത്യാസത്തിനായിട്ടും അവയെക്കുറിച്ചൊരുന്ന രൂപഭേദങ്ങളോടു കൂടപ്പെരുഷാത്മ സർവ്വനാമങ്ങൾ എന്നു ചൊല്ലപ്പെടുന്നു.

൨൫൭. 'ഞാൻ' എന്നതു ആത്മസ്ഥാന നാമം ആകുന്നു. അതു പഠിച്ചിവിടെന്റെ കാര്യം പഠിച്ചിരിക്കാൻ തന്നെ ആയിട്ടു പറയുന്നവൻ തന്നെക്കുറിച്ചു തന്നെ പറയുമ്പോൾ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു: ദി—നാം, 'ഞാൻ ഭക്ഷിക്കുന്നു' എന്ന വാക്യത്തിൽ ഭക്ഷിക്കുന്നവനും ഭക്ഷിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നവനും ഒരാളു തന്നെ ആകുന്നു എന്ന അർത്ഥം ഇരിക്കുന്നു. ഞാൻ തമിഴു യാൻ എന്നതിന്റെ വിരൂപം ഏൻ എന്നാകുന്നു: ദി—നാം; 'എന്നെ' എന്നോടു, ഇനിക്കു, എന്നാൽ, എന്നിൽ, എന്തെന്നു. ചതുർഥിക്കു ഇനിക്കു, എന്നിക്കു, എന്നെ' എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു രൂപങ്ങൾ ഉള്ളതിൽ മുൻപിലത്തൊന്നാകുന്നു അധികം നടപ്പുള്ളതു സംഭോധന ആശയം കൂറുന്നതിന്റെയും ദുഃഖപ്പാടിന്റെയും മറ്റും അടയാളമായിട്ടു മാത്രമേ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നുള്ളൂ: ദി—നാം; എന്നെ പെണ്ണെല്ലൊ. ചെന്തേ [ചി എന്നു] വിഷമം.

൨൫൭. ഞങ്ങൾ, എങ്ങൾ, നാം നമ്മൾ, എന്നവ ഞാൻ എന്നതിന്റെ വചനസംഖ്യ രൂപങ്ങൾ ആകുന്നു. അവയിൽ മുൻപിലത്തു രണ്ടും പഠിച്ചിവിടെന്റെ കാര്യം പലരായിരിക്കുന്നു.

കയും പറയുന്നവൻ കൂടെ അവരിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുകയും കേൾക്കുന്നവർ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുംവോൾ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. ദി—ന്തം, 'ഞങ്ങൾ ഭക്ഷിക്കുന്നു; എന്ന വാക്യത്തിൽ പറച്ചിൽ കാരണം അവനോടു കൂടെ ചിലരും ഭക്ഷിക്കുന്നു എന്നും കേഴ്ത്തി കാർ അതിൽ കൂടിയില്ലയെന്നും അർത്ഥം ഇരിക്കുന്നു. ന്നാം നമ്മൾ, എന്നവയിൽ പറച്ചിലിന്റെ കാര്യം പറച്ചിൽകാരണം കേഴ്ത്തികാരണം കൂടെ ആകുന്നു എന്നു 'പൊരിച്ചിരിക്കുന്നു, ദി—ന്തം; 'നമുക്കു ഭക്ഷിക്കാം' എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഭക്ഷിച്ചാനുള്ളവർ പറയുന്ന ഞാനും കേൾക്കുന്ന നീ എന്നിവയും നിങ്ങൾ എന്നിവയും കൂടെ എന്ന അർത്ഥമാകും. ന്നാം എന്നതു വിരൂപത്തിൽ ന്നാം എന്നാകും; ദി—ന്തം; നമ്മെ, നമുക്കു, മറ്റാവ മൂന്നും കൂടെപ്രകാരം രൂപാന്തരപ്പെടുന്നു. എങ്ങിനെയെന്നതു കീഴ്ക്കാതികാരു പറയുന്ന വാക്യമാകുന്നു. നമ്മൾ എന്നതു ന്നാം എന്നതിന്റെ ഏറ്റവും പ്രകാരം വോലെ ഇരിക്കുന്നു.

ഉദാ. നീ എന്നതു അഭിപ്രായന നാമം ആകുന്നു അതു പറച്ചിലിന്റെ കാര്യം കേഴ്ത്തികാരനായിരിക്കുമ്പോൾ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. 'നീ ഭക്ഷിക്കുന്നു' എന്നു പറയുന്നതു ഭക്ഷിക്കുന്നവനും ഭക്ഷിക്കുന്നു എന്ന വാക്യത്തിന്റെ കേഴ്ത്തികാരണം ഒരാൾ തന്നെ ആയിരിക്കുംവോൾ ആകുന്നു. നീ എന്നതു വിരൂപത്തിൽ ന്നാം എന്നാകും; ദി—ന്തം, 'നിന്നെ, നിന്നോടു നിന്നുകു.'

ഉദാ. നിങ്ങളും എന്നതു നീ എന്നതിന്റെ ബഹുസംഖ്യ രൂപമാകുന്നു. അതു പറച്ചിലിന്റെ കാര്യം പലരായിരിക്കുകയും അവർ തന്നെ കേഴ്ത്തികാരനായിരിക്കുകയും ചെയ്യുംവോൾ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു.

ഉദാ. ആത്മസ്ഥാനാഭിസ്ഥാന നാമങ്ങൾക്കു ലിംഗഭേദം കാണിക്കുന്നതിനുള്ള രൂപഭേദങ്ങൾ ഇല്ലാത്തതു തദ്വ്യാലസംഗതികളെക്കൊണ്ടു ആ വ്യത്യാസം സ്പഷ്ടമായി തെളിയുന്നതിനിടയുള്ളതാകയാൽ പറഞ്ഞു വിവരപ്പെടുത്തിട്ട ആവശ്യമില്ലാത്തതു കാരണത്താൽ ആകുന്നു.

ഉദാ. ആവൻ എന്നതു പുരുഷാർത്ഥ സർവ്വനാമങ്ങളിൽ പരസ്ഥാന നാമം ആകുന്നു. അതു പറച്ചിലിന്റെ കാര്യം പറച്ചിൽകാരണം കേഴ്ത്തികാരണം അല്ലാതെ വെറുവിട്ടു പൊരുളായിരിക്കുംവോൾ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു : ദി—ന്തം; 'അവൻ ഭക്ഷിക്കുന്നു എന്ന വാക്യത്തിൽ ഭക്ഷിക്കുന്നതു പറയുന്ന ഞാനും കേൾക്കുന്ന നീയും അല്ലാതെ മറ്റൊരാൾക്കു എന്നു അർത്ഥം ഇരിക്കുന്നു. പരസ്ഥാന പൊരുൾക്കു അനവധിയാകുന്നു. ആകയാൽ അവയിൽ വല്ലതിനെയുംകുറിച്ചു ഒന്നാവതു പറയുമ്പോൾ അവയെക്കൂടെ ഏകനാമം എന്നിലുംവെട്ടുനാമം എന്നിലും എടുത്തു പറയണം. കരിക്കൽപ്പറഞ്ഞിട്ടു പിന്നീടു ആവത്തിച്ചുപറയുന്നതിൽ റം സർവ്വനാ

നവയാകുന്നു. ആയു അവൻ, ഇവൻ, മറവൻ, ഇന്നവൻ, എന്നവയും അവയുടെ രൂപഭേദങ്ങളും ആകുന്നു.

൨൩൩. ഐ. വക നാമങ്ങൾക്കു ലിംഗഭേദത്തിനായിട്ടും സംഖ്യാഭേദത്തിനായിട്ടും വിഭക്തിവ്യത്യാസത്തിനായിട്ടും പലഭേദങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നത് ക്രമപ്രകാരം ആകുന്നു : ദ്വന്തം; 'അവൻ, അവൾ, അതു; അവർ അവ ഇവൻ, ഇവൾ; ഇതു, ഇവർ' ഇവ: ഇവനെ' ഇവർ; ഇതിന്റെ' ഇവയാൽ, മറവരിൽ' ഇന്നതിനോടു.' ഇവയിൽ അവൻ എന്നതു ദൂരയിരിക്കുന്ന പൊരുളിനെയും ഇവൻ എന്നതു അടുക്കൽ ഇരിക്കുന്നതിനെയും മറവൻ എന്നതു വേറിട്ടു ഉള്ളതിനെയും പറയിപ്പറയപ്പടുന്നു : ദ്വന്തം; 'ഞാൻ അവനെ ഇവന്റെ അടുക്കൽകൊണ്ടുവന്ന മറവന്റെ സംഗതിയെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞു.' വാക്യത്തിൽ മുൻപിലിരിക്കുന്ന പൊരുളിനെ സംബന്ധിച്ചു അവൻ എന്നതും പിന്നെപ്പറയുന്നതിനെപ്പറ്റി ഇവൻ എന്നതും പ്രായോഗികപ്പെടുകയുണ്ടു : ദ്വന്തം; 'രാമനും ലക്ഷ്മണനും കൂടെ വനാന്തരത്തിൽ സഞ്ചരിച്ചു; ഇവൻ അവന്റെ അനുജനായിരുന്നു.'

൨൩൪. അവൻ, ഇവൻ, എന്നവയുടെ ആദ്യാക്ഷരങ്ങളായ അവ, ഇ, എന്നവയും അവയുടെ സമാന ദീർഘങ്ങളായ ആ, ഐ, എന്നവയും ആധേയങ്ങളായിട്ടു നാമങ്ങളുടെ മുൻപിൽ വരും : ദ്വന്തം; 'ആസ്സംഗതി, ഇക്കളനോടു പറയരുതു : ഐ ആൾ ആ ദോഷം ചെയ്യൂ.'

൨൩൫. അ, ഇ, എന്നവ ഹല്ലകൾക്കും ആ, ഐ എന്നവ അച്ചുകൾക്കും മുൻപു വരിക ശുദ്ധ മലയാം പദങ്ങളിൽ നടപ്പാകുന്നു. എന്നാൽ ഹല്ല ഇരട്ടിക്കും : ദ്വന്തം, 'അക്കം ഇപ്പാത്രം അമ്മനുക്കുൻ അന്നേരം ആയവൻ ഐയവൻ ആയാൾ, ഐ ഉലകു; എന്നാൽ വരങ്ങൾ ഒഴികെ ശേഷം ഹല്ലകളിൽ തുടങ്ങുന്ന നാമങ്ങളിൽ ഹല്ലിരട്ടിക്കുന്നതിന്നു വകരം സമാന ദീർഘങ്ങളെ പ്രായോഗിക നടപ്പുണ്ടു. സംസ്കൃതനാമങ്ങളിൽ അങ്ങനെ ആകുന്നു അധികം നടപ്പുള്ളതു : ദ്വന്തം, ആ മരം, ഐ സൂത്രം, ആ ഭോജി, ഐ പന്നം.

൨൮൯. ഇന്നവൻ എന്നതു നിത്യയുദ്ധമുള്ള പൊരുളിനെ വിവരപ്പെടുത്താതെ പറയുന്നതിന്നു പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു; ദ—ന്നം; 'അവൻ ഇന്നവനെന്നു ഞാൻ അറിഞ്ഞില്ല'; 'അതിന്നതെന്നു അവൻ പറകയില്ല.' ഇന്നവൻ എന്നതു ചുരുങ്ങി ഇന്നാൻ എന്നാകും. അതിന്റെ ബഹുസംഖ്യ ഇന്നാർ എന്നതു രണ്ടുലിംഗത്തിന്നും രണ്ടു സംഖ്യക്കും കൊള്ളാം : ദ—ന്നം; 'അവൾ ഇന്നാരെന്നു ഞാൻ അറിഞ്ഞില്ല. ഇന്നവൻ ഇന്നതു ആവർത്തിച്ചുവരുന്നു 'ഇന്നീന്നവൻ' എന്നു പ്രയോഗിക്കുന്നതിനാലെ അതിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന നാമാർത്ഥങ്ങൾ വെറുവായിപ്പിരിയപ്പെടുന്നു' ദ—ന്നം, ഇന്നീന്നവർ ഒക്കയും വന്നു. ആധേയത്തിന്നു വൻ എന്നയന്നം പോയിട്ടു ഇന്ന ഇന്നീന്ന എന്നാകും : ദ—ന്നം; ഇന്നകാലം, ഇന്നയിന്ന കാഴ്ചങ്ങൾ.'

വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ

൨൭൦. വ്യാഖ്യാന സർവ്വനാമങ്ങൾ നാമാർത്ഥത്തെ സംബന്ധിച്ചു ചോദ്യം ചോദിക്കുന്നതിന്നു പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നവയാകുന്നു, ആയു യാവൻ എന്നതും അതിന്റെ ലിംഗഭേദങ്ങളും സംഖ്യഭേദങ്ങളും ആയിരിക്കുന്ന, യാവൾ, യാതു, യാവർ, യാവ, എന്നവയും യാ എന്നതു ഏകാരമായിട്ടു മാറി ഉണ്ടാകുന്ന, ഏവൻ ഏവൾ, ഏതു, ഏവർ, ഏവ എന്നവയും യാവര എന്നതിന്റെ ചുരുക്കമാകുന്ന ആർ എന്നതും യാതു എന്നതിന്നു പകരം സാമാന്യമായിട്ടു പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്ന എന്തു എന്നതും ആകുന്നു.

൨൭൧. യാവൻ എന്നതിന്നു 'യാതു' എന്നു ആധേയ രൂപത്തിലെ നക്ഷപായിട്ടു പ്രയോഗം ഉള്ളു. യാവർ എന്നതിന്റെ ചുരുക്കം ആകുന്ന 'ആർ' എന്നതു അതിന്നു പകരം രണ്ടുലിംഗത്തിലും രണ്ടു സംഖ്യയിലും എന്തു എന്നതു നില്പിംഗത്തിൽ രണ്ടു സംഖ്യയിലും വർണ്ണവയും തീരെ ഉറപ്പാക്കിയ പൊരുളുകളെപ്പറ്റി ചോദ്യം ചോദിക്കുന്നതിന്നു പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നവയുമാ

കുന്നു : ദ—ന്തം; ആരവിടെ നില്ക്കുന്നു, ആ വന്നവർ ആരാകുന്നു, നീ എഴുതിയു എന്തായിരുന്നു.' എറവൻ എന്നതും അതിന്റെ രൂപഭേദങ്ങളും കൂട്ടത്തെ അറിഞ്ഞിരിക്കുകയും കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട പ്രത്യേക പൊരുളിനെ മാത്രം അറിവാൻ ആവശ്യമായിരിക്കുകയും ചെയ്യും. വോൾ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു : ദ—ന്തം; അവരിൽ, ഏവനാകുന്നു നീ പറഞ്ഞു; ഹം പുസ്തകങ്ങളിൽ നിന്നു ഏതു വേണം.' 'എന്തു' എന്നതിനു 'എന്തുകൊണ്ട്' എന്നും കൂടെ അർത്ഥം വരും : ദ—ന്തം; നീ പറയുന്നതു എന്തു (എന്തു സംഗതി); നീ വരാത്തതു എന്തു (എന്തുകൊണ്ട്) ആകയാൽ പഞ്ചമിയുടെ അർത്ഥത്തിൽ അല്ലാത്ത പട്ടതികൾക്കു 'എന്തൊന്നു, എന്തെല്ലാം' എന്നവ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുക നടപ്പാകുന്നു : ദ—ന്തം; 'അവൻ എഴുതുന്നതു ഏതൊന്നാകുന്നു, അവർ എന്തെല്ലാം പറഞ്ഞു.' യാത്ര, എത്ര, എത്ര, എന്നവയ്ക്കു ആധാരമായിട്ട് പ്രയോഗം ഉണ്ട് : ദ—ന്തം; 'യാതൊന്നു എന്തു കാര്യം ഏതു മനുഷ്യൻ.' എത്രയെന്ന അക്ഷരവും, ആ ഇ എന്നവയെപ്പോലെ ചിലപദങ്ങളിൽ ആധാരമായിട്ടു വരും : ദ—ന്തം; 'എവിടെ; എപ്പോൾ; എങ്ങ; എന്ന; എങ്ങനെ; എത്ര.' 'എന്നവൻ.' എന്നതിനു 'എന്തൊരു തരക്കാരുൻ' എന്നു അർത്ഥമാകുന്നു നിലിംഗത്തിൽ 'എന്നതു' എന്നും ആധാര്യ അവസ്ഥയിൽ എന്നയെന്നും ആകാം : ദ—ന്തം; 'ഇത എന്നതൊ; ഇവൻ എന്ന മനുഷ്യൻ.'

൨൭൨. ചോദ്യവാക്യം എന്ന എന്നതു മൂലമായി മറ്റു വാക്യത്തോടു സംബന്ധിക്കാം. അപ്പോൾ ചോദ്യവാക്യത്തെ ചൊഴിക്കുക ചോദ്യ വാക്യം ചൊല്ലിത്തരുന്നു : ദ—ന്തം; 'ആ വരുന്നതു ആരെന്ന് തിരക്കി;പരിക'; 'ആ നില്ക്കുന്നതു ആരെന്ന് ഞാൻ അറിയുന്നില്ല'. ഇങ്ങനെയുള്ള പട്ടതികളിൽ ഇന്നാൻ എന്നിരുന്നാൽ മുന്നറിവിനെ സൂചിപ്പിക്കാം : ദ—ന്തം, 'അപ്പോഴു ഇന്നാരെന്ന് നീ അറിഞ്ഞോ' എന്നതിൽ ചൊയ ആൾ നീ അറിയുന്നവരിൽ ഒരാൾ ആകുന്നു എന്ന അർത്ഥം ഇരിക്കുന്നു. അതിൽ നല്ലതു ഏതെന്നു പറയുന്നതിൽ 'നല്ലതു ഇന്നതെന്നു നീ അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നതാകൊണ്ട് പറക'യെന്നും അർത്ഥം ആകാം.

൨൭൩. ആതു, ഇതു, എത്ര, എന്നവ നിലിംഗനാമങ്ങൾ ആകുന്നു എങ്കിലും സചിംഗത്തെ സംബന്ധിച്ചു വരും : ദ—ന്തം : 'അതാതാകുന്നു' എന്നതിൽ ആർ എന്നുള്ള പൊരുൾ പുല്ലിംഗമൊ സ്ത്രീലിംഗമൊ എന്നു ഖണ്ഡിക്കുന്നി

ല്ല, 'അവൻ ആരാകുന്നു' എന്നുള്ളതിൽ ചോദ്യം കുറിക്കുന്ന പൊരുൾ പുല്ലിംഗമെന്നു ചോദ്യക്കാരൻ അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നു അർത്ഥം വരുന്നു.

സപ്താത്ഥങ്ങൾ.

൨൭൪. സപ്താത്ഥസപ്താമങ്ങൾ തങ്ങൾ അടയാളപ്പെടുത്തുന്ന പൊരുൾ പ്രത്യേകം ഇന്നതെന്നു നിശ്ചയിക്കാതെ അടച്ചു എങ്കിലും അംശമായിട്ടു എങ്കിലും സർവ്വത്തോടും ചേരുന്നതായിട്ടു കാണിക്കുന്നവയാകുന്നു. അവ സംഖ്യയിൽ വളരെ ഉണ്ടു. അവയിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളവ ഒരുത്തൻ, ചിലവൻ, പലവൻ, എല്ലാവൻ, സകലർ, അസകലർ, സർവ്വർ, എന്നവയും വൃക്കകളോടും മറ്റും ഉം എന്നു അപ്യയം ചേരുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നു ആരും, എവനും, ഒരുത്തനും, എന്തും, എത്രയും, എന്നവയുമാകുന്നു.

൨൭൫. ഒരുത്തൻ, ഒരുവൻ, ഒരുത്തി, ഒരുവർ, ഒരുത്തർ, ഒന്നു, ഒരു. എന്ന വഴിത്തെ അടച്ചല്ലാതെ വഴിത്തിൽ ഒന്നിനെക്കുറിച്ചു പറയുംപോൾ വരുന്നവയാകുന്നു. 'ഒരുത്തർ. ഒരുവർ.' എന്നവ രണ്ടുലിംഗത്തിന്നു കൊള്ളാം: ദൂതനും; അവൻ ഒരുത്തനെ അടിച്ചു.' 'ഞാൻ ഒന്നു പറയാം.' 'നീ ഒരുത്തിയെ വിമുക്തം.' 'അവൻ ഒരുത്തനോടു മാത്രം പറഞ്ഞു.' 'ഇനിക്കു ഒരു പുസ്തകം കിട്ടി.'

൨൭൬. ചിലചിലവൻ, ലവൾ, ചിലതു, ചിലവർ, ചിലവ. ചില. എന്നവകൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഒന്നാണു പൊരുളുകളെപ്പറ്റി പറയുംപോൾ പ്രയോഗികപ്പെടുന്നവയാകുന്നു. അവയിൽ അധികം നടപ്പുള്ള ചിലതു

ചില എന്നവയും ചിലവറ എന്നതിന്റെ ചുരുക്കമാകുന്ന ചിലർ എന്നതും ആകുന്നു : ദ—ന്തം, 'ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ ചിലർ (അവരിൽ കുറഞ്ഞ ഭാഗം) 'അവൻ തന്റെ പുസ്തകങ്ങളിൽ ചിലതിനെ ഇനിക്കു തന്നു' 'ചില മനുഷ്യരിൽ നിന്നു ചില കാര്യം പറിക്കാം.' കൂട്ടം മുഴുവനും അല്ല എന്നു കാണിക്കുന്നതിന്നു കൂട്ടത്തിൽപ്പെട്ടിട്ടു ഭാഗത്തെക്കുറിച്ചും ഒന്നിനെക്കുറിച്ചും രംവകമൊഴികൾ പ്രയോഗികപ്പെടും : ദ—ന്തം, (യഹൂദന്മാരിൽ) 'ചിലർ വിശ്വസിക്കാത്താൽ എന്തു'. എന്നു വേദവാക്യത്തിൽ 'ചിലർ' എന്നു പറയുന്നതു ഏറിയഭാഗത്തെക്കുറിച്ചാകുന്നു, 'അപ്പസ്തകത്തിൽ ചില വിഷയങ്ങൾ എന്നു ഒരു വിഷ മാത്രം ഉണ്ടായിരുന്നാലും പറയാം.

൨൭൭. പലവൻ, പലവൾ, പലതു, പലവർ പലർ, പലവ, പല, എന്നവ കൂട്ടത്തിൽ ഏറിയവകെന്നു അർത്ഥം വരുന്നവയാകുന്നു. കൂട്ടത്തിൽ ഒന്നു മാത്രം അല്ല എന്നു കാണിക്കുന്നതിന്നു കൂട്ടത്തെ മുഴുവൻ സംബന്ധിച്ചും അതിൽ ചുരുങ്ങിയ ഭാഗത്തെ സംബന്ധിച്ചും രം മൊഴികൾ പ്രയോഗികപ്പെടും. എന്നാൽ അവയിൽ നല്ല നടപ്പുള്ളവ 'പലർ പലതു പല.' എന്നവയാകുന്നു : ദ—ന്തം, 'വിളികപ്പെട്ടവർ പലരാകുന്നു.' ആ പുസ്തകത്തിൽ ഒരു തെറ്റാ അല്ല പല തെറ്റുകൾ ഉണ്ടെന്നു ആയിരം ഒത്തവാക്കുകളുടെ ഇടയിൽ കുറയപ്പിച്ച മാത്രം ഉണ്ടായിരുന്നാലും പറയാം. 'ഒരുത്തന്റെ അപരാധത്താൽ പലരും മരിച്ചു' എന്നുള്ള വേദവാക്യത്തിൽ 'പലരും' എന്നതിന്നു എല്ലാവരും എന്നർത്ഥമാകും. രം വക മൊഴികൾ ഉം എന്നു അപ്രയത്നത്തോടു സംബന്ധിച്ചവരുമ്പോൾ അവ വാക്യത്തിൽ സാര വാക്കാകുന്നു എന്നു കാണിക്കും : ദ—ന്തം; 'പലർ പറഞ്ഞു' എന്നതും 'പലരും പറഞ്ഞു' എന്നതിൽ 'പലരും, എന്നതും ആകുന്നു സാര വാക്കു വാക്യത്തിന്റെ വാച്യമായിട്ടു വരും പോൾ ഉം എന്നതു ചേരുകയില്ല: ദ—ന്തം; 'വിളികപ്പെട്ടവർ പലരാകുന്നു.

൨൭൮. ഒരു, ചില, പല. എന്ന ആദ്യേയ രൂപങ്ങൾ ഇരട്ടിച്ചു ഓരോരൊ, ചില ചില, പല പല. എന്നവരുംപോൾ അവകാശാരമായിരിക്കുന്ന നാമാർത്ഥങ്ങൾ വെറേയായിപ്പിരിയപ്പട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു കാണിക്കും : ദ—ന്തം; 'ഓരോരൊ സംഗതിയെക്കുറിച്ചു അവൻ ചോദിച്ചു.' 'ചില ചില മനുഷ്യരോടു. അടുക്കരുതു.' 'പല പല കാരണങ്ങൾ അതിന്നുണ്ടായിരുന്നു.' ഓരോരൊ എന്നതു 'ഓരൊ' എന്നും ചുരുങ്ങും. 'ഒരുത്തൻ' ഒരുത്തി, ഒന്ന. എന്നവ 'ഒരോരുത്തൻ, ഓരോത്തി, ഓരോന്ന.' എന്നിങ്ങനെ ഇരട്ടിക്കും.

൨൭൯. 'എല്ലാവൻ, എല്ലാവൾ, എല്ലാം, എല്ലാ' എന്നതു കൂട്ടത്തെ അടച്ചുപറയുന്നതിൽ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. അതു അതിദനാടന്മത്തിൽ ഒക്കുന്ന സകലൻ, സർവൻ, എന്നവ മുതലായതും ഉം എന്ന അവ്യയത്തോടു ചേർന്നുവരുന്നു. സലിംഗത്തിൽ അതിന്റെ ഏക സംഖ്യരൂപങ്ങൾ കൂട്ടത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന പൊരുളുകളെ ഓരോന്നായിട്ടു പിരിച്ചു കാണിക്കുന്നു : ദ—ന്തം; 'എല്ലാവനും അവനവന്റെ പ്രാപ്തി പോലെ ചെയ്യേ. അവൻ എല്ലാവർക്കും അവരുടെ ആവശ്യം പോലെ കൊടുത്തു. അവൻ എല്ലാക്കാരും കണ്ടറിയുന്നു.' എല്ലാം എന്നതു ഉം എന്നതു ചേർന്നിരിക്കുന്ന എല്ലാവരും എന്നതിന്റെ ചുരുക്കം ആകുന്നു. വിരൂപത്തിൽ എല്ലാത്തിൻ എന്നും എല്ലാറ്റിൻ എന്നും ആകും. വിഭക്തിരൂപങ്ങളുടെ പിന്നാലെ ഉം എന്നതും ചേരുകയും വേണം : ദ—ന്തം ; വശുകൾക്കു എല്ലാറ്റിന്നും പാലോരുപോലല്ല. ആദായമായിട്ടു വരുമ്പോൾ ഉം എന്നതു ആധാരത്തോടെ ചേർന്നിരിക്കും : ദ—ന്തം ; 'എല്ലാക്കാരും, എല്ലാ മനുഷ്യരും; എല്ലാപ്പോഴും; എല്ലാദനേരവും.'

൨൮൦. െ൦൦ വക മൊഴികളിൽ ചിലതു നിമിംഗ രൂപത്തിൽ അവ്യയമായിട്ടു അന്യയിക്കപ്പെടും. ആയു എല്ലാം ഭൗദശേഷം, ആസകലം, മുഴുവൻ, എന്നവയും മറ്റും ആകുന്നു. അവ ഉം, ഏ, എന്ന അവ്യയങ്ങളോടു ചേർന്നുവരുന്നു : ദ—ന്തം; 'അവൻ അവരെല്ലാം വിമുക്തനാക്കി.' 'ഇലപ്രഭയം മനുഷ്യരെ അശേഷം നശിപ്പിച്ചു. ചാഴി നെല്ലാസകലവും തിന്നുകളഞ്ഞു.' 'അവൻ ഒരു കോഴിയെ മുഴുവനെ തിന്നുകളഞ്ഞു.' 'മുഴുവൻ' എന്നതു ഒരു വസ്തുവിനെക്കുറിച്ചു അതിന്റെ എല്ലാ അംശങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നതിന്നും 'ആസകലം' എന്നതു പലവസ്തുക്കളെക്കുറിച്ചു മാത്രവും 'എല്ലാം' എന്നവ രണ്ടുപ്രകാരത്തിലും പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു : ദ—ന്തം; 'ഒന്നാൾ എല്ലാം വന്നു. എന്റെ ദേഹമെല്ലാം കഴിക്കുന്നു.'

൨൮൧. ചില വചനാദേയ അവ്യയങ്ങൾ സമുദായങ്ങളുടെ ഭാവത്തിൽ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുകയും ആയു ഏറ, കുറയ്ക്ക, വളര, ഒക്ക, ആരാനും, ഏതാനും, എങ്ങാനും, ആരാണ്ടു, ഏതാണ്ടു, എങ്ങാണ്ടു' എന്നവയും മറ്റും ആകുന്നു. അവ സാക്ഷാൽ വചനാദേയങ്ങളാകുന്നു എങ്കിലും നാമങ്ങളുടെയും നാമദേയങ്ങളുടെയും ഭാവത്തിൽ ചിലപ്പോൾ അന്യയിക്കപ്പെടുകയും അവയിൽ ചിലതിനോടു ചില വിഭക്തിരൂപങ്ങൾ ചേരുകയും ചെയ്യുന്നു : ദ—ന്തം ; 'വെള്ളം വളരെപ്പൊഴി' 'അവിടെ വളരെ മനുഷ്യരുണ്ടു, 'ദുഷ്ടന്മാർക്കു ഒക്കെ അനുഭവം അറിയാതെയാകുന്നു.' 'അതു ദിക്കൊക്കെയിലും പരന്നു.'

നവ

ആരാന്റെയും വസ്തു ആഗ്രഹികയാൽ അവന്റെ ദ്രവ്യത്തിൽ ഏതാനും ചേതം വന്നു.' 'വല്ലാമകളിലില്ലാമകൾ.' 'നന്നെന്നു പണ്ടോരാണ്ടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു' 'നിരൂപിപ്പാനും മറ്റും കഴിയുന്നതായിട്ടു ഏതാണ്ടോരു വസ്തു മനുഷ്യനിൽ ഉണ്ടു' 'ഞാൻ റം മനുഷ്യനെ എങ്ങാണ്ടോരു സ്ഥലത്തു വെച്ചു കണ്ടിട്ടുണ്ടു.'

൨൮൨. പൂക്കൾക്കുളോടും മറ്റും ഉം എന്നു അർത്ഥം ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന 'ആരും, ഏവനും, ഒരുത്തനും വല്ലവനും, എന്തും, ഏതും, ഒന്നും, വല്ലതും,' എന്നവയിൽ ഏവനും, എന്തും, എന്നവ സാമാന്യമായിട്ടു സ്വയഭാവത്തോടു 'ആരും, ഒരുത്തനും, ഏതും, ഒന്നും.' എന്നവ പ്രതിഭാവത്തോടു 'വല്ലവനും വല്ലതും' എന്നവ രണ്ടു ഭാവങ്ങളോടും സംബന്ധിക്കും : ദ്വന്ദ്വം ; 'അവിടെ ഏവരും അന്നു ഭൂടും.' 'അവൻ എന്തുംപറയും.' 'ഇന്നു ആരെയും കാണുന്നില്ല.' 'ഇവിടെ ഒരുത്തനും വരികയില്ല;' 'അവിടെ ഒരുത്തനും കാഴ്ചമില്ല.' അവൻ ഏതും അറിഞ്ഞില്ല. അവൻ ഒന്നും കഴികയില്ല നി വല്ലവനും വല്ലതും പറയുന്നതു കേൾക്കരുതു; 'വല്ലവരോടും കളിച്ചാൽ വല്ലതും വഴക്കുണ്ടാകും' ഉം എന്നതു നാമത്തോടു ചേരുന്നതിനു പകരം വചനാധേയത്തോടും ചേരും. അല്ലാതെ "ഒരുത്തൻ ഒന്നു" എന്നവ ഒഴികെ ശേഷം ഒക്കയും രണ്ടു ഭാവങ്ങളോടും സംബന്ധിക്കും : ദ്വന്ദ്വം; 'ആരു പറഞ്ഞാലും'; 'എന്തു ചെയ്തിട്ടും'; 'ഒന്നായാറയും ഒക്കുന്നില്ല; 'ആരെങ്കിലും' എന്തെങ്കിലും.'

സംഖ്യാനാമങ്ങൾ.

൨൮൩. സംഖ്യാനാമങ്ങൾ വസ്തുക്കളുടെ എണ്ണത്തെക്കാണിക്കുന്നവയാകുന്നു. ആയ്ക്കുവെത്താഴെ ക്രമ പ്രകാരം എഴുതുന്നു.

ഒന്നു	൧	൧
രണ്ടു	൨	൨
മൂന്നു	൩	൩
നാലു	൪	൪
അഞ്ചു	൫	൫

ആര	ന	ന
ഏഴ്	൭	൭
എട്ട്	൮	൮
ഒൻപതു	൯	൯
പത്തു	൧൦	൧൦
പതിനൊന്നു	൧൧	൧൧
പന്ത്രണ്ടു	൧൨	൧൨
പതിമൂന്നു	൧൩	൧൩
പതിനാലു	൧൪	൧൪
പതിനഞ്ചു	൧൫	൧൫
പതിനാറു	൧൬	൧൬
പതിനേഴു	൧൭	൧൭
പതിനെട്ടു	൧൮	൧൮
പത്തൊൻപതു	൧൯	൧൯
ഇരുപതു	൨൦	൨൦
ഇരുപത്തൊന്നു	൨൧	൨൧
മുപ്പതു	൩൦	൩൦
നാല്പതു	൪൦	൪൦
അൻപതു	൫൦	൫൦
അറുപതു	൬൦	൬൦
ഏഴുപതു	൭൦	൭൦
എണ്ണു	൮൦	൮൦
തൊണ്ണൂറു	൯൦	൯൦
നൂറു	൧൦൦	൧൦൦
നൂറ്റൊന്നു	൧൦൧	൧൦൧
നൂറ്റിപ്പത്തു	൧൧൦	൧൧൦
ഇരുനൂറു	൨൦൦	൨൦൦
തൊഴായിരം	൧൦൦൦	൧൦൦൦
ആയിരം	൧൦൦൦	൧൦൦൦
ആയിരത്തൊന്നു	൧൦൦൧	൧൦൦൧

പതിനായിരം	ധനം	൧൦൦൦൦
നൂറായിരം ലക്ഷം	നൂനം	൧൦൦൦൦൦
പത്തുനൂറായിരം	} ധനനം	൧൦൦൦൦൦൦
പത്തു ലക്ഷം		
കോടി	ബെ	൧൦൦൦൦൦൦൦

൨൮൪. ഇവയിൽ ഒന്നാം പത്തിയിൽ കാണുന്നവെക്കു എണ്ണമെന്നും, മറ്റൊരണ്ടു പത്തിയിലും കാണുന്നവെക്കു ലക്ഷമെന്നും പേറായിരിക്കുന്നു; മുൻപിലത്തെ പത്തിയിലെ ലക്ഷം തമിഴു മുറക്കു ഉള്ളതും സാമാന്യമായിട്ടു പ്രയോഗിച്ചു വരുന്നതും ആകുന്നു. പിന്നത്തെ പത്തിയിലെ ലക്ഷം സംസ്കൃതഗണിത പ്രകാരം ഉള്ളതും അച്ചടിപ്പുസ്തകങ്ങളിൽ നടപ്പാക്കിയിരിക്കുന്നതും ആകുന്നു.

൨൮൫. സംഖ്യാനാമങ്ങൾ ആധേയമായിട്ടും പ്രയോഗികപ്പെടും : ദ—നം ; ഒരു മനുഷ്യൻ ; രണ്ടാളുകൾ ; നാലു പശുക്കൾ ; സമാസനാമത്തിൽ ആധേയമാകുന്നതിനു ഒരു, ഇരു, മൂന്നാൽ, അൻ, അറു, എഴു, എൺ. എന്നിങ്ങനെ ചിലതു ചുരുങ്ങും : ദ—നം ; ഒരു പൂശം, ഇരുപതു, മൂന്നു, നാലു, നാലാകാണി, അൻപതു, അറുപതു, എഴുപതു—എന്നതു.

൨൮൬. എണ്ണപ്പെട്ട പൊരുളുകളെ കൂട്ടങ്ങളായിട്ടു വിരിച്ചുപറയുന്നതിൽ 'ഓരോന്നു ഓരോണ്ടു, മൂന്നു, നന്നാലു, അയ്യഞ്ചു, ആറാറു, ഏഴുപതു, എട്ടു, പത്തുപത്തു.' എന്നിങ്ങനെ ഇരട്ടിച്ചുവരും : ദ—നം 'അവൻ അവർ ഓരോന്നു പണം കൊടുത്തു.' വീരം എന്നതും അതിന്റെ ചുരുക്കം ആകുന്ന ഓരോ എന്നതും എണ്ണത്തോടു ചേർന്നു അർത്ഥത്തിൽ വരും : ദ—നം ; 'അവൻ അവർ അഞ്ചു വീരം കൊടുത്തു' 'ഇവർ ഒൻപതിനു കൊടുത്തു. ഒന്നൊഴികൊണ്ടു ഉണ്ടാകുന്ന എണ്ണങ്ങളിൽ ഇരട്ടികയാകുന്നു അധികം നടപ്പു; ഒന്നിൽ അധികം മൊഴികൾ കൂടി ഉണ്ടാകുന്നവയിൽ ഇരട്ടിക്കുന്നതിനു പക

രം റിംഗ് എന്നതു കൂട്ടുകയുളളു. വീതു എന്നതു രണ്ടു തര മൊഴികളോടും ഒരു പോലെ ചേരുന്നതാകുന്നു : ദ—ന്തം; പതു പ്പതു; ഒരു ഒരു ഒരീതു അമ്പതീതു, അൻപത്തൊന്നീതു ആറു വിതം, ആറുവിതം, പതിനൊന്നു വിതം.

൨൮൭. ക്രിയ ആവർത്തികപ്പെടുന്ന കണക്കിനെക്കാണിക്കുന്നതി ന്നു എണ്ണത്തോടു വട്ടം, റ്റം റ്റു തവണ പ്രാവശ്യം എന്നവ ചേർന്നുവരും : ദ—ന്തം; ഒരീട്ടു, രണ്ടുവട്ടം, നാലുതവണ, ആറുപ്രാവശ്യം, പത്തുവട്ടം, ഒരീട്ടു എന്നതിനു മാത്രം ഒരിക്കൽ എന്നു വരും. വാചനാമം തന്നെ എണ്ണത്തോടു സംഖ്യയി ചു ക്രിയയുടെ കർമ്മമായിട്ടുവരുന്നപോൾ ആയു സംഖ്യനാമത്തിൽ ഉണ്ടാകുമായിരിക്കും : ദ—ന്തം; 'അവൻ എന്നെ രണ്ടു (അടി) അടിച്ചു; ഞാൻ ഒന്നു. (ഒരു വാക്കു) പറയട്ടെ.' ഒരെണ്ണത്തെ തന്നെ പലതായിട്ടു ആവർത്തിച്ചു കൂട്ടുന്നതിൽ ഇരട്ടി എന്നതു ചേരും : ദ—ന്തം; രണ്ടിരട്ടി; അഞ്ചിരട്ടി; പതിനാറിരട്ടി.

൨൮൮. എണ്ണപ്പെട്ട പൊരുളുകളെ സംഖ്യയിച്ചു എണ്ണത്തിന്റെ ക്രമം പറയുന്നതിൽ പരാധാര അവസ്ഥകൾ എണ്ണത്തോടും 'ആകും, ആം; എന്നന്നാമധേയവും; നിരാധാരയവസ്ഥകൾ ആകുവൻ ആകുവതു എന്നവയുടെ ചുരുക്കമാകുന്ന 'ആവൻ ആവതു' എന്നവയും ചേരും : ദ—ന്തം; 'ഒന്നാം, മൂന്നാം, നാലാകുന്നാൾ' എത്രാം അദ്ധ്യായം, ഇത്രാം വാക്യം; ഒന്നാവൻ, അഞ്ചാവൻ, എത്രാവൻ, പതിനെട്ടാവൻ; നാലാവതു, ആറാവതു, ഇത്രാവതു, മുപ്പതാവതു.' നില്പിംഗത്തോടു ആയ എന്ന നാമധേയം ചുരുക്കി ഏകാരമായിട്ടു ചേരുന്നതിനാൽ ഒന്നാവത്തെ, രണ്ടാവത്തെ, മൂന്നാവത്തെ, പത്തൊൻപതാവത്തെ എന്നിങ്ങനെ ഉണ്ടാകുന്നു. വകാരം നടു പ്പവാകിൽ മിക്കാരമായിട്ടു മാറ്റം : ദ—ന്തം, ഒന്നാമൻ ഒന്നാമതു.

൨൮൯. സപ്പാർത്ഥങ്ങളോടും സാംഖ്യങ്ങളോടും സമാനാർത്ഥമായിരിക്കുന്ന നാമങ്ങൾക്കു സമാന വിഭക്തിയായിരിക്കും : ദ—ന്തം; 'അവൻ ഒരുത്തൻ ഉണ്ടു നേരുകാരൻ.' ഞാൻ വൈദ്യന്മാരെ ചിലരെ വരുത്തി. 'ദുഷ്ടന്മാർക്കു പലക്കും അനവധി ദ്രവ്യം ഉണ്ടു.' മനുഷ്യർക്കു എല്ലാവർക്കും ബുദ്ധി ഒരു പോലല്ലു.' അവൻ രാജാക്കന്മാരെ ദൂതരെയും കണ്ടിട്ടുണ്ടു.' വസ്ത്രനാമത്തെ കൂട്ടമായിട്ടും സർവ്വനാമത്തെ അതിൽ ഉൾപ്പെട്ട പൊരുളുകളിൽ ഏതാനും എന്നും മനസ്സിൽ വിചാരിച്ചുകൊണ്ടു പറയുപോൾ വസ്ത്രനാമം സപ്തമിയിൽ ആകും : ദ—ന്തം, അവരിൽ ഒരുത്തൻ. പശുക്കളിൽ രണ്ടു. പുസ്തകങ്ങളിൽ ചിലതു, മനുഷ്യരിൽപ്പലരും, പ്രമാണികളിൽ ആരും, കാഴ്ചങ്ങളിൽ ഒന്നും, വിദ്വാന്മാരിൽ വല്ലവരും.'

ആചാരവാക്കുകൾ.

൨൯൦. ആചാര വാക്കിൽ പുരുഷാത്മങ്ങളും നിശ്ചയകരങ്ങളും മറ്റും തങ്ങളുടെ മുറക്കുള്ള അത്മം വിട്ടു ചില വിശേഷ പ്രയോഗങ്ങൾ ഉള്ളവയായിരിക്കുന്നതും അല്ലാതെ അവയെ പകരം മറ്റും പലതര മൊഴികൾ പ്രയോഗിക്കപ്പെടും : ദ്വന്തം ; 'നാം' എന്നതു 'ഞാൻ' എന്നുള്ള അത്മത്തിലും ; 'താൻ, തങ്ങൾ, നിങ്ങൾ,' എന്നവ 'നീ' എന്നതിന്നു പകരവും ; 'അവൻ' എന്നുള്ള അത്മത്തിൽ 'അവർ, അയാൾ, അദ്ദേഹം, അവിടെ, അങ്ങു, അങ്ങുന്നു' എന്നവയും പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു.

൨൯൧. ആത്മസ്ഥാനത്തിൽ ഞാൻ, എന്നതു കൂടാതെ 'നാം, നമ്മൾ, ഇവിടെ, ഇവിടുന്നു, ഇങ്ങു, ഇങ്ങുന്നു, ഇവൻ, ഇവർ' എന്നവ മുതലായിട്ടു അനേകം വാക്കുകൾ വരും. ചില പട്ടതിയിൽ 'ഞാൻ' എന്നതു അഹംഭാവ വാക്കു ആകകൊണ്ടു അതിന്നു പകരം 'ഇവിടെ' എന്നതു മുതലായിട്ടു നിശ്ചയകര ഇകാരത്തോടു ചില നാമങ്ങൾ കൂട്ടി പറക നടപ്പായിരിക്കുന്നു. 'ഇവിടെ' എന്നതും, 'ഇങ്ങു' എന്നതും പറച്ചിൽക്കാരനും കേൾക്കുന്നതും ഒരു പോലെ ബഹുമാനം ഉള്ളതാകുന്നു. വിരൂപ വിഭക്തികളിൽ അവയെ പ്രത്യേക രൂപങ്ങൾ ഉണ്ടു. ലിതിയിൽ 'ഇങ്ങോട്ടു ഇവിടോട്ടു' എന്നും ത്രിതിയിൽ 'ഇവിടെ ഇങ്ങോട്ടു' എന്നും, ചതുർഥിയിൽ 'ഇവിടെ ഇങ്ങുന്നു', പഞ്ചമിയിൽ 'ഇവിടനിന്നു, ഇങ്ങുനിന്നു' എന്നും; ഷഷ്ഠിയിൽ 'ഇവിടുത്തെ, ഇങ്ങത്തെ' എന്നും ഇങ്ങനെവരും. 'ഇവിടുന്നു (ഇവിടനിന്നു), ഇങ്ങുന്നു' (ഇങ്ങുനിന്നു) എന്നവ 'ഇവിടെ, ഇങ്ങു' എന്നവയിലും അധിക ആചാരവും ബഹുമാനവും ഉള്ള വാക്കുകളാകുന്നു. 'ഇവൻ, ഇയാൾ, ഓരോ ആളുകൾ' എന്നവ മുതലായ്ക്കു ക്ഷീണ ഭാവമുള്ള വാക്കുകളാകുന്നു : ദ്വന്തം ; 'ഇവനെ യോധിപ്പിച്ചിട്ടു ഉപകാരം എന്തു' ഓരോ ആളുകൾ എളിയവരല്ലയോ' ഓരോ ഭാസിയോടു എന്തിന്നു കോപിക്കുന്നു.' പറച്ചിൽക്കാരന്റെ ഏകനാമവും വസ്തുനാമവും ആത്മസ്ഥാനമാക്കി പറകയുണ്ടു. എന്നാൽ അതു ഹീനന്മാരുടെ വാക്കാകുന്നു.

ദി—ന്നും; അങ്ങനെയൊക്കെ കണ്ടൻ കരൻ (എന്ന ഞാൻ) ഇതാ വരുന്നു' ശിപായി (ആയ ഞാൻ) എന്തുവേണമെന്നു കല്പിച്ചാളെ. നാം എന്നതു വലിയ ആളുകൾ സ്ഥാനാവസ്ഥയിൽ പറയും പോൾ പ്രയോഗിക്കുന്ന വാക്കുകൾ. ചിലപ്പോൾ സ്ഥാനപ്രയോഗത്തിനെയും എടുത്തു പറയും. ടിവാന്റെ (നമ്മുടെ) ഉത്തരവു അനുസരിക്കയില്ലയൊ. അടിയെൻ, അടിയെങ്ങൾ, ഇറാൻ' എന്നവ അടികാര ജനികളുടെയും, കുടികൾ രാജാക്കന്മാരുടെയും മുൻപാകെപ്പറയുന്ന ആത്മസ്ഥാനനാമങ്ങൾ ആകുന്നു. 'ഇറാൻ' എന്നതു അനുസരിക്കുന്നതിൽ മാത്രമേ കൊള്ളിക്കുന്നുള്ളൂ; ദി—ന്നും; അടിയെൻ വിടകൊള്ളട്ടെ' ഇറാനെന്നല്ലാതില്ലാക്കുകക്കുറിയായാമൊ.

൨൯൨. നീ എന്നു എന്ന പകരം നിങ്ങൾ, താൻ, തങ്ങൾ, നമ്മൾ, ഇവൻ, ഇവൾ, ഇവർ, ഓരോരവൻ, ഇവിടുന്നു (ഇവിടെനിന്നു) അവിടെ അവിടുന്നു (അവിടെനിന്നു) അങ്ങു, അങ്ങുന്നു (അങ്ങുനിന്നു) എന്നവ മുതലായ പ്രയോഗികപ്പദം. നീ എന്നതു ഖണ്ഡമാനം ഉല്പാദന വാക്കുകൾ. അതു നല്ല അടുപ്പമുള്ളവരോടും തന്നിൽ താണവരോടും മാത്രമേ പറയപ്പെടുന്നുള്ളൂ. ദൈവത്തെ സംബന്ധിച്ചു പറയുന്നതിൽ നീ എന്നതു തന്നെ വേണം. ആയുർ ദൈവം ഏക സ്വരൂപനാകുന്നു എന്നൊ വാചക സൂത്രത്തിൽ ഇഷ്ടപ്പെടാൻ മാത്രം ഉള്ളവൻ അല്ലെന്നൊ കാണിക്കുന്നതിന്നു ആകുന്നു. നിങ്ങൾ എന്നതു ഖണ്ഡമാനകരവും സ്ത്രീകളെ സംബന്ധിച്ചു പ്രത്യേകം പറയുന്നതും ആകുന്നു. താൻ എന്നതു ഖണ്ഡമാനകരവും പുരുഷന്മാരെപ്പറ്റി മാത്രവും പറയുന്നതും ആകുന്നു. ഇവൻ, ഇവൾ എന്നവ പറച്ചിൽക്കാരൻ ഇഷ്ടപ്പെടുകയോ നിന്ദയോടു കൂടിയൊ പറയുംപോൾ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്ന ഖണ്ഡമാന ഹിന്ദ വാക്കുകളാകുന്നു. 'ഇവർ, ഓരോരവൻ' എന്നവ ഖണ്ഡമാനവും അകൽച്ചയും കാണിക്കുന്നവയാകുന്നു. 'ഇദ്ദേഹം' എന്നതു, ഓരോരവൻ എന്നതിലും അധിക ഖണ്ഡമാനകരമാകുന്നു. 'ഇവർ' എന്നതു സ്ത്രീകളെ സംബന്ധിച്ചും 'ഇവർ' ഓരോരവൻ എന്നവ പുരുഷന്മാരെപ്പറ്റിയും പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. 'ഇവിടെ, അവിടെ, അങ്ങു' എന്നവ പറച്ചിൽക്കാരനും കേൾവികാരനും ഒരു പോലെ ഖണ്ഡമാനം ഉള്ളവയാകുന്നു. 'ഇവിടുന്നു, അവിടുന്നു, അങ്ങുന്നു; എന്നവ കേൾവികാരനും അധിക ഖണ്ഡമാനകരമാകുന്നു. 'അങ്ങുന്നു' എന്നതു സകാർ ഇടപ്പെട്ട മേൽ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെപ്പറ്റി നടപ്പായിട്ടു പറയപ്പെടുന്നതാകുന്നു. വിശേഷിച്ചും ഏകനാമങ്ങളും വക്രനാമങ്ങളും അഭിസ്ഥാനത്തിൽ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുക ഉണ്ടു ദി—ന്നും, മാത്തൻ കേട്ടോ: സാജ്ജ ഇനിക്കൊരുപകാരം ചെയ്യണം.'

൨൯൩. പരസ്ഥാനത്തിന്നു ഏകസംഖ്യയുടെ അർത്ഥത്തിൽ രൂപൻ, രൂപം എന്നവെക്കു പകരം രൂപർ, രൂപർകൾ, രൂപാൾ, രൂദ്രഹം, രൂപിടെ, രൂപിടുന്നു, രൂങ്ങു, രൂങ്ങുന്നു, എന്നവയും മറ്റും പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. 'രൂപർ' എന്നതു പ്രത്യേകം സ്ത്രീകളെ മാറിച്ഛവരുന്ന വാക്കാകുന്നു. അതു മറ്റു നാമത്തോടു കൂടിയും വരും. ദ—ന്നും, 'കാളിയവർ' 'ചക്രിയവർ' രൂപർകൾ എന്നതു രൂപർ എന്നതിലും അധിക ബഹുമാനകരമാകുന്നു. എന്നാൽ അതു മറ്റുനാമങ്ങളോടു ചേർന്ന് വരും : ദ—ന്നും, 'ശോവിതപ്പിള്ളയവർകൾ രൂപാൾ രൂദ്രഹം' എന്നവരങ്ങും പ്രത്യേകം പുരുഷന്മാരെപ്പററിയെന്നതും രണ്ടാവത്തേതു മുൻപിലത്തതിലും ബഹുമാനം ഉള്ളതും ആകുന്നു. ശേഷം ഉള്ളവെക്കു അഭിസ്ഥാനത്തിൽ എന്ന പോലെ പരസ്ഥാനത്തിലും ബഹുമാനം കൂടിയും കുറഞ്ഞുംവരും.

൨൯൪. ബഹുമാനകരവാക്കുകളുടെ പ്രയോഗത്തിൽ പറച്ചിൽ കാരന്റെ അവസ്ഥയും പറച്ചിൽകാഴ്ചത്തിന്റെ അവസ്ഥയും അവരു തമ്മിൽ ഉള്ളയിരിപ്പും ആയിട്ട് ഇങ്ങനെ മൂന്നു സംഗതികളാകുന്നു വിചാരിക്കപ്പെടുവാനുള്ളതു. ഒന്നാവതു പറച്ചിൽക്കാരൻ ജാതികൊണ്ടോ സ്ഥാനംകൊണ്ടോ വയസ്സുകൊണ്ടോ പറച്ചിലിന്റെ കാഴ്ചത്തേക്കാൾ വലിപ്പമുള്ളവനായിരുന്നാൽ ബഹുമാനകരവാക്കു പ്രയോഗിക്കു നടപ്പില്ല. ഇങ്ങനെ ഉയർന്നജാതിക്കാരൻ താണജാതിയിൽ ഒരുത്തനെപ്പററിയും യജമാനൻ ഭൃത്യനെപ്പററിയുംഭയ്യപ്പുൻ അനുജനെപ്പററിയും 'നീ രൂപൻ' എന്നു മൊഴികൾ വെച്ചു പറയുന്നുള്ളു. ഒരു പ്രകാരത്തിൽപ്പറച്ചിൽക്കാരനും മറെറൊരു പ്രകാരത്തിൽപ്പറച്ചിലിന്റെ കാഴ്ചത്തിന്നും വലിപ്പം ഉണ്ടായിരുന്നാൽ അവയിൽ മുഖ്യമായിട്ടും തെളിവായിട്ടും ഉള്ളതു പ്രമാണിക്കപ്പെടും. ഇങ്ങനെ സ്ഥാനവലിപ്പമുള്ളവനെയും അപ്പൻ 'നീ' എന്നും 'രൂപൻ' എന്നും പറയും. രണ്ടാവതു പറച്ചിൽകാഴ്ചത്തിന്റെ അവസ്ഥ മനോഹരമാകാതെ താണവരെപ്പററി നീ എന്നും രൂപൻ എന്നും ഇടമദ്ധ്യകാരെപ്പററി താൻ നിങ്ങൾ രൂപാൾ രൂപർ എന്നും. ഉയർന്നവരെപ്പററി തങ്ങൾ രൂദ്രഹം എന്നും ഇങ്ങനെ മുറക്കു പ്രയോഗിക്കപ്പെടും : ദ—ന്നും; മകനു സ്ഥാനവലിപ്പം ഉണ്ടായിരുന്നാൽ അപ്പൻ അവനെപ്പററി താൻ, രൂപാൾ എന്നു പറയുവാറുണ്ടു. അങ്ങനെ തന്നെ വലിയ ആളുകൾ സമന്മാരെപ്പററി 'തങ്ങൾ' 'രൂദ്രഹം.' എന്നും, കുറെ താണവരെപ്പററി 'താൻ, രൂപാൾ' എന്നും പറകു നടപ്പുണ്ടു. മൂന്നാവതു പറച്ചിൽക്കാരനും പറച്ചിലിന്റെ കാഴ്ചവും തമ്മിൽ അടുപ്പം ഉണ്ടായിരുന്നാൽ ആചാരവാക്കുകൾ കുറഞ്ഞും അകലമായിരുന്നാൽ അവ ഏറിയും ഇരിക്കും. ഇങ്ങ

നെ അടുപ്പംകൊണ്ടു ഒരുത്തൻ തന്നിൽ ഉയർന്നവനെപ്പറ്റി നി
എന്നും 'രൂപൻ' എന്നും അകലം നിമിത്തം തന്നിൽ ചെറി
യവനെപ്പറ്റി താൻ എന്നും രൂപാധി എന്നും പറയുകയുണ്ടു.
രും മൂന്നു പ്രമാണങ്ങളും തമ്മിൽ ചില സംഗതികളിൽ ഭിന്നിച്ചു
വരുന്നതാകകൊണ്ടു അവയിൽ ഏതുകൊള്ളിക്കണമെന്നു ചില
പ്പോൾ സംശയിക്കുന്നതിന്നിടയുണ്ടാകും. എന്നാൽ ബഹുമാനകരം
വേണ്ടുന്നിടത്തു ഇല്ലാതിരിക്കുന്നതും വേണ്ടാത്തതിടത്തു പ്രയോഗിക്കു
ന്നതും രണ്ടും ആചാരവാക്കിൽ പൊരാത്തതാകുന്നു. ഷ്ലോകൻ അ
രജനെ 'താൻ' എന്നു വിളിച്ചാൽ അതും അനജൻ ഷ്ലോ
കനെ നീ എന്നു വിളിച്ചാൽ അതും ഒരു പോലെ നിന്ദയായിട്ടു
വിചാരിക്കപ്പടും.

രണ്ടാം അദ്ധ്യായം—വചനം.

ഒന്നാം സ്കന്ദം—വചനത്തിന്റെ

തരഭേദങ്ങൾ.

൨൯൫. വചനം എന്നതു വസ്തുക്കളും, അവയു
ടെ ഗുണങ്ങളും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തെ കാ
ലഭേദം മുതലായ സംഗതികളോടു കൂടെക്കാണി
ക്കുന്നതാകുന്നു.

൨൯൭. വചനം കൂടാതെ നാമം കൊണ്ടു മാത്രം നമ്മുടെ നി
നവുകളെ മററുള്ളവരോടു അറിയിക്കുന്നതിന്നു കഴിയാത്തതാക
യാൽ അതു നാമം പോലെ തന്നെ ഭാഷയിൽ ആവശ്യമായിരി
ക്കുന്നു. എന്നാൽ അതു ഒറ്റ മൊഴിയിൽപ്പല സംഗതികളെ
ഉൾപടുത്തുന്നതു കാരണത്താൽ അതിനെ പരിച്ഛേദനം ചെയ്തു
അതിന്റെ സ്വഭാവത്തെ നിശ്ചയിക്കുന്നതിന്നു വളരെ പ്രയാസ
മായിട്ടു തീർന്നിരിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ 'രാജാവിന്റെ' എന്ന വാ
ക്യത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതായ ഏഴുതരി എന്ന ആയൊരു
പദത്തിൽ 'എഴുതുക' എന്ന ക്രിയയും ആ ക്രിയ രാജാവിനോ
ടു സംബന്ധിക്കുന്നു എന്നും ആ സംബന്ധം കഴിഞ്ഞ കാലത്തിൽ
ആയിരുന്നു എന്നും മൂന്നു സംഗതികൾ ഉൾപട്ടിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങ
നെ വചനത്തിൽ പലസംഗതികൾ അടങ്ങുന്നതു കൊണ്ടു വ്യാ
കരണകാര്യങ്ങളുടെയിടയിൽ വചനത്തിന്റെ സാരാംശം ഇന്ന
തെന്നു ഒരു തർക്കമുണ്ടു. ചിലരുടെ പക്ഷത്തിൽ വചനത്തിന്റെ

പ്രൗഢക ലക്ഷണം വാച്യമായിരിക്കുന്ന ക്രിയ ആകുന്നു എന്നും മറ്റു ചിലരുടെ അഭിപ്രായ മുറുകെ വസ്തുവും ഗുണവും തമ്മിൽ സംബന്ധിക്കുന്നു എന്നോ കാണിക്കുന്ന വചനിപ്പാകുന്നു എന്നും ഇങ്ങനെ വിചാരിച്ചു ഭിന്നമതമായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ആദ്യം പറഞ്ഞയദിപ്രായം വചനത്തെ കുറിച്ചുള്ള സാമാന്യഭാവത്തോടു നല്ലവണ്ണം കടന്നു. എന്തെന്നാൽ വചനമെന്നതിൽ ഉല്പത്തിയിരിക്കുന്ന പലതരമായ പദങ്ങൾക്കു കൈയും ക്രിയയുടെ സ്വഭാവം കാണാനുള്ളതും വചനിപ്പൊ ചില തര പദങ്ങളിൽ മാത്രം തെളിവായികാണുന്നതുമാകുന്നു. ആകയാൽ വചനം മലയാളത്തിൽ ക്രിയ എന്നും ക്രിയാപദമെന്നും പേർപട്ടിരിക്കുന്നതും അല്ലാതെ അതിന്റെ ഉല്പം പറയുന്നതിന്നു വചനിപ്പു മുതലായ സംഗതികൾ ഉൾപടാതെ ക്രിയയുടെ സ്വഭാവത്തെ മാത്രം കാണിക്കുന്ന വാച്യനാമത്തെ എടുത്തുപറകയും നടപ്പായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ശാസ്ത്ര മുറയിൽ നോക്കുമ്പോൾ ഒരു കാണുന്നതു പിന്നാലെ പറഞ്ഞ അഭിപ്രായമാകുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ നാമം കൊണ്ടു കഴിപ്പാൻ വഹിയാത്തതു വചനിപ്പാകുന്നു. വചനിപ്പു കഴികെ മറ്റൊല്ലാ സംഗതികളും നാമംകൊണ്ടും സാധിക്കുന്നതുമാകുന്നു : ദ—ന്തം , 'രാജാവു കല്പിക്കുന്നു' എന്നതിന്നു വകരം 'രാജാവു കല്പിക്കുകയാകുന്നു' എന്നും 'രാജാവു കല്പനയാകുന്നു' എന്നും പറഞ്ഞാൽ അർത്ഥംവരും എന്നാൽ വചനിപ്പു വചനം കൂടാതെ സാധിക്കാകുന്നതല്ല : ദ—ന്തം ; 'മനുഷ്യൻ പാപി' എന്നും 'വൃക്ഷം ജീവാത്മാവു' എന്നും പറഞ്ഞാൽ വാക്യം മുഴുവനാകയില്ല. എന്തെന്നാൽ കർത്താവും വാച്യവും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തെക്കാണിക്കുന്നതിന്നു ഇവിടെ മൊഴിയില്ല. അതിനുള്ള വാക്കുകളോടു കൂടി 'മനുഷ്യൻ പാപിയാകുന്നു' എന്നും, വൃക്ഷം 'ജീവാത്മാവല്ല' എന്നും പറഞ്ഞാൽ വാക്യം മുഴുവനായും അർത്ഥം തെളിവാകും തീരുന്നു. ഇങ്ങനെ വചനം കൊണ്ടുള്ള സാധ്യം കർത്താവും വാച്യവും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തെക്കാണിക്കുന്നതു മാത്രമാകയാൽ മുറുകെ പറയുമ്പോൾ ശുദ്ധവചനങ്ങളായിട്ടു 'ആകുന്നു, അല്ല' എന്നു റം രണ്ടു വചനങ്ങളേയുള്ളു അവയിൽ 'ആകുന്നു' എന്നതു കർത്താവും വാച്യവും തമ്മിലുള്ള ചേർച്ചയേയും 'അല്ല' എന്നതു അവ തമ്മിലുള്ള ഭിന്നതയേയും കാണിക്കുന്നു ശേഷം വചനങ്ങളിൽ കൈയും വാച്യം കൂടെ ഉൾപട്ടിരിക്കുന്നു : ദ—ന്തം ; 'കല്പിക്കുന്നു' എന്നതിൽ കല്പന എന്നുള്ള വാച്യം കൂടെ അടങ്ങി 'കല്പനയാകുന്നു' എന്ന അർത്ഥമാകുന്നു. റം മുറുകെ വിചാരിക്കുമ്പോൾ ജ്ഞാപകയവസ്ഥ മാത്രമെ വചനത്തിന്നു ആവശ്യമുള്ളൂ. ആശകയവസ്ഥയും വചനാഭേദങ്ങളും നാമഭേദങ്ങളും മറ്റും വചനത്തിന്റെ ശിഖരങ്ങളായി വിചാരിച്ചപ്പോഴുണ്ടു പദങ്ങളും നാമങ്ങൾ മുഖാന്തരം ജ്ഞാപകയവസ്ഥകൊണ്ടു കഴിക്കാകുന്നതാകുന്നു. എങ്ങനെ എന്നാൽ നീ വാ എന്നും, നീ വ

റെണം എന്നതും അർത്ഥത്തിൽ ശരിയാകുന്നു. എന്നാൽ 'നീ വരണം' എന്നതു 'നീ വരിക വേണം' എന്നതിന്റെ ചുരുക്കവും 'വേണം' എന്നതു 'വേണ്ടുക' എന്നതിന്റെ ജ്ഞാപകയവസ്ഥയുമാകുന്നു. 'ആദി മനുഷ്യൻ കുന്നിതിന്നു മൺതൂണായി' എന്നതു 'ആദി മനുഷ്യൻ കുന്നിതിന്നു അതിനാൽ മൺതൂണായി, എന്നു പറയുന്നതിനോടു ഭിന്നം. 'മഴ പെയ്തയിൽ വെള്ളം പൊങ്ങും' എന്നതും മഴ പെയ്തയിൽ വെള്ളം പൊങ്ങും എന്നതും തമ്മിൽ അർത്ഥഭേദമില്ല. 'തുളിന്നു മാട്ടു ചുമക്കും' എന്നതിന്നു പകരം ഏതു മാട്ടു തുളിന്നു ആ മാട്ടു ചുമക്കും; എന്നു പറയാം. വചനിപ്പിന്നു കാലഭേദവും ആവശ്യമില്ല. എന്തെന്നാൽ ദൈവം നിത്യനാകുന്നു, എന്നതിൽ 'ആകുന്നു' എന്നതു വർത്തമാനകാല രൂപത്തിൽ തന്നെ ഏകിലും പരാത്ഥം ഇപ്പോഴും എപ്പോഴും ഒരു പോലെ സത്യമാകുകൊണ്ടു വർത്തമാനകാലത്തിന്റെ അർത്ഥം അതിൽ വരാതിരുന്നാൽ അതു അധികയുക്തമായിരിക്കും. എന്നാൽ ആകുന്നു അല്ല എന്നുവെച്ചാൽ കഴികെ ശേഷം വചനങ്ങൾക്കെയും (വാച്യത്തോടു കൂടിയായ) സവാച്യവചനങ്ങളും വചനിപ്പു അവയുടെ സാധാരണ ലക്ഷണവുമാകയാൽ വചനങ്ങൾക്കിതിന്നിന്നു ഒരു വിവരപ്പെടുന്നതു അവയ്ക്കു പൊതുവില്ലാ ലക്ഷണമായിരിക്കുന്ന വചനിപ്പുകൊണ്ടല്ല തമ്മിൽ തമ്മിൽ പൂർവ്വാസമായിരിക്കുന്ന വാച്യങ്ങളെക്കൊണ്ടാകുന്നു. ആകയാൽ ഓരോരോ വചനങ്ങളുടെ വേർ പറയുന്നതിൽ വാച്യനാമം ഏതെന്നു പറഞ്ഞു വരുന്നതു യുക്തമായിട്ടുള്ളതു തന്നെ; അതുകാരണത്താൽ ധാതുവിൽനിന്നു വാച്യനാമം ഉണ്ടാകുന്നതു ഇന്നപ്രകാരം എന്നു ആദ്യം തന്നെ കാണിപ്പാനുള്ളതാകുന്നു.

൨൯൭. വചനത്തിന്റെ ധാതുവായതു വചനിപ്പു, ഭാവം, അവസ്ഥ, കാലം, മുതലായ വിശേഷങ്ങളെ കൂടാതെ വാച്യത്തിന്റെ തന്നെ ഗുണത്തെ മാത്രം കാണിക്കുന്ന പ്രകൃതിരൂപമാകുന്നു. അതിൽനിന്നു വാച്യനാമവും ശേഷം വചനത്തിനുള്ള ശിഖരങ്ങൾക്കെയും ഉണ്ടാകുന്നു.

൨൯൮. വചനത്തിന്റെ ശിഖരങ്ങൾ ധാതുവിൽനിന്നു വരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുന്നതു കാര്യത്തിന്നു കൊള്ളുന്നതും നടപ്പിന്നു കഷ്ടമായും ആകുന്നു. അതിന്നു പകരം വർത്തമാനകാല രൂപത്തിൽനിന്നു വരുന്നു എന്നു ഭാവിച്ചാൽ വളരച്ചുറ്റിന്നും സംഗയത്തി

നും ഇടവരും : ദ—നും; 'കറ' (വാലു കറ) കറക്കുക-കറക്കുന്നു-കറന്നു, കറക്ക, (ചുറ്റുക) കറക്കുക-കറക്കുന്നു-കറക്കി എന്നും രണ്ടു വചനങ്ങൾക്കും വർത്തമാന കാലം രൂപത്തിൽ ഒന്നുതന്നെ ആകുന്നു. എന്നാൽ അവ അർത്ഥത്തിലും ധാതുവിലും ശിഖരങ്ങളിലും വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും ആ വ്യത്യാസം തമ്മിൽ രൂപഭേദം ഇല്ലാത്ത വർത്തമാനകാലത്തിൽനിന്നു വരുത്തുവാൻ വഹിയാത്തതും ആകുന്നു.

൨൯൯. ധാതുവിൽനിന്നു വാച്യനാമം ഉണ്ടാകുന്നതു കി, കിടുകി, എന്ന പ്രത്യയങ്ങൾ ചേരുന്നതിനാൽ ആകുന്നു : ദ—നും; അറി-അറിക; നെയ്യ-നെയ്യ; അടെ-അടെക; 'നടു-നടുക; ചരി-ചരിക്കുക; നട-നടക്കുക; അടു-അടുക്കുക. എന്നാൽ വാച്യനാമത്തിലെ കിടുകി, കിടുക എന്നവ കി, കി എന്നവയായിട്ടു ചുരുങ്ങുക നടപ്പാകുന്നു : ദ—നും; 'നടക്കുക=നടക്ക; നില്ക്കുക=നില്ക്ക; ആകുക=ആക.''

൩൦൦. അകാരാന്ത ധാതുക്കൾ വാച്യനാമത്തിന്നു കിടുകി എന്ന പ്രത്യയത്തെച്ചേർക്കും : ദ—നും; 'നട-നടക്കുക' പറ-പറക്കുക, ചുമ-ചുമക്കുക, പറ-പറക്കുക; 'എ, ഇ' എന്നവയിൽ അന്തമാം ധാതുക്കൾക്കു കി, കിടുകി, എന്നവ രണ്ടും ചേരും : ദ—നും; 'മറെ-മറുക' അടെ-അടെക; പറെ പറുക; കരി-കരിക്ക മറെ=മറുക; അടെ=അടെക്കുക; കരി= കരിക്കുക; തടി=തടിക്കുക; എന്നാൽ എകാരം കി, ഞ്ഞു, ച, എന്നവയുടെ മുൻപിൽ ഭേദകാരമായിട്ടു മാറുക നടപ്പുണ്ടു : ദ—നും; 'അടക, അടങ്ങുക, അടച്ചു.'

൩൦൧. അദ്ധ്യായോടുകൂടിയ ഒറ്റ ഹില്ലിൽ അവസാനിക്കുന്നതും മുൻപിൽ ഒരു ഹ്രസ്വാക്ഷരം മാത്രം ഉള്ളതുമായ ധാതുക്കളിൽ അദ്ധ്യായം ഉകാരമായിട്ടു തിരിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം ചിലതിന്നു കി എന്നതും ചിലതിന്നു കിടുകി എന്നതും ചേരും : ദ—നും; 'നടു-നടുക; അറ-അറുക; ഉഴു-ഉഴുക; തടു-തടുക്കുക; അറ-അറുക; വഴു-വഴുകുക.'

൩൦൨. മുൻപിൽ ഒരക്ഷരം മാത്രമായും യ, റ്റ, ൾ, എന്നവയിൽ അന്തമായും വരുന്ന ധാതുക്കൾക്കു ഉകി, കിടുകി എന്നു രണ്ടു പ്രത്യയങ്ങൾ കൊണ്ടും വാച്യനാമം ഉണ്ടാകും :

ദ-ന്തം, 'ചായു-ചായുക; തീർ-തീരുക' 'വാൽ-വാലുക' 'നീൽ-നീലുക' 'താഴ-താഴുക' 'ചായു-ചായ്ക്കുക' തീർ-തീർക്കുക' നിൽ-നീലുക' വേൾ-വേൾക്കുക' താഴ-താഴുക.

൨൦൩. മേൽപ്പറഞ്ഞ സൂത്രങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടാത്ത ധാതുക്കൾക്കു ക്ഷയം വാചുനാമത്തിൽ കി എന്നതെ വരും : ദ-ന്തം ; ആട്ട ആട്ടുക' മയങ്ങ-മയങ്ങുക' അകല-അകലുക' അകറ്റ-അകറ്റുക' എന്നാൽ 'താ-തരിക വാ.വരിക' പോ-പോകുക' എന്നവ ബാധകങ്ങൾ ആകുന്നു.

൨൦൪. പ്രതിഭാവ വാചുനാമം ഉണ്ടാകുന്നതു സ്വയഭാവത്തിലെ ഉകി എന്നതിനെ തൃയ്യ്യ എന്നു മാറ്റുന്നതിനാൽ ആകുന്നു : ദ-ന്തം ; 'നടക്ക-നടക്കായ്' 'ഉണ്ണ-ഉണ്ണായ്.'

൨൦൫. വചനങ്ങൾ ഉത്ഭവം നോക്കുമ്പോൾ മൂല വചനങ്ങൾ എന്നും തദ്വിത വചനങ്ങൾ എന്നും ഇങ്ങനെ രണ്ടു വകയായിരിക്കുന്നു. മൂല വചനങ്ങൾ മൂല ധാതുക്കളിൽനിന്നു ശിഖരിക്കുന്നവയാകുന്നു : ദ-ന്തം ; 'വാ-വരിക' നട-നടക്കുക; തദ്വിത വചനങ്ങൾ മൂലധാതുക്കളിൽനിന്നു എങ്കിലും നാമങ്ങളിൽനിന്നു എങ്കിലും ഉണ്ടാകുന്ന ധാതുക്കളുടെ ശിഖരിപ്പുകൾ ആകുന്നു : ദ-ന്തം ; നട=നന്തം : നടത്ത-നടത്തുക; അകല-അകറ്റ-അകറ്റുക ; ആട്ട-ആട്ട-ആട്ടുക ; കോപം-കോപി=കോപിക്കുക; ഭാരം-ഭരി-ഭരിക്കുക'.

൨൦൬. നാമത്തോടു കൂടുക എന്നതു ചേരുംപോൾ വാചുനാമം ഉണ്ടാകുന്നു : ദ-ന്തം ; 'പ്ര-പ്രകുക : ചിരി-ചിരിക്കുക : നന്ദി-നന്ദിക്കുക : കായു-കായ്ക്കുക.' എന്നാൽ അ, അം, നം, ന, ന്നം, എന്നവ മുതലായ അന്തങ്ങൾ ഇ എന്നതായിട്ടു തിരികയും ചില പദങ്ങളിൽ മുൻപിലത്തെ ഭീഷം ഹ്രസ്വമാകയും ചെയ്യും : ദ-ന്തം ; 'കോപം-കോപി-കോപിക്കുക; മാനം-മാനി മാനിക്കുക; ഗമനം-ഗമി-ഗമിക്കുക; വായന-വായി-വായിക്കുക; മരണം-മരി-മരിക്കുക' വാസം-വസി-വസിക്കുക.' ശാപം-ശപി-ശപിക്കുക ചിലനാമങ്ങളോടു 'ചെയ്തു, പട്ടുക, ഏല്ക്കുക' എന്നവ മുതലായ സഹായവചനങ്ങൾ കൂട്ടിച്ചേർന്നു മാറ്റ വചനങ്ങൾ ഉണ്ടാകും :

ദ—ന്തം; 'വിവാഹം ചെയ്തു; കൊവപ്പടുക, ഭരമേലുക; കല്ലെറിക; മരം കേറുക; കപ്പലോടുക.'

൩൦൭. ആ, ട, തി, ഴ. എന്നവയിൽ അവസാനിക്കുന്ന ധാതുക്കളിൽ വലതിനോടും ആ എന്നതു ചേർന്നു മറ്റു ധാതുക്കൾ ഉണ്ടാകും: ദ—ന്തം; 'നട—നടത്തു—നടത്തുക; കെട്ട—കെട്ടത്തു കെട്ടത്തുക; ചോര—ചോരത്തു—ചോരത്തുക; താഴ്—താഴ്ത്തു—താഴ്ത്തുക. അങ്ങനെ തന്നെ 'ഇരി—ഇരുത്തു—ഇരുത്തുക; ചെല്ല—ചെല്ലത്തു ചെല്ലത്തുക; നില്പു—നില്പത്തു—നില്പത്തുക, വാ—വരുത്തു—വരുത്തുക.'

൩൦൮. മേൽപ്പറഞ്ഞവയിൽ ഉൾപ്പെടാത്തതും വാച്യനാമം കി എന്നതിൽ വരുന്നതുമായ വചനങ്ങൾക്കു ധാതുവിന്റെ അന്തത്തിൽ വരുന്ന ഹല്യ തന്റെ വ്യത്ത്തിലെ ഇരട്ട വരമായിട്ടു തിരിയുന്നതിനാൽ ചില തദ്ധിത വചനങ്ങൾ ഉണ്ടാകും. വിപരപ്പടുത്തണമെങ്കിൽ കി, ആ എന്നവ കി എന്നാകും: ദ—ന്തം; 'പഴക—പഴക്ക—പഴക്കുക; മുങ്ങ—മുക്ക—മുക്കുക' പൊ—പൊക്ക പൊക്കുക ഞ എന്നതു ച എന്നു ആകും: ദ—ന്തം; 'കായു—കാച്ചു—കാച്ചുക; ട, ണ. ണ്, ഉ എന്നവ ട എന്നു തിരിയും: ദ—ന്തം; 'ആടു—ആട്ടു—ആട്ടുക; കാണ—കാട്ട—കാട്ടുക; ഉണ്ണ—ഉഴുട്ട—ഉഴുട്ടുക; ചുരുട്ട—ചുരുട്ടു—ചുരുട്ടുക; റ, ല, ൾ എന്നവ റ എന്നതായിട്ടു തിരിയും: ദ—ന്തം; 'മാറു—മാററു—മാററുക; അകലു—അകററു—അകററുക: തിന്ന—തീററു—തീററുക'

൩൦൯. മേൽപ്പറഞ്ഞവയിൽ ഉൾപ്പെടാത്തതും വാച്യ നാമം കി എന്നതിൽ വരുന്നതും ആയ പല വചനങ്ങളിൽനിന്നും തദ്ധിത വചനങ്ങൾ പി എന്നതു ചേരുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നു: ദ—ന്തം; 'ഉടു—ഉടുപ്പി—ഉടുപ്പിക്കുക പഠി—പഠിപ്പി—പഠിപ്പിക്കുക; കേൾ—കേൾപ്പി—കേൾപ്പിക്കുക.'

൩൧൦. മൂലവചനത്തിന്റെ കർത്താവു തദ്ധിത വചനത്തിൽ കർമ്മമായി ഭവിക്കുന്നു: ദ—ന്തം; 'ചാട്ട—ഉരുളുക—ചാട്ടിനെയുരുളുക; അവൻ ഉടുത്തു—അവനെ ഉടുപ്പിച്ചു.' ആകയാൽ മൂലവചനം അകർമ്മക ക്രിയയായിരുന്നാൽ തദ്ധിതം സകർമ്മകമായിട്ടും അതു സകർമ്മകമായിരുന്നാൽ ഇതു ദികർമ്മകമായിട്ടും തീരുന്നു: ദ—ന്തം; 'വെള്ളം പൊങ്ങി; അവൻ അതിനെ പൊക്കി;

രാജാവു അവനെ ഏറ്റ; ഇവനെ രാജാവിനെ ഏല്പിക്കരുതു.'

൩൧൧. വചനങ്ങൾ സ്വഭാവം നോക്കും പൊൾ ശുദ്ധവചനം, വാചുവചനം എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു തരമായിരിക്കുന്നു. വാചുവചനം ഭാവ വചനം എന്നും സംഭവ വചനമെന്നും ക്രിയാവചനമെന്നും മൂന്നു വകയാകും ക്രിയാചനം, അകർമ്മകമെന്നും സകർമ്മകമെന്നും കാരണി എന്നും കർമ്മണി എന്നും ഇങ്ങനെ നാലു കൂട്ടമായിരിക്കുന്നു.

൩൧൨. ശുദ്ധവചനങ്ങൾ 'ആകുന്നു, അല്ല' എന്നവ തന്നെ. മേൽപ്പറഞ്ഞിരിക്കുന്നപ്രകാരം അവയിൽ വാചും അവസ്ഥ മുതലായവ ഒന്നും ഉൾപ്പെട്ടിട്ടില്ല. വചനിപ്പിന്നു കാലഭേദവും ആവശ്യമില്ല ഏകിലും നാം വചനിക്കുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളിൽ മിക്കതും കാല ഭേദംകൊണ്ടു മാറ്റം വരുന്ന പൊരുളുകളെല്ലാംബന്ധിച്ചുകയാൽ ശുദ്ധവചനങ്ങളിൽ കാല ഭേദം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു നന്നു തന്നെ.

൩൧൩. ഭാവവചനങ്ങൾ. ഉണ്ടു 'ഇല്ല നില്ക്കുക, ഇരിക്ക, കിടക്ക, ഉറങ്ങുക.' എന്നിങ്ങനെയു ഭാവയാകുന്നു. അവയിൽ 'ഉണ്ടു, ഇല്ല' എന്നവ സാധാരണ ഭാവത്തോടു കൂടെ വചനികയും ശേഷം ഉള്ളവയൊക്കയും പ്രത്യേകം ഒരു ഭാവത്തെ കാണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

൩൧൪. സംഭവവചനങ്ങൾ. വചന കർത്താവിന്നു ഒരു പട്ടതിയിൽനിന്നു മറ്റൊരു പട്ടതിയിലേക്കു ഉണ്ടാകുന്ന മാറ്റത്തോടു കൂടെ വചനിക്കുന്നവയാകുന്നു. ആയ്തു 'ഉണ്ടാക, ഭവിക്ക, സംഭവിക്ക, വരിക, പോക, നില്ക്കുക, വിഴുക, താഴുക, പൊങ്ങുക' എന്നിപ്രകാരമുള്ളവ ആകുന്നു. 'ഉണ്ടു ഇല്ല, എന്നവ ഒഴികെ ശേഷം ഭാവവചനങ്ങൾക്കു കൈയും സംഭവ വചനങ്ങളായിട്ടു കൂടെ പ്രയോഗം ഉണ്ടു. ഏതെന്നാൽ 'നില്ക്ക, ഇരിക്ക, കിടക്ക ഉറങ്ങുക, എന്നവയും മറ്റും നില, ഇരിപ്പു, കിടപ്പു, ഉറക്കം, മുതലായ അവസ്ഥയിൽ കർത്താവു ഇരിക്കുന്നു എന്നു അർത്ഥം ആകുംപോൾ ഭാവവചനങ്ങളും മേൽപ്പറഞ്ഞ അവസ്ഥയിലേക്കു വരുന്നു എന്നു പൊരുളാകുംപോൾ സംഭവവചനങ്ങളും ആകുന്നു.

൩൧൫. ക്രിയാവചനം കർത്താവു ചെയ്യുന്ന ക്രിയയോടു കൂടെ

ടെ വചനിക്കുതാകുന്നു. 'നടക്ക, കടുക, വരിക' എന്നിങ്ങനെ യുക്തിയുടേതല്ല. അതുകൊണ്ട് വചനത്തിൽ ക്രിയാപദമെന്നു പൊതുവിൽ വേർതിരിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഭാവവും സംഭവവും ക്രിയയും തമ്മിൽ വളരെ വ്യത്യാസം ഉണ്ടു്. ഭാവം കർത്താവിന്നുതാകുന്നു. സംഭവം കർത്താവിന്നു വന്നു കൂട്ടുന്നതാകുന്നു. ക്രിയ കർത്താവിന്നു വരുത്തുന്നതാകുന്നു. ഭാവവും സംഭവവും ചരാചരങ്ങൾക്കു പൊതുവിൽ ഉണ്ടാകുന്നു. ക്രിയ മുറുകെ പറയുമാറാൻ ജീവജന്തുക്കൾക്കു പ്രത്യേകം ജീവാത്മാക്കൾക്കു സംബന്ധിക്കുന്നതാകുന്നു. എന്നാൽ ഭാവ വചനങ്ങളിലും സംഭവ വചനങ്ങളിലും പലതും ജീവജന്തുക്കൾക്കു ജീവാത്മാക്കൾക്കു കൂറിച്ചു പറയുന്നുണ്ടു്. അവയെക്കർത്താവിന്നു മനസ്സു ശക്തിയു കൊണ്ടുവരുത്തുമാറാൻ അവ ക്രിയാവചനങ്ങളാകുന്നു. ഇങ്ങനെ 'ഇരിക്ക കിടക്ക' എന്നവ മുതലായ ഭാവ വചനങ്ങൾക്കും 'വരിക പോക വീഴുക' എന്നവ മുതലായ സംഭവ വചനങ്ങൾക്കും ക്രിയാവചനങ്ങളായിട്ടു പ്രയോഗമുണ്ടു്. നേരെ മറിച്ചു ക്രിയാവചനങ്ങൾ സംഭവ വചനങ്ങളായിട്ടും പ്രയോഗിക്കപ്പെടാ : ദുഷ്ടം ; ഇരിക്ക ബോധിച്ചു ; അൻ അറിഞ്ഞു.

൩൧൩. ചില സംഭവ വചനങ്ങൾക്കും സംഭവ വചനങ്ങളായിട്ടു പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്ന ക്രിയാവചനങ്ങൾക്കും കർത്താവിന്നു ഉത്തരമായിരിക്കും : ദുഷ്ടം ; ഇരിക്ക (മനസ്സു) ബോധിച്ചു ; അവന (തല) നരച്ചു. ഇങ്ങനെയുള്ള വചനങ്ങൾക്കു അകർത്താ വചനം എന്നു പേരിട്ടിരിക്കുന്നു. കർത്താവിന്നു ഉത്തരമായിരിക്കുന്നവ സകർത്താ വചനമെന്നും ചൊല്ലപ്പെടുന്നു. കർത്താവില്ലാതെ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നവ അതാന്നുക, ബോധിക്ക, ലഭിക്ക, വേണ്ടുക, കിട്ടുക, വിശക്ക, മാറിക്ക, നരക്ക, കുളിരുക, വിറക്ക, എന്നവ മുതലായിട്ടു മനോവികാരങ്ങളെയും ദേഹ വികാരങ്ങളെയും സംബന്ധിക്കുന്നവയാകുന്നു.

൩൧൪. മനോവികാരങ്ങളെ സംബന്ധിക്കുന്നവെക്കു വികാരപ്പെട്ട പൊരുൾ ചതുരപ്പിയിലും ദേഹവികാരങ്ങളെക്കുറിക്കുന്നവെക്കു

വികാരപ്പട്ട പൊരുൾ ദ്വിതീയയിലും ആകാം: ദു—ന്തം; 'ഇനിക്കു വിശേഷം, അവന്നു ദാഹിച്ചു; അവൾക്കു കിട്ടും; എന്നെ നരെയ്യു; അവളെയുള്ളി.' പിന്നെയും 'എന്നെത്തന്നെക്കുന്നു' എന്നതിന്നു 'എന്നെത്തൊടുത്തവർക്കു തന്നെക്കുന്നു' എന്നു അർത്ഥം; 'ഇനിക്കു തന്നെക്കുന്നു' എന്നു പറഞ്ഞാൽ 'ഞാൻ തന്നെപ്പ അനുഭവിക്കുന്നു' എന്നു അർത്ഥം. എന്നാൽ ചില അകൃത്യവചനങ്ങളിൽ ദ്വിതീയയും ചതുർഥിയും വിശേഷാൽ അർത്ഥഭേദം കൂടാതെ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടു: ദു—ന്തം; 'എന്നെ നരെയ്യു, ഇനിക്കു നരെയ്യു' വിശേഷിച്ചും മേൽപ്പറഞ്ഞ വികാരങ്ങൾ പുറമെയുള്ള ഘേതുകൾക്കു വരാതെ കർത്താവു തന്നെ വരുത്തുന്നവയായിരുന്നാൽ അപ്പോൾ വചനകർത്താവു പ്രഥമയിൽ തെളിമാനമായിത്തന്നെയുണ്ടാകും: ദു—ന്തം; 'അവൻ പ്രസാദിച്ചു, അവൻ വിശന്നു, വേലൻ തുളിക്കുന്നു.

൩൧൮. ക്രിയയുടെ വികാരം മറ്റൊന്നിങ്കൽ ഏശാതെ കർത്താവിങ്കൽ തന്നെ നില്ക്കുന്നു എങ്കിൽ ആ ക്രിയയ്ക്കു അകർമ്മകമെന്നു പേരുകാം: ദു—ന്തം; 'കുരങ്ങു ചാടുന്നു; വേലൻ തുളിക്കുന്നു.

൩൧൯. വികാരം കർത്താവിങ്കൽ തന്നെ നില്ക്കാതെ മറ്റൊന്നിങ്കൽ ഏല്പിക്കുന്ന ക്രിയ സകർമ്മകമാകുന്നു; വികാരം ഏല്ക്കുന്ന പൊരുൾ കർമ്മമെന്നു പേരായി ദ്വിതീയയിൽ നില്ക്കും: ദു—ന്തം; 'ആശാൻ പൈതലിനെ അടിച്ചു; പിതാവു പുത്രനെ ശിക്ഷിക്കും.'

൩൨൦. ഒരു ധാതുവിന്നു തന്നെ കി, ക്കി എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു തരം ശിഖരങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നാൽ മുഖിലത്തക്ക അകർമ്മകവും പിന്നത്തക്ക സകർമ്മകവും ആകും: ദു—ന്തം; 'അടൈ—അടക—അടക്കുക, മറി—മറിക—മറിക്കുക; മേയ്യ—മേയ്യുക—മേയ്ക്കുക; തിരു—തിരുക—തിരുക, താഴ്—താഴുക—താഴ്ക്കുക.' ചില ക്രിയകൾ രൂപഭേദം കൂടാതെ അകർമ്മകമായിട്ടും സകർമ്മകമായിട്ടും രണ്ടു പ്രകാരത്തിലും പ്രയോഗിക്കപ്പെടും: ദു—ന്തം; 'എന്നൊടു കല്പിച്ചു (എന്നൊടു കല്പനയായിട്ടു പറഞ്ഞു) എന്നെ കല്പിച്ചു (എന്നെ കല്പനയൊടു നിയമിച്ചു) അവനെ വിലക്കി' അവനോടു വിലക്കി; മുണ്ടുകീറി' അവൻ മുണ്ടുകീറി; മഴവെക്കുന്നു' വില്ലാളി അസ്രം വെക്കുന്നു.'

൩൨൧. രണ്ടു കർമ്മങ്ങളോടു കൂടിയ ചില ക്രിയകൾ ഉണ്ടു. ആയവയെ ഭക്തികർമ്മമെന്നു പേരായിരിക്കുന്നു: ദുഷ്ടം; 'ഗുരു ശിഷ്യനെ വിദ്യ പഠിപ്പിക്കണം, 'ഗോപാലൻ പശുവെപ്പാലെ കറന്നു'. ഭക്തികർമ്മമായിട്ടു വരുന്ന ക്രിയകൾ പ്രധാനമായിട്ടു മൂല സകർമ്മങ്ങളിൽനിന്നു വരുന്ന തത്ത്വങ്ങളാകുന്നു. (൩൨൨-൩൨൪) ആയു, ഏല്പിക, പഠിപ്പിക, ഉടുപ്പിക, കാട്ടുക, ഊട്ടുക, തീറ്റുക, കടത്തുക, ചുമയ്ക്കുക, എന്നവ മുതലായതു തന്നെ. രണ്ടു കർമ്മങ്ങളിൽ ഒന്നാളും ഒന്നു വസ്തുവും ആയിരുന്നാൽ വസ്തുവിന്നു വിഭക്തിരൂപം വരിക ഏറ്റ നക്ഷത്രം: ദുഷ്ടം; 'അവൻ ഏതെന്ന ഒരു പുസ്തകം കാട്ടി; ഞാൻ നിന്നെ പഴം തീറ്റിയതിന്നു നീ എന്നെ ചോദിച്ചിട്ടൊ, എന്നാൽ കർമ്മം രണ്ടും ആയായിരുന്നാൽ സംബന്ധപുത്യാസം അറിയുന്നതു നിലഭേദം കൊണ്ടാകുന്നു: ദുഷ്ടം, 'മുൻനിലക്കാരൻ കള്ളനെ നായികനെ ഏല്പിച്ചു, ഇവിടെ മുൻപെ ഭക്തിയയിൽ നില്ക്കുന്നതു ഏല്പിച്ചുപോരളും പിന്നെ ഭക്തിയയിൽ നില്ക്കുന്നതു ഏറ്റ പൊരളും ആകുന്നു. അങ്ങനെ തന്നെ 'ഞാൻ നിന്നെ രാജാവിനെക്കാട്ടാം, എന്നതിൽ ആരു കണ്ടു എന്നും ആരെക്കണ്ടു എന്നും അറിയുന്നതു നിലഭേദം കൊണ്ടാകുന്നു. രണ്ടിൽ അധികം കർമ്മങ്ങൾ വരുന്ന ചില ക്രിയകൾ ഉണ്ടു എന്നാൽ അങ്ങനെ കർമ്മത്തിൽ വരുന്ന നാമം ഭക്തിയ എന്നല്ല ക്രിയയുടെ ഒരു അംശമായിട്ടത്രെ വിചാരിക്കപ്പെടുന്നതു: ദുഷ്ടം; 'യജമാനൻ അകാശം എന്നു ഭരമേല്പിച്ചു, വ്യഭിചാരികളെക്കല്ലെറിഞ്ഞു കൊല്ലുക യുദ്ധന്മാരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പായിരുന്നു.

൩൨൨. കാരണി ക്രിയകൾ എന്നവ മൂല ക്രിയയുടെ കർത്താവിനെ ഉത്സാഹിപ്പിക്കയൊ മനസ്സാക്കുകയൊ സമ്മതിപ്പിക്കയൊ ചെയ്യുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നവയാകുന്നു. ക്രിയ ചെയ്യുന്നതിന്നു ഭേദതുവായിരിക്കുന്ന കാരണം കർത്താവാകട്ടെ വിചാരിക്കപ്പെട്ടു പ്രഥമയിലും ക്രിയ ചെയ്യുന്ന കർത്താവു കാരണത്തിന്റെ തുണയായിട്ടു വിചാരിക്കപ്പെട്ടു 'കൊണ്ടു' എന്ന അപ്യയത്തോടു കൂടെ ഭക്തിയയിലും അന്നപയിക്കപ്പെട്ടും: ദുഷ്ടം; 'രാജാവു ശിപായിയെക്കൊണ്ടു അടിപ്പിച്ചു എന്നതിന്നു രാജാവിന്റെ പേക്കായിട്ടും

അവന്റെ കല്പനപ്രകാരവും ശിപായി അടിച്ച് എന്ന അർത്ഥമാകുന്നു; അപ്പശുകറപ്പിക്കും, എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതു കറപ്പാൻ സമ്മതിക്കുമെന്നു പൊരുളാകും തുണക്കാരനെത്തെ ആവശ്യം പോലെ വിവരപ്പെടുത്തിയാൽ മതി: ദു—ന്നം, രാജാവു തന്നെയും വിസ്മരിച്ചു തീർപ്പു ചെയ്യിക്കാതെ കുടിയാനാരെ അടിപ്പിക്കരുതു.

൩൨൩. കാരണി ക്രിയ ഉണ്ടാകുന്നതു വാച്യനാമത്തിലെ ക എന്നതു ഇടിക്ക എന്നതായിട്ടും കിക്ക എന്നതു ദ്വിക എന്നതായിട്ടും മാറുന്നതിനാൽ ആകുന്നു: ദു—ന്നം; മുങ്ങുക—മുങ്ങിക്കുക, നടക്കുക—നടപ്പിക്കുക—നടത്തുക—നടത്തിക്കുക. ചില ക്രിയകൾക്കു കാരണിബന്ധം ആവർത്തിച്ചു വരികയും ഉണ്ടു അപ്പോൾ അവ ദ്വികാകാരണിക്രിയകൾ ആകും: ദു—ന്നം; ഞാൻ ചാണ്ടിയെക്കൊണ്ടു തൊമ്മനോടു പറയിച്ചു. അച്ചനോടു അറിയിപ്പിച്ചു.

൩൨൪ കാരണി ക്രിയയും ദ്വല ക്രിയയിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന ചില തലിത ക്രിയയും തമ്മിൽ രൂപത്തിൽ മിക്കമെങ്കിലും അവ തമ്മിൽ നല്ലവണ്ണം വിവരപ്പെടുത്തുവാൻ ഉള്ളതാകുന്നു. എന്നെന്നാൽ തലിതത്തിൽ ദ്വലത്തിന്റെ സ്വഭാവം മാറ്റുന്നു കാരണിയിൽ ദ്വലത്തിന്റെ കർത്താവു മാറ്റുന്നു. തലിതത്തിൽ ദ്വലത്തിലെകർത്താവു കർമ്മമായി ഭവിക്കയും കാരണിയിൽ ദ്വലത്തിലെകർത്താവു തുണക്കാരനായിട്ടു തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. തലിതക്രിയയുടെ പ്രഥമ ക്രിയ ചെയ്യുന്നു കർത്താവാകുന്നു. കാരണിക്രിയയുടെ പ്രഥമ ദ്വലക്രിയ ചെയ്യുന്നതിന്നു തുണക്കാരനെത്തെ ദഹമിക ഉത്സാഹിപ്പിക, മനസ്സാക്കുക, സമ്മതിപ്പിക മുതലായ് ചെയ്യുന്ന കർത്താവാകുന്നു. ദ്വലത്തിൽ കർത്താവായിരുന്ന തലിതത്തിൻ കർമ്മം ആളുകളും വസ്തുക്കളും ആയി വരും. കാരണിയിൽ തുണക്കാരനുമായി ഭവിക്കുന്ന ദ്വലത്തിൻ കർത്താവു ആളുകൾ മാത്രമെ ഉള്ളൂ: ദു—ന്നം; അരയൻ മുങ്ങുന്നു എന്നു പറയുന്നതു മുങ്ങുക അരയൻ ചെയ്യാപോൾ ആകുന്നു. അരയൻ മുക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നതു അരയൻ മററൊരു വസ്തുവിനെ മുങ്ങ

വാൻ ഇടവരുത്തുംപോൾ ആകുന്നു. അരയൻ മുങ്ങിക്കുന്ന് എന്നു പറയുന്നതു അരയൻ മരൊരുത്തനെ പറഞ്ഞു മനസ്സുവരുത്തിട്ടു ആയവൻ മുങ്ങുംപോൾ ആകുന്നു.

൩൨൫. കമ്മണിക്രിയ എന്നതു മൂല ക്രിയയിലെക്കമ്മം കർത്താവായി ഭവിപ്പിക്കുന്നതാകുന്നു. മൂല ക്രിയയിലെ ദ്വിതീയ ഇതിൽ പ്രഥമയായും അതിലെ പ്രഥമ ഇതിൽ പഞ്ചമിയായും തീരുന്നു. ആകയാൽ സകമ്ക ക്രിയയിൽ നിന്നു കമ്മണി ക്രിയ ഉണ്ടാകും. അതുണ്ടാകുന്നതു സകമ്കത്തിന്റെ അന്തത്തോടു 'ഏല്ക്കുക, കൊള്ളുക, അനുഭവിക്കുക എന്നിങ്ങനെ അർത്ഥമാകുന്ന 'പട്ടുക' എന്നതു ചേരുന്നതിനാലാകുന്നു: ദൃ-ന്തം; 'സലോമ്മോൻ ദേവാലയത്തെ പണിയിച്ചു' എന്നതിന്നു സലോമ്മോനാൽ ദേവാലയം പണിയിക്കപ്പെട്ടു എന്നു വരുംപോൾ ക്രിയയ്ക്കു കമ്മണി എന്നു വേറാകും. ക്രിയ ചെയ്യുന്ന കർത്താവു ആവശ്യം പോലെ പറയുപട്ടാൽ മതി: ദൃ-ന്തം; 'കുലപാതകം ചെയ്യുവാൻ കൊല്ലപ്പെടണം,' മറ്റു സംബന്ധങ്ങളെക്കണിക്കുന്ന ആധേയങ്ങൾക്കൊക്കെയും മൂല ക്രിയയോടു സംബന്ധിക്കുന്ന വിഭക്തികൾ മുതലായ് തന്നെ വേണം: ദൃ-ന്തം; 'അവൻ ഏന്നോടു ഒരു കായ്തെ ഉപദേശിച്ചു; അവനാൽ ഏന്നോടു ഒരു കായ്തും ഉപദേശിക്കപ്പെട്ടു. ഗുരു ശിഷ്യനെ വിദ്യ പഠിപ്പിച്ചു=ഗുരുവിനാൽ ശിഷ്യൻ വിദ്യ പഠിപ്പിക്കപ്പെട്ടു' പൈതലിനെ ആശാനെ ഏല്പിക്കണം=പൈതൽ ആശാനെ ഏല്പിക്കപ്പെടണം.'

൩൨൭. വാചകത്തിൽ പ്രധാനമായുള്ള സംഗതി വാചകം

ശിക്ഷ പ്രഥമയിൽ നില്പാനുള്ളതും ക്രിയയുടെ കർമ്മമായതു ചില പൊൻ ആസംഗതിയായിട്ടു വരുന്നതും ആകകൊണ്ടു കർമ്മനിക്രിയ ണ്ണം സാധ്യത്തിന്നു ആവശ്യമാകുന്നു: ദുഷ്ടം, കേളൻ മോഹ ണം ചെയ്യുകൊണ്ടു ശിക്ഷിക്കപ്പെടേണം എന്നുള്ളതിന്നു കർമ്മനി ക്രിയ ഇല്ലാത്താൽ കേളൻ മോഹം ചെയ്യുകൊണ്ടു അവ നെ ശിക്ഷിക്കണം എന്നു വിഭക്തി മാറിപ്പറയപ്പെടേണ്ടി വരും. എന്നാൽ സംസാര ഭാഷയിൽ കർമ്മനി ക്രിയ നടപ്പായിട്ടില്ല. അതിന്നു പകരം ദൃഢക്രിയ തന്നെ പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടു വരുന്നു: ദുഷ്ടം, കൊല്ലുന്നവനെക്കൊല്ലേണം' ഇവിടെ കർത്താവിനെ വിവരപ്പെടുത്തിട്ടു ആവശ്യം ഇല്ലായ്മയാൽ വിട്ടിരിക്കുന്നു. പി ന്നയും ദൃഢക്രിയയോടു അർത്ഥത്തിൽ ഒക്കുന്ന ചില നാമങ്ങളോടു കൂടെ 'പടുക', 'ഏല്ക്കുക', 'കൊള്ളുക', എന്നിങ്ങനെയുള്ളവ ക ർമ്മനിക്രിയയുടെ അർത്ഥത്തിൽ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുക നടപ്പാകുന്നു: ദുഷ്ടം, 'രക്ഷപടുക', 'എഴുത്തുപടുക', 'മുറിയുവെക്കുക', 'അടി കൊള്ളുക'. ക്രിയയുടെ കർമ്മവും കാരണവും ഒരു പൊരുൾ തന്നെ ആയിരുന്നാൽ കാരണനി ക്രിയയും കർമ്മനിക്രിയയ്ക്കു പകരം പ്ര യോഗിക്കപ്പെടുകയുണ്ടു: ദുഷ്ടം; ശുശ്രൂഷ ചെയ്യുന്നവനും ശു ശ്രൂഷ ചെയ്യിക്കുന്നവനും.'

രണ്ടാം സർഗ്ഗം. പചനത്തിന്റെ നിരാധാര നില.

൩൨൭. പചനത്തിന്നു ഭാവദേഹങ്ങളും നില വ്യത്യാസങ്ങളും അവസ്ഥ ദേഹങ്ങളും കാലദേ ഹങ്ങളും ഉണ്ടു. ഭാവദേഹം എന്നതു കർത്താവും വാച്യവും തമ്മിൽ യോജിക്കുന്നു എന്നൊ ഭി ന്നിക്കുന്നു എന്നൊ കാണിക്കുന്നതാകുന്നു. അവ തമ്മിലുള്ള യോജിപ്പിനെക്കാണിക്കുന്ന തു സ്വയഭാവമാകുന്നു: ദുഷ്ടം; 'രാജാവു ന്വായം നടത്തുവാൻ വിചാരിക്കുന്നു' അവ തമ്മി ലുള്ള ഭിന്നിപ്പിനെ കാണിക്കുന്നതു പ്രതിഭാ വമാകുന്നു: ദുഷ്ടം; 'മന്ത്രി അതു സമ്മതി ക്കുന്നില്ല'.

൩൧൮. വചനത്തിന്നു നിരാധാര നില എന്നും പരാധാര നില എന്നും രണ്ടു നിലകൾ ഉള്ളതിൽ വേദവിട്ടു ആധാരം കൂടാതെ വചനം താനെ നിലകൾപോൾ നിരാധാര നിലയും അതിന്നു മറോരാധാരം വേണ്ടുന്ന ആധാരമായി വരുപോൾ പരാധാര നിലയും ആകുന്നു നിരാധാരനിലയ്ക്കു ജ്ഞാപകയവസ്ഥ എന്നും ആശങ്കയവസ്ഥ എന്നും രണ്ടു അവസ്ഥകൾ ഉണ്ടു.

ജ്ഞാപകയവസ്ഥ.

൩൧൯. ജ്ഞാപകയവസ്ഥ ഒരു കാര്യം ഇന്ന പ്രകാരമാകുന്നു എന്നുള്ളനിനവിനെ അറിയിക്കുന്നതാകുന്നു: ദു—ന്നം; അവൻ സ്നേഹിക്കുന്നു; അവൾ സ്നേഹിക്കപ്പെടുന്നു; ജ്ഞാപകയവസ്ഥയ്ക്കു ഭൂതം, വർത്തമാനം, ഭവിഷ്യം എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു കാലങ്ങൾ ഉണ്ടു.

൩൨൦. ഭൂതകാലം, വചനം ഒക്കുന്നതു കഴിഞ്ഞ കാലത്തിൽ ആയിരുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നു. അതിന്നു പൂർവ്വകാലമെന്നും പേരുണ്ടു: ദു—ന്നം; ഞാൻ എഴുതി, അവർ വായിച്ചില്ല. വർത്തമാന കാലം, വചനം ഒക്കുന്നതു പറയുന്ന സമയമായ തൽക്കാലത്തിൽ ആകുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നു: ദു—ന്നം; 'ഞങ്ങൾ എഴുതുന്നു; നിങ്ങൾ വായിക്കുന്നില്ല'. ഭവിഷ്യകാലം, വരുവാനിരിക്കുന്ന കാലത്തിൽ വചനം ഒക്കുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നതാകുന്നു. അതു ഭാവികാ

ലമെന്നും 'ചൊല്ലപ്പട്ടന്നു: ദ-ന്തം ; നീ എഴുതു, അവൻ വായിക്കയില്ല'.

൩൩൧. മുറുകെ പറയുംപോൾ വർത്തമാന കാലം എന്നു ഒന്നു ജ്ഞപ്തം. എന്നെന്നാൽ കാലത്തെക്കുറിച്ചു സൂക്ഷ്മമായിട്ടു വിചാരിക്കുമ്പോൾ അതിൽ ഏതാനും കഴിഞ്ഞതും ശേഷമുള്ളതു വരുവാൻ നിരിക്കുന്നതും ആകുന്നു എന്നും, നിലുക്കുന്നതായിട്ടു ഒരു സമയമില്ല എന്നും അറിവാൻ ഇട വരും. എങ്കിലും നിലുക്കുന്നതായിട്ടു ഒരു സമയം ഉണ്ടെന്നും അതു കുറഞ്ഞൊരിക്കലെന്നു മാത്രമല്ല ഏതാനുമെന്നും കൂടെ നാം വിചാരിക്കയും ഇങ്ങനെ ാരം വിനാശിക എന്നു തന്നെ അല്ല, ാരം ദിവസമെന്നും ാരം മാസമെന്നും ാരം ആണ്ടെന്നും ാരം പുരുഷാന്തരമെന്നും ാരം യുഗമെന്നും കൂടെ പറകയും ചെയ്തു വരുന്നു.

ഭൂതകാലം.

൩൩൨. സ്വയഭാവ ഭൂതകാലം, തു, ത്തു, ട്ടു, ററു, ചു, ണ്ടു, ന്നു, ണ്നു, ണ, ഇ, എന്നവയിൽ ഒന്നിൽ അന്തമായിരിക്കും: ദ-ന്തം ; തൊഴു-തൊഴുതു; കൊടു-കൊടുത്തു; താഴു-താഴ്ത്തു; ഇടു-ഇടു; വേൾ-വേട്ടു; അറ-അററു; വിൽ-വിററു; പറി-പറിച്ചു; മറെ-മറെച്ചു; ചായു-ചാച്ചു; ഉരുളു-ഉരുണ്ടു; നടു-നടന്നു; അകലു-അകന്നു; ചേരു-ചേർന്നു; പറെ-പറഞ്ഞു; അറി-അറിഞ്ഞു; മേയു-മേഞ്ഞു; താഴു-താണു; ഓടു-ഓടി; മയങ്ങു-മയങ്ങി'.

൩൩൩. സ്വയഭാവ ഭൂതകാലത്തിന്റെ ഉല്പയന്തം തു എന്നാകുന്നു അതു അച്ചിന്റെയും റ, ല, ഉ, ഴ, യ, എന്നു സാധുസ്വരങ്ങളുടെയും പിന്നാലെ ഇരട്ടിച്ചു ത്തു എന്നാകും ട്ട, റ, ഉ, ല എന്നവയോടു സമാനപ്പെട്ട ട്ടു, ററ എന്നവയായിട്ടു തിരിയുന്നു. ത്തു എന്നതു താലവൃത്തമോടു ചേർച്ചയുള്ള ഇ, എ, യ എന്നവയുടെ പിന്നാലെ സമാന താലവൃത്തമായ ചു, എന്നതായിട്ടു തിരിയുന്നു. റെട്ടു, എന്നതു ഉണ്ടാകുന്നതു ദൃഢാന്താക്ഷരമായ ഉ, എന്നതു തന്റെ വർത്തിൽ ചേർന്നു റെ എന്നതായിട്ടു മാറുന്നതിനാലും, തു, എന്നതു ദൃഢപ്രായമായ ട്ട

എന്നതായിട്ടു തിരിയുന്നതിനാലും ആകുന്നു. ഈ എന്നതു വരുന്നതു തുത്തു എന്നയക്കുരം നൂ എന്നു മാറിട്ടു പിന്നെ അപ്രകാരം തിരിയുന്നതിനാലാകുന്നു: ദ-നം ; പനത്തങ്ങ-പനം രണ്ടു, വിരത്തു-വിരന്നു; മുൻപിൽ നില്ക്കുന്ന എ, ഇ, യ, എന്നവയോടു സമാന വസ്തുമാകെണ്ടുന്നതിന്നു ഈ എന്നതു മേൽപ്പറഞ്ഞ അന്തങ്ങളുള്ള ധാതുക്കളിൽ ഞ്ഞു എന്നതായിട്ടു തിരിയുന്നു മൂലസ്ത്രാക്കരമായിരിക്കുന്ന ശകാരാന്ത ധാതുക്കളിൽ ശകാരം ലയിക്കയും ഈ എന്നതു തന്റെ വസ്തുതയിലെ അനുനാസികമാം ണ എന്നതായിട്ടു മാറുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇങ്ങനെയുള്ള മാറ്റങ്ങൾ സന്ധിമുറകുള്ളതാകുന്നു എന്നു സന്ധിയിൽ എ, ഏ, വേ, ന്, മുതലായ ലക്ഷങ്ങളിൽനിന്നു അറിഞ്ഞുകൊള്ളാം; ഇന്നിന്ന അന്തങ്ങൾ വരുന്നതു ഇന്നിന്ന പട്ടതികളിലാകുന്നു എന്നു താഴെ വരുന്ന സ്വരൂപങ്ങളാലെ വിവരപ്പട്ടം.

(൧) അകാരാന്തധാതുക്കളിൽ ഹിത എന്നതു ഈ എന്നു മാറ്റം: ദ-നം ; നട-നടക്കു നടന്നു; പറ-പറക്കു പറന്നു; ചുമ-ചുമക്കു ചുമന്നു; പറ-പറക്കു പറന്നു; വിശ-വിശക്കു വിശന്നു; അള-അളക്കു അളന്നു; ഭയ-ഭയക്കു ഭയന്നു.

(൨) എ, ഇ യ എന്നവയിൽ അന്തമാകും ധാതുക്കൾക്കു വാചുനാമത്തിലെ ി എന്നതു ഞ്ഞു എന്നതായിട്ടും ഹിത എന്നതു ച എന്നതായിട്ടും മാറ്റം: ദ-നം; മറെ-മറുക മറെഞ്ഞു അടി-അടിക-അടിഞ്ഞു; മേയ്യ-മേയ്യ-മേഞ്ഞു ഉറെ-ഉറുക-ഉറച്ചു പതി-പതിക്കുക-പതിച്ചു; ചായ്-ചായ്ക്കുക-ചായ്ച്ചു.

(൩) അദ്ധ്യാക്ഷിൻ അവസാനിക്കുന്ന ധാതുക്കളുടെ വാചുനാമത്തിൽ വരുന്ന ഹിത എന്നതു തുത്തു എന്നായിട്ടു തിരിയും: ദ-നം; 'അടു-അടുക്കുക-അടുത്തു; അറു-അറുക്കുക-അറുത്തു; തിരു-തിരിക്കുക-തിരിച്ചു; കരു-കരുക്കുക-കരുത്തു; തണ-തണക്കുക-തണത്തു; പഴു-പഴുക്കുക-പഴുത്തു; താഴു-താഴ്ക്കുക-താഴ്ത്തു; മുറ്റു-മുറ്റുക്കുക-മുറ്റുമുറ്റുത്തു.'

(൪) എന്നാൽ ല, ഉ, എന്നവ ഹിത എന്നതിന്നു മുൻ നിന്നാൽ അവ പിന്നാലെ വരുന്നയക്കുരത്തോടു കൂടി കലർന്നിട്ടു തുത്തു എന്നതു റ എന്നും ്രത്തു എന്നതു ട എന്നുമായിത്തീരിയും: ദ-നം; 'വിൽ-വില്ക്കുക-വിറ്റു; നോൽ-നോലുക-നോറ്റു; കേൾ-കേൾക്കുക-കേട്ടു; വേൾ-വേൽക്കുക-വേട്ടു; കൽ-കൽക്കുക-കട്ടു.'

(൫) അദ്ധ്യാക്ഷിൻ അവസാനിക്കുന്ന ധാതുക്കൾക്കു ഉള്ള വ്യാചുനാമത്തിന്റെ ഉദിയെന്നതു ഇ എന്നതായിട്ടു തിരിയും: ദ-നം; മരു-മരുക്കുക-മരുക്കി; അട-അടക്കുക-അടക്കി; വി-വി-

വിഷക—വികി, ചിക—ചികക—ചികി; തല്യ—തല്യക—തല്യ
ചൊല്ല—ചൊല്ലക—ചൊല്ലി.

(൩) എന്നാൽ അദ്ധ്യായ കൂടിയ ഒരു ഹല്ലിൽ അവസാനിക്കുന്നതും മുഖിൽ ഒരു പ്രസാക്ഷരം മാത്രം ഉള്ളതുമായ ധാതുക്കളുടെ വാചനാമത്തിൽ വരുന്ന കി എന്നതു തു എന്നതായിട്ടു മാറ്റം: ദ—ന്തം; തൊഴ—തൊഴക—തൊഴതു; പൊരു—പൊരുക—പൊരുതു; ചെയ്യ—ചെയ്യുക—ചെയ്യതു.

(൪) പിന്നെയും മേൽപ്പറഞ്ഞ പട്ടതിയിൽ വരുന്ന ഹല്ല ട, റ എന്നവയിൽ ഒന്നായിരുന്നാൽ തു എന്നതു അവയോടു സാമാനമായി മാറ്റപ്പെടും: ദ—ന്തം; തൊട്ട—തൊട്ടക—തൊട്ടു; പട്ട—പട്ടക—പട്ടു; അറു—അറുക—അറു; പെറു—പെറുക—പെറു.

(൫) വിശേഷിച്ചും അവസാന ഹല്ലിനു മുൻപെ ഒരു ലിംഗാക്ഷരമെങ്കിലും ഒന്നിൽ അധികം പൂർണ്ണാക്ഷരമെങ്കിലും ഉണ്ടായിരുന്നാൽ പുക, ഴുക, തുക, തുക എന്നവ ക്രമത്തിനു നു, ണ, ന്നു, റ്റു എന്നവയായിട്ടു തിരിയും; ദ—ന്തം; അകല—അകലുക—അകന്നു; വാലു—വാലുക—വാന്നു; വീഴ—വീഴുക—വീണു; താഴ—താഴുക—താണു; പകര—പകരുക—പകന്നു; നേര—നേരുക—നേന്നു; ഉരിൾ—ഉരുളുക—ഉരുങ്ങു; എന്നാൽ തുക, തുക എന്നവയിൽ ചിലതിന്നു ഭൂതകാലം രാം സൂത്രപ്രകാരം മുൻപെ തു എന്നതിൽ വരും: വിവരം; 'ഉരു—ഉരുക്ക—ഉരുരി; കോരു—കോരുക—കോരി; ചാരു—ചാരുക്ക—ചാരി; വാരു—വാരുക്ക—വారి; കാള—കാളുക—കാളി; തുള—തുളുക—തുളി; പാള—പാളുക—പാളി; പൂള—പൂളുക—പൂളി; മൂള—മൂളുക—മൂളി.'

(൬) വാധകങ്ങൾ: ആക—ആകുക—ആയി; ഉണ്ണ—ഉണ്ണുക—ഉണ്ടു; കാണ—കാണുക—കണ്ടു; 'പുണ്ണ—പുണ്ണുക—പുണ്ടു; കൊളുക്ക—കൊളുക്കു; 'താക—താകുക—താക്കു; പുക—പുകുക—പുകു; പൂ—പൂക്കുക—പൂത്തു; ചാക—ചാകുക—ചാത്തു; പോ—പോകുക—പോയി; വാ—വരിക—വന്നു; താ—തരിക—തന്നു; പോരു—പോരിക—പോന്നു; ഇരി—ഇരിക്കുക—ഇരുന്നു; കൊല്ല—കൊല്ലുക—കൊന്നു; ചെയ്യ—ചെയ്യുക—ചെന്നു; നില്ക്ക—നില്ക്കുക—നിന്നു; വേവു—വേവുക—വെത്തു; നോവു—നോവുക—നൊത്തു; പണി—പണിക—പണതു; രുലു—രുലുക—രുത്തു; ദു—ദുക്കുക—ദുത്തു; കന—കനക്കുക—കനത്തു; മണ—മണക്കുക—മണത്തു; തിന്ന—തിന്നുക—തിന്നു; ഒക്കുക—ഒത്തു; നൊക്കുക—നൊത്തു.

നന്മ പ്രതിഭാവ ഭൂതകാലം വാചനാമത്തിന്റെ കി എന്നതിനെ ആണു എന്നു

മാറുന്നതിനാലും സ്വയഭാവത്തോടു 'ഇല്ല' എന്നതിനെ ചേർക്കുന്നതിനാലും ഉണ്ടാകുന്നു: ദി-ന്തം: നടക്കാഞ്ഞു' നടന്നില്ല'.

൩൩൫. മുൻപിലത്തെ രൂപം ക്രിയകളെ നടക്കൽ പുറമെനിന്നു ആയിരിക്കയും 'എന്നുകൊണ്ടു, എല്ലോ' എന്നവയിൽ ഒന്നിനോടു സംബന്ധിച്ചു വരികയും ചെയ്യുംപോൾ മാത്രമെ പ്രയോഗികപ്പെടുന്നുള്ളു: ദി-ന്തം; 'അവൻ എന്നുകൊണ്ടു വരാഞ്ഞു' ഞാൻ പറഞ്ഞാറെ നീ കേൾക്കാഞ്ഞല്ലോ,' എന്നാൽ ഇല്ല, അല്ല' എന്നവെകു 'ഇല്ലാഞ്ഞു, അല്ലാഞ്ഞു' എന്നും 'ഇല്ലായിരുന്നു, അല്ലായിരുന്നു' എന്നുമുള്ള രണ്ടുപ്രകാര രൂപങ്ങളും ഒരുപോലെ നടപ്പായിരിക്കുന്നു.

൩൩൬. ഭൂതകാലം ണം താഴെ വരുന്ന പട്ടതികളിൽ പ്രയോഗികപ്പെടും'

(൧) പറയുന്ന സമയത്തു നടന്നു കഴിഞ്ഞ സംഗതികളെ പറ്റി പറയുമ്പോൾ: ദി-ന്തം; ഞാൻ ഇന്നലെ ഒരു സ്വപ്നം കണ്ടു; പോയാങ്ങിൽ ഒരു സൂര്യഗ്രഹണം ഉണ്ടായി' ഇന്നൊരു വലിയ മഴ പെയ്തു; ഞാൻ വരുന്നതിനു മുമ്പിൽ അവൻ പോയി.'

(൨) ചിലപ്പോൾ നിമിഷേത കാണിക്കുന്നതിനു ഭവിഷ്യകാലത്തിന്റെ അർത്ഥത്തിൽ: ദി-ന്തം; 'ഇതാ വന്നു' എന്നതിന്നു ഇപ്പോൾ തന്നെ വന്നു' എന്നർത്ഥമായിരിക്കുന്നു.

(൩) ചിലപ്പോൾ നിയമം കാണിക്കുന്നതിന്നും ഭവിഷ്യകാലത്തിന്റെ അർത്ഥത്തിൽ: ദി-ന്തം; അവൻ ഒരു വാക്കു പറഞ്ഞാൽ 'തീർന്നു' അയ്യോ കാഴ്ചം പോയെല്ലോ'

വർത്തമാന കാലം.

൩൩൭. സ്വയഭാവ വർത്തമാനകാലം ഉണ്ടാകുന്നതു വാചിനാമത്തിന്റെ കി എന്നതു ഉന്നി എന്നു മാറുന്നതിനാലാകുന്നു: ദി-ന്തം; 'അരിക-അറിയുന്നു; പറെക-പറയുന്നു; നടക്കുക-നടക്കുന്നു; ആടുക-ആടുന്നു'. എന്നാൽ 'വരിക-തരിക' എന്നവ, 'വരുന്നു, തരുന്നു' എന്നാകും. പ്രതിഭാവത്തിന്നു സ്വയഭാവത്തോടു

‘ഇല്ല’ എന്നതു ചേരുന്നു: ദ-ന്തം; നടക്കുന്നു നടക്കുന്നില്ല; വരുന്നു-വരുന്നില്ല’.

൩൩൮. വർത്തമാനകാലം പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നതു ഇത്തരം പര്യായ പദങ്ങളിലാകുന്നു.

(൧) പറയുന്ന രാശിയിൽ സൂക്ഷ്മമായിട്ടു നടക്കുന്ന സംഗതി കണ്ടെത്താൻ സംസാരിക്കുമ്പോൾ: ദ-ന്തം, ഞാൻ ഉടക്കുന്നു; അവർ ഉറങ്ങുന്നില്ല; അവർ വായികയാകുന്നു; അവർ കളിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നില്ല.

(൨) കാലഭേദംകൊണ്ടു മാറ്റം വരാതെ മുഖിലും ഇപ്പോഴും പിന്നെയും ഒരുപോലെ ഒക്കുന്ന കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു പറയുമ്പോൾ: ദ-ന്തം; ‘അപ്പോൾ നാലും ഒൻപതാകുന്നു, ഭൂമി ആദിത്യനെ ചുറ്റുന്നു; രാജാവു നല്ലവനാകുന്നു’.

(൩) പറയുന്ന റം രാശിയിൽ സംഭവിക്കുന്നില്ല എങ്കിലും റം രാശി ഉൾപ്പെടുന്ന കാലസംഖ്യയിൽ മുൻപെ നടന്നതും ഇനിയും നടക്കുന്നതുമായ കാര്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു പറയുമ്പോൾ: ദ-ന്തം; അവൻ ഒരു പുസ്തകം എഴുതി ഉണ്ടാക്കുന്നു; മലയാളികൾ വ്യാകരണം പഠിക്കുന്നില്ല’.

(൪) റം നേരം വരയും ഇടകിട കൂമത്തിന്നു നടക്കുന്ന സംഗതികൾ ഇടപട്ടു സംസാരിക്കുമ്പോൾ: ദ-ന്തം; അവൻ ഞായറാഴ്ചത്തോറും പള്ളിയിൽ ചരുന്നു; വ്യാപാരികൾ ആവശ്യം വോലെ കടം കൊടുക്കയും വാങ്ങിക്കയും ചെയ്യുന്നു’.

(൫) നിമിഷത കാണിക്കുന്നതിന്നു ഭൂതകാലത്തിന്റെ അർത്ഥത്തിലും ചിലപ്പോൾ പ്രയോഗമുണ്ടു: ദ-ന്തം; ഓണം വരുന്നു, [‘അതിനിനിയും മൂന്നു ദിവസമുള്ളു.’] ഞാൻ ഒന്നു ചോദിക്കുന്നു’ കേൾക്കണം’.

ഭവിഷ്യകാലം.

൩൩൯. സ്വയഭാവ ഭവിഷ്യകാലം ഉണ്ടാകുന്നതു വർത്തമാന കാലത്തിന്റെ ഉന്നം എന്നതിനെ ഉറ എന്നു മാറ്റുന്നതിനാൽ ആകുന്നു: ‘ദ-ന്തം; പറയുന്നു-പറയും; അടിക്കുന്നു-അടിക്കും; പ്രതിഭാവത്തിന്നു ഉറ എന്നതു ആ, ആതു എന്നു മാറ്റുകയും മകാരം വകയായിട്ടു തിരിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം ഇപ്പു എ

ന്നതു കൂടുകയും ചെയ്യും: ദ-ന്തം; ഒക്കും-ഒക്ക, ഒക്കാതു-ഒക്കവില്ല.' എന്നാൽ െരം രൂപങ്ങൾ പ്രത്യേക മൊഴികളിലും ദേശ്യങ്ങളായിട്ടുമെ അധികം വരുന്നുള്ളു. 'വേണ്ടാ, കൂടാ, വഹിയാ, പോരാ, മേലാ, ആകാ, കിട്ടാ' എന്നവയും മറ്റും ഭവിഷ്യകാലത്തിന്റെ പ്രതിഭാവരൂപങ്ങളാകുന്നു. എന്നാൽ സ്വയഭാവ വാച്യനാമത്തോടു ഉം എന്നതു ഭൂതത്തു എന്നു മാറി ഉണ്ടാകുന്നതിനോടും ഇല്ല എന്നതു ചേന്നാകുന്നു പ്രതിഭാവം സാധാരണമായിട്ടു വരുന്നതു: ദ-ന്തം; 'വരികയില്ല-വരത്തില്ല' നടക്കുകയില്ല, നടക്കത്തില്ല.' വരത്തു' എന്നിങ്ങനെ ഉള്ള പദങ്ങൾ ഭവിഷ്യകാല സവാച്യനാമത്തിന്റെ നില്പിംഗമായ 'വരുവതു' എന്നതിന്റെയും മറ്റും ചുരുക്കമാകുന്നു. അതു ഇല്ല എന്നതിനോടു കൂടെ ഭവിഷ്യ കാലത്തിനായിട്ടു പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നതു ക്രിയെക്കുള്ള തടങ്ങൽ കർത്താവിന്റെ മനസ്സിലല്ലാതെ വേർവിട്ടു ആയിരിക്കുംപോൾ ആകുന്നു: ദ-ന്തം; 'രാജാവു വരികയില്ല' എന്നു പറയുന്നതു തന്നിരിക്കു മനസ്സിലാഞ്ഞിട്ടു എങ്കിലും കഴിയാഞ്ഞിട്ടു എങ്കിലും വരാതിരിക്കുമെങ്കിൽ ആകുന്നു. രാജാവു വരത്തില്ല എന്നു തന്റെ പാങ്ങുകെട്ടുകൊണ്ടു വരാതിരിക്കുന്നതിനെ കുറിച്ചെ പറയാവു.

൩൪൦ ഭവിഷ്യകാലം പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നതു.

(൧) പറയുന്ന സമയത്തിന്നു പിൻപു നടപ്പാണിരിക്കുന്ന സംഗതികളെ സംബന്ധിച്ചു പറയുന്നതിൽ: ദ-ന്തം; 'നാളെ മഴ

പെയ്യും; ദുഷ്ടന്മാർ സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കയില്ല, അഴകുന്നതിനു മുൻപെ വളം ചോരത്തില്ല’.

(൨) വരും കാഴ്ചക്കുറിച്ചു വചനകർത്താവിന്റെ സന്ദേശം പക്ഷത്തെ മാത്രം കാണിക്കുന്നതിന്നു: ദ-ന്തം; ‘അതിന്നു വില അഞ്ചു പണമായിരിക്കും; വെള്ളം അധികമായിട്ടു ചൊഴിയേക്കും.’ വരും കാഴ്ചക്കുറിച്ചു പലതിനെക്കുറിച്ചും മനുഷ്യക്കു അഭിപ്രായമല്ലാതെ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളതൊക്കെ ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രയോഗത്തിന്നു ഇട വന്നിരിക്കുന്നു.

(൩) വരും കാഴ്ചക്കുറിച്ചു ക്രിയാകർത്താവിന്റെ മനോഭാവത്തെ കാണിക്കുന്നതിന്നു: ദ-ന്തം; ഞാൻ അവന്നു ഒരു സമ്മാനം കൊടുക്കും എന്നതും കൊടുപ്പാൻ ഭാവിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നതും തമ്മിൽ അർത്ഥം ഒക്കും; എന്നെന്നാൽ മനുഷ്യരുടെ ക്രിയകളെ സംബന്ധിച്ച ഭവിയ്ക്കുവാനും ഭാവവും ഒന്നു തന്നെ ആകുന്നു.

(൪) ക്രിയാകർത്താവിന്റെ വശത്തെയും ക്രിയയുടെ സംഭവ്യതയെയും കാണിക്കുന്നതിന്നു: ദ-ന്തം; അവൻ നല്ലവണ്ണം സംസ്കൃതം സംസാരിക്കും; തെങ്ങു എട്ടാം വർഷത്തിൽ കായിക്കും; വാഴു വളഞ്ഞു അറിവാളാകത്തില്ല’.

(൫) ക്രിയാകർത്താവിന്റെ സ്വഭാവത്തെ കാണിക്കുന്നതിന്നു: ദ-ന്തം; ‘കർക്കക മാസത്തിൽ ദിവസം തൊറ്റു മഴ പെയ്യും. നാട്ടുനിടയിൽ രാജാവു ആയുതോറ്റു കടികൊണ്ടു സംകടം കേൾക്കും; നിന്റെ ചത്തുപോയ പേരപ്പനെ ഞാൻ അറിയും.’

(൬) ‘പോൾ എന്നതിനോടു സംബന്ധിച്ച ആശയമായി വരുമ്പോൾ ആധാരത്തോടു കൂടി സംയോജ്യതയെ കാണിക്കുന്നതിന്നു: ദ-ന്തം; ചോറ്റുണ്ണുപോൾ അവന്നു വിധിക്കും; ഞാൻ അവിടനിന്നും പൊരുത്തോൾ വർത്തമാനങ്ങൾ കേൾക്കും കണ്ടു പറഞ്ഞിട്ടു ഉണ്ടെല്ലോ’.

ആശകയ്യസ്ഥ.

൩൪൧. ആശകയ്യസ്ഥ കേൾവികാരൻ ക്രിയ ചെയ്യുന്നതിന്നു പറച്ചിൽക്കാരൻ ആശ്രയിക്കുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നതാകുന്നു. ആശകയ്യസ്ഥ കല്പിക്കുന്നതിന്നും യാചിക്കുന്നതിന്നും ബുദ്ധിചൊല്ലുന്നതിന്നും അനുവദിക്കുന്നതിന്നും പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു ദ-ന്തം; ‘നന്ന

ചെസ്റ്റാൻ പഠിപ്പിൻ; ശപിക്കപ്പെട്ടവരെ എന്നെ വിട്ടു പോകുവിൻ.

൩൪൨. ആശുകവസ്ഥയ്ക്കു കാലത്തേക്കും ഇല്ല എങ്കിലും അഭിസ്ഥാന നാമങ്ങളിൽ കാരോന്നിനോടു ചേരുന്നതിനും ചിലപ്രത്യേക രൂപങ്ങൾ ഉണ്ടു, എന്നെന്നാൽ പറച്ചിൽകാരന്റെ ആഗ്രഹം സാധിക്കുന്നതിന്നു അവസ്ഥയ്ക്കേ പൊലെ കല്പിക്കയും അപേക്ഷിക്കയും ചെയ്യാൻ ഇട വരുന്നതായാൽ ആവ്യത്യാസം കാണിക്കുന്ന രൂപത്തേക്കാൾ ആവശ്യമാകുന്നു എന്നാൽ ശുദ്ധ വചനത്തിനും ഭാവ വചനങ്ങൾക്കും സംഭവ വചനങ്ങൾക്കും ആശുകവസ്ഥയിൽ പ്രയോഗം നടപ്പില്ല. എന്നെന്നാൽ അവ കർത്താവു തന്റെ ശക്തികൊണ്ടു വരുത്തുന്നതല്ല. കർത്താവിന്നുള്ളതും വന്നു കൂടുന്നതും മാത്രം ആകയാൽ ഇങ്ങനെയുള്ള വചനങ്ങളിൽ നാം അപേക്ഷിച്ചാൽ ക്രിയാകർത്താവിനാൽ സാധിക്കുന്നതല്ല.

൩൪൩. സ്വയഭാവത്തിൽ നീ എന്നതിനോടും അതിന്നു പകരം പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്ന നാമങ്ങളോടും ചേരുന്ന. രൂപം വചനത്തിന്റെ ധാതു തന്നെ ആകുന്നു: ദി—ന്നം: 'നീ പോ; മാത്തൻ നട' എന്നാൽ ധാതുവിലെ ഏകാരം ഭരുകാരമായിട്ടു (വൃദ്ധം ലെക്കപ്രകാരം) മാറപ്പെടും, ദി—ന്നം; പറെ-പറ. അടെ-അടക. പ്രതിഭാവത്തിൽ ആതു, അല്ല, അരുതു എന്നവ വാച്യനാമത്തിലെ ക എന്നതിന്നു പകരം ചേരും: ദി—ന്നം; എഴുതാതു-എഴുതല്ല എഴുതരുതു.

൩൪൪. ഇകാരാന്ത ധാതുക്കൾക്കു അന്തത്തിന്നു മുൻപിൽ ഒരു ദീഷാക്ഷരമെങ്കിലും ഒന്നിലധികം ബ്രഹ്മാക്ഷരങ്ങൾ എങ്കിലും ഉണ്ടായിരുന്നാൽ ഇർ എന്നതു ചേർന്നുവരും. ഇർ എന്നതു 'ഇരിക' എന്നതിന്റെ ആശുകവസ്ഥ ആയ 'ഇരി' എന്നതിന്നു പകരം പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നതാകുന്നു. ദി—ന്നം; 'കോപി—കോപിത വിശ്വസി—വിശ്വസീത വാച്യനാമത്തിൽ പ്ലൂരിക

എന്നതു വരുന്ന ലകാരാന്തധാതുക്കൾക്കു മുൻവിലത്തെ അക്ഷരം വീഴ്ചയായിരുന്നാൽ ലകാരത്തിന്നു പകരം രകാരം വരികയും ഹ്രസ്വമായിരുന്നാൽ ലകാരം ഇരട്ടികയും ചെയ്യും: ദ-ന്തം; 'നോല്യക-നോരു ഏല്യക-ഏരു നില്യക നില്യ.

൩൪൫ താൻ എന്നതിനോടു ചേരുന്ന രൂപം ദവിഷ്ടകാലത്തിന്റെ മകാരം നീങ്ങി ശേഷിക്കുന്നതാകുന്നു: ദ-ന്തം; 'പോകും-പോക; ഇരിക്കും-ഇരിക്ക'. പ്രതിഭാവത്തിന്നു ആ യ്യ ആയ്യ എന്നവ ചേരും: ദ-ന്തം; എഴുതായ്യ-എഴുതായ്യ.

൩൪൬. നിങ്ങൾ എന്നതിനോടു ചേരുന്ന സ്വയഭാവ രൂപം ഭൂതകാലത്തിന്റെ മകാരം നീങ്ങി ഇൻ റെൻ എന്നവ ചേർന്നുണ്ടാകുന്നവയാകുന്നു: ദ-ന്തം; 'നടക്കും-നടക്കുവിൻ-നടക്കുവിൻ. വരും-വരുവിൻ-വരുവിൻ'. വകാരം കൂടിയിരിക്കുന്നതു സന്ധിക്കായിട്ടു ആകുന്നു. ചുരുക്കത്തിന്നായിട്ടു ഉകാരം ലോപിക്കയും ഉണ്ടു: ദ-ന്തം; നടക്കുവിൻ-നടക്കീൻ. വരുവിൻ-വരിൻ. പിന്നയും കുറുപ്പിൻ എന്നതു ച്ചിൻ എന്നും ചുരുങ്ങും: ദ-ന്തം; നടക്കുവിൻ-നടപ്പിൻ; പഠിക്കുവിൻ പഠിപ്പിൻ; എന്നാൽ ക്ക എന്നതു ധാതുവിൽ ഉജ്ജ്വലമായിരുന്നാൽ റം മാറും വരികയില്ല: ദ-ന്തം; അടക്ക എന്നതിന്നു അടക്കുവിൻ അടക്കീൻ എന്നല്ലാതെ അടപ്പിൻ എന്നു വരികയില്ല. പ്രതിഭാവത്തിന്നു ആതു എന്നതിന്നു പകരം ആയ്യിൻ എന്നു വരും: ദ-ന്തം; നടക്കാതു നടക്കായ്യിൻ എഴുതാതു-എഴുതായ്യിൻ.

൩൪൭. തങ്ങൾ എന്നതിനോടു ചേരുന്ന രൂപം ഭൂതകാലത്തിന്റെ ഉകാരം നീങ്ങിട്ടു ആലും എന്നതു ചേരുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നു: ദ-ന്തം; 'വന്നു-വന്നാലും; ചൊല്ലി-ചൊല്ലിയാലും; വരാഞ്ഞു-വരാഞ്ഞാലും; ചെല്ലാഞ്ഞു ചെല്ലാഞ്ഞാലും.'

൩൪൮. വാച്യനാമം നീ, താൻ, നാം, എന്നവയോടു ചേരും: ദ-ന്തം; 'നീ പോക, താൻ വരിക, നാം ഇരിക്ക; നീ എഴുതായ്ക്ക, നാം മിണ്ടായ്ക്ക;

൩൪൯. ആന്തരത്തോടു വിട്ടുവെയ്ക്ക എന്നതിന്റെ ചുരുക്കമാകുന്ന വിട്ടെ എന്നതു ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന രൂപം ആത്മസ്ഥാന പരസ്ഥാന നാമങ്ങളോടു സംബന്ധിക്കുന്നു: ദ-ന്തം; ഞാൻ പോകട്ടെ, അവൻ നില്ക്കട്ടെ, ഞങ്ങൾ എഴുതട്ടെ. അവർ വായിക്കട്ടെ'.

൩൫൦. ആഗ്രഹം അറിയിക്കുന്നതു സാധ്യത്തിനാകയാൽ അഭിപ്രായമായിരിക്കുന്ന കേൾവികാരനല്ലാതെ വേർവ് ടുള്ളവർ ചെയ്യാനുള്ളതിനെ അവനോടു അറിയിക്കുന്നതിനിടയില്ല. ആകയാൽ റം രൂപത്തിലും സാക്ഷാല്യമുള്ള അപേക്ഷ കേൾവികാരനോടുകയാൽ 'ഞാൻ പോകട്ടെ' എന്നതിനു ഞാൻ പോകുന്നതിനു നീ അനുവദിക്ക എന്നു അർത്ഥമാകുന്നു; മൂന്നെന്താൽ അതു മുഴുവനായിട്ടു പറയുമ്പോൾ 'ഞാൻ പോക, നീ വിട്ടുവെയ്ക്ക, എന്നാകും.

൩൫൧. വന്തത്തോടു എ, ഏർ എന്നവ ചേർന്ന ചില രൂപങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു. ആയവ നീ എന്നതിനോടു സംബന്ധിക്കും: ദ-ന്തം; നീ പോയെ, നീ എഴുതിയെങ്ക. എ എന്നതു വെയ്ക്ക എന്നതിന്റെ ആശങ്കയവസ്ഥയായ പെരയ്ക്ക എന്നതിന്റെ ചുരുക്കമാകുന്നു. ആയ്ക്ക കല്പനക്കു ജാത്യാൽ ഒരു കഠിനഭാവമുള്ളതിനെ ശൈത്യപ്പട്ടത്തി അതിനെ ദരപേക്ഷ പോലെ ആകി തീർക്കുന്നു: ദ-ന്തം; നീ എഴുതിയെ, നീ പോയെ, നീ പഠിയെ, നീ വിട്ടെ. എന്നാൽ ഏർ എന്നതു ഏല്ക്ക

എന്നതിന്റെ ആശങ്കയവസ്ഥയാകുന്നു. ആയതിൽ ക്രിയചെയ്യുന്നതു പറയുന്നവന്റെയും ഭേദംകുന്നവന്റെയും ഉപകാരത്തിനായിട്ടല്ല മറ്റുള്ളവർക്കു വേണ്ടി എന്ന ഒരാന്തരം വരുന്നു: ദുഷ്ടം; നീ പോയേൽ, നീ ഏഴുതിയേൽ.

൩൫൧. വന്തത്തോടു ആട്ടെ, കാട്ടെക്കെ, എന്നവ ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന രൂപങ്ങൾ നീ, താൻ, നിങ്ങൾ, തങ്ങൾ എന്നവയോടു സംബന്ധിക്കും. കല്പനകളെ കഠിന ഭാവം അവയിൽ രീതിമാനമില്ല: ദുഷ്ടം; ഏഴുതിയാട്ടെ, ഏഴുതികാട്ടെ, ഏഴുതികെ; വന്നാട്ടെ, വരാത്താട്ടെ. എന്നാൽ ആകട്ടെ എന്നതു 'ആകവിട്ടുവെയ്യ' എന്നതിന്റെയും കിട്ടെ എന്നതു! കാണവിട്ടുവെയ്യ എന്നതിന്റെയും ചുരുക്കങ്ങളാകുന്നു. അതിൽ കിട്ടെട്ടെക്കെ എന്നു ഇകാരാന്ത വന്തങ്ങളോടു മാത്രമേ ചേരൂ.

മൂന്നാം സ്കന്ദം—പരാധാര നില.

൩൫൨. ഒരു വചനത്തിന്നു വാക്യത്തിൽ താനേ നില്പാൻ കഴിയാതെ അതിന്നാധാരമായിട്ടു മറ്റൊരു വചനം വേണ്ടിയിരിക്കും പോൾ ആ വചനം പരാധാര നിലയിൽ ആകുന്നു. ഓരം നിലയിൽ വരുന്ന മൊഴികൾ വചനാധേയങ്ങൾ എന്നും നാമധേയങ്ങൾ എന്നും രണ്ടുപകയായിരിക്കുന്നു.

വചനാധേയങ്ങൾ.

൩൫൩. വചനാധേയങ്ങൾ തങ്ങൾക്കുധാരമായിട്ടു മറ്റൊരു വചനം വേണ്ടിയിരിക്കുന്നവയാകുന്നു, അവ അന്തത്തിൽവരുന്ന അക്ഷരങ്ങളായ ഭൂ, ഉ, നു, ല, എന്നവയിൽ പ്രകാരം ആന്തരം, വന്തം, നന്തം, ലന്തം, എന്നു പേർപട്ടു എണ്ണത്തിൽ നാലുപകയായിരിക്കുന്നു. വചനാധേയത്തിന്നു ക്രിയാന്തരം എന്നും പേരുണ്ടു.

൩൫൪. സ്വയഭാവ ആന്തം ഉണ്ടാകുന്നതു വർത്തമാന കാലത്തിലെ ഉന്നി എന്നതു ഭാരകാരമായിട്ടു മാറുന്നതിനാൽ ആകുന്നു. പ്രതിഭാവത്തിൽ ഉന്നി എന്നതു ഭാരത എന്നായിട്ടു തിരിയും. എന്നാൽ അന്തത്തിലെ ഭാരകാരം വൃദ്ധം ലക്ഷപ്രകാരം വികാരമായിട്ടു മാറുക നടപ്പാകുന്നു : ദൃ-ന്തം; നടക്കുന്നു-നടക്ക നടക്കാത-നടക്കെ-നടക്കാതെ വരുന്നു-വര, നിറയുന്നു-നിറയ, കാണുന്നു - കാണ-കാക്കെ.

൩൫൫. സ്വയഭാവത്തിൽ ഞം രൂപം പ്രത്യേകം ചില വചനങ്ങൾക്കെ നടപ്പുള്ളു. ആയവ ഇരിക്ക, നില്ക്ക, കേൾക്ക, പോക, വര, മുറുക, തിരുന്ന, തുളുവ, എന്നിങ്ങനെയുള്ളവ തന്നെ. പട്ടക എന്നതു ചേരുന്നതും ഞം രൂപത്തോടു ആകുന്നു: ദൃ-ന്തം; കോപ പ്പട്ടക - കൊല്ലപ്പട്ടക. പ്രതിഭാവത്തിൽ വർത്തമാന കാലത്തിലെ, തി എന്നതും ചിലപ്പോൾ പൊയ്ക്കാകും: ദൃ-ന്തം; താമസിക്കാതെ-താമസിയാതെ' അങ്ങനെ തന്നെ, 'ചോദിരാതെ നിനച്ചിരിയാതെ' എന്നിങ്ങനെയുള്ളവയും ആന്തങ്ങൾ ആകുന്നു. കൂടെ, വളരെ, കുറെ, ഏറെ, എന്നിങ്ങനെയുള്ള അപ്യയങ്ങളും സാക്ഷാൽ ആന്തങ്ങൾ ആകുന്നു. ആന്തത്തിന്റെ പിന്നാലെ അച്ചവരികയും മുഖിലത്തെ അക്ഷരം ഭിഷ്ഠമായിരിക്കയും ചെയ്യാൽ ഭാരകാരം ചിലപ്പോൾ മാഞ്ഞുപോകും ദൃ-ന്തം; 'കൂടെ + ഇരുന്നു=കൂടെയിരുന്നു=കൂടിരുന്നു; വരാതെ+ഇരുന്നു വരാതെയിരുന്നു=വരാതിരുന്നു.

൩൫൬. രണ്ടു മൂന്നു വചനങ്ങൾക്കു വെ

മേലേ കർത്താവുണ്ടായും അവ തമ്മിൽ സംബന്ധപ്പെട്ടു മരിക്കുംപോൾ അവയിൽ ആധേയ വചനങ്ങൾ ആന്തരികത്വം ആകും: ദു-ന്തം; അവൻ വയറു നിറയ ചോരണ്ടു തലയിരിക്കു വാലോടുകയ്യില്ല; അവൻ വരാതെ കായും നടന്നു; നീ പറയാതെ അവൻ വരികയ്യില്ല.

൩൫൭. പ്രതിഭാവത്തിന്റെ കർത്താവു ചിലപ്പോൾ ആധാരത്തിന്റെ തന്നെ ആയിട്ടും ചിലപ്പോൾ വേർപിട്ടായിട്ടും വരും: ദു-ന്തം; അവൻ എഴുതാതെ ഇരിക്കുന്നു, ഞാൻ പറയാതെ നീ പോകരുതു 'കാണുക' എന്നതിന്റെ വന്തമാകുന്ന 'കണ്ടു' എന്നതു ഇതിനോടു അർത്ഥഭേദം കൂടാതെ ചേരും: ദു-ന്തം; അവൻ അറിയാതെ കണ്ടു പറഞ്ഞു.'

൩൫൮. ആന്തം ചിലപ്പോൾ കാലസംയോഗത്തെയും ചിലപ്പോൾ കാലക്രമത്തെയും പ്രതിഭാവത്തിൽ ചിലപ്പോൾ സാധനത്തെയും കാണിക്കും: ദു-ന്തം; ജ്യേഷ്ഠൻ ഇരിക്കെ അനുജൻ വാഴുന്നു' ആറുനിറയ വെള്ളം പൊങ്ങി; അഞ്ചിന്നിന്നു മൂന്നു വേറുകെ രണ്ടു; വില കൂടാതെ വാങ്ങിച്ചതു സ്വയഭാവ ആന്തം ആവർത്തിക്കപ്പെടാകുന്നതാകുന്നു: ദു-ന്തം; കൾകൾക മുടിക മുടിയമുടിയ കൾക; കൂടുകൂടെ വരിക; വളര വളരെ വരുക.'

൩൫൯. വന്തം ഉണ്ടാകുന്നതു ഭൂതകാലത്തിന്റെ ഉകാരത്തെ അർദ്ധാച്ചായിട്ടു മാറ്റുന്നതിനാലാകുന്നു: ദു-ന്തം; നടന്നു-നടന്ന, വരാഞ്ഞു-വരാഞ്ഞു' ഭൂതകാലം ഇകാരാന്തമായിരുന്നാൽ അതു തന്നെ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു: ദു-ന്തം; അവൻ ഓടിപ്പോകുന്നു, ഇവൻ ചാടി നടക്കുന്നു.

൩൬൦. ക്രിയകൾ തമ്മിൽ സാധനസാധ്യമായിട്ടു സംബന്ധപ്പെട്ടിരുന്നാൽ സാധനം സ്വയഭാവ വന്തത്തിലായിരിക്കും: ദൃ—ന്തം; ‘അവൻ വിഷം തിന്നു മരിച്ചു’ എന്നതിന്നു വിഷം തിന്നതു മരിപ്പാനായിട്ടു എന്നു അർത്ഥമാകും. ആധാരമായി വരുന്നതു ഭാവ വചനങ്ങളും ചില സംഭവ വചനങ്ങളും ആയിരുന്നാൽ വന്തം പ്രകാരത്തെക്കാണിക്കും: ദൃ—ന്തം; ‘അവൻ കളിച്ചു നടക്കുന്നു’ ആധേയത്തിന്റെയും ആധാരത്തിന്റെയും കർത്താവു ചിലപ്പോൾ വെവ്വേറായും വരും: ദൃ—ന്തം; ‘അവൻ ഒരു വാഴ വെച്ചു കുലം ഉണ്ടായതിന്റെ ശേഷം’ ആന്തം എന്നതു പോലെ വന്തവും ആവർത്തിക്കപ്പെടാകുന്നതാകുന്നു: ദൃ—ന്തം; ‘ചാടിചാടി നടക്കുന്നു, മഴ ഏറി ഏറി വരുന്നു’. പ്രതിഭാവവന്തം കാരണത്തെക്കാണിക്കും, അതിനോടു ഇട്ടു എന്നതു പൊരുൾഭേദം കൂടാതെ ചേരുകയും ചെയ്യും: ദൃ—ന്തം; അവൻ വരാഞ്ഞു കാര്യം നടന്നില്ല, ഞാൻ അറിയാഞ്ഞിട്ടു ചെയ്യു’.

൩൬൧. ക്രിയകൾ തമ്മിൽ സംബന്ധമില്ലാതെയിരുന്നാൽ നിരവധി വചനങ്ങൾ എങ്കിലും വാച്യ നാമങ്ങൾ എങ്കിലും മറ്റു സമരൂപങ്ങൾ എങ്കിലും പ്രയോഗിക്കപ്പെടേണം: ദൃ—ന്തം; ‘എല്ലാവരെയും ഖേദമാനിപ്പിൻ; സമോദരത്വത്തെ സ്നേഹിപ്പിൻ’ എന്നെങ്കിലും ‘എല്ലാവരെയും ഖേദമാനിക്കയും സമോദരത്വത്തെ സ്നേഹിക്കയും, ചെയ്യിൻ’ എന്നെങ്കിലും പറയുന്നതിന്നു പകരം ‘എല്ലാവരെയും ഖേദമാനിച്ച് സമോദരത്വത്തെ സ്നേഹിപ്പിൻ’ എന്നു പറഞ്ഞാൽ എല്ലാവരെയും ഖേദമാനിക്കുന്നതു സമോദരത്വത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നതിനാകുന്നു എന്നർത്ഥം വരും. ‘ഞാൻ എല്ലാമാനനെക്കണ്ടു ഒരു കാര്യം പറയുന്നതിന്നു പോയി’ എന്നതിൽ കണ്ടുപറയുന്നതിന്നു ഒരു വഴി മാത്രമാകുന്നു. ‘കാണുന്നതിന്നും

ഒരു കാര്യം പറയുന്നതിനും' എന്നായിരുന്നു കാണുകയും കാര്യം പറയുകയും ഒരുപോലെ സാധ്യമാകും.

൩൭൧. വന്തത്താഴ് കൊണ്ടു, വെച്ചു, ഇട്ടു എന്നുള്ള സഹായ വന്തങ്ങൾ ചില പൊരുളുകൾ സാധിക്കുന്നതിനായിട്ടു കൂടും. അവയിൽ 'കൊള്ളുക' എന്നതിന്റെ വന്തമാകുന്ന കൊണ്ടു എന്നതു ആധേയവും ആധാരവും തമ്മിൽ കാലത്തിൽ സംയോഗമായിരിക്കുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നു: ദ—ന്തം; 'നീ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു നടക്കരുതു' ആധേയ ക്രിയ കഴിഞ്ഞതായിരുന്നാലും അതിന്റെ ഫലം നിലുറുത്തുണ്ടായിരുന്നാൽ അപ്പോഴും കൊണ്ടു എന്നതു ചേരും: ദ—ന്തം; 'ഞാൻ ചോദിച്ചു കൊണ്ടുവരാം.' റം പ്രയോഗത്തിൽ പ്രധാന വന്തം തന്നിച്ചു വരുന്നതും ഇതു കൂടി വരുന്നതുമായിട്ടു പൊരുൾ ഭേദമില്ലാ എങ്കിലും ഭാവഭേദമുണ്ടു. ദ—ന്തം; 'അറിഞ്ഞു ഭോഷം ചെയ്യൂ' എന്നു പറഞ്ഞാൽ അറിഞ്ഞു ഭോഷം ചെയ്യുന്നതിനായിട്ടു ആകുന്നു എന്നർത്ഥമാകും, 'അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു ഭോഷം ചെയ്യൂ' എന്നതിൽ അറിവു ഭോഷം ചെയ്യുമ്പോൾ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു മാത്രമേ അർത്ഥമുള്ളൂ.

൩൭൨. വെച്ചുകൊണ്ടു എന്നതിന്റെ വന്തമാകുന്ന വെച്ചു എന്നതു ആധേയവും ആധാരവും തമ്മിൽ കാലത്തെ സംബന്ധിച്ചു മുമ്പും പിമ്പുമാകുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നു: ദ—ന്തം; 'ഏഴുതിവെച്ചു കുളിക' എന്നതിൽ കുളിക്കു മുമ്പിൽ ഏഴുതു കഴിച്ചു എന്നർത്ഥം ആകും. കൊണ്ടു, വെച്ചു എന്നവയുടെ മുമ്പിലത്തെ ഹല്ല് അലോചിന്റെ പിന്നാലെ ചുരുക്കത്തിനായിട്ടു ലോപികയും അവയ്ക്കു മുൻപിൽ ഇം എന്നതു തികവിനായിട്ടു ചേരുകയും ഉണ്ടു: ദ—ന്തം; 'നടന്നോണ്ടു, പറഞ്ഞോണ്ടു, നടന്നും കൊണ്ടു, പറഞ്ഞും വെച്ചു.'

൩൭൩. ഇട്ടുക എന്നതിന്റെ വന്തമാകുന്ന ഇട്ടു എന്നതു ആധേയത്തിന്നു ആധാരത്താഴ് അകന്ന സംബന്ധമേയുള്ളൂ എന്നു കാണിക്കുന്നതാകുന്നു: ദ—ന്തം; 'അവൻ ഏഴുതിട്ടു വായിച്ചു' എന്നതിൽ ഏഴുതുക വായിക്കുന്നതിനു മുൻപു നടന്നു എന്നു മാത്രം അർത്ഥമില്ല; 'അവൻ ഏഴുതിട്ടേച്ചു വായിച്ചു' എന്നു പറഞ്ഞാൽ ക്രിയാകർത്താവു ഏഴുതു വായിക്കുന്നതിന്നു മുൻപേ കഴിച്ചു എന്നു അർത്ഥമാകും ഇട്ടു എന്നതു ആധാരത്തിന്റെയും ആധേയത്തിന്റെയും കർത്താവു വെവ്വേറായിരിക്കുമ്പോഴും പ്രയോഗികപ്പടും: ദ—ന്തം; 'ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടു അവൻ കേൾക്കുന്നില്ല,' പിന്നെയും ഇതു ചിലപ്പോൾ കാരണത്തെക്കാണിക്കും: ദ—ന്തം; 'അവൻ പറഞ്ഞിട്ടു ഞാൻ പോയി,' 'അവൻ വിഷം തിന്നിട്ടു മരിച്ചു' എന്നതിന്നു വിഷം തിന്നുക അവന്റെ മരണത്തിന്നു കാരണമാകുന്നു എന്നു മാത്രം അർത്ഥം വരും. 'അവൻ വിഷം തിന്നു മരിച്ചു' എന്നു പറഞ്ഞാൽ വിഷം തിന്നുക അവന്റെ മരണത്തിന്നു

കാരണമായിരുന്നു എന്നു തന്നെ അല്ല, അവൻ മരിക്കുന്നതിനായിട്ട് നിശ്ചയിച്ചു വിഷം തിന്ന എന്നു കൂടെ പൊരുളാകാം.

൩൭൫. ഇട്ടു എന്നതിന്നു പകരം ഭൂതകാലനാമധേയത്തോടു ഭൂതദി എന്നതു ചേർത്തു പറയും. എന്നാൽ അതു ഭൂതകാല ക്രിയകളെ സംബന്ധിച്ച മാത്രം പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നതാകകൊണ്ടു ആധാരം ഭൂതത്തിലെങ്കിലും വർത്തമാനത്തിലെങ്കിലുമായിരിക്കണം: ദു—ന്നം; 'അൻ പറഞ്ഞാറെ അവൻ കേട്ടു, അവൻ വന്നാറെ പോകുന്നില്ല.' ആധാരം ചിലപ്പോൾ ഭവിയ്യകാലരൂപമായിരിക്കുമെങ്കിലും പൊതുവെ വർത്തമാനകാലം തന്നെ ആയിരിക്കാം: ദു—ന്നം; 'ചോദിച്ചാറെ തരികയില്ല' എന്നതിൽ തരുവാൻ മനസ്സില്ല എന്നു അർത്ഥമാകുന്നു. ഭൂതദി എന്നതു വാറു എന്നതിനോടു ഏ എന്ന അവ്യയം ചേർന്നുകൊണ്ടു വാദി എന്നതിന്റെ ലോപമാകുന്നു. വാദി എന്നതിന്നു പകരം വാദ എന്നതിന്റെ സപ്തമിയാകുന്ന വാദിൻ എന്നും, കിണെക്കു എന്നതിന്റെ സപ്തമിയാകുന്ന കിണെക്കൻ എന്നും ആദ്യത്തിലെ ഹല്ല നീക്കിട്ടു രണ്ടു ഭാവത്തിലും പ്രയോഗിക്കപ്പെടും: ദു—ന്നം; വന്നാകൻ, വരാത്താകൻ, വന്നുണ്ടാകൻ, വരാത്തുണ്ടാകൻ, എന്നാൽ റം രൂപങ്ങളിൽ ആദ്യം പറഞ്ഞു വന്നാദ എന്നു മാത്രം സാധാരണ സമ്മതമായിരിക്കുന്നു.

൩൭൬ നന്നം ആശങ്കയവസ്ഥയിലേ റററു എന്നതിനെ ആൻ എന്നു മാറ്റുന്നതിനാലുണ്ടാകുന്നു: ദു—ന്നം; 'നടക്കുവീൻ-നടക്കുവാൻ -നടക്കായ്ക്കീൻ -നടക്കായ്ക്കാൻ-നടക്കീൻ -നടക്കാൻ -നടപ്പീൻ -നടപ്പാൻ.' നന്നം ആധാരത്തിന്റെ സംഗതിയേയും സാധ്യത്തെയും കാണിക്കുന്നതിനായിട്ടു പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു: ദു—ന്നം; 'അവൻ വരുവാൻ പറക; നീ കളിപ്പാൻ പോകരുതു; പാപത്തിൽ വിഴായ്ക്കാൻ പ്രയാസമാകുന്നു! രോഗം വരാതിരിപ്പാനുപായമില്ല.'

൩൭൭ നന്നത്തിന്റെ പിന്നാലെ 'ആയി, ആയിട്ട്, ആയി കൊണ്ടു' എന്നവ ചേരുമ്പോൾ ആധാരക്രിയയുടെ കർത്താവു അതിനെ സാധ്യമായിട്ടു ഭാവിച്ചു എന്നു കാണിക്കുന്നു: ദു—ന്നം

‘മരിപ്പാനയ്ക്കിട്ടു പോകരുതു’ എന്നതിന്നു മരിപ്പാൻ നിശ്ചയിച്ചും കൊണ്ടു പോകരുതെന്നർത്ഥമാകുന്നു. നന്മത്തിന്നു പകരം ചതുർത്ഥി വിഭക്തിയിൽ നില്പിംഗസവാച്യ നാമവും പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു: ദു—ന്നം: ‘മരിക്കുന്നതിന്നു പോകരുതു.’

നൂറുപു ലന്തത്തിന്നു വർത്തമാന ലന്തമെന്നും ഭൂത ലന്തമെന്നും രണ്ടു രൂപമുള്ളതിൽ വർത്തമാന ലന്തം വാച്യ നാമത്തിന്റെ അന്തത്തിൽ വരുന്ന ഭൂത എന്നതിന്നു ഇത് എന്നതായിട്ടു മാറുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നു: ദു—ന്നം; വരിക-വരികിൽ; വരായ്ക്ക-വരായ്ക്കിൽ; നടക്ക-നടക്കിൽ; നടക്കായ്ക്ക-നടക്കായ്ക്കിൽ; ഞം രൂപം എല്ലാ മൊഴികളിലും നടപ്പായിട്ടു വരുന്നില്ല. അതിന്നു പകരം ഭവിഷ്യകാലത്തോടു ‘എങ്കിൽ, എന്നുവരികിൽ,’ എന്നിങ്ങനെ ഉള്ളവ ചേരും: ദു—ന്നം; ‘വരുമെങ്കിൽ; വരികയില്ലെങ്കിൽ; പോകുന്നില്ലെന്നുവരികിൽ.’ ഭൂതലന്തം വന്തത്തോടു ഭൂതൽ എന്ന പ്രത്യയം ചേരുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നു: ദു—ന്നം; ‘നടന്നു-നടന്നാൽ; നടക്കാഞ്ഞു; നടക്കാഞ്ഞാൽ; ഓടി, ഓടിയാൽ, എന്നു, എന്നാൽ.’

നൂറുൻ ലന്തം സംഭാവനയെ കാണിക്കുന്നതിനായിട്ടുപ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. അതിന്നോടു സംബന്ധിക്കുന്ന ആധാരം ഭവിഷ്യകാലമെങ്കിലും മറ്റൊരു ലന്തമെങ്കിലുമായിരിക്കും: ദു—ന്നം; ‘മഴപെയ്യാൽ വെള്ളം പൊങ്ങും; അവൻ പറഞ്ഞാൽ കാര്യം നടക്കുന്നതില്ലായിരിക്കും; ഞാൻ പറഞ്ഞാൽ കേട്ടില്ലെങ്കിൽ നീ അടികൊള്ളും; നീ വരികിൽ ഞാൻ പോകാം.’ ആധാരം ചിലപ്പോൾ രൂപത്തിൽ ഭൂതകാലവും വർത്തമാന

കാലവുമായിട്ടു വരുമെങ്കിലും എല്ലാജ്യോഴം ആ
 ത്വത്തിൽ ഭവിച്ചുകാലം തന്നെ ആയിരിക്കും:
 ദു—നാം; 'അവൻ ഉണ്ടെന്നു പറഞ്ഞാലുണ്ടു,
 ഇല്ലെന്നു പറഞ്ഞാലില്ല; രാജാവു കല്പിച്ചാൽ
 കാര്യം തീർന്നു; പ്രയാസപ്പെട്ടു നോക്കിയാൽ ഒ
 കുമായിരുന്നു.'

൩൭൦. ലത്തങ്ങൾ തമ്മിൽ അല്പ വ്യത്യാസമുണ്ടു. ഭൂതലത്തം ആ
 ധാരവും ആദേയവുമായിട്ടുള്ള സംബന്ധത്തെ മാത്രം കാണിക്കു
 ന്നു: ദു—നാം: 'മഴ പെയ്യാൻ വെള്ളം പൊങ്ങും,' എന്നതിൽ
 മഴ പെയ്യുന്നതിനെ കുറിച്ചു അതു ഭവിക്കുമോ ഇല്ലയോ എന്നു
 പറച്ചിൽക്കാരൻ ഒന്നും തന്നെ നിശ്ചയിക്കുതെ മഴ പെയ്യുകയും
 വെള്ളം പൊങ്ങുകയും തമ്മിൽ കാരണ കാര്യം വഴിയായി സംബ
 ന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു മാത്രം കാണിക്കുന്നു. എന്നാൽ വർത്തമാന
 ലത്തം ഭവിക്കുമെന്നു പറച്ചിൽക്കാരനു സംശയമെങ്കിലും നിശ്ചയ
 മെങ്കിലും ഉള്ള സംഗതികളെപ്പറ്റി പ്രയോഗിക്കപ്പടുന്നു: ദു—നാം;
 'മഴ പെയ്യിൽ വെള്ളം പൊങ്ങും.' എന്നാൽ മഴ പെയ്യുന്ന കാ
 ര്യം സംശയമാകുകൊണ്ടു, വെള്ളം പൊങ്ങുന്നതും സംശയമാകുന്നു.
 'അവൻ വരികിൽ ഞാൻ പോകാം' എന്നാൽ അവൻ വരുന്നതു
 നിശ്ചയമാകുന്നു, ആകയാൽ ഞാൻ പോകുന്നതും നിശ്ചയം
 തന്നെ

൩൭൧. ഭൂതലത്തം സ്വഭാവ സംശയത്തെയും വർത്തമാനലത്തം
 മരണസംശയത്തെയും കാണിക്കും: ദു—നാം; 'അവൻ വന്നാൽ
 ഞാൻ പോകാം' എന്നതിൽ അവൻ വരുന്നതു സംശയമാകു
 ന്നു; 'അവൻ വരികിൽ ഞാൻ പോകാം' എന്നതിൽ അവൻ വര
 ന്നതു ഒരുവേള നിശ്ചയമായിരിക്കും എങ്കിലും ഇനിക്കു തിട്ടം വന്നി
 ടില്ല എന്നു ഭാവം, പിന്നെയും ഭൂതലത്തം ആദേയവും ആധാരവും
 തമ്മിൽ സ്വഭാവ സംബന്ധം ഉള്ളപ്പോഴെ പ്രയോഗിക്കപ്പടാവു;
 വർത്തമാനലത്തം അവ തമ്മിൽ ആഗതുക സംബന്ധം മാത്രം
 ഉണ്ടായിരുന്നാലും പ്രയോഗിക്കപ്പടാം: ദു—നാം; മഴ പെയ്യിതാൽ
 വെള്ളം പൊങ്ങും എന്നു പറഞ്ഞാൽ വെള്ളം പൊങ്ങുന്നതിന്നു കാര
 ണം മഴ പെയ്തു ആകുന്നു എന്നു അർത്ഥമാകും; അവൻ വരുമെ
 ങ്കിൽ കാര്യം നടക്കും എന്നതിന്നു അവൻ വരുന്നതുകൊണ്ടു കാര്യം
 നടക്കുമെന്നർത്ഥമുള്ളതു കൂടാതെ കാര്യം നടക്കുമെന്നു അവൻ
 വരുന്നതുകൊണ്ടു പറച്ചിൽക്കാരൻ അറിഞ്ഞു എന്നും കൂടെ അർത്ഥം
 ഉണ്ടാകും; പിന്നെയും 'അവൻ വന്നാൽ ഞാൻ പോകാം' എന്നു
 പറയേണമെങ്കിൽ അവൻ വരുന്നതു ഞാൻ പോകുന്നതിന്നു

മുമ്പായിരിക്കണം; എന്നാൽ 'അവൻ വരുമെങ്കിൽ ഞാൻ പോകാം' എന്നു വരവു പോകുന്നു പിന്ബായിരുന്നാലും പറയാം.

൩൭൨. എങ്കിൽ, എന്നുവരികിൽ, എന്നാകിൽ; എന്നിങ്ങനെ ഉള്ളവ ഭവിക്കുകയാണോട്ടു തന്നെ അല്ല; വർത്തമാനകാലത്തോടും ഭൂതകാലത്തോടും കൂടെ സംബന്ധിച്ചു വരും. ഭവിക്കുവാനോട്ടു സംബന്ധിക്കുമ്പോൾ വർത്തമാനലഭനം പോലെ പ്രയോഗികപ്പെടുന്നു: 'ദു—നന്മ'; 'ചെയ്തീൽ'; 'ചെയ്യുമെങ്കിൽ'; 'ചെയ്യുമെന്നുവരികിൽ'; 'ചെയ്യുമെന്നാകിൽ' എന്നിവകെല്ലാം പോരുകയും കടന്നു. ഭൂതകാലത്തോടും വർത്തമാനകാലത്തോടും സംബന്ധപ്പെട്ടവരുമ്പോൾ 'നന്മ' മൊഴികൾ പറച്ചിൽക്കാരന്റെ അഭിപ്രായത്തോടു കൂടെ സംഭാവനയെ കാണിക്കും: 'ദു—നന്മ'; 'ഞാൻ ആണാകുന്നു എങ്കിൽ മറ്റുകയില്ല.' ഭൂതകാലത്തിന്റെ പിന്നാലെ വരുന്ന ആധാരം അത്മ ചേഷ്ട പോലെ കാലഭേദം വരുത്തപ്പടാ : 'ദു—നന്മ'; 'അവൻ വിലാസമായിരുന്നു എങ്കിൽ ആ ഭോഷതപം ചെയ്ത ഇല്ലായിരുന്നു, ചെയ്യാത്തതല്ല'; അവൻ പറഞ്ഞെങ്കിൽ പോയിരിക്കും; കാര്യംകേട്ടതു രാജാവായെന്നു എങ്കിൽ മുറപ്രകാരം തീർന്നിട്ടുണ്ടു.

൩൭൩ വചനാധേയങ്ങൾക്കു നിരാധാരവചനങ്ങൾ തന്നെ അല്ല, പരാധാരവചനങ്ങളും ആധാരമാണെന്നും; എന്നാലപയം വേറിട്ടു ആധാരം വേണ്ടിയു ആകയാൽ തീർച്ചയിൽ വരുന്ന ആധാരം നിരാധാര വചനം തന്നെ ആയിരിക്കും: 'ദു—നന്മ'; 'പറഞ്ഞാൽ ദേഹംകൊണ്ടു നടക്കുന്ന മുട്ടുമ്മാക്കു ശുഭമാകയില്ല'; എന്ന വാക്യത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ' എന്ന ലഭനത്തിന്നു, 'ദേഹംകൊണ്ടു' എന്ന ആന്തരവും അതിന്നു 'നടക്കുന്നു' എന്ന നാമാധേയവും അതിന്നു 'ആകയില്ല' എന്ന നിരാധാര വചനവും ആധാരമായിരിക്കുന്നു.

൩൭൪ വചനാധേയങ്ങളും തങ്ങളുടെ ആധാരങ്ങളുമായിട്ടു ചിലപ്പോൾ ഇടവിട്ടു നില്ക്കും: 'ദു—നന്മ'; നീ ചെന്നു ഓടിപോകുന്ന കതിരയെ പിടിച്ചു കൊണ്ടു വന്നാൽ ഉണ്ണാൻ നിറയച്ചൊ

ദ തരാം,' എന്നതിൽ 'ചെന്നു' എന്നതിനു 'വന്നാൽ' എന്നതും 'ഓടി' എന്നതിനു 'പോകുന്നു' എന്നതും 'വന്നാൽ' എന്നതിനും 'ഉണ്ടാൻ' എന്നതിനും 'നിറയ' എന്നതിനും 'തരാം' എന്നതും ആധാരം ആകുന്നു; ആകയാൽ ആധാരങ്ങളും ആധേയങ്ങളും തമ്മിൽ ചേരുവാനുള്ള പ്രകാരത്തിൽ ചേർക്കപ്പെടണം. അല്ലാത്താൽ അർത്ഥം തെളിവാകയില്ല: ദൃ—ന്തം; 'യജമാനൻ പറഞ്ഞാൽ അനുസരണമില്ലാത്തവരെ ഞാനടിക്കാം' എന്നതിൽ 'പറഞ്ഞാൽ' എന്നതിനു 'അനുസരണമില്ലാത്തവർ' എന്നതിനെ ആധാരമായിട്ടു വിചാരിക്കുമ്പോൾ 'യജമാനന്റെ വാക്കു അനുസരിക്കാത്തവരെ ഞാൻ അടിക്കും' എന്നും, 'അടിക്കും' എന്ന നിരാധാര വചനത്തെ ആധാരമായിട്ടു വെക്കുമ്പോൾ അനുസരണമില്ലാത്തവരെ യജമാനൻ പറഞ്ഞാൽ അടിക്കുമെന്നും ഇങ്ങനെ രണ്ടർത്ഥം വരുന്നു.

൩൭൫ ഒരു വാക്യത്തിൽ ആധേയത്തിന്നു പ്രതിഭാവ വചനം ആധാരമായിട്ടു വരുമ്പോൾ ആ വാക്യത്തിന്നു തമ്മിൽ തമ്മിൽ വ്യത്യാസമായിരിക്കുന്ന രണ്ടു പൊരുൾ പല പട്ടതിയിലും ഉണ്ടാകും: ദൃ—ന്തം; 'രാജാവും മന്ത്രിയും വന്നില്ല, പശുക്കളെ രണ്ടിനെയും വാങ്ങിക്കരുതു; അവൻ ഭയപ്പെട്ടു ചെയ്യില്ല.'

൩൭൭ പല നാമങ്ങൾ ഉം എന്ന അവ്യയത്തോടു കൂടി വരികയും വചനം പ്രതിഭാവമായിരിക്കയും ചെയ്യുമ്പോൾ രണ്ടർത്ഥം ഉണ്ടാകും: ദൃ—ന്തം; 'ജ്യേഷ്ഠനും അനുജനും പോയില്ല' എന്നതിൽ 'ജ്യേഷ്ഠനും പോയില്ല അനുജനും പോയില്ല' എന്നും

അവരിൽ ഒരുത്തൻ പോയി മറ്റൊരുവൻ പോയില്ല എന്നും വൃത്യാസമായിട്ടു അർത്ഥം വരുന്നു; അങ്ങനെ തന്നെ 'രാജാവിനോടും കുടികളോടും വിരോധം ചെയ്യാത്തവർ' എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഇരുപാട്ടുകാരോടും അനുക്രമം ചെയ്യുവാൻ എന്നും ഒരു കൂട്ടുകാരോടു മാത്രം വിരോധം ചെയ്യാത്തവർ എന്നും പൊരുൾ വരുന്നതാകുന്നു.

൩൭൭. ഉം എന്ന അവ്യയം ചേരുന്ന സാംഖ്യ നാമങ്ങളോടു ഏകിലും ചില സർവാർത്ഥ നാമങ്ങളോടു ഏകിലും സംബന്ധിച്ചു നിരാധാര വചനം വരുമ്പോൾ അർത്ഥം സംശയമായിരിക്കും: ദി—ന്നം; 'ആയിരം ചക്രവും കിട്ടിയില്ല' എന്നതിന്നു അതിൽ ഒട്ടും കിട്ടിയില്ലെന്നും ഏതാനുമെ കിട്ടിയില്ലെന്നും രണ്ടുപ്രകാരത്തിൽ പൊരുളുതിരിയും, അങ്ങനെ തന്നെ എല്ലാവരും നല്ലവരല്ല എന്ന വാക്യത്തിൽ ആരും നല്ലവരല്ല എന്നും ചിലരേ നല്ലവരുള്ളെന്നും അർത്ഥം തോന്നും.

൩൭൮. ലത്തങ്ങൾ ഒഴികെയുള്ള സ്വയഭാവ പരാധാര വചനങ്ങൾ ആധേയമായിട്ടും വരുമ്പോഴും പൊരുൾ രണ്ടുവിധമായിരിക്കും: ദി—ന്നം; 'രാജാവരികെ ചെയ്യില്ല' എന്നതിന്നു രാജാവു അറിഞ്ഞില്ല ചെയ്യില്ല എന്നും ചെയ്യാത്തതു രാജാവറിഞ്ഞാകുന്നു എന്നും പൊരുളിരിക്കും 'അവൻ ഭയപ്പെട്ടു വന്നില്ല' എന്നു പറഞ്ഞാൽ അവൻ ഭയപ്പെട്ടുവെട്ടി വന്നില്ല എന്നും അവൻ ഭയപ്പെട്ടു അതിനാൽ വന്നില്ലെന്നും അർത്ഥമിരിക്കും; 'ഞാൻ മരിപ്പാൻ പോകുന്നില്ല' എന്നതിന്നു പോകുന്നില്ല പോയാൽ മരിക്കുമെന്നും പോകാത്തതു മരിപ്പാനാകുന്നു എന്നും രണ്ടു ഭാവവും ഉണ്ടു. 'ഗുണത്തിനായിട്ടു ദോഷം ചെയ്യരുതു' എന്നതിന്നു ദോഷം ചെയ്യാതിരുന്നാൽ ഗുണം വരുമെന്നും ദോഷം ചെയ്യു ഗുണം വരുത്തരുതെന്നും ഇങ്ങനെ രണ്ടു പൊരുളും ഉല്പടം.

൩൭൯. അവ്യയങ്ങളായി പ്രയോഗികപ്പെടുന്ന ചില വചനാധേയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചും മേൽപ്പറഞ്ഞ പ്രമാണമൊക്കും: ദി—ന്നം; 'ആയുർഭൂതം പറയുന്ന പ്രകാരം ആദിത്യൻ ഭൂമിയെച്ചുറ്റുന്നില്ല' എന്നതിൽ ആയുർഭൂതം പറയുന്നതു ആദിത്യൻ ഭൂമിയെച്ചുറ്റുന്നു എന്നോ ചുറ്റുന്നില്ല എന്നോ രണ്ടിലേക്കെന്നു സംശയമാകുന്നു. എന്നാൽ വന്തത്തോടു ഇട്ടു എന്നതു കൂടുകയും അതിന്നു ആധാരമായിരിക്കുന്ന പ്രതിഭാവ വചനം ഭൂതകാലമോ വർത്തമാനകാലമോ ആയിരിക്കയും ചെയ്യുമ്പോൾ ആയു സ്വയഭാവം മാത്രമേ ആകൂ; അങ്ങനെ തന്നെ അതിന്നു പകരം പ്രയോഗികപ്പെടുന്ന ഭൂതദി എന്നതു മുതലായവ കൂടി ഉണ്ടാകുന്ന ആധേയങ്ങൾക്കും ഒരർത്ഥമേവ: ദി—ന്നം; 'അവൻ പോയിട്ടു വന്നില്ല'; 'ഞാൻ പറഞ്ഞാറെ അവൻ കേൾക്കുന്നില്ല.'

അപവാദം. ഇപ്രകാരം പ്രതിഭാവ വചനം ആധാരമായി

വരുന്ന വാക്യങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ തമ്മിൽ ഭിന്നിപ്പായ ഞാൻ രണ്ടാളും വരുന്നതിനാൽ പൊതു പലപ്പോഴും സംശയമായിട്ടു തീരും. എന്നാൽ ഇങ്ങനെ പ്രതിഭാവ വാക്യത്തിൽ രണ്ടാളും വരിക എല്ലാ ഭാഷയിലും നടപ്പുള്ളതായാൽ അതുഭാഷയുടെ ഒരു സാധാരണലക്ഷണമാകുന്നു എന്നു തന്നെ പറയാം; അങ്ങനെ വരുന്നതു പ്രതിഭാവം രൂപത്തിൽ എങ്കിലും അർത്ഥത്തിൽ എങ്കിലും സ്വയഭാവവും ഇല്ല എന്നതും കൂടി ഉണ്ടാകുന്നതായാലാകുന്നു. എന്നെന്നാൽ ആശയവും സ്വയഭാവവും തമ്മിൽ ഒന്നിച്ചു ഒരു പദമായിട്ടും ഇല്ല എന്നതു മറ്റൊരു പദമായിട്ടും വിചാരിക്കുമ്പോൾ ഒരുപോലും ആശയത്തെ തന്നിച്ചു ഒരു പദമായിട്ടും പ്രതിഭാവവചനം അടച്ചു മറ്റൊരു പദമായിട്ടും വിചാരിക്കുമ്പോൾ വേറിട്ടു ഒരുപോലും വരുന്നതാകുന്നു, ഉദാഹരണം; 'അവൻ മരിപ്പാൻ പോകുന്നില്ല' എന്നതിൽ 'മരിപ്പാൻ പോകുന്നു' എന്ന ഒരു മൊഴിയും 'ഇല്ല' എന്നു മറ്റൊരു മൊഴിയുമായിട്ടു അന്വയിക്കപ്പട്ടും പോൾ 'പോകുന്നില്ല പോയാൽ മരിക്കും' എന്നും 'മരിപ്പാൻ' എന്നൊരു മൊഴിയും പോകുന്നില്ല എന്നു വേറിട്ടു ഒരു മൊഴിയും ആയിട്ടു സംബന്ധിക്കുമ്പോൾ പോകാത്തതു മരിപ്പാൻ ആകുന്നു എന്നും അർത്ഥം വരുന്നു, എന്നാൽ നിത്യയികപ്പെട്ടപോൾ ഇന്നതാകുന്നു എന്നു ഒഴിവില്ലാതെ കൊണ്ടും സാഹചര്യം കൊണ്ടും മറ്റും മിക്കവാറും അറിഞ്ഞുകൊള്ളാം; ഉദാഹരണം; 'നീതിയെ സ്നേഹിച്ചു കുറവ് ചെയ്യരുതു' എന്നതിന്നു നീതിയോടുള്ള സ്നേഹം കുറവ് ചെയ്യുന്നതിന്നു കാരണമാകുന്നതല്ലാത്തതുകൊണ്ടു അർത്ഥം കുറവ് ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതിന്നു നീതിയോടുള്ള സ്നേഹം കാരണമാകണമെന്നും ആകുന്നു എന്നു നാം ഒഴിവില്ലാതെ അറിയുന്നു. 'ഭവദവാക്യം പറയുന്നപ്രകാരം ഭക്തന്മാർ ബുദ്ധിമാന്മാരല്ല' എന്നതിന്നു പൊതുവേ ഭവദവാക്യം പറയുന്നതു ഭക്തന്മാർ ബുദ്ധിമാന്മാരല്ല എന്നാകുന്നു എന്നും, 'നാസ്തികർ പറയുന്ന പ്രകാരം പ്രവഞ്ചം നിത്യമല്ല' എന്നതിന്നർത്ഥം, നാസ്തികർ പറയുന്നതു പ്രവഞ്ചം നിത്യമാകുന്നു എന്നാകുന്നു എന്നും അങ്ങനെ തന്നെ നാം അറിയുന്നു. 'നന്ദ ചെയ്യുന്നതു നമ്മുടെ ദുരന്തമാകുന്നു എങ്കിലും പ്രതിഫലത്തെവിചാരിച്ചു നാം നന്ദചെയ്യരുതു' എന്ന വാക്യത്തിൽ നന്ദ ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതിന്നു പ്രതിഫലം കാരണമാകണമെന്നല്ല നന്ദ ചെയ്യുന്നതിന്നു പ്രതിഫലം കാരണമാകരുതെന്നാകുന്നു അർത്ഥമെന്നു നാം സാഹചര്യംകൊണ്ടു അറിയുന്നു. ഒഴിവില്ലാതെ സാഹചര്യം മുതലായ സംഗതികളെക്കൊണ്ടും അർത്ഥം തിട്ടപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു പാടില്ലാത്ത പട്ടികയിൽ വാചകത്തിന്റെ ആകൃതി മാറ്റുവാനുണ്ടാകുന്നു.

നാമാധേയങ്ങൾ.

൩൮൦. ശബ്ദാന്തങ്ങൾ എന്നു സാമാന്യമായി പേർ പറയുന്ന നാമാധേയങ്ങൾ ജ്ഞാപകാവസ്ഥയിലെപ്പോലെ ത്രികാലങ്ങൾക്കു ഒപ്പിച്ചു മൂന്നു വകയായിരിക്കുന്നു അവയിൽ ഭൂതത്തിലേയും വർത്തമാനത്തിലേയും നാമാധേയങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതു നിരാധാരങ്ങളോടു ഭൂതകാരം ചേരുന്നതിനാലാകുന്നു; ഭവിഷ്യ കാലനാമാധേയവും നിരാധാരവും തമ്മിൽ രൂപഭേദമില്ല; ദി—ന്തം; 'പറഞ്ഞു—പറഞ്ഞ; ഓടി—ഓടിയ; നടക്കുന്നു—നടക്കുന്ന; വരും—വരും; പഠിക്കാഞ്ഞു—പഠിക്കാഞ്ഞ; നില്ക്കാതെ—നില്ക്കാത്ത; വീടാ—വീടാ.'

ജ്ഞാപകം. ഭൂതകാരം ചേരുന്നതിനു മുമ്പെ ഉകാരം നീങ്ങുന്നതും ഇകാരാന്തത്തിനു പിൻപു യകാരം ഏറുന്നതും ഉഭാവതും ഉഭാവതും ലക്ഷങ്ങളിൽ പറയുന്ന പ്രകാരം ശബ്ദചേർച്ചയ്ക്കു തികാരം ഇരുട്ടിക്കുന്നതു ആന്തത്തിൽനിന്നു വ്യത്യാസപ്പെടുന്നതിന്നാകുന്നു.

൩൮൧. ശുദ്ധവചനത്തിന്റെ നാമധേയങ്ങളാകുന്ന 'ആയ' 'ആകുന്നു' 'ആകും' എന്നവ കാലഭേദം കാണിക്കാതെ പ്രയോഗിക്കപ്പെടും. 'ആയ' എന്നതു ഭൂതകാലത്തു തുടങ്ങിയുള്ള വർത്തമാനകാല സംഗതികളെപ്പററിപ്പറയപ്പെടുന്നു; ദി—ന്തം; 'ധനവാനായ ഗോവിന്ദൻ' എന്നു പറയുന്നതിൽ ഗോവിന്ദൻ മുൻപിൽ ധനവാനായിരുന്നു ഇപ്പോൾ അല്ല എന്നു അർത്ഥം വരുന്നില്ല. മുൻപിൽ ധനവാനായിരുന്നു എന്നു തിട്ടപ്പെടുത്തുകയും ഇപ്പോഴത്തെതും പിന്നീടത്തെതും അവസ്ഥ വിവരപ്പെടുത്താതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു 'ആകയാൽ മുൻപിലും ഇപ്പോഴും പിന്നീടും ഒരു പോലെ ഒക്കുന്ന സംഗതികളെക്കുറിച്ചു 'ആയ' എന്നതു പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു; ദി—ന്തം; 'സർവ്വശക്തനായ ദൈവം' ചില മൊഴികളോടു കൂടെ 'ആന' എന്ന തമിഴു രൂപം നടപ്പായിരിക്കുന്നു; ദി—ന്തം; 'ശുദ്ധമാന പുസ്തകം' ഭവിക്കുകാല നാമാധേയമാകുന്ന 'ആകും' എന്നതിന്നു മൂന്നു കാലത്തിലും ഒക്കുന്ന സംഗതികളെപ്പററി പ്രയോഗമുണ്ടു അതു പതിവായിട്ടു 'ആം' എന്നു ചുരുങ്ങുന്നു; ദി—ന്തം; 'നാലാകുന്നാളു, അഞ്ചാം നീയതി, കിഴാമാണ്ടു, പരിശു

ശാസ്ത്രവാദം ദൈവം, 'ആകുന്നു' എന്നതു വർത്തമാനകാലത്തെ വിശേഷപ്പട്ടത്തികാണിക്കുന്നതിന്നു മാത്രമേ പരിവായിട്ടു പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നുള്ളൂ: ദു—ന്നം; ധനവാസനാകുന്ന ധമ്മി; ഭാവ വചനങ്ങളിൽ 'ഉണ്ടു' എന്നതിന്റെ നാമാഭേദം 'ഉള്ള' എന്നാകുന്നു.

൩൮൨ 'വലിയ, ചെറിയ നല്ല' എന്നു മുതലായിട്ടു ചില നാമാഭേദങ്ങളുള്ളതു അവയാട്ടു സംബന്ധമായിരിക്കുന്ന ചില ഗുണനാമങ്ങളുടെ മിക്കവാറുംതന്നെയും മുൻപിൽ ഇകാരം ഉണ്ടായിരുന്നാൽത്തന്നെയും നീക്കിട്ടു ഇതു എന്നതിനെ ചേർക്കുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകും പോലെ തോന്നുന്നു: ദു—ന്നം; 'കടുമ—കടിയ; തിരു—തീയ. കൊടുമ—കൊടിയ; നന്മ—നല്ല; വലിമ—വലിയ; ചെറുമ—ചെറിയ; കുറമ—കുറിയ, പെരുമ—പെരിയ അരുമ—അരിയ; എന്നാൽ സൂക്ഷ്മം വരുത്തി പറയുംപോൾ അവ ലോപിച്ചെടുത്ത ചില ഭൂതകാലനാമഭേദങ്ങളാകുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുന്നതിനിടയാകും: ദു—ന്നം; നെടുകിയ—നെടിയ; പെരുകിയ—പെരിയ; ചെറുകിയ—ചെറിയ, ഏകിലും ഇങ്ങനെ ഉള്ള മൊഴികളിൽ ഭൂതകാലത്തിന്റെ ഭാവം തീരുമാനം മറവായിരിക്കുന്നു.

൩൮൩. നാമാഭേദങ്ങളുടെ കാലം നിരാധാരമായും പരാധാരമായും വരും. ആതായതു ചിലപ്പോൾ പറയുന്ന സമയത്തോടും ചിലപ്പോൾ നിരാധാര വചനത്തിന്റെ കാലത്തോടും സംബന്ധമായിരിക്കും: ദു—ന്നം; 'ആ വളുത്തൻ വരുന്നവനെ ഞാനിന്നലക്കണ്ടു; നാളക്കാണ്കയും ചെയ്യും' എന്ന വാക്യത്തിൽ 'വരുന്ന' എന്നതിന്റെ കാലം നിരാധാരമായിപ്പറയുന്ന കാലത്തോടല്ലാതെ കണ്ട സമയത്തോടെങ്കിലും കാണാനിരിക്കുന്ന സമയത്തോടു എങ്കിലും ചേരുന്നില്ല; 'തിരുവനന്തപുരത്തിന്നു പോകുന്ന ഒരുത്തനെ ഞാൻ വഴിയിൽ വെച്ചു കണ്ടു' എന്നതിൽ കാലം പരാധാരമായാൽ പോയ സമയവും കണ്ട സമയവും തമ്മിൽ സംയോഗമായിരിക്കുന്നു, 'രാമേശ്വരത്തിന്നു

പോയ തിരുവുപ്പാടിനെ അവൻ കണ്ടിട്ടുണ്ടു്, എന്നു പറയുന്നതിൽ തിരുവുപ്പാടു രാമേശ്വരത്തിന്നു പോയതു കണ്ട സമയത്തിന്നു മുൻപോ പിമ്പോ കണ്ടപ്പോഴൊ ആയിരിക്കും; മരിച്ചവർ ഒക്കെയും ഒട്ടക്കത്തേ ദിവസത്തിൽ ഉയിർത്തെഴുന്നേല്ക്കും, എന്നതിൽ പറയുന്ന ാരം സമയത്തിന്നു മുൻപു മരിച്ചവരും ഇപ്പോൾ മരിക്കുന്നവരും ഇനിയും ഉയിർത്തെഴുന്നേല്ക്കുന്ന മുൻപിൽ മരിപ്പാനിരിക്കുന്നവരും ഉല്പദിരിക്കുന്നു.

൩൮൪. നാമാധേയങ്ങൾക്കു ആധാരമായിട്ടു ശ്രിയയുടെ കർത്താവു തന്നെ അല്പ അതിന്റെ കർമ്മവും കാരണവും ഫലവും മറ്റും പല സംഗതികളും വരും; വിവരപ്പെടുത്തണമെങ്കിൽ,

(൧) കർത്താവ് : ദു—ന്തം; 'ചത്ത സിംഹം; ഉണ്ണുന്ന മനുഷ്യൻ വരുങ്കാലം.'

(൨) കർമ്മം : ദു—ന്തം; ഉണ്ണുന്ന ചോറു; ഉണ്ണാവിരുത്തി; പറയാത്തകാര്യം.'

(൩) സാമിത്വം : ദു—ന്തം; ഞാൻ തക്കിച്ച വിദ്വാൻ; അവൻ പൊന്നു വാങ്ങിച്ച വ്യാപാരി; രാജാവു ക്ഷമിക്കാത്ത കുറ്റക്കാരൻ:

(൪) ഫലം : ദു—ന്തം; 'യജമാനൻ ശമ്പളം കൊടുക്കുന്ന ഭൃത്യൻ: ഞാൻ പോകുന്ന രാജ്യം; നീ വന്ന സമയം.'

(൫) കാരണം : ദു—ന്തം; 'ഉണ്ണുന്ന കൈ, എഴുതിയ നാരായം.'

(൬) സ്ഥലം : ദു—ന്തം; 'ഉണ്ണുന്ന കിണ്ണൻ പാക്കുന്ന വീട്.'

(൭) മറ്റും സംഗിതകൾ; ദു—ന്തം; 'അവൻ

പറഞ്ഞ മനുഷ്യൻ' ഞാൻ കേറിയ കുതിര: ആലപ്പുഴക്കു പോകുന്ന തോട്ടു.'

൩൮൫ ആധാരവും ആദായവും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധം പല വകയായി വരുന്നതുകൊണ്ട് നിത്യയികപ്പെട്ട സംബന്ധമിന്നതെന്നു പലപ്പോഴും സംശയമായിത്തീരുന്നതിനിടയുണ്ടു: ൫—൯ം; 'വെട്ടിയ കൈ' എന്നു തന്നിച്ചു നിന്നാൽ 'കൈ' എന്നതു വെട്ടുന്നതിനുള്ള കർത്താവോ, കർമ്മമോ, ആയുധമോ, എന്നു നിത്യയുപേക്ഷിക്കുന്നതല്ല. എന്നാൽ അങ്ങനെയുള്ള സംശയങ്ങളെ ഒഴിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രധാന വഴികൾ റോ താഴെ വരുന്നവയാകുന്നു.

(൧) ക്രിയയോടു സംബന്ധിക്കുന്ന മറ്റും ചില സംഗതികളെ കൂട്ടി പറയുന്നതു: ൫—൯ം; 'ഞാൻ വിചാരിക്കുകൊണ്ടു വെട്ടിയ കൈ;' അവൻ ചരക്കുകൊടുത്ത അടവുകാരൻ.'

(൨) ആധാരത്തോടു കർത്താവിന്റെ സംബന്ധത്തിൽ ചേരുന്ന ക്രിയകളെ മറ്റുപകരം പ്രയോഗിക്കുന്നതു: ൫—൯ം; വെട്ടിയ കൈ. കൊടുത്ത അടവുകാരൻ എന്നവെക്കു പകരം; വെട്ടുകൊണ്ടു കൈ; വാങ്ങിച്ചു, അടവുകാരൻ എന്നിങ്ങനെ പറയുമ്പോൾ സംബന്ധം തെളിവാകും,

(൩) അവ്യയങ്ങളെക്കൊണ്ടു കുറികപ്പെടുന്ന സംബന്ധങ്ങൾക്കു ആ അവ്യയങ്ങളിൽ പലതിനെയും ക്രിയയെക്കു മുൻപു വെച്ചു പറയുന്നതു: ൫—൯ം; 'ഞാൻ കൂടെ പൊയ മനുഷ്യൻ; അവൻ പുറത്തു കേറിയ കുതിര' എന്നാൽ റോ പ്രയോഗം ചില അവ്യയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുകൊള്ളു: ൫—൯ം; 'ഞാൻ കുറിച്ചു പറഞ്ഞ മനുഷ്യൻ' എന്നതിൽ 'കുറിച്ചു' എന്നതു പറയുന്നതിനോടു മനുഷ്യനുള്ള സംബന്ധത്തെത്തല്ല പറയുന്നതിന്റെ വിശേഷണത്തെത്തന്നെ കാണിക്കുന്നു.

(൪) മുഖകു വേണ്ടുന്ന വിഭക്തിയോടും അവ്യയത്തോടും കൂടെ പൂർവ്വകങ്ങളേയും ജ്ഞാപകയവസ്ഥയോടു കൂടെ ദാകാരത്തെയും ആദായത്തിന്നു പകരം പ്രയോഗികയും ആധാരത്തിങ്കൽ നിത്യയകരത്തെ നിറുത്തുകയും ചെയ്യുന്നതു: ൫—൯ം; 'ഞാൻ ആരെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞുവോ അവൻ വന്നിരിക്കുന്നു; നിന്നോടു ആരു തർക്കിച്ചുവോ ആ വിചാർ ഇവിടെയുണ്ടു; ഞാൻ ഏതുകുതിരയുടെ പുറത്തുകേറിയോ അതു ചത്തുപോയി; ഏന്നോടു ഏതു പുസ്തകത്തെ അവൻ വാങ്ങിച്ചുവോ, ആ പുസ്തകം ഇതുവരെയും ഇനിക്കു കിട്ടിയില്ല.

൩൮൬. നാമാദായങ്ങളുടെ നില അവെക്കാധാരമായിരിക്കുന്ന നാമങ്ങളോടു ചേർന്നു

മുൻപിൽ ആയിരിക്കണം, ഇടയിൽ നാമങ്ങളുടെ ആധേയ രൂപമോ ലോപക്ഷിപ്തിയോ, സപ്തമിയോ, മറ്റു നാമാധേയങ്ങളോ അല്ലാതെ വേറവിട്ടു മൊഴികൾ വന്നു കൂടാ: ദു—ന്നം; 'ഞാൻ ദ്രവ്യം കൊടുത്ത വീട്ടുകാരൻ,' പറഞ്ഞാൽ കേൾക്കാത്ത ജനങ്ങൾ; ആ വരുന്ന നല്ല മനുഷ്യൻ; പാപം ചെയ്യുന്ന ാരം ദുഷ്ടന്മാർ; രാവണനെ ജയിച്ച ദശരഥപുത്രൻ; അവൻ വിളക്കു വാങ്ങിച്ച ആട്ടിൻ കുട്ടി; ഞാൻ കണ്ട ദേശത്തു ജനങ്ങൾ; രോഗി ആയി കിടക്കുന്ന മഠത്തിൽ കേരളൻ; എന്നാൽ ദശരഥന്റെ; ആട്ടിന്റെ, ദേശത്തെ, മഠത്തിലേ, എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞാൽ ജയിച്ചതും വാങ്ങിക്കുപ്പട്ടതും കണ്ടതും കിടക്കുന്നതും, പുത്രൻ കുട്ടി, ജനങ്ങൾ, കേരളൻ, എന്നിങ്ങനെ ക്രമത്തിനു അർത്ഥം വരുന്നതിനു പകരം; 'ദശരഥൻ, ആടു, ദേശം, മഠം എന്നു ാരം മുററുക അർത്ഥമായിത്തീരും.

൩൮ ആധാരത്തിന്നു മറ്റും വല്ല ആധേയങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നാൽ അപ്പോൾ വാചകത്തിന്നു ചില ഭാഷഭേദം വരുത്തുവാൻ ഉള്ളതാകുന്നു വിവരപ്പെടുത്തണമെങ്കിൽ.

(൧) കുളി വിഭക്തിയെ ആധേയരൂപത്തിൽ എങ്കിലും ലോപക്ഷിപ്തിയിലേങ്കിലും ആക്ഷേപം സപ്തമിയോടു ചേർന്നിരിക്കുന്ന നാമാധേയത്തെക്കുറിയും ചെയ്യുന്നത്: ദു—ന്നം; പാണ്ഡവത്തിന്റെ രാജാവിന്നു വിശേഷണമായിട്ടു കേൾവിപ്പെട്ട എന്നു വരുമ്പോൾ പാണ്ഡവ ദേശരാജാവു' അല്ലെങ്കിൽ 'ദേശത്തിൻ രാജാവു' എന്നും കനാൻ നാട്ടിലെ ജനങ്ങൾക്കു വിശേഷണമായിട്ടു 'ദുഷ്ടന്മാരായ' എന്നതിനെ ക്രമമേറിയതെങ്കിൽ 'ദുഷ്ടന്മാരായ കനാൻ നാട്ടു ജനങ്ങൾ' എന്നും പറയണം.

(൨) നാമാധേയത്തെ വചനാധേയമായിട്ടു മാററിപ്പിന്നാലെ സവാചനമെന്ന പ്രയോഗിക്കുന്നത്: ദു—ന്നം; 'ഭയത്താൽ ഉണ്ടായ' എന്നതിനെ 'ഒരു രാജാവിന്റെ മരണം' എന്നതിനോടു ചേർക്കുന്നതിനു' ഒരു രാജാവു ഭയത്താൽ മരിക്കുന്നത് എന്നും

ഭാസനൻ എഴുതിയ' എന്നതിനെ 'ഗണിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രമാണങ്ങൾ' എന്നതിനോടു ചേർക്കണമെങ്കിൽ 'ഭാസനൻ ഗണിതത്തെക്കുറിച്ചു എഴുതിയപ്രമാണങ്ങൾ; എന്നും ആകുന്നു.

(൩) ആദയയങ്ങളിൽ മുൻപിലത്തേതിനെ വന്തമായിട്ട് മാറ്റുകയും നാലാദയങ്ങളെയും ഉം എന്ന അറുപതും മുഖാന്തരം സംബന്ധിപ്പികയും ചെയ്ത മറ്റു നാലാദയം കൊണ്ടു ആധാരത്തോടു ചേർക്കുന്നത്; ൧—നം; 'ഞങ്ങളുടെ പിതാവായ' എന്നതും 'നിന്റെ ഭാസൻ' എന്നതും തമ്മിൽചേരുംപോൾ 'ഞങ്ങളുടെ പിതാവായി നിന്റെ ഭാസനാസ്സൻ' എന്നെങ്കിലും 'ഞങ്ങളുടെ പിതാവും നിന്റെ ഭാസനമാസ്സൻ' എന്നെങ്കിലും ആകും; സംബന്ധങ്ങളിൽ മുൻപിലത്തേതു സാധനവും പിന്നത്തേതു സാധ്യവും ആയിരുന്നാൽ ഉം എന്ന അറുപതും കൂട്ടി ഒന്നിക്കുന്നതിനെക്കാൾ മുൻപിലത്തേതു വന്തമായിട്ട് മാറ്റുന്നതു ഉത്തമം: ൧—നം; 'പാകത വന്നവനായ മനുഷ്യൻ' എന്നതിനു ആദയയമായിട്ട് 'വയസ്സൻ' എന്നതു ചേരുംപോൾ 'വയസ്സനായി പാകത വന്ന മനുഷ്യൻ' എന്നു പറയാം; എന്നെന്നാൽ പാകതവരുന്നതിനു വയസ്സുചെല്ലുക അനുക്രമമാകുന്നു; എന്നാൽ അതിനു 'ധനവാൻ' എന്നുള്ള വിദേശക്കണം ചെയ്യുംപോൾ 'ധനവാനും പാകത വന്നവനുമായ മനുഷ്യൻ' എന്നെങ്കിലും 'ധനവാനായും പാകത വന്നവനായും ഉള്ള മനുഷ്യൻ' എന്നെങ്കിലും വേണം. അല്ലാതെ ധനവാനായി പാകതവന്നവനായ മനുഷ്യൻ' എന്നായിരുന്നാൽ ധനവാനാകുന്നതു പാകത വരുന്നതിനു കാരണമാകുന്നു എന്നു അർത്ഥംവരും.

ജ്ഞാപനം. ചില പരിഭാഷകരിൽ മൂലഭാഷയിലെ രീതിപ്രകാരം ആദയയവും ആധാരവും തമ്മിൽ ഇടവിട്ട് നില്ക്കു നടപ്പായിട്ടുണ്ടു എന്നാൽ അതു പൊരുൾ പിണങ്ങി തിരിയുന്നതിനു മികപ്പോഴും ഇട വരുത്തുന്നതാകയാൽ വാചകത്തിന്റെ ആകൃതി മാറ്റിട്ട് എങ്കിലും ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രയോഗങ്ങളെ ഒഴിപ്പാനുള്ളതാകുന്നു. എന്നാൽ നാലാദയവും ഇടയിൽ ദേഹിനില്ക്കുന്ന നാലുപദങ്ങളിൽച്ചുരുത്തവണ്ണം ലിംഗഭേദവും സംഖ്യഭേദവും മറ്റും ഉണ്ടായിരുന്നാൽ പിണക്കത്തിന്നിടയില്ല; ൧—നം; 'സുന്ദരിയായ ഭീമന്റെ മകൾ. കേന്ദ്രിപട്ടവരായ ദശരഥന്റെ പുത്രന്മാർ' എങ്കിലും നാം പ്രയോഗം മലയാള ഭാഷയുടെ സ്വഭാവത്തിന്നു വിരോധമാകയാൽ ഇങ്ങനെ ഉള്ള പട്ടതികളിലും അതു കൊള്ളിപ്പാനുള്ളതല്ല.

൩൮൮. നാമങ്ങളുടെ വിഭക്തികളും വചനാദയങ്ങളും നാമത്തോടു സംബന്ധപ്പെട്ടു വര

സ്വേദം അവയുടെ പിന്നാലെ ഉള്ള ആയ
 ദൂരത്തെ, എന്നവ മുതലായിട്ട ചില നാമാ
 ധേയങ്ങൾ ചേരും. ദു—ന്തം; 'ഗുണമുള്ള ശീലം
 രാജാവായ ദാപിദ്, മുൻപിലത്തേ പുസ്തകം.

നവുന്. ഉള്ളൂ എന്നു എല്ലാ വിഭക്തികളാടും ഒരു പോ
 ലെ ചേരുന്നതാകുന്നു: ദു—ന്തം; ദ്രവ്യമുള്ള മനുഷ്യൻ, രാജാവി
 നെ ഉള്ള ഭയം, കൃഷ്ണനോടുള്ള വഴക്കം, ഞങ്ങൾക്കുള്ള ആട്ടിൻകു
 ടി, കല്ലാലുള്ള ബിംബം; നാട്ടുപ്പറത്തിലുള്ള ജനങ്ങൾ' എന്നാൽ
 'ആയ' എന്നു പ്രഥമയോടും സപ്തമിയോടുമേ നടപ്പായിട്ടു
 ചേരുന്നൂളു: ദു—ന്തം: 'ഗുണവാനായ രാജാവു; അന്യദേശത്തെ
 ജനങ്ങൾ' പിന്നെയും പ്രഥമയുടെ പിന്നെലെ 'ഉള്ളൂ' എന്നു
 ഗുണവും ഗുണിയും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തെയും; 'ആയ' എന്ന
 ഈ ഗുണികൾ തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തെയും കാണിക്കുന്നു; എന്നാൽ
 ഗുണം അധികമായിട്ടു ശോഭിക്കുന്നതു ഗുണികൾ തമ്മിൽ 'ആ
 യ' എന്നു മുഖാന്തരം സംബന്ധിക്കുംപോൾ ആകുന്നു; എന്തെ
 ന്നാൽ 'ഗുണമുള്ള മനുഷ്യൻ' എന്ന ചില ഗുണങ്ങൾ ഉള്ളവനെ
 കുറിച്ചപറയാം 'ഗുണവാനായ മനുഷ്യൻ' എന്നതിന്നു 'ഗുണം
 തികഞ്ഞവൻ എന്നു അർത്ഥമാകുന്നു; അങ്ങനെ തന്നെ 'തെളിവുള്ള
 കാര്യം' എന്നു അതിൽ ചില തെളിവുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നാലും പറ
 യാം; 'തെളിവായ കാര്യം' എന്നു പറയെണമെങ്കിൽ കാര്യം മുഴു
 വനും തെളിവായിരിക്കണം. സപ്തമിയോടു ചേരുംപോൾ ഉള്ളൂ
 എന്നു ആധാരത്തിന്റെ ജനിപ്പടത്തെയും 'ആയ' എന്നു ഏ;
 എന്നു ചുരുങ്ങി ആധാരത്തിന്നു സ്ഥലത്തോടുള്ള സംബന്ധത്തെയും
 കാണിക്കുന്നു: ദു—ന്തം; 'ചീനത്തുള്ള ജനങ്ങൾ' എന്നു ആ ഭിക്ഷി
 വാർക്കുന്ന എല്ലാ ജാതികാരെയും പറയാം, 'ചീനത്തെ ജനങ്ങൾ'
 എന്നു ആ ഭിക്ഷിലെ ജാത്യ കുടികളായ ചീനന്മാരെ സംബന്ധി
 ച്ചു പറയാവു; പിന്നെയും 'ചീനത്തുള്ള ജനങ്ങൾ' എന്നു ആ
 സ്ഥലത്തു വാർക്കുന്നവരെത്തന്നെ പറഞ്ഞുകൂട്ടു; 'ചീനത്തെ ജനം
 എന്നു അവിടം വിട്ടു മറ്റഭിക്ഷിപ്പോയിപ്പാർക്കുന്നവരെയും പറ
 യാം. 'ആദൃശ്ശ' എന്നതു 'അതായ' എന്നതിന്റെ ചുരുക്കമെ
 ന്ന പോലെ തോന്നുന്നു, അതു ചേരുന്നതു സപ്തമിയുടെയും ലത്ത
 ങ്ങളുടെയും പിന്നാലെ ആകുന്നു: ദു—ന്തം; 'മുൻപിലാത്തപ്പമുട്ട
 ഇന്നലത്തെ മഴ; അപ്പോഴത്തെ പട്ടതി; അവൻ വന്നാലത്തെ
 ഉപകാരം;' 'ആയ' എന്നതിന്റെ ചുരുക്കമായ ഏകാരത്തിന്റെ
 യും പ്രതിഭാബ നാമാധേയത്തിന്റെ അന്തത്തിൽ വരുന്ന ആകാ
 രത്തിന്റെയും പിന്നാലെ വരുന്ന എല്ലാ ഖരങ്ങൾ മുതലായിട്ടുള്ളവ

മർവ്വ

ആയിരന്നാൽ ഇരളിക്കും: ദുഷ്ടനും; 'കിന്നറിലെപ്പനി: വീടുകടം.'

൨൯൦. പ്രയാഗത്തെ സംബന്ധിച്ചു നാമു ധേയത്തിന്നു വിശേഷണമെന്നും, അതിന്റെ ആധാരത്തിന്നു വിശേഷ്യമെന്നും പേരായിരിക്കുന്നു; എന്നാൽ വിശേഷണം ആവശ്യവിശേഷണം അലങ്കാര വിശേഷണം, കാരണ വിശേഷണം എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു തരമായിരിക്കുന്നു: ദുഷ്ടനും; 'അവിവേകികളായ മനുഷ്യർക്കു അബദ്ധം പരം' എന്നതിൽ 'അവിവേകികളായ' എന്നുള്ള വിശേഷണം കൊണ്ടു വിശേഷ്യത്തിന്റെ അർത്ഥം ഖണ്ഡിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലെങ്കിൽ കാര്യം സത്യമായിരിക്കയില്ല. ആകയാൽ വിശേഷണം ആവശ്യമാകുന്നു; എന്നാൽ 'അവിവേകിത്തം ഉൾക്കൊള്ളം' എന്നതിൽ വിശേഷണം അലങ്കാരത്തിന്നു മാത്രമാകയാൽ അതുവിട്ടു പറഞ്ഞാലും പൊരുളൊക്കും പിന്നെയും 'മുക്തിയെത്തുന്നവൻ മൂർഖനായും തരം' എന്നതിൽ വിശേഷണം വിശേഷ്യത്തെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിന്റെ കാരണത്തെക്കാണിക്കുന്നു.

൨൯൧ ആധേയ വചനത്തിന്നു പകരം ആധേയ നാമത്തെ പ്രയാഗിച്ചാൽ പൊരുൾ കൈമെങ്കിലും ആധേയം സമാസ നാമത്തിന്റെ ഭരമിശകമായിരിക്കുന്നതല്ലാതെ വിശേഷ്യത്തിന്നു വിശേഷണമാകയില്ല: ദുഷ്ടനും; 'പഴനെല്ലു; പുതുവീഞ്ഞു; കുറുകാട്ടു, ഒക്കുമാന്ദ്യൻ', എന്നിവകൾ പല വകയുള്ളതിൽ ഒരു വക നെല്ലു. വീഞ്ഞു, കാട്ടു, മനുഷ്യൻ എന്നർത്ഥമാകുന്നു, പഴയ നെല്ലു, പുതിയ വീഞ്ഞു, കുറിയകാട്ടു, ഒക്കുന്നായ മനുഷ്യൻ എന്നു പറയും പോലെ വിശേഷണത്തെക്കാണിക്കുന്നില്ല.

൩൯൨. നാമാധേയത്തിന്റെ പിൻപു ഒന്നിൽ അധികം നാമങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നാൽ ആധാരം മുൻപിലത്തേതു തന്നിച്ചോ എല്ലാം കൂടെ അടച്ചോ എന്നു ഒഴുചിതുംകൊണ്ടു അറിവുകേയുള്ളു: ദു—ന്നം; 'കൊച്ചിലെ ദിവാനും സാജും തമ്മിൽ വെള്ള പക്ഷുമായിരിക്കുന്നു', എന്നതിൽ 'കൊച്ചിയിലേ' എന്ന വിശേഷണം ദിവാനോടു മാത്രം ചേരുന്നു; എന്നാൽ ആലപ്പുഴ ഇരിക്കുന്ന സാജും മദാമ്മയും കൊള്ളാകുന്നവരാകുന്നു.' എന്നതിൽ വിശേഷ്യം സാജും മദാമ്മയും കൂടെ ആകുന്നു; നിലദേദമോ, ലിംഗദേദമോ, സംഖ്യദേദമോ ഉള്ള സവാച്യനാമങ്ങളെ നാമാധേയങ്ങളായിട്ടു പ്രയോഗിച്ചാൽ ഖണ്ഡിതം വരുന്നതാകുന്നു: ദു—ന്നം; 'സാജും കൊച്ചിയിലെ ദിവാനും, നല്ലവനായ യോസെപ്പും സഹോദരിയും; ആലപ്പുഴ ഇരിക്കുന്നവരായ സാജും മദാമ്മയും'; സർവ്വനാമങ്ങളെ ആധേയമായിട്ടു പ്രയോഗിക്കുംപോഴും റം സംശയമുണ്ടു: ദു—ന്നം; 'ആ വള്ളക്കാരനും കൂട്ടുകാരും' ചില വൈദ്യന്മാരും, ആശാന്മാരും; എന്നാൽ പിന്നാലേ വരുന്ന നാമത്തിന്നു എന്തെങ്കിലും ഒരു വിശേഷണം ഉണ്ടായിരുന്നാൽ മുൻപിലത്തെ വിശേഷണം അതിനോടു സംബന്ധിക്കയില്ല: ദു—ന്നം; 'ആ നല്ല യജമാനനും, അവന്റെ വാല്യക്കാരനും.'

൩൯൩. ഉം എന്ന അവ്യയംകൊണ്ടു സംബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന രണ്ടാധേയങ്ങൾക്കു ഒരു മൊഴി തന്നെ ആധാരമായിട്ടു വെള്ള സംഖ്യയിൽ വരുമ്പോൾ ആധേയങ്ങൾ സംബന്ധി

ക്കുന്നതു ആധാരത്തിൽപ്പട്ടപൊരുളുകളോടു അടച്ചോ വെച്ചോറെയൊ എന്നും ഔചിത്യം കൊണ്ടുതന്നെ അറിയേണം: ദു—ന്തം; നല്ലതും വലിയതുമായ കായ്ക്കുൾ' എന്നതിന്നു നന്നായും വലിപ്പവും ഒരു പോലെ സംബന്ധിക്കുന്ന കായ്ക്കുൾ' എന്നും, നല്ല കായ്ക്കുളും വലിയ കായ്ക്കുളും' എന്നും പൊരുൾ വരും. എന്നാൽ വിശേഷണങ്ങൾ തമ്മിൽ സ്വഭാവേന ചേരാത്തതായിരുന്നാൽ ആധാരത്തിൽപ്പട്ട പൊരുളുകളെ വെച്ചോറായിത്തീരിച്ചെടുക്കു തന്നെ വേണം: ദു—ന്തം; 'കൈച്ചും, എരിച്ചും, പുളിച്ചും, ഉള്ള വസ്തുക്കൾ.'

നാലാം സഗ്ഗം.—വചനീയ നാമങ്ങൾ.

൩൯൪. വചനത്തിൽനിന്നു വരുന്ന നാമങ്ങൾ വചനീയനാമങ്ങൾ എന്നു പേർപടുന്നു. അവ വാച്യനാമം എന്നും സവാച്യനാമങ്ങൾ എന്നും വചനോത്തര നാമങ്ങൾ എന്നും ഇങ്ങനെ മൂന്നു വകയായിരിക്കുന്നു. അവയിൽ വാച്യനാമത്തിന്നും സവാച്യനാമങ്ങൾക്കും മറ്റുള്ള നാമങ്ങളെപ്പോലെ വിഭക്തി രൂപങ്ങൾ ഉള്ളതു കൂടാതെ ക്രിയകൾക്കുള്ള സംബന്ധങ്ങൾ ചേരുന്നതു ആകുന്നു.

൩൯൫. വാച്യനാമം ഉണ്ടാകുന്നതിന്റെ വിവരം ൩൧—൩൦൬ ലക്കങ്ങളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു. അതിന്നു പ്രഥമ, ദ്വിതീയ, പഞ്ചമി മുതലായ വിഭക്തികൾ ഉണ്ടാകും: ദു—ന്തം; അവൻ പറ

കയാകുന്നു എന്നതിൽ 'അവൻ' എന്നതു കർത്താവും, 'പറക' എന്നതു വാച്യവും ആയിരിക്കുന്നു. 'അവൾ' എഴുതുകയും വായിക്കുകയും ചെയ്തു' എന്നതിൽ 'അവൾ' എന്നതു 'ചെയ്തു' എന്നതിന്റെ കർത്താവും 'എഴുതുകയും വായിക്കുകയും' എന്നവ അതിന്റെ കർമ്മങ്ങളും ആകുന്നു. 'നീ വരായ്കയാൽ ഞാൻ പോയില്ല' എന്നതിൽ 'നീ' എന്നതു 'വരായ്ക' എന്നതിന്റെ കർത്താവായതും അതു പഞ്ചമിയിൽ ആകയാൽ വരാത്തതിനുള്ള കാരണത്തെക്കാണിക്കുന്നു. വീണ്ടു 'അവൻ നടക്കയിൽ' എന്നതിന്നു നടക്കുവോൾ വീണ്ടു എന്നർത്ഥമാകുന്നു, (൨൧൪) ചിലപ്പോൾ മറ്റുള്ള വിഭക്തി രൂപങ്ങളും വരും: ദു—ന്നം; അനുതപിക്കയെക്കുറിച്ച് ഉദാരത അരുതു; വാങ്ങിക്കൊടുക്കയോടു ശരിയല്ല; പറകകൊണ്ടു ചെയ്യയുടെ ഗുണം അറിയത്തില്ല.

അവനും. വാച്യനാമത്തോടു രൂപത്തിൽ ഒക്കുന്ന ചില വചനാത്മവ നാമങ്ങൾ ഉണ്ടു; അവയെ വാച്യനാമത്തിന്റെ ലക്ഷണമില്ല അവ മറ്റു സാധാരണ നാമങ്ങളെപ്പോലെ അന്യയികപ്പടുന്നു: ദു—ന്നം; 'രോഗി തന്റെ കിടക്കയെ (കുട്ടിയിനെ) എടുത്തുകൊണ്ടു നടന്നു.'

൩൯൩. സവാച്യനാമങ്ങൾ നാമാധേയങ്ങളോടു 'വൻ' എന്നതു ചേരുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നു: ദു—ന്നം; 'നടന്നു-നടന്നവൻ, നടക്കാത്ത-നടക്കാത്തവൻ; നടക്കുന്ന-നടക്കുന്നവൻ-നടക്കാത്ത-നടക്കാത്തവൻ. ദുവിഷ്ട കാല സവാച്യ നാമത്തിന്നു നന്തത്തിന്റെ 'വാൽ' എന്നതിനെ 'വവൻ' എന്നും 'പ്പാൻ' എന്ന

തിനെ 'പുവൻ' എന്നും മാറുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നു: ദു-ന്തം; 'വരുവാൻ=വരുവവൻ; കേൾപ്പാൻ-കേൾപ്പവൻ; ഇവെക്കു ശേഷം നാമങ്ങളെപ്പോലെ ലിംഗഭേദങ്ങളും സംഖ്യവ്യത്യാസങ്ങളും വിഭക്തിരൂപങ്ങളും ഉണ്ടു: ദു-ന്തം; 'നടന്നവൻ=നടന്നവൾ; നടന്നതു-നടന്നവർ-നടന്നവ-നടന്നവനെ-നടന്നവരോടു-നടന്നതിന്നു' പിന്നെയും 'അവൻ, അവൾ, അവർ' എന്നവ 'ഓൽ-ഓൾ-ഓർ' എന്നും ചുരുക്കുകണ്ടുണ്ടു: ദു-ന്തം; 'കണ്ടവൻ-കണ്ടാൻ-കേൾപ്പവൻ-കേൾപ്പോൾ, വലിയവൻ-വലിയോർ' എന്നാൽ ഉപതു എന്നതു ചിലപ്പോൾ അത്തു എന്നു ചുരുക്കും: ദു-ന്തം; 'വരുവതു-വരുത്തു; കേൾക്കവതു-കേൾക്കത്തു'

൩൯൭. സവാച്ചുനാമങ്ങൾക്കു മറ്റുള്ള നാമങ്ങളെപ്പോലെ വിഭക്തി രൂപങ്ങൾ ഉള്ളതു കൂടാതെ അവയുടെ മൂലവചനങ്ങളെപ്പോലുള്ള അന്നപയങ്ങളും ഉണ്ടു: ദു-ന്തം; 'എന്നെത്തല്ലിയവൻ, രാജാവിനോടു മത്സരിച്ചവൻ' നാമാധേയങ്ങളെപ്പോലെ കർത്താവു, കർമ്മം, കാരണം മുതലായിട്ടു പലതരം സംബന്ധത്തിലും അവ അന്നപയിക്കപ്പെടും: ദു-ന്തം; 'പോകുന്നവൻ (ഗമനം ചെയ്യുന്ന ക്രിയാകർത്താവു)' തിന്നതു-തിന്നപ്പെട്ട വസ്തു'. (പറഞ്ഞതു) പറച്ചിലിന്റെ കാര്യം, സവാച്ചു നാമങ്ങളുടെ കാലം നിരാധാരമായിട്ടും പരാധാരമായിട്ടും വരും: ദു-ന്തം; ആലുവായ്ക്കു പോയവനെ ഞാനറിയും, തിരുവല്ലായ്ക്കു പോകുന്നവരൊക്കെയും അവന്നു ഒരു ചക്രം വീരം കൊടുത്തു.

ജ്ഞാപനം സവാച്യനാമങ്ങൾ നാമാധേയങ്ങളോടു 'അവൻ' എന്ന സർവ്വനാമം ചേർന്നുണ്ടാകുന്നവയാകുന്നു എന്ന ഒരു വക്താ ചിലർക്കുണ്ടു എങ്കിലും സൂക്ഷ്മം വിചാരിക്കുമ്പോൾ അവ വഴി നാമങ്ങൾ തന്നെ ആകുന്നു എന്ന കാണുന്നതിനിട വരും. എന്തെന്നാൽ അവ വചനത്തോടു സംബന്ധമുള്ള ഏതുപൊരുളിനും കൊള്ളുന്നു. മറ്റവ നിത്യയകരങ്ങളാകയാൽ ആവർത്തിച്ചു പറയുന്ന പ്രത്യേക പൊരുളുകളോടു ചേരുന്നതിനെ ഇടയുളളു. പിന്നെയും നാമാധേയവും നിത്യയകരവും തമ്മിൽ സന്ധിമുറക്കു ഒന്നിക്കുമ്പോൾ ഇടയിൽ ള്കാരം വരുന്നതാകയാൽ 'നടന്നയവൻ—നടന്നയവൾ' എന്നിങ്ങനെ വരുന്നതല്ലാതെ 'നടന്നവൻ നടന്നവൾ' എന്നു വരുന്നതിനിടയില്ല. ഇതു കൂടാതെയും 'ഓം വക നാമങ്ങൾ നിത്യയകരങ്ങൾ ചേർന്നുണ്ടാകുന്നവയായിരുന്നാൽ, അവയെ മുൻപിൽ നിത്യയകരങ്ങളാകുന്ന 'അവൻ, ഇവൻ, എന്നവ ചേരുന്നതിനിടയില്ല. എന്നാൽ ഇവയോടു മേൽപ്പറഞ്ഞ അക്ഷരങ്ങൾ ചേർന്നു വരിക നടപ്പാകുന്നു: ദൃ—ന്തം; 'അപ്പോകുന്നവൻ' 'ഓം ദൃക്ഷപോയവൻ; എന്നാൽ 'ഞാൻ ഒരു പുസ്തകം വാങ്ങിയതു പുത്തനാകുന്നു' എന്നുള്ളതിൽ 'വാങ്ങിച്ചതു' എന്നുള്ള വദം സവാച്യമല്ല; വാങ്ങിച്ച അതു എന്നവയുടെ ഒന്നിപ്പാകുന്നു. അങ്ങനെ തന്നെ 'ഇനിക്കൊരു ഭൂതൃനുണ്ടായിരുന്നവൻ ഭോഷനാകുന്നു' എന്നതു 'ഇനിക്കൊരു ഭൂതൃനുണ്ടായിരുന്നു അവൻഭോഷനാകുന്നു' എന്നവയെ കൂട്ടിപ്പറയുന്നതല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല.

൩൯൮. സവാച്യനില്പിംഗം വാച്യനാമത്തിന്നായിട്ടു പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടു: ദൃ—ന്തം; 'അവൻ പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു' എന്നതിന്നു 'അവൻ പറയുകൊണ്ടു' എന്നുതന്നെ അർത്ഥമാകുന്നു; എന്നാൽ അതു ക്രിയയ്ക്കും പൊരുളിനും ഒരുപോലെ കൊള്ളുന്നതാകയാൽ ചിലപ്പോൾ വാക്യത്തിന്റെ അർത്ഥം സംശയമായിരിക്കും: ദൃ—ന്തം; 'അവൻ പറയുന്നതിൽ നല്ലസാരമുണ്ടു' എന്നതിന്നു അവന്റെ പാച്ചിലിൽ നല്ല സാരമുണ്ടെന്നും അവൻ പറയുന്ന സംഗതിയിൽ നല്ല സാരമുണ്ടെന്നും രണ്ടു വിധേനയും പൊരുളാകും സവാച്യനാമങ്ങളുടെ നില്പിംഗം, ലിംഗ സംഖ്യാഭേദങ്ങളെക്കാണിച്ചിട്ടുഅവ

ശ്രമില്ലാത്ത പട്ടതികളിൽ എതുപിംഗത്തിന്നും സപ്തയ്യും കൊള്ളുന്നതായിട്ടു പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടു: ദു—ന്തം; രാമായണം എഴുതിയതു, വാമ്പികി ആകുന്നു എന്നു പറയുമ്പോൾ രാമായണം ഒരാൾ എഴുതിട്ടുണ്ടെന്നു മാത്രം കേൾക്കുവാൻ മുൻപേ തന്നെ അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നു ഭാവം, എന്നാൽ രാമായണം എഴുതിയവൻ വാമ്പികി ആകുന്നു എന്നു, ഒരാൾ രാമായണം എഴുതിട്ടുണ്ടു എന്നു തന്നെ അല്ല എഴുതിയതു ഒരു പുരുഷനാകുന്നു എന്നും കൂടെ കേൾക്കുവാൻ അറിഞ്ഞിരിക്കുമ്പോഴു പറയാവു.

നന്ദൻ പുരുഷാർത്ഥങ്ങളോടു കൂടി ചില വചനങ്ങൾ കവിതയിലും പഴയ വാചകങ്ങളിലും വരുന്നുണ്ടു: ദു—ന്തം; 'വന്നെൻ (ഞാൻ വന്നു); വന്നാൻ (അവൻ വന്നു); വന്നെൾ (അവൾ വന്നു); വന്നാർ (അവർ വന്നു); വന്നെന്നൻ (ഞാൻ വരുന്നു); വന്നുവൻ (ഞാൻ വരുന്നു).'

൪൦൦. 'വചനോത്ഭവ നാമങ്ങൾ ധാതുവചനങ്ങളിൽനിന്നു ഉണ്ടാകുന്ന നാമങ്ങൾ ആകുന്നു. എന്നാൽ അവയെക്കുറിച്ചു വചനത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ ഒന്നുമില്ല; നാമങ്ങൾക്കുള്ള രൂപഭേദങ്ങളും അന്നപയങ്ങളും മാത്രമെുള്ളൂ.

൪൦൧. വചനത്തിന്റെ ധാതുക്കളിൽ പലതും നാമങ്ങളായിട്ടു യാതൊരു മാറ്റവും കൂടാതെ വരും: ദു—ന്തം; അടി, തടി, നട, ഉരുൾ, പടൽ, മലർ, തല്ല, ചൊല്ലു.'

ജ്ഞാപനം. (൧) ധാതുവിന്റെ ഏകാരം വൃത്തം ലക്ഷ്യം പ്രകാരം ആകാശമാകും: ദു—ന്തം; തറെ—തറ, മറെ—റെ.'

(൨) വാചനാദം കിങ്കാരത്തിലായും ധാതു അലാപിൻ അലാപിനീയം മുൻപിൽ ഒരു പ്രസ്ഥാപനം മാത്രം ഉണ്ടായും വരുന്നു.

ധാതുക്കളിലെ ഹ്രസ്വം ദീർഘമാകും; ദ്രുതം; 'പാടുക-പട്ട' പെറ്റുക-പെറ്റു, തൊടുക-തൊട്ടു, നട്ടുക-നട്ടു, പൊരുക-പൊരു, അന്ത്യാക്ഷരം ണ്നു, ന്നു. പ്ല. ഉദ്യ. എന്ന ജരട്ടയക്കു രണ്ടുളിൽ ഒന്നായിരുന്നാൽ അതു ദെറയായിട്ടു മാറ്റം; ദ്രുതം; 'ഉണ്ണുക-ഉണ്ണ, തിന്നുക-തിന്ന, ചെല്ലുക-ചെല, കൊള്ളുക-കൊള്ള.' എന്നാൽ ചിലപ്പോൾ ധാതുവിന്നു യാതൊരു മാറ്റവും കൂടാതെ നാമമായിട്ടു വരികയും ഉഷ്ഠ; ദ്രുതം 'ചൊല്ലുക-ചൊല്ല, തല്ലുക-തല്ല, നുള്ളുക-നുള്ള.'

൪൦൨. അജന്തധാതുക്കളിൽ പലതിന്നും ചി
ൽ എന്നതും വു എന്നതും ധാതുവിനോടു ചേ
ന്നു ചില നാമങ്ങൾ ഉണ്ടാകും; ദ്രുതം; മുറി-
മുറിച്ചിൽ-മുറിവു, അരെ-അരെച്ചിൽ അരെവു,
മറി-മറിച്ചിൽ മറിവു, ഇടി-ഇടിച്ചിൽ ഇടിവു,
പറെ-പറെച്ചിൽ, അറി-അറിവു.

൪൦൩. വാച്യനാമത്തിൽ കിടക്ക എന്നതു ചേ
രുന്ന ധാതുക്കൾക്കു പ്പ എന്നതു ചേർന്നു ചില
നാമങ്ങൾ ഉണ്ടാകും; ദ്രുതം; 'നടക്കുക-നടപ്പു
അറക്കുക-അറപ്പു, തടിക്കുക-തടിപ്പു, ഉടുക്കു
ക-ഉടുപ്പു, നോക്കുക-നോപ്പു, തീക്കുക-തീപ്പു,
വാക്കുക-വാപ്പു കൂക്കുക കൂപ്പു'

൪൦൪. ധാതുവിന്റെ അന്തത്തിൽ അഡ്വാ
ച്ചോടു കൂടി വരുന്ന ഹല്ലിന്നു പകരം വഴുത്തി
ലേ പരം ഇരുട്ടിച്ചു വരുന്നതിനാൽ ചില നാ
മങ്ങൾ ഉണ്ടാകും; ദ്രുതം; 'പോകുക-പോക്കു
ഉണ്ണുക-ഉണ്ടു, എഴുകുക-എഴുത്തു. ഇരികുക-ഇരി
ട്ടു, ഓടുക-ഓട്ടം, ചാടുക-ചാട്ടം, മാറുക-മാറ്റം
പഴുകുക-പഴക്കം, അനങ്ങുക-അനക്കം, പൊ
ങ്ങുക-പൊക്കം, നീങ്ങുക-നീക്കം'

൪൦൫. വാച്യനാമത്തിൽ കികാരമുള്ള ധാതുക്ക
ളിൽ പലതിന്നും അർത് എന്നതു ചേർന്നു ചി

ല നാമങ്ങൾ ഉണ്ടാകും: ദു—ന്തം; വാടക-വാടൽ, പാടക-പാടൽ, വാതക-വാതൽ, തളുക-തളൽ.

൪൦൬. ധാതുക്കളിൽനിന്നു അ, അം, വി, തി, ച, മ എന്നവ മുതലായിട്ട ചില പ്രത്യയങ്ങൾ ധാതുവിനോടു ചേർന്നു പല തര നാമങ്ങളും ഉണ്ടാകും: ദു—ന്തം; തടുക്കുക—തട, ഉടുക്കുക—ഉട, കൊടുക്കുക—കുട, കൊല്ലുക—കുല; നീളുക—നീളം, അകലുക—അകലം, മറക്കുക—മറവി, കേൾക്കുക—കേൾവി, തോല്ക്കുക—തോലി, കെട്ടുക—കെട്ടതി, അറുക—അറുതി, പൊറക്കുക—പൊറുതി, പടുക—പടുതി; താക്ക—താഴ, വീഴുക—വീഴുവളെരുക. -വളെച്ച, കാണുക—കാഴ, ഉരുളുക—ഉരുൾ, അകലുക—അകലു; കുളിരുക—കുളിർ, താഴുക—താഴ്, ആടുക—ആടുതൽ, കെടുക—കെടുതൽ, ചുമക്കുക—ചുമതല, പറക്കുക—പറവ, നോക്കുക—നോട്ടം.

൪൦൭. പ്രതിഭാവ വാച്യനാമത്തിന്റെ അന്തത്തിലേ കിങ്കാരം മകാരമായിട്ടു മാറി ചില പ്രതിഭാവ നാമങ്ങൾ ഉണ്ടാകും: ദു—ന്തം; വരായ്ക്ക-വരായ്ക്ക, നടക്കായ്ക്ക-നടക്കായ്ക്ക, യ്ക്ക, യ്ക്ക എന്നവയെ ക്ക, ക്ക, എന്നാക്കി വരാക്ക-വരാക്ക എന്നിങ്ങനെ പറയുന്നതു അവശ്യമാകുന്നു.

൪൦൮. ധാതുക്കളും വചനാധേയങ്ങളും ആധേയമായിനിന്നു ചില നാമങ്ങൾ ഉണ്ടാകും: ദു—ന്തം; ഉടുപ്പുടവ, കെടുകായ്ക്കം, നടുതല, പടുകാലം, നീക്കുപോക്ക, ഓടിവരവു, ചാടിനടപ്പു, കൂടപ്പോക്ക, വളരെപ്പറച്ചിൽ, എങ്കിൽ ശ്ലാഘം.

ഹംസ് സംസ്കൃത ധാതുക്കളിൽനിന്നു അനേകം നാമങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്: ദു—ന്നം ; കൃ എന്ന ധാതുവിൽനിന്നു 'കൃതം കൃതി കൃത്യം, 'ക്രിയ' കരൻ, കരം കരണൻ—കരണം, കണ്ണൻ, കർത്താവു, കർത്രി—കർത്രുത്വം, കർത്തവ്യം, കർമ്മം—കർമ്മണി, കർമ്മീ, കാരൻ—കാരണി, കാരിക—കാര്യം.' എന്നവ മുതലായിട്ട മലയാളത്തിൽ നടപ്പുള്ള മൊഴികൾ കൂടാതെ അനേകം അധിതങ്ങളും സമാസങ്ങളും വരുന്നുണ്ട്.

അഞ്ചാം സ്കന്ദം—സഹായ വചനങ്ങൾ.

൪൧൦. വചനമായതു ഒറ്റ മൊഴിയിൽ പല സംഗതികളെ ഉല്പദിപ്പത്തുന്നതാകയാൽ ആ സംഗതികളിൽ ഓരോന്നിന്നു ആവശ്യം പോലെ താല്പര്യമായിട്ടു കാണിക്കുന്നതിന്നും വചനത്തോടു സംബന്ധമുള്ള മറ്റു ചില കാര്യങ്ങളെ കൂടെ വരുത്തിപ്പറയുന്നതിന്നുമായിട്ടു പ്രധാന വചനത്തോടു ഏതാനും വചനങ്ങളെ ചേർത്തു പറകയുണ്ടു്. ആ വചനങ്ങൾക്കു 'സഹായ വചനങ്ങൾ' എന്നു പേരായിരിക്കുന്നു. ആയവ വചനത്തിന്റെ ഭാവത്തെയും സ്വഭാവത്തെയും വിശേഷിപ്പിപ്പത്തുന്നതായിട്ടു രണ്ടു തരമായിരിക്കുന്നു. ഭാവ വ്യത്യാസത്തെക്കാണിക്കുന്നവ ആകുന്നു, ഉണ്ടു്, ഇരിക്കു്, ആകു്, എങ്കുകു്, വെണ്ടുകു്, കഴികു്, കൂടുകു്, മേലുകു്, വഹിക്കു് എന്നവയും മറ്റും ആകുന്നു.

൪൧൧ 'ആകുന്നു' എന്നതു ശുദ്ധവചനമാകയാൽ മറ്റു വചനങ്ങളോടു സംബന്ധിച്ച മാത്രം വചനിക്കുന്നതാകുന്നു. അതിന്റെ പ്രതിഭാവം 'ആല്ലാ' എന്നാകുന്നു: ദു—ന്നം. 'മനുഷ്യൻ ആകുന്നു' എന്നും 'മൃഗം അല്ലാ' എന്നും പറഞ്ഞാൽ, അർത്ഥം ഇല്ല. മനുഷ്യൻ പാപി ആകുന്നു' എന്നും 'മൃഗം വോധമുള്ളതല്ല'

എന്നു പറയണം. 'ഉണ്ടു, ഇരിക്കു' എന്നവ സമ്പാദ്യവചനങ്ങളായിരിക്കയാൽ തന്നിച്ചു വചനീകാകുന്നവയാകുന്നു: ദി—ന്നം; 'മൈവം ഉണ്ടു.' പൂർവ്വ ജനം ഇല്ല.' 'ഇരിക്കു' എന്നു പ്രത്യേകം ഒരു ഭാവത്തെ കാണിക്കുന്നതാകുന്നു. 'ഇരിക്കു' എന്നതിന്റെ അർത്ഥത്തിൽ സാമാന്യമായിട്ടു പ്രയോഗമുണ്ടു. എന്നാൽ 'ഉണ്ടു' എന്നതു ഉള്ള ഭാവത്തെ സാമാന്യമായിട്ടും കാലഭേദത്തെയും മറ്റും സാമാന്യമായിട്ടും കാണിക്കുന്നു. 'ഇരിക്കു' എന്നതു കാലഭേദത്തെ താല്പര്യ സംഗതിയായിട്ടു കാണിക്കയും പദാർത്ഥത്തിൽനിന്നു ഒരു സാദ്ധ്യമുണ്ടെന്നു കാണിച്ചു തരുകയും ചെയ്യുന്നു: ദി—ന്നം; 'അവന്റെ കൈയിൽ ഒരു നല്ല മരുന്നുണ്ടു' എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഒരു വിവരം അറിയിക്ക മാത്രം ചെയ്യുന്നു. 'അവന്റെ കൈയിൽ ഒരു നല്ല മരുന്നിരിക്കുന്നു' എന്നു പറഞ്ഞാൽ ആ മരുന്നുകൊണ്ടു ഉപകാരം വരുത്തിക്കൊള്ളാമെന്നും മറ്റും ചില ഉള്ളടക്കങ്ങളുണ്ടു. പിന്നയും 'ഇരിക്കു' എന്നതിനെ പ്രയോഗിക്കുന്നതു കണ്ടറിഞ്ഞതു പോലെ പറയുവാൻ ആകുന്നു. ഉണ്ടു എന്നു വല്ല വിധേനയും അറിഞ്ഞ സംഗതിയെക്കുറിച്ചും പറയാം: ദി—ന്നം; 'അവിടെ ഒരു പുസ്തകം ഇരിക്കുന്നു: ഇനിക്കൊരു പെട്ടകമുണ്ടു.'

൪൧൨ 'ഉണ്ടു ഇരിക്കു' എന്നവയുടെ സമ്പാദ്യനാമങ്ങൾ ആകുന്ന 'ഉള്ളതു, ഇരിക്കുന്നതു' എന്നവ ഉന്നാനമായിരുന്നു. കൊണ്ടു അവയുടെ സ്ഥാനത്തു 'ആകുന്നു' എന്നതു വരികയുണ്ടു: ദി—ന്നം; 'അവൻ അവിടെ ഉണ്ടു, എന്നതു ഉണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്നുള്ള സംശയത്തെ മാത്രം നീക്കുന്നു. 'അവൻ അവിടെ ആകുന്നു' എന്നതു അവൻ ഇരിക്കുന്നതു അവിടെ ആകുന്നു എന്നതിന്നു പകരമാകയാൽ അവൻ ഒരിടത്തുണ്ടെന്നുള്ള നിശ്ചയം മുൻപെ തന്നെ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കെ എവിടെ എന്നുള്ള സംശയം മാത്രം തീക്കുന്നതാകുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു ഒരു വിശ്വാസം ഉണ്ടു' എന്നു പറഞ്ഞാൽ അവർക്കുള്ളതിനെ വചനീകുന്നു. 'ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു [ഉള്ളതു] ഒരു വിശ്വാസമാകുന്നു' എന്നതിൽ അവർക്കു പലതില്ല എന്നു നിശ്ചയിച്ചു തരുന്നു. ഇല്ലാത്തതു എന്നവ 'ഉണ്ടു' ആകുന്നു' എന്നവയുടെ പ്രതിഭാവങ്ങളാകയാൽ മേൽപ്പറഞ്ഞവയെപ്പോലെ അവയിലും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു: ദി—ന്നം; 'അവൻ അവിടെ ഇല്ല' എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഉണ്ടെന്നുള്ള സംശയത്തെ മാത്രം നീക്കുന്നു. 'അവൻ അവിടെ അല്ല' എന്നുള്ളതു അവൻ ഇരിക്കുന്നതു അവിടെ അല്ല എന്നതിന്നു പകരമാകയാൽ മറ്റൊരു സ്ഥലത്തുണ്ടെന്നു ഭാവിക്കുന്നു. പിന്നയും 'ആ മൂങ്ങിന്നു നാലു ചക്രം വിലയില്ല' എന്നതിന്നു അതിൽ കുറവുണ്ടെന്നുമാകാം. 'അതിന്നു നാലു ചക്രം വിലയല്ല' എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിൽ കുറവുണ്ടെന്നോ അധികമുണ്ടെന്നോ പൊരുളാകാം. 'ജനങ്ങൾക്കു ഒരു രാജാവു ഇല്ല' എന്നു വചനം അവരുടെ അരാ

ഇക്കാര്യം കുറിക്കുന്നു 'അവർ ഒരു രാജാവു അല്ല' എന്നതു അ
വർ പല രാജാക്കന്മാരുടെന്നു അറിയിക്കുന്നു.

൪൧൩. ആയിരുന്നു എന്നതിന്റെ ഭൂതം 'ആ
യിരുന്നു' എന്നും ഭവിഷ്യം 'ആയിവരും'
എന്നുമാകുന്നു. 'ആയിരിക്കും' എന്നതു സ
ന്ദേഹഭാവത്തിന്നു മാത്രം പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു.
'ആയി' 'ആകും' എന്നവ ആകുക എന്നതു
സംഭവ വചനമാകുമ്പോഴേ വരും. 'അല്ല' എ
ന്നതിന്റെ ഭൂതം 'അല്ലാത്തു' 'അല്ലായി
രുന്നു' എന്നും ഭവിഷ്യം 'അല്ലായിരിക്കും'
എന്നും ആകുന്നു. പിന്നെയും 'ആയിരുന്നു,
അല്ല' എന്നവ ക്രിയയുടെ ഗുണത്തെ താ
ല്പ്യപ്പെടുത്തിക്കാണിക്കുന്നതിന്നു വാച്യനാമ
ത്തോടു ചേർന്നുവരും: ദൃഷ്ടം; 'ഞാൻ എഴുതു
കയാകുന്നു; വായിക്കയല്ല'. ഭൂതവും ഭവിഷ്യവും
ത്രികാലങ്ങളോടു സംബന്ധിച്ചുവരും: ദൃ
ഷ്ടം; വന്നായിരുന്നു, വരുന്നായിരിക്കും, വരു
മായിരുന്നു, വരുന്നില്ലായിരിക്കും. ത്രികാല
ങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും തന്നിച്ചു പ്രയോഗിക്ക
പ്പെടുംപോൾ ക്രിയയുടെ സംഭവത്തെക്കുറിച്ചു
പറച്ചില്ലാതെന്റെ തൽക്കാല വിചാരത്തെക്കാ
ണിക്കും. അതിനോടു 'ആയിരുന്നു' എന്നു
ചേരുമ്പോൾ അവന്റെ വിചാരം കഴിഞ്ഞതാ
യിരുന്നു എന്നും 'ആയിരിക്കും' എന്നു കൂടുമ്പോ
ൾ അവന്റെ വിചാരം വരുവാനിരിക്കുന്ന
യുള്ളു എന്നും കാണിക്കുന്നു: ദൃഷ്ടം; 'അവൻ
വരും' എന്നു പറഞ്ഞാൽ അവൻ വരും എന്നു
ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു എന്നും 'അവൻ വരു
മായിരുന്നു' എന്നതിന്നു അവൻ വരുമെന്നു

ഞാൻ വിചാരിച്ചു എന്നും 'അവൻ വരുമായിരിക്കും' എന്നുള്ളതിന്നു അവൻ വരും എന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുമെന്നും അർത്ഥമാകും. 'ആയിരുന്നു' എന്നതു വചനപ്പിൻറെ ശക്തിയെ കുറേക്കുന്നതിന്നും 'ആയിരിക്കും' എന്നതു കാര്യത്തിൻറെ സംശയത്തെക്കാണിക്കുന്നതിന്നും ആയിട്ടു പ്രധാന വചനത്തോടു ചേരും.

൧൧൪. വാചനാമത്തോടു 'ആകുന്നു' എന്നു കൂട്ടുന്നതു വചന കർത്താവിന്നു ഏതാണ്ടൊരു ക്രിയ ഉണ്ടെന്നറിഞ്ഞിരിക്കുകയും ആയതു ജനനത്തെ മാത്രം അറിവാൻ ആവശ്യമായിരിക്കുകയും ചെയ്യും ചോദ്യം ആകുന്നു. ഏതെന്നാൽ ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രയോഗത്തിലേ സാക്ഷാൽ കർത്താവു ചെയ്യുന്നതു ചെയ്തതു എന്നു വയിലെണാകുന്നു. മുഴുവനാകിപ്പറയുമ്പോൾ ഞാൻ ചെയ്യുന്നതു ചെയ്തുകയായിരുന്നു എന്നും ഞാൻ ചെയ്യുന്നതു വായികയായെന്നു എന്നും ഇങ്ങനെ വരും. ഞാൻ സമാസരൂപത്തിൻറെ സാദ്ധ്യം വാച്യത്തെത്താല്പര്യ സംഗതിയായിട്ടു കാണിക്കുന്നതാകയാൽ അതു ആധാര മൊഴിയായിട്ടല്ലാതെ ആധാര വചനമായിട്ടു വരുന്നതല്ല; ൧—നാം; അവൻ എഴുതികൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ ഞാൻ വായികയായിരുന്നു എന്നല്ലാതെ അവൻ എഴുതുകയായിരുന്നപ്പോൾ ഞാൻ വായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു എന്നു വരികയില്ല.

൧൧൫. 'ഉണ്ടു' എന്നതു 'ഉള്ളുക' എന്നൊരു പഴയ വചനത്തിൻറെ ഭൂതമാകയാൽ 'പ്രവേശിച്ചു' എന്നർത്ഥവും പ്രവേശിച്ചിട്ടു പുറത്തിറങ്ങി എന്നു പറയായ്ക്കയാൽ 'ഇരിക്കുന്നു' എന്ന വർത്തമാന കാലത്തിൻറെ ഭാവവും വരുന്നു. ഭൂതകാലത്തിന്നു 'ഉണ്ടായിരുന്നു' എന്നും ഭവിഷ്യത്തിന്നു 'ഉണ്ടായിരിക്കും' എന്നും ആകും. പ്രതിഭാവം 'ഇല്ല' എന്നും ഭൂതത്തിൽ ഇല്ലാത്തു, ഇല്ലായിരുന്നു' എന്നും ഭവിഷ്യത്തിൽ 'ഇല്ലായിരിക്കും' എന്നും ആകുന്നു. ഇവ ജ്ഞാപകത്തിൽ വർത്തമാന കാലത്തോടും വചനാധാര്യ

യങ്ങളിൽ നന്തത്തോടും 'ഇട്ടു' എന്നതു ചേന്നു വരുന്ന വന്തത്തോടും വാച്യനാമത്തോടും ചില സവാച്യനാമങ്ങളോടും സംബന്ധിച്ചു വരും: ദ്രു—ന്തം; 'വരുന്നണ്ടു, വന്നിട്ടുണ്ടു, വരവാനുണ്ടു, വരികയുണ്ടു, വരത്തില്ല. 'ഉള്ളു,' എന്നതു 'ഉള്ളുക' എന്നതിന്റെ ഭവിഷ്യകാലമാകുന്നു. ഏകാന്ത സംബന്ധത്തെക്കാണിക്കുന്നതിന്നു ഏ എന്ന അപ്യയത്തിന്റെ പിൻപും ചില വന്തങ്ങളോടും ചേന്നും വരും: ദ്രു—ന്തം; 'അവൻ വരുന്നെയുള്ളു; പാപി മരിക്കെയുള്ളു; രാജാവേ നീതി ചെയ്യുന്നുള്ളു; അകുന്നുള്ളു; അടുത്തുള്ളു'. 'ഉള്ളു' എന്നതു വർത്തമാനകാല നാമാധേയമാകയാൽ അതിൻവണ്ണമൊക്കെയും പ്രയോഗിക്കപ്പെടും: ദ്രു—ന്തം; വന്നിട്ടുള്ളു, വരവാനുള്ളു, വീട്ടിലുള്ളു.

൧൭൭ ത്രികാലങ്ങൾ തന്നിച്ചു നില്ക്കുമ്പോൾ കാലഭേദത്തെയും ഉണ്ടു, ഇല്ല എന്നവ ചേന്നു വരുമ്പോൾ സംഭവത്തെയും താല്പര്യ സംഗതിയായിട്ടു കാണിക്കും: ദ്രു—ന്തം; 'രാജാവു വന്നു' എന്നു പറഞ്ഞാൽ രാജാവിന്റെ വരവു കഴിഞ്ഞു എന്നു മാത്രം നിരീയപ്പെടുത്തുന്നു. 'രാജാവു വന്നിട്ടുണ്ടു' എന്നതിൽ വന്നു എന്നു മാത്രമല്ല വന്നാറെ തിരിച്ചു പോയില്ല എന്നെങ്കിലും വന്നതിനാലുള്ള ഫലം നില്ക്കുന്നു എന്നെങ്കിലും കൂടെ സാധിക്കും. വർത്തമാന കാല രൂപത്തോടു 'ഉണ്ടു,' 'ഇല്ല' എന്നവ ചേന്നാൽ ഭവിഷ്യത്തെയും കൂടെ കാണിക്കുന്നതിന്നു പ്രയോഗിക്കപ്പെടും: ദ്രു—ന്തം; ഞാൻ ഇപ്പോൾ വായിക്കുന്നുണ്ടു; അവൻ നാമെ ആലപ്പുഴക്കു പോകുന്നുണ്ടു.' 'ഏഴുതൂണു' എന്നതു എന്തു ചെയ്യുന്നു എഴുതുന്നോ വായിക്കുന്നോ എന്നുള്ള ചോദ്യത്തിന്നു ഉത്തരമാകും. 'ഏഴുതൂണുണ്ടു' എന്നു പറഞ്ഞാൽ എഴുതുന്നോ ഇല്ലയോ എന്നുള്ള ചോദ്യത്തെ തട്ടിക്കുന്നു. അങ്ങനെ തന്നെ 'പോകും.' എന്നതു പോകുമോ നില്ക്കുമോ എന്തുചെയ്യും എന്നോ, പോകുമോ പോകയില്ലയോ എന്നോ ഉള്ള ചോദ്യങ്ങളിൽ ഒന്നിന്നു ഉത്തരം 'ഭാവിക്കുന്നു. പോകുന്നുണ്ടു' എന്നു പറഞ്ഞാൽ പോകുമോ ഇല്ലയോ എന്നുള്ളതിന്നു മാത്രം ഉത്തരമാകും. 'ഉണ്ടു' ഇല്ല' എന്നവയോടു 'ആയിരുന്നു

ആയിരിക്കും എന്നുവേദം ദുഷ്ടം; 'വന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നു' വന്നിട്ടുണ്ടായിരിക്കും; വരുന്നുണ്ടായിരുന്നു, വരുന്നുണ്ടായിരിക്കും; വന്നിട്ടില്ലായിരിക്കും, വരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. െം സമാസരൂപങ്ങൾക്കു രൂപമാവതു ലക്ഷത്തിൽ കാണിച്ചിരിക്കുന്ന ഭാവദേശങ്ങൾക്കു കയ്യും വരും: ദുഷ്ടം; അവൻ കൊച്ചിക്കു പോയിട്ടുണ്ടു' എന്നു വല്ലപ്പോഴും ഒരിക്കൽ പോയ കാൽ മനസ്സിൽ ഉണ്ടായിരുന്നാൽ പറയാം. 'പോയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു' എന്നു പറയുമ്പോൾ പോയിട്ടുള്ള കാൽ വിട്ടു പോയി എന്നു ഭാവം വരും. ചിലപ്പോൾ പോയിട്ടുണ്ടു' എന്നതിന്നു പോയാറെ തിരിച്ചു വന്നില്ല എന്നും 'പോയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു' എന്നതിന്നു തിരിച്ചു വന്നു എന്നും സാധിക്കും. പോയിട്ടു തിരിച്ചു വരുതെയിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ പോയതിനാൽ വരുമെന്നു വിചാരിച്ചിരിക്കുന്ന സാധ്യത്തിന്റെ നിത്യയുക്തവിനെകാണിക്കുന്നതിന്നു വേണ്ടിയും 'പോയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു' എന്നു പറയും. പിന്നെയും 'എഴുതിട്ടുണ്ടു' എന്നു പറഞ്ഞാൽ മറ്റുവടികിട്ടിയിട്ടില്ല എന്നും കിട്ടുമെന്നു നിത്യയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും ഭാവം വരും. 'എഴുതിട്ടുണ്ടായിരുന്നു' എന്നുള്ളതിന്നു മറ്റുവടികിട്ടിയിട്ടില്ല എന്നും കിട്ടുമൊ എന്നു സംശയമാകുന്നു എന്നും പോകാൻ വരും. 'ഇട്ടി കൊല്ലത്തിന്നു പോകുന്നുണ്ടു' എന്നു പറയുന്നതിൽ പറച്ചിൽകാരന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ വിചാരത്തെകാണിക്കുന്നതാകയാൽ പോകുന്ന സംഗതിയെ ഉറെപ്പോടു വചനിക്കുന്നു. 'പോകുന്നുണ്ടായിരുന്നു' എന്നതിൽ പറച്ചിൽകാരന്റെ മുൻപിലത്തെ വിചാരം അറിയിക്കുന്നതാകകൊണ്ടു ഇപ്പോൾ ആയതിന്നു ചിലമാറാം വന്നിട്ടുണ്ടായിരിക്കുമെന്നുള്ള സംഭവഭാവം വരുന്നു. 'ആയിരിക്കും' എന്നതു സംഭവഭാവം കാണിക്കുന്നതിന്നു മാത്രം പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു: ദുഷ്ടം; 'അവൻ വന്നിട്ടുണ്ടായിരിക്കും; നിന്നോക്കുന്നില്ലായിരിക്കും'.

൪൧൭. ഇരിക്ക എന്നതു സഹായ വചനമായിട്ടു വരുമ്പോൾ സ്വയഭാവത്തിൽ വന്നതോടും പ്രതിഭാവത്തിൽ ആനതത്തോടും രണ്ടുഭാവത്തിലുമുള്ള നന്മത്തോടും ചേരും: ദുഷ്ടം; 'എഴുതിയിരുന്നു, എഴുതിയിരിക്കുന്നു, എഴുതിയിരിക്കും, എഴുതാതിരിക്കുന്നു, എഴുതുവാനിരിക്കുന്നു, എഴുതാത്താണിരുന്നു' ഇവയെല്ലാം ക്രിയയെ സംബന്ധിച്ച ക്രിയാകർത്താവിന്റെ അവസ്ഥയെക്കാണിക്കുന്നതിന്നായിട്ടു പ്രയോഗി

ക്കുപ്പട്ടന്നും: ദി—ന്നം; 'അവൻ എഴുതിയിരിക്കുന്നു, ഞാൻ പോകുവാനിരിക്കുന്നു, കള്ളൻ മോഷ്ടിക്കാതിരിക്കുന്നു.'

൪൧൮. വന്തത്തോടു 'കൊണ്ടു' വെച്ചു' എന്നവ ചേർന്നിന്റെ ശേഷവും 'ഇരിക' എന്നതു ചേരും: ദി—ന്നം; എഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു; എഴുതിയെഴുതിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവയുടേ പ്രയോഗം നൂൗ൧—നൂൗ൨ ലക്ഷങ്ങളിൽ വിവരപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ട്. ൪൧൯ാം ലക്ഷത്തിൽ 'ഉണ്ടു' ഇരിക' എന്നവ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസത്തെ കുറിച്ച് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു വന്തത്തോടു ചേർന്ന വരുമ്പോഴും മിക്കുന്നു: ദി—ന്നം; 'അവൻ കൊല്ലത്തിന്നു പോയിട്ടുണ്ടു' എന്നതിന്നു പോയൊരു തിരിച്ചു വന്നില്ല എന്നു അർത്ഥം വരുമ്പോൾ പോയിരിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നതിനോടു അർത്ഥത്തിൽ ഒക്കം എന്നുവരികിലും ഭാവത്തിൽ റം വ്യത്യാസമുണ്ടു. 'ഉണ്ടു' എന്നതു ക്രിയയുടെ ഫലത്തെയും 'ഇരിക' എന്നതു കർത്താവിന്റെ സാധ്യത്തെയും കുറിച്ച് കാണപ്പെടുന്നു. ദി—ന്നം; പുകയില ഉണ്ടോ' എന്നു ചോദിച്ചാൽ പുകയിലെക്കു പോയിട്ടുണ്ടു എന്നുത്തരം പറയാം. 'പുകയിലെക്കു പോയിരിക്കുന്നു' എന്നു ഇന്നാൽ എവിടെ ആകുന്നു എന്നു ചോദിക്കുന്നതിന്നു ഉത്തരമാക. നീ ചാരായം കുടിച്ചിട്ടുണ്ടു എന്നു വല്ലപ്പോഴും കുടിച്ചിട്ടുള്ളവനോടും കുടിച്ചതിന്റെ ലഹരി അല്പമെങ്കിലും ഉള്ളവനോടും പറയാം. 'നീ കുടിച്ചിരിക്കുന്നു' എന്നോ നിനക്കു നല്ലവണ്ണം ലഹരി പിടച്ചിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളഭാവത്തിലെ പ്രയോഗികപ്രകാരം. പിന്നയും അവൻ ചന്തെക്കുപോയിട്ടുണ്ടു എന്നു പറയുമ്പോൾ ചരക്കു കൊണ്ടുപോയെന്നു പറച്ചിൽക്കാരൻ നിശ്ചയിക്കുന്നു, പോയവൻ അതിനായിട്ടു പോയി എന്നു ഭാവം വരുന്നില്ല, ചന്തെക്കുപോയിരിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ പോയവൻ ആ സാധ്യത്തെ പ്രമാണിച്ചു പോയി എന്നു അർത്ഥം വരും. ചരക്കു കൊണ്ടു വരുന്ന സാധ്യം മിക്കമോ ഇല്ലയോ എന്നു പറച്ചിൽക്കാരൻ നിശ്ചയിക്കുന്നില്ല.

൪൧൯. 'ഇരിക എന്നതു പ്രത്യേകം ഒരു സ്ത്രീതിയേ കാണിക്കുന്നതാകുന്നു എങ്കിലും മേൽപറഞ്ഞ ദിക്കാത്തങ്ങളിൽ ഏതു സ്ത്രീതിക്കും പൊതുവിൽ കൊള്ളുന്നതായിട്ടത്രെ പ്രയോഗികപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു. എന്നാൽ അതിന്നു പകരം ക്രിയാ കർത്താവിന്റെ സ്ത്രീതി കിടപ്പായിരുന്നാൽ 'കിടക്ക എന്നതും നില്പായിരുന്നാൽ 'നില്ക്കു' എന്നതും നടപ്പായിരുന്നാൽ 'നടക്ക എന്നതും ഇങ്ങനെ മറ്റു വചനങ്ങളും വരും: ദി—ന്നം; 'അവൻ ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്നു; അവൻ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടു നിന്നു'; പൈതൽ കളിച്ചു നടക്കേയുള്ളു. ഇവയിൽ കിടക്ക എന്നതു മടിയായി ഉപകാരമില്ലാത്ത അവസ്ഥയെക്കുറിച്ചു

അധികം നാളേക്കു നിലനില്ക്കുന്ന പട്ടികയും പ്രയോഗികപ്പെട്ടുവാറുണ്ടു: ദു—ന്നം; 'തൊമ്മൻ പള്ളി'കൂടത്തിൽ ഉണ്ടും കൊണ്ടു കിടക്കുന്നു; താമ്രാരുടെ വക ദ്രവ്യം എന്റെ പറവയിൽ കരം കിടപ്പുണ്ടു; 'ഇരിക' എന്നതു സ്ത്രീയും മാനവും ഉള്ള അവസ്ഥയെക്കാണിടം: ദു—ന്നം; 'ആലപ്പുഴയിരിക്കുന്ന സാസ്ത്രി' നീക്കം എന്നതു കീഴ്മണിയത്തെ കുറിക്കും: ദു—ന്നം; 'രാജാവിന്റെ അടുക്കൽ നില്ക്കുന്ന സേവകന്മാർ, 'ഇരിക' എന്നതു ശ്രീകാലങ്ങളോടു ചേർന്നു വരുമ്പോൾ നിന്നവിനെ കാണിക്കുന്നു: ദു—ന്നം; അവൻ വന്നു എന്നിരിക്കുന്നു; ഞാൻ പോകുമെന്നിരിക്കുന്നു.

രമം. 'എങ്കുക' എന്നതിന്നു 'പറക' എന്നർത്ഥമാകുന്നു. അതിന്റെ ഭവിഷ്യമാകുന്ന ഏതും, ഏതും, ഏതേ എന്നവ വന്തത്തോടു ചേർന്നു ലന്തങ്ങളുടെ പിന്നാലേ വരും. ഭാവനയും ഭാവിതവും ഭൂതകാലത്തിൽ എന്ന കാണിക്കുകയും ചെയ്യും: ദു—ന്നം; 'മഴ പെയ്തു എങ്കിൽ വെള്ളം പൊങ്ങിയേന്നും. "മഴപെയ്തുമില്ല വെള്ളം പൊങ്ങിയുമില്ല എന്നു ഭാവം. വചനിപ്പിന്റെ ശക്തിയെക്കുറിക്കുന്നതിന്നായിട്ടു ഭവിഷ്യകാലത്തിന്റെ അർത്ഥത്തിലും ഏതും എന്നതു ചേരും; ഞാൻ ശ്രമിച്ചെങ്കിൽ ഒത്തതെ എന്നതിന്നു ഞാൻ ശ്രമിച്ചാൽ ഒക്കും എന്നു തന്നെ പോരും എന്നുവരികിലും അത്ര നിശ്ചയത്തോടു പറയുന്നില്ല. 'ഏതും' എന്നതിന്നു പകരം ഭവിഷ്യത്തോടു 'ആയിരുന്നു' എന്നും ചേരും: ദു—ന്നം; 'മഴ പെയ്തു എങ്കിൽ വെള്ളം പൊങ്ങുമായിരുന്നു'

രമം. എങ്കുക എന്നതിൽനിന്നു ഏതും എന്നു വന്നതു തമിഴിലെ തിക്കിറു—തിൻറു— തിമ്പതു—'എന്നവയിൽനിന്നു തിന്നു—തിന്നു—തിന്നം' എന്നും വരുന്നതിൽ വണ്ണം 'എന്നും' എന്നാകയും. 'വേണ്ടുക' എന്നതിന്റെ ഭവിഷ്യമാകുന്ന 'വേണ്ടും' എന്നതു 'വേണം' വേണം, എന്നു തിരിയുന്നതുപോലെ, എന്നും, എന്നതു 'ഏതും—ഏതും' എന്നാകുന്നു. ആകയാൽ 'നീ ചോദിച്ചാൽ

കിട്ടിയെന്നും എന്നതു തെളിവുകിട്ടിയുന്തോൾ 'നി ചോദിച്ചാൽ കിട്ടി എന്നു പറയാം' എന്നായിത്തീരും. ഏതാമെ എന്നതു ഏതെന്നു ചുരുങ്ങും: ദു-ന്തം; വദനേനമേ-വദനനെ.

൪൨൨. 'ആക' എന്നതു 'കഴിക' എന്നതിന്റെ അർത്ഥത്തിൽ അന്തർത്താഴ്ച ചേർന്നിട്ടു ആധിനതയെക്കാണിക്കുന്നതിന്നായിട്ടു വരും. കർത്താവു പ്രഥമയിൽ നില്ക്കുമ്പോൾ ക്രിയയെക്കുറിച്ചൊരാളെത്തന്നെ ആധിനതയെയും ചതുർത്ഥിയിൽ ആകുമ്പോൾ തനിക്കുതന്നെയുള്ള ആധിനതയെയും കാണിക്കും. 'ആകും' എന്ന ഭവിഷ്യകാലരൂപം 'ആം' എന്നു ചുരുങ്ങുകയും ചെയ്യും: ദു-ന്തം; 'ഞാൻ വോകാം'; അവൻ വരാം എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു; ഞങ്ങൾ വോകായിരുന്നു; നിനക്കു വരാം; അവർക്കു എഴുതിയിരിക്കും.

൪൨൩. സൂക്ഷ്മം വരുത്തിപ്പറയുമ്പോൾ പ്രഥമ പ്രധാന വചനത്തിന്റെ കർത്താവും ചതുർത്ഥി സഹായ വചനത്തിന്റെ കർത്താവും ആകുന്നു. എന്തെന്നാൽ 'ആന്തം പ്രയോഗികപ്പെടുന്നതു ആധാരത്തിന്നും ആലോചനയ്ക്കിന്നും കർത്താക്കൾ വെറുപറ്റായിരിക്കുമ്പോൾ ആകുന്നു (ഭിക്ഷുവു) ആകയാൽ 'ഞാൻ വോകാം' എന്നതു മുഴുവനാക്കിപ്പറയപ്പെടുമ്പോൾ 'ഞാൻ വോക നിനക്കു ആകും' എന്നും ഇനിക വോകാം എന്നതു 'ഞാൻ വോക ഇനിക്കു ആകും' എന്നും ആയിത്തീരും. പ്രയോഗത്തിൽ പ്രഥമ കൂടിവരുന്ന രൂപം വാഗ്ദത്തം ചെയ്യുന്നതിന്നും ചതുർത്ഥികൂടിവരുന്നതു അനുവാദം കൊടുക്കുന്നതിന്നും ആയിട്ടു പറഞ്ഞുവരുന്നു. ദു-ന്തം; ഞാൻ ഒരു പുസ്തകം തരാം ഇനിയും അവന്നു വോകാം ചതുർത്ഥിയിൽ നില്ക്കുന്നതു അമ്മസ്ഥാനനാമമയിരുന്നാൽ തനിക്കുതാൻ അനുവാദം കൊടുക്കുന്നതല്ലായ്ക്കൊണ്ടു മറ്റുള്ളവരുടെ വിരോധമില്ലെന്നു കാണിക്കും: ദു-ന്തം; ഇനിക്കു എഴുതാം; ഞങ്ങൾക്കു വരാം.

൪൨൪ 'വേണ്ടുക' എന്നതിന്നു 'ആവശ്യമാകി' 'അപേക്ഷിക്കി' എന്നു പൊരുൾ ആകുന്നു.

അതിന്റെ വകാരം ലോപിച്ചിട്ടു അന്തത്തോടു ചേർന്നു സഹായ വചനമായിട്ടു വരും. അതിനുള്ള രൂപഭേദങ്ങൾ 'വേണ്ടി, വേണം, വേണ്ടിയ, വേണ്ടുന്ന വേണ്ടും; വേണ്ടാ, വേണ്ടാത്ത, വേണ്ടായ്ക്ക, എന്നിങ്ങനെയുള്ളവയാകുന്നു. ക്രിയയ്ക്കായിട്ടു മറ്റുള്ളവരുടെ അപേക്ഷയെ കാണിക്കുന്നതിന്നു പ്രഥമയോടും കർത്താവിന്റെ അപേക്ഷയെ കാണിക്കുന്നതിന്നു ചതുർത്ഥിയോടും ചേർന്നു വരും: ദു-ന്തം; ഞാൻ പോകണം: ഇനിക്കു പോകണം: 'വേണം, എന്നതു 'വേണ്ടും' എന്ന ഭവിഷ്യകാലത്തിന്റെ തത്ത്വമാകുന്നു എങ്കിലും വർത്തമാന കാലത്തിന്റെ അർത്ഥത്തിൽ ആകുന്നു പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നതു. 'എണം' എന്നതു എണം എന്നു ചുരുങ്ങുക നടപ്പുമാകുന്നു: ദു-ന്തം; നീ വരണം. നീ വരണം. ഭൂതകാലത്തിന്നായിട്ടു 'വേണ്ടിയിരുന്നു, എന്നും ഭവിഷ്യത്തിന്നായിട്ടു 'വേണ്ടിയിരിക്കും വേണ്ടി വരും' എന്നും ആകും: ദു-ന്തം; അവൻ എഴുതേണ്ടിയിരുന്നു, ഞാൻ വായിക്കേണ്ടിവരും, നീ പോകേണ്ടാ. പോകേണ്ടായിരുന്നു.

൪൨൫. കർത്താവിന്റെ വിഭക്തി മാറ്റുന്ന സംപ്രദായം ൪൨൫ാം ലക്ഷത്തിൽ കാണിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രകാരം ആകുന്നു. 'ഞാൻ വരണം' എന്നതു ഞാൻ വരും; അവന്നു വേണം എന്നും 'ഇനിക്കു വരണം' എന്നതു 'വരിക ഇനിക്കു വേണം' എന്നും ആകും. വലിയൊരു കൾ ചെറിയവരോടു പറയുമ്പോൾ 'വേണം' എന്നുള്ള കല്പനയാകും: ദു-ന്തം; നീ പോകണം. ചിലപ്പോൾ വേണം' എന്നതു ന്യായസിദ്ധിയെ കാണിക്കും: ദു-ന്തം; മഴ പെയ്യുകയോണ്ടു വെള്ളം പൊങ്ങണം' കടമയെ കാണിക്കുന്നതിന്നു നി'ലിംഗ സവാചനാമം പ്രയോഗിക്കപ്പെടും: ദു-ന്തം; 'ഞാൻ ചെയ്യേണ്ടിയതു ആയിരുന്നു: നീ ചെയ്യേണ്ടുന്നതാകുന്നു; അവൻ ചെയ്യേണ്ടുവതു—ചെയ്യേണ്ടതു ആകുന്നു' പിന്നെയും 'വേണം' എന്നതു വാചനാമത്തോടു ചേർന്നു വരും: ദു-ന്തം; 'നീ എഴുതുകയും വായി

കയും വേണം 'എന്നതു ക്രിയകൾ നടന്നിട്ടുള്ള ആവശ്യത്തെ താല്പര്യ സംഗതിയായിട്ടു കാണിക്കുന്നു. 'നീ എഴുതുകയും വായിക്കുകയും ചെയ്യേണം' എന്നതിൽ കർത്താവു ചെയ്യേണ്ടുന്ന മുറിയെ സൂചകമായിട്ടു പറയുന്നു.

൪൨൬ 'കഴിക' എന്നതു പ്രധാന വചനത്തിന്റെ നന്തത്തോടു ചേർന്നു ആധീനതയെ കാണിക്കുന്നതിന്നു പ്രയോഗിക്കപ്പെടും. 'ആക' വെണ്ടുക എന്നവയെപ്പോലെ ഭവിക്കും വർത്തമാനാത്മത്തിൽ വരും: ദി--ന്തം; ഇനിക്കു എഴുതുവാൻ കഴിയും: അവനു പറവാൻ കഴികയില്ല. 'പ്രതിഭാവത്തിന്നു കൂടുക, മേലുക, വഹിക്ക എന്നവയുടെ ഭവിക്കുകാല പ്രതിഭാവങ്ങളാകുന്ന കൂടാ, മേലാ, വഹിയാ എന്നവ പ്രയോഗിക്കപ്പെടും: ദി--ന്തം; നീ പോയിക്കൂടാ: അവന്നു എഴുതുവാൻ മേലാ; ഇനിക്കു നടപ്പാൻ വഹിയാ'.

൪൨൭. ആക കഴിക എന്നവ തമ്മിൽ കറെ ദേദമുണ്ടു, ഇനിക്കു എഴുതാം എന്നു എഴുതുന്നതിന്നു വശം എങ്കിലും അനുവാദം എങ്കിലും ഉണ്ടായിരുന്നാൽപ്പറയാം. 'ഇനിക്കു എഴുതുവാൻ കഴിയും' എന്നതിൽ വശതയെ മാത്രം കാണിക്കുന്നു. ഇനിക്കു എഴുതിക്കൂടാ എന്നതിൽ അനുവാദമില്ലെന്നും, ഇനിക്കു എഴുതുവാൻ കഴികയില്ല എന്നതിൽ വശമില്ലെന്നു എങ്കിലും മനസ്സില്ലെന്നു എങ്കിലും, ഇനിക്കു എഴുതുവാൻ മേലാ—വഹിയാ എന്നവയിൽ പുറമേ തടങ്ങലുണ്ടെന്നും അർത്ഥം വരും.

൪൨൮. വചനത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചു ബന്ധിക്കുന്ന സഹായ വചനങ്ങൾ 'പടുക, കൊള്ളുക, വെക്കുക, ഇടുക, കിളുക, പോകുവരിക, തീരുക, തരിക, കൊടുക്ക' എന്നിങ്ങനെയുള്ളവയാകുന്നു. അവയിൽ: "പടുക" എന്നതു ആന്തരത്തോടു ചേർത്തുപോൾ കർമ്മനിക്രിയയാ

കു: ദ--നം; 'ഗോലിയാഥ എന്നവൻ ഭാവി
മിനാൽ കൊല്ലപ്പെട്ടു.' ഇവിടെ 'കൊല്ലുക, എന്ന
തിന്റെ കർത്താവു ഭാവിതം പട്ടുക എന്നതിന്റെ
കർത്താവു ഗോലിയാഥമാകുന്നു. ആകയാൽ വാ
ചകം മുഴുവനാക്കിപ്പറയപ്പെടുമ്പോൾ 'ഭാവിതം,
കൊല്ല ഗോലിയാഥ പട്ട എന്നാകും [൩൨൫-
൩൮൩.]

൪൨൩. കൊള്ളുക. എന്നതു എടുക്ക എ
ന്നു പൊരുളായി വന്നത്തോടു ചേർന്നു ക്രിയ മ
രൊറത്തന്നായിട്ടല്ല കർത്താവിന്നായിട്ടു തന്നെ
ചെയ്യപ്പെടുന്നു എന്നു കാണിക്കും: ദ-നം; ഞാ
ൻ എഴുതിക്കൊള്ളാം: അവൻ വന്നുകൊള്ളും; വ
ന്നും അപ്പോഴിൽ ആകുമ്പോൾ ഹികാരം സം
സാര ഭാഷയിൽ ലോപമാകും: ദ-നം; 'വന്നു
കൊണ്ടു=വന്നൊണ്ടു.'

൪൨൪. കൊള്ളുക എന്നതു ക്രിയാ കർത്താവിന്റെ ചാതല
യെകാണിക്കുന്നതിന്നു മരൊറത്തന്നു വേണ്ടിയുള്ള ക്രിയകളെ
സംബന്ധിച്ചും വരും, എന്നെന്നാൽ മനുഷ്യർ തങ്ങൾക്കുചുമതല
യുള്ള കാര്യം തന്നെ കാര്യം പോലെ വിചാരിപ്പാറുണ്ട്: ദ-
നം; 'നീന്റെ ഉപജീവനത്തെക്കുറിച്ചു യജമാനൻ വിചാരിച്ചു
കൊള്ളും.' അയാൾ അക്കാര്യം ഭരമേറ്റിരിക്കയാൽ നീ വിചാരി
പ്പാടേണ്ട എന്നഭാവം.

൪൨൫. 'കൊള്ളുക' എന്നതു ചിലപ്പോൾ ക്രിയാ കർത്താവിന്റെ
എളിയെകാണിക്കും. എന്നെന്നാൽ വല്ലിയവരും ചെറിയവരും
തമ്മിലുള്ള വ്യാപാരങ്ങളിൽ ഉപകാരികൾ വല്ലിയവരെന്നും ഉപ
കാരപ്പെട്ടവർ ചെറിയവരാകുന്നു എന്നും സാമാന്യമായിട്ടു വി
ചാരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു: ദ-നം; 'കൊടുത്തയച്ച എഴുത്തു വായി
ച്ചു കണ്ടു കൊള്ളുകയും ചെയ്യും.' ഇവിടെ എഴുത്തുകൊടുത്തയച്ച പ
ത്രകാൾ വായിച്ചവൻ എളിയവൻ എന്നു ഭാവം വരുന്നു.

൪൨൬. 'കൊള്ളുക' എന്നതു ആൾക്കത്തിൻ ആലോചന എ
ളിയും അനുവാദമെങ്കിലും പറയുന്ന ഭാവം കാണിക്കും എന്നെ
ന്നാൽ ഒക്കത്തന്റെ തന്നെ ഗുണത്തിന്നു വേണ്ടി മരൊറത്തൻ
ഗാസിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടു ആവശ്യമില്ല. വിവരം അറിയിക്കുന്നതിന്നു

ഗുണഭാഷാ വാക്യം ചെയ്യുന്നതിന്നു അനുവാദവും ഉണ്ടായാൽ മതി: ദ്വ-ന്തം; 'പാപത്തെ വിട്ടൊഴിഞ്ഞുകൊൾവിൻ; നീ പോയി ഉറങ്ങിക്കൊൾക'

൪൩൩. വെക്ക എന്നതു പ്രധാന ക്രിയയോടു ചേരുമ്പോൾ ആയതു കർത്താവിന്റെ ഉപകാരത്തിന്നായിട്ടല്ല മറ്റൊരാളുടെ ഗുണത്തിന്നായിട്ടു ചെയ്യപ്പെടുന്നു എന്നു ഭാവം വരും. അതു പ്രധാന ക്രിയയുടെ വന്തത്തോടു ചേരുകയും സംസാരഭാഷയിൽ വകാരം ലോപിക്കയും ചെയ്യും: ദ്വ-ന്തം; 'ഞാൻ കളിച്ചുവെച്ചു വരാം, നീ വരുന്നതെന്നും, അവൻ ഭാടിയെച്ചു'

൪൩൪. ചെയ്യാത്താൽ ഉള്ള പഴി തീക്കുന്നതിന്നായിട്ടു ചെയ്യുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നതിന്നു 'വെക' എന്നതു പ്രധാന ക്രിയയോടു ചേരും. എന്തെന്നാൽ ഒരുത്തന്നു വേണ്ടി ഒരുത്തൻ വല്ലതും ചെയ്യുന്നതു മിക്കവാറും സന്തോഷത്തോടല്ല പഴിയൊഴിക്കുന്ന വശേക്കായിട്ടാകുന്നു: ദ്വ-ന്തം; 'ഞാൻ പോയേക്കാം' [എന്റെ പേരിൽ കുറുമിരിക്കയില്ല] 'നീ വരുന്നതെന്നും' [നീന്റെ മേൽ പഴിയിരിക്കരുതു.]

൪൩൫. 'വെക' എന്നതു ഭവിക്കുത്തിൽ സംഭവോഭാവത്തെ കാണിക്കും. എന്തെന്നാൽ ഒരുത്തന്നു വേണ്ടി ഒരുത്തൻ ഒന്നു ചെയ്യുന്നതു നടക്കുവോളത്തേക്കു സാമാന്യേന സംശയമാകുന്നു: ദ്വ-ന്തം; 'അവർ വരുന്നേം; അവൻ എഴുതിയേച്ചാൽ കാര്യം ഒക്കും.'

൪൩൬. ഇടുക എന്നതു വെക്ക എന്നതിന്റെ അർത്ഥത്തിൽ വന്തത്തോടു ചേർന്നു ചിലപ്പോൾ സഹായ വചനമായിട്ടു വരും. അപ്പോൾ ഇകാരം സമാന ഭിഷ്കായിത്തീരുക നടപ്പാകുന്നു: ദ്വ-ന്തം; ചെയ്തിടെന്നും; തന്നീടെന്നും.

൪൩൭. 'വെക' എന്നതുപോലെ 'ഇടുക' എന്നതും ക്രിയ ചെയ്യപ്പെടുന്നതു കർത്താവിന്റെ ഉപകാരത്തിന്നായിട്ടല്ല മറ്റൊ

അത്തന്നെ വേണ്ടിയാകുന്നു എന്നുള്ള ഭാവം കാണിക്കുന്നു. എന്നാൽ 'വെക' എന്നതിൽ വെക്കപ്പെട്ട വസ്തുവിനെ കരുതിച്ചെയ്തതും 'ഇടുക' എന്നതിൽ കരുതാത ചെയ്തതും അർത്ഥമിരിക്കുന്നതു പോലെ 'വെക' എന്നതു പ്രധാന ക്രിയ മറ്റൊരുത്തന്റെ ഉപകാരത്തിനായിട്ടു കർത്താവിനാൽ ഭാവിക്കപ്പെടുമ്പോഴും 'ഇടുക' എന്നതു അപ്രകാരം ഭവിക്ക മാത്രം ചെയ്യുമ്പോഴും പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. ആകയാൽ ഇടുക എന്നതു ക്രിയാകർത്താവിന്റെ വലിപ്പത്തെക്കുറിക്കുന്നു. ഏതെന്നാൽ താണവർക്കു ഉപകാരം ചെയ്യുന്നതിന്നു ഉയർന്നവരാൽ പ്രയാസം കൂടാതെ എളുപ്പമായിട്ടു കഴിയുന്നതാകുന്നു: ദു—ന്നം; 'തമ്പുരാണേ ഏതന്നെ രക്ഷിച്ചിടേണ്ടമ?'

ശമ്പു. കിളികൾ എന്നതു വന്തത്തോടു ചേർന്നു സഹായ വചനമായിട്ടു വരുമ്പോൾ കർത്താവു ക്രിയ ചെയ്യുന്നതിൽ തന്റെ എങ്കിലും മറ്റുള്ളവരുടെ എങ്കിലും ഉപകാരത്തെക്കരുതുന്നില്ല എന്നു കാണിക്കുന്നു. ദു—ന്നം; 'അവൻ ആ പുസ്തകം കീറിക്കളഞ്ഞു' ഒരു ക്രിയ ഉപകാരമില്ലാത്തതോ ബുദ്ധിമോശമായിട്ടുള്ളതോ ഉപദ്രവമായിട്ടുള്ളതോ ആയിരുന്നാലും പറച്ചിൽക്കാരന്നു അതിന്മേൽപ്പറ്റി ദുഃഖമോ അതിശയമോ തോന്നുന്നതായിരുന്നാലും 'കളെക' എന്നതു ചേരും: ദു—ന്നം; 'അവൻ തന്റെ നല്ല ഉദ്യോഗം ഒഴിഞ്ഞുകളഞ്ഞു' [അതു വലിയ ബുദ്ധിക്കുറവായിരുന്നില്ലായി.] 'അവൻ ആ നല്ല മരം വെട്ടിക്കളഞ്ഞു.' [അതു ഒരു ദോഷമുള്ള വേല.] 'ഞാൻ അപ്പുസ്തകം ഒരു ദിവസം കൊണ്ടു എഴുതിക്കളഞ്ഞു' (അതു ഒരു അസാധ്യ വേല.)

ശമ്പുൻ വേദിക എന്നതു 'കളെക' എന്നതിന്റെ അർത്ഥത്തിൽ രണ്ടു മിക്കവാറും പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. ക്രിയയുടെ സ്വഭാവം പറച്ചിൽക്കാരന്റെ ആഗ്രഹത്തിന്നും മനോഭാവത്തിന്നും മാറ്റിത്തന്നു ആകുന്നു എന്നു കാണിക്ക

‘യു. ചെയ്യുന്നു: ദു—ന്നം; ‘അവന്റെ ഉദ്യോഗം മാറിപ്പോയി’ (അതു ദുഃഖം തന്നെ] ‘ഗോപിയാഥ മാവിദിനോടു തോറു പോയി’ [അതു അതിശയം തന്നെ.]

൪൪൦. സാമാന്യേന സംഭവ വചനമായി പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നതിനോടു ‘കളെക’ എന്നതു ചേരുമ്പോൾ ആയതു ക്രിയാവചനമായും സാമാന്യേന ക്രിയാവചനമായിരിക്കുന്നതിനോടു ‘പോക’ എന്നതു കൂടുമ്പോൾ ആയതു സംഭവ വചനമായും തീരുന്നു. എന്തെന്നാൽ ഒരു വസ്തുവിനെക്കളെയെന്നതു കർത്താവു നിശ്ചയിച്ചു ചെയ്യുന്ന വേലയും ഒരു വസ്തു പോകുന്നതു അങ്ങനെ വന്നു ഭവിക്കുന്നതുമാകുന്നു: ദു—ന്നം, ‘യെഹൂദാസ്തദിയാത്ത ചരതുകളെണ്ണു:’ ‘അവൻ മോഷ്ടിക്കുന്നതു വലരും കണ്ടുപോയി.’

൪൪൧. തരിക, കൊടുക്ക എന്നവ വന്തത്തോടു ചേർന്നു സഹായ വചനങ്ങളായിവരും. അവ പോരളിൽ ഒക്കുന്നു എങ്കിലും സാഹചര്യങ്ങളിൽ പൂർവാസപ്പട്ടിരിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ വാങ്ങുന്നവൻ പറളിൽക്കാരനോ കേളിക്കാരനോ ആയിരുന്നാൽ തരിക, എന്നതും അല്ലാത്തപ്പോൾ ഒക്കെയും ‘കൊടുക്ക’ എന്നതും പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു: ഇന്നിക്കും ഞങ്ങൾക്കും നിനക്കും നിങ്ങൾക്കും തരികയും അവന്നും അവൾക്കും അവർക്കും അതിന്നും അവെക്കും കൊടുക്കുകയാകുന്നു. ഒരു ക്രിയ കർത്താവിന്റെ ഉപകാരത്തിനായിട്ടല്ല അതിനോടു സംബന്ധിക്കുന്ന ചതുർത്ഥ്യത്വത്തിന്നു വേണ്ടി ചെയ്യപ്പെടുന്നു എന്നു തെളിവായിട്ടു കാണിക്കുന്നതിന്നു ഇവ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു: ദു—ന്നം; ‘ആശാൻ ഇന്നിക്കു ചൊല്ലിത്തരികയില്ല എന്നാൽ അവന്നു കൂടക്കൂടെ ചൊല്ലിക്കൊടുക്കുന്നു.’ വല്ലിയാളുകളെപ്പറ്റിപ്പറയുമ്പോൾ ഇവെക്കു പകരം കൃപയു

ടാക എന്നു പൊരുളായ 'അരുതുക' എന്നതു വ
ന്തത്തോടു ചേർന്നുവരും: ദു-ന്തം: 'വേണ്ടുന്ന
തൊക്കയും തമ്പുരാൻ ചെയ്യരുതും' 'രാജാവു
എഴുന്നെള്ളും' [എഴുന്നരുതും.]

൪൪൨. വരിക, പോക എന്നിവ മേപ്പു
റത്തവയെപ്പോലെ തമ്മിൽ അർത്ഥത്തിൽ ഒക്കു
കയും സാഹചര്യങ്ങളിൽ ഭേദമായിരിക്കയും ചെ
യ്യുന്നു. എന്തെന്നാൽ നീക്കം പറയുന്നവന്റെ
യോഭകൾക്കുന്നവന്റെയോരുക്കലോട്ടാകുന്നു
എങ്കിൽ 'വരിക' എന്നും മറുവല്ലിടത്തോട്ടും ആ
കുന്നുഎന്നു വരികിൽ 'പോക' എന്നും പറയപ്പെട
ുന്നു. സഹായവചനങ്ങളായിട്ടു വരുമ്പോൾ രണ്ടും
പ്രധാന ക്രിയയുടെ ഏറ്റത്തെക്കാണിക്കും. എ
ങ്കിലും എന്നോടൊപ്പവും നിന്നോടൊപ്പവും ആ
യിത്തീരുന്നതിനുള്ള ഏറ്റത്തിന്നു 'വരിക' എ
ന്നതും നമ്മെ വിട്ടിട്ടുള്ള ഏറ്റത്തിന്നു 'പോക'
എന്നതും പ്രയോഗിക്കപ്പെടേണം: ദു-ന്തം; '[ന
മ്മോടു കൂടെ വരുവാൻ] അവൻ പഠിച്ചുവരു
ന്നു:' '[നമ്മെക്കുവിഞ്ഞു] ഇവൻ പഠിച്ചുപോക
ന്നു.' അങ്ങനെ, തന്നെ നന്മയായിട്ടുള്ള ഏറ്റ
ത്തെപ്പറ്റി 'വരിക' എന്നതും ചീത്തയായുള്ള
തിനെസ്സുംബന്ധിച്ചു 'പോക' എന്നതും പ്ര
യോഗിക്കപ്പെടേണം: ദു-ന്തം, 'അച്ചെറുക്കൻ
നന്നായി വരുന്നു' 'ഇപ്പെണ്ണു ചീത്തയായി
പ്പോകുന്നു.' പിന്നെയും 'വരിക' പോക' എന്ന
വ ഏറ്റത്തെക്കാണിക്കുന്നതിൻപണ്ണം 'തീരുക'
എന്നതു തികവിനെക്കുറിക്കുന്നു: ദു-ന്തം;
'ആ വീടു പണിതുവരുന്നു' 'ഇതു പണിതു രീ
ന്നു.'

നാം അദ്ധ്യായം.-അവ്യയം.

൪൪൩. അവ്യയം എന്നതു നാമങ്ങളും വചനങ്ങളും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തെക്കാണിക്കുന്നതായി മിക്കവാറും രൂപഭേദമില്ലാത്ത ഒരു പദമാകുന്നു. 'ഉം' 'ഓ' 'കുറിച്ച്' 'മേൽ' എന്നിങ്ങനെയുള്ളവ തന്നെ.

൪൪൪. നമ്മുടെ നിന്നെവുകൾ പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങൾ വഴിയായി പുറമേയുള്ള വസ്തുക്കളിൽനിന്നു വരുന്നവയാകുന്നു. എന്നാൽ പുറമേയുള്ള വസ്തുക്കളെ നാം ഗ്രഹിക്കുന്നതു തമ്മിൽ തമ്മിൽ സംബന്ധമില്ലാതെ തന്നിരുന്നിരിക്കുന്ന ഒറ്റ വസ്തുക്കൾ പോലെയല്ല, കാരണകാലം വഴിയായും കാല സംയോജ്യതകൊണ്ടും ഇരിപ്പിടത്തിന്റെ അടുപ്പത്താലും മറ്റും തമ്മിൽചേർന്നു ഏകീഭവിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു വലിയ വസ്തുവിന്റെ അംശങ്ങളായിട്ടത്രേയാകുന്നു. വസ്തുക്കൾ തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തിന്നു അടുപ്പ ഭേദമുണ്ടെന്നുവരികിലും തമ്മിൽ അല്പമെങ്കിലും സംബന്ധമില്ലാതെ ഏകാന്തമായിരിക്കുന്ന ഒരു വസ്തുവും കാണുന്നില്ല. ആകയാൽ ഇങ്ങനെ തമ്മിൽസ്സംബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന വസ്തുക്കളുടെ അനുരൂപങ്ങളാകുന്ന നിന്നെവുകൾ തമ്മിലും ചെയ്യയുള്ളതാകകൊണ്ടു നിന്നെവുകളുടെ വിവരണമാകുന്ന ഭാഷയിലും അതു കുറികുറപ്പടുന്നതു ആവശ്യമാകുന്നു. എന്നാൽ െ സംബന്ധങ്ങളിൽ മുഖ്യമായിട്ടുള്ളവ നാമങ്ങളുടെയും വചനങ്ങളുടെയും നിലഭേദം രൂപഭേദം മുതലായവയിൽ വിവരിക്കപ്പെടുന്നു. ദുഷ്കാന്തപ്പെടുത്തണമെങ്കിൽ, ഗുണവും ഗുണിയുമായിട്ടുള്ള സംബന്ധം അവ തമ്മിൽ അടുത്തു നില്ക്കുന്നതിനാൽ വെളിപ്പെടുന്നു: ദ-ന്തം; 'വൃതുവൃന്തം' 'വലിയ മനുഷ്യൻ'; 'പറക്കുന്ന പക്ഷി' കണ്ടാവും വാച്ചവും തമ്മിലെ സ്സംബന്ധം വചനത്താൽ കാണിക്കപ്പെടുന്നു: ദ-ന്തം; 'രാജാവു സാരൻ ആകുന്നു'; 'മന്ത്രി ഗുണവാന്മൂ' കണ്ടാവും ക്രിയയും തമ്മിലും ക്രിയയും കർമ്മവും തമ്മിലും മറ്റുമുള്ള സംബന്ധങ്ങൾ നാമത്തിന്റെ വിഭക്തിരൂപങ്ങളാൽ കാണിക്കപ്പെടുന്നു: ദ-ന്തം; 'രാജാവു കല്പിച്ചു'; 'അവൻ മന്ത്രിയെ വിളിക്കുന്നു'; 'കല്ലാൽ പണിയപ്പെട്ടവീടു' ക്രിയകൾ തമ്മിലുള്ള സംബന്ധം അവയുടെ രൂപാന്തരങ്ങളാൽ കുറികുറപ്പടുന്നു: ദ-ന്തം; 'മന്ത്രി വിഷം തിന്നു മരിച്ചു'; 'മഴ പെയ്യാൻ വെള്ളം പൊങ്ങും'; 'തലയിരിക്കെ വാലോടുകയില്ല'; 'ജനങ്ങൾ ഭക്ഷിച്ചാറും കുടിപ്പാനും തുടങ്ങി.' എന്നാൽ വസ്തുക്കൾ തമ്മിലുള്ള സംബ

സം. അസംഖ്യമാകയാൽ അവ മുഴുവനും നമ്മുടെ മുമ്പും വരുന്ന
 ഞങ്ങളുടെയും രൂപഭേദങ്ങളാൽ കാണികപ്പട്ടുക എന്നു വന്നാൽ അവ
 വ മനസ്സിൽ നില്ക്കത്തക്കവണ്ണം അനവധിയായിപ്പോകുന്നതാക
 യാൽ രൂപാന്തരങ്ങൾ അധികമുള്ള ഭാഗകളിൽ തന്നെയും പ്രധാ
 നമായിട്ടുള്ള സംബന്ധങ്ങളേ ഞങ്ങൾ വഴിയായി സാധിക്കപ്പടുത്തേണ്ടി.
 ശേഷമുള്ളവയെല്ലാം സംബന്ധ സംജ്ഞയാകുന്ന ചില ശബ്ദങ്ങളും
 ഭാഷാപദങ്ങളും അറിയിക്കപ്പെടുന്നു. ആയവ അവ്യയങ്ങൾ എ
 ന്നു പേർ പട്ടിരിക്കുന്നു.

ഒന്നാം സൂത്രം—മൂലാവ്യയങ്ങൾ

൪൪൫. അവ്യയങ്ങൾ മൂലാവ്യയങ്ങൾ എന്നും
 തത്ത്വതാവ്യയങ്ങൾ എന്നും രണ്ടുവകയായിരി
 ക്കുന്നു. മൂലാവ്യയങ്ങൾ ഉം ഓ എ എന്നവ ത
 ന്നേ.

൪൪൬ ഉം എന്നതു ലോപഷ്ടിയും സം
 ബോധനയും നിരാധാരയവസ്ഥവും നാമാഭ്യ
 യങ്ങളും ഒഴികെയുള്ള എല്ലാ രൂപാന്തരങ്ങളോ
 ടും ആവശ്യം പോലെ ചേരുന്നതും സംബ
 ധ്യത്തെയും അനുബന്ധത്തെയും വിശേഷ
 ണ്ണതയെയും തികവിനെയും നിറെവിനെയും
 പട്ടതിഭേദം പോലെ ക്കിക്കുന്നതുമാകുന്നു: ദൃ-
 ളം; 'ഞാൻ രാജാവിനെയും മന്ത്രിയെയുംകണ്ടു.
 എന്റെ സങ്കടം അവരോടു ബോധിപ്പിക്കയും
 ചെയ്തു: അവരും എന്റെ ആവലാധി തീർത്തു
 തന്നില്ല;' 'സഖ്യം എല്ലാവർക്കും നല്ലതു. അ
 തിൽ മരണം വരെയും സ്കിരമായിനില്ക്കും.'

൪൪൭. സംബന്ധം— തമ്മിൽ സ്വഭാവ സംബന്ധമില്ലാത്ത
 പൊരുളുകൾ മറെറാന്നിനോടോ പലതിനോടോ ഒരുപോലെ
 സംബന്ധപ്പെട്ടിരുന്നാൽ അവയിൽ ഓരോന്നിനോടു ഉം എന്നതു പ്ര

തൃകം പ്രത്യേകം ചേരും: ദു—ന്നം; 'ഞാനും അവനും വന്നു; അതു ഇനിക്കും നിനക്കും കൊള്ളാം; ഭർത്താവു ചിരിച്ചും ഭാര്യ കരഞ്ഞും മനുഷ്യരെ വശത്തിലാക്കുന്നു; നീ നിന്നാലും പോയാലും കൊള്ളാം.' ഞം പ്രയോഗത്താലുള്ള സാധ്യം വാക്കിന്റെ ലോപവും വാചകത്തിന്റെ ഭംഗിയും തന്നെ. എന്തെന്നാൽ 'ഞാനും അവനും വന്നു' എന്നുള്ളതു 'ഉം' എന്നതു കൂടാതെ പരക എന്നു വന്നാൽ 'ഞാൻ വന്നു അവൻ വന്നു' എന്നു പറയേണ്ടിവരും. അങ്ങനെ തന്നെ 'ഭർത്താവു ചിരിച്ചും ഭാര്യ കരഞ്ഞും മനുഷ്യരെ വശത്തിലാക്കുന്നു' എന്നുള്ളതിൽ ഞം 'അവ്യയം തജിയാൽ മനുഷ്യരെ വശത്തിലാക്കുന്നു എന്നു രണ്ടു പ്രാവശ്യം ഉച്ചരിക്കേണ്ടി വരും.

൪൪൮ ഉം എന്നതിനാൽ കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്ന ആധേയങ്ങൾ ഒക്കെയും ആധാരത്തോടുള്ള സംബന്ധത്തിൽ ശരിയായിരുന്നാൽ രൂപത്തിൽ ഒത്തിരിക്കണം: ദു—ന്നം; 'ശത്രുക്കൾ വന്നു ജനങ്ങളെയും വീടുകളെയും നശിപ്പിച്ചു' ('വീടുകൾ' എന്നരുതു). 'ഇനിക്കു ഭക്ഷിക്കുന്നതിനും കുടിക്കുന്നതിനും ഒന്നുമില്ല,' (കുടിപ്പാനും' എന്നരുതു) 'ഒരിക്കൽ മരിക്കുന്നതും അതിന്റെ ശേഷം ന്യായ വിധിയും' എന്നുള്ളതു ശരിയല്ല; 'ഒരിക്കൽ മരണവും അതിന്റെ ശേഷം ന്യായവിധിയും' എന്നെങ്കിലും 'ഒരിക്കൽ മരിക്കുന്നതും അതിന്റെ ശേഷം ന്യായവിധിയുണ്ടാകുന്നതും' എന്നെങ്കിലും വേണം. എന്നാൽ അത്ഥം വ്യത്യാസമുണ്ടായിരുന്നാൽ രൂപഭേദം വരണം: ദു—ന്നം; 'അവർ രാജാവിനോടും രാജാവിനായിട്ടും യുദ്ധം ചെയ്തു'.

൪൪൯. മലയാഴ്ചയിൽ വ്യാകരണപ്പിഴ അധികം വരുന്നതു ചേരരുതെന്ന ആധേയങ്ങളെ ഉം എന്നതിനാൽ സംബന്ധിപ്പിച്ചു ചില ആധാരങ്ങളോടു കൂടുന്നതിനാൽ ആകുന്നു. എന്തെന്നാൽ ആധേയങ്ങൾ പല കൂട്ടിക്കെട്ടുകൾ ഉണ്ടായിട്ടു ആധാരവുമായിട്ടു ഇടവിട്ടുവരുമ്പോൾ മുൻപിൻപറഞ്ഞ ആധേയങ്ങളെ കൂറിച്ചുള്ള കാൽ വിട്ടുപോയിട്ടു പിന്നത്തേതു മാത്രം ആധാരത്തോടു ചേരുന്നതായിരിക്കുന്നു. ദു—ന്നം; 'ചട്ടം വെച്ച്രിക്കുന്നതിൽവണ്ണം ശരിയായിട്ടു നടക്കാതെയും (നടക്കാതിരിക്കയും) ഒരു വേള ഹിജി എഴുതി വോധിപ്പിച്ചും സങ്കടം വെച്ചും ഉത്തരവുകൾ വന്നാൽ ഓരോ ശാങ്കൾ ഉണ്ടാക്കിത്താമസിപ്പിക്കയും ചെയ്യുവരുന്നു.' "അയലൂരരു മുതലായ ആളുകൾ ഭയപ്പെട്ട ഒളിച്ചുപോകയും മറഞ്ഞുപാകയും അതിനാൽ കാൽത്തിൽ ഉടനേ തെളിവു കിട്ടുന്നതിന്നു പ്രയാസമായിട്ടു തീരുന്നതും (തീരുകയും ചെയ്യുന്നതും)". ആധാരം ആധേയങ്ങളോടു ഒരുപോലെ ചേരുന്നതായിരിക്കണം: ദു—ന്നം; 'രാജ്യങ്ങളെയും കുടികളെയും കൊന്നവൻ' എന്നരുതു 'നശിപ്പിച്ചവൻ' എന്നു വേണം.

൪൫൦. ഉം എന്നതു അനുബന്ധമായി വരുന്നതു ഒരു സംഗതിയെപ്പറഞ്ഞു നിറുത്തിയതിന്റെ ശേഷം അതിനോടു ബന്ധ

മായിട്ടു മറ്റൊരു സംഗതി പറയുന്നതിൽ ചേരുമ്പോൾ ആകുന്നു ദു—ന്നം; ‘ഞാൻ ഒരു വീട്ടു വാങ്ങിപ്പൂ; ഒരു പറമ്പും വാങ്ങിപ്പൂ.’ ഇവിടെ വാക്യങ്ങളെ ഒന്നാക്കിയാൽ ‘ഞാൻ ഒരു വീട്ടും പറമ്പും വാങ്ങിപ്പൂ’ എന്നാകും. ഇം എന്നതു ചേരുന്നതുകൊണ്ടു രണ്ടു വാക്യങ്ങളിലും ഏകീഭവിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന പദത്തോടല്ല വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനോടു വേണം: ദു—ന്നം; “ഞാൻ സത്യമുള്ള മുന്തിരിക്കാവളിയാകുന്നു ഏന്റെ പിതാവും തോട്ടക്കാരൻ ആകുന്നു” ഇത ശരിയല്ല, ഏന്റെ പിതാവു തോട്ടക്കാരനും ആകുന്നു’ എന്നു വേണം. എന്നാൽ ഏകീഭവിക്കാതെ വ്യത്യാസമായിരിക്കുന്ന പൊരുളുകൾ ഒന്നിൽ അധികമോ എല്ലാമോ ആയിരുന്നാൽ ഇം എന്നതു അവയിൽ ഏതിനോടും ചേരും: ദു—ന്നം; “തോട്ടക്കാരൻ പൊളിയും, വീഞ്ഞും ഒഴുകിപ്പോകും;” “തോട്ടക്കാരൻ പൊളിയും വീഞ്ഞു ഒഴുകിപ്പോകയും ചെയ്യും.” മുൻപിലത്തതിൽ വീഞ്ഞുവെച്ചു മറ്റു ചില വസ്തുക്കളും കൂടെ ഒഴുകിപ്പോകും എന്നും പിന്നത്തതിൽ വീഞ്ഞു ഒഴുകിപ്പോകുന്നതു കൂടാതെ മറ്റു ചില സംഗതികളും കൂടെ അതിന്നു ഭവിക്കുമെന്നും ലഭ്യഭാവം വരുന്നു. ഏകിലും സാഹചര്യംകൊണ്ടു ഭാവമെന്നെന്തെന്നു മിക്കവാറും തെളിവായിപ്പോകും. ൦൦൦ അർത്ഥത്തിൽ ‘കൂടെ’ എന്നതു മനസ്സു പോലെ ചേർത്തുകൊള്ളാം: ദു—ന്നം; ‘രാജാവു വന്നു, രാജകുമാരനും കൂടെ വന്നു.’

൦൫൧ ഇം എന്നതു വിശേഷതയെക്കുറിക്കുന്നതു മുൻപിലത്തതിന്റെ അനുബന്ധമല്ലാതിരിക്കുന്ന വാക്യത്തിൽ ഒരു പദത്തോടു ചേർന്നു വരുമ്പോൾ ആകുന്നു. ഇം എന്നതു ചേർന്നുവരുന്ന പദത്തെക്കുറിച്ച് ചൊല്ലിയിരിക്കുന്നതു മറ്റുള്ളവയോടും ഒന്നതായിരിക്കുമ്പോൾ അതിനെത്തന്നെ എടുത്തു പറകയാൽ വിശേഷതയെക്കുറിക്കുന്നു: ദു—ന്നം; ‘രാജാവു തന്റെ പുത്രനെയും കുററും ചെയ്യാൻ ശിക്ഷിക്കും’ [പിന്നെ ശേഷം പേരെ ശിക്ഷിക്കും എന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല;] ‘കാട്ടാളന്മാരും കേറുവാൻ ഭയപ്പെടുന്ന മല’ [എന്നാൽ ശേഷം പേർ എത്ര അധികം ഭയപ്പെടും;] ‘അവൻ വന്നാലും സാധിക്കയില്ല’ [വരാത്താൽ ഒട്ടും സാധിക്കയില്ല] വിശേഷതയെക്കുറിക്കുന്നതിന്നു ഇം എന്നതിന്നു പകരം ‘കൂട, കൂടയും, തന്നെയും, പോലും’ എന്നവ വരാം: ദു—ന്നം; ‘അവന്റെ കല്യാണത്തിന്നു രാജാവു കൂട വന്നു; കാട്ടാളന്മാരും കൂടയും ഭയപ്പെടുന്ന മല; വിദ്യാഭ്യാസ തന്നെയും അതിശയിക്കുന്ന വാക്കു; ദുഃഖമാകു പോലും അറിയാകുന്ന കാര്യം.’

൦൫൨. ഇം എന്നതു തികവിനെക്കുറിക്കുന്നതു പറയുന്ന സംഗതി താനേ മുഴുവനായും കാര്യത്തിന്റെ തികവിന്നു മറ്റൊന്നും വേണ്ടതെയും ഇരിക്കുമ്പോൾ ആകുന്നു: ദു—ന്നം; ‘രാജാവും വീണ്ടെത്തിയും വന്നു’ [വരേണ്ടുന്നതു അവരിൽവരും തന്നെ.]

‘നി പോകുന്നതിന്നു ഇനിക്കു അനുവാദവുമില്ല വിരോധവുമില്ല [അതിൽ രണ്ടിൽ ഒന്നേ വരുന്നതിനിടയുള്ളു;] ‘അവൻ വർത്തമാനങ്ങൾ കേൾക്കുകയും വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യൂ’ [ചെയ്യാൻ ഉള്ളതു വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യൂ]. ഞാൻ അർത്ഥത്തിൽ ഉം എന്നതു ആവശ്യം പോലെ സാധ്യനാമങ്ങളോടു ചേർന്നുവരും: ദുഷ്ടം; ‘രാജാക്കന്മാരുടെ ദൂതന്മാർ വന്നു’ [ദൂതന്മാരുടെ ദൂതന്മാരുടെയുള്ളു എന്നു സാരം]; ‘അവന്റെ കണ്ണു രണ്ടും പൊട്ടിപ്പോയി; ‘എന്റെ പശുക്കൾ രണ്ടും ചത്തു’ [ഇനിക്കു രണ്ടു പശുക്കളെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു;] ‘മങ്ങലശ്ശേരിൽ പറമ്പിന്റെ ആധാരം ഒന്നും പണയം വെച്ചു’ [അതിന്നൊരാധാരമേയുള്ളു എന്നു താല്പര്യം] പശുക്കളോടു ഉം എന്നതു ചേർന്നു സർവ്വതരങ്ങളായി വരുന്നതും സർവ്വതരങ്ങളോടു അതു വേറുപടാതിരിക്കുന്നതും ഞാൻ അർത്ഥത്തിൽ തന്നെയോകുന്നു. [൨൭൩.] സർവ്വതരങ്ങൾ സമബന്ധമായി വരുന്നവർ ഉം എന്നതു ഇരട്ടിപ്പായി വരാതെയിരിക്കുന്നതിന്നു വേണ്ടി ഉണ്ണാനായിമാത്രമിരിക്കും: ദുഷ്ടം, ‘മനുഷ്യർ കേൾക്കും മൃഗങ്ങളും.’

൪൫൩. ഉം എന്നതു വിശേഷാൽ അർത്ഥം കൂടാതെ ചില വസ്തുതകളോടും ‘അവ്യയങ്ങളോടും അക്ഷരനിരവിന്നായിട്ടു മാത്രം ചേരുവാറുണ്ട്: ദുഷ്ടം; ‘ഞാൻ എഴുതിയും കൊണ്ടിരുന്നു; അവൻ കുളിച്ചും വെച്ചു വരുന്നു.’ അങ്ങനെ തന്നെ ‘വര, അഭയം, കഷ്ടം, അശേഷം, ഇനി, നിന്നു, പലർ’ എന്നവ മുതലായതു ‘വരയും, അഭയവും, കഷ്ടവും, അശേഷവും, ഇനിയും, നിന്നും, പലരും’ എന്നാകുന്നതു ഉം എന്നതു ചേർന്നാകുന്നു.

൪൫൪. ഓ എന്നതു സംബോധനയും നാമാധേയങ്ങളും ഒഴികെ ശേഷമുള്ള ശുദ്ധഭേദങ്ങളോടു കൂടിയും ചേരുന്നതും ഉം എന്നതിന്റെ പ്രതിഭാപമായി സമഭിന്നതയെയും അനുഭിന്നതയെയും പ്രതികൂലതയെയും കുറിക്കുന്നതും ചോദ്യത്തെയും സംശയത്തെയും മനോവികാരത്തെയും കാണിക്കുന്നതാകുന്നു: ദുഷ്ടം; ‘രാജാവോ മന്ത്രിയോ വരും; രാജാവു വന്നില്ല മന്ത്രിയോ വന്നു; ഞാനും എന്റെ ഭവനവുമോ ഞങ്ങൾ യുദ്ധോപായം സേവിക്കും; നീയെപ്പറ്റിയൊരു രാജാവാകുന്നുവോ; അന്ധൻ

കള്ളനോ വെള്ളനോ [ഞാൻ അറിയുന്നില്ല]
ഓടിപരീനോ ഓടിപരീനോ.'

൪൫൫. സമഞ്ചസത്തെക്കുറിക്കുന്ന പട്ടതിയിൽ ഉം എന്നതു വരുന്നിടത്തു ഓ എന്നതു വന്നാൽ സമഭിന്നതയെക്കുറിക്കും: ദി—ന്നം; 'രാജാവോ മന്ത്രിയോ വന്നു; അവൻ എഴുതിയോ വായിച്ചോ കൊണ്ടിരിക്കുന്നു; നീ എഴുതിയാലോ വായിച്ചാലോ കൊള്ളാം.' അവന്നുളങ്ങാനോ ഉടുപ്പാനോ മുട്ടുണ്ടു് 'രാജാവും മന്ത്രിയും വന്നു' എന്നതിന്നു അവരിരുവരും വന്നു എന്നും രാജാവോ മന്ത്രിയോ വന്നു എന്നതിന്നു അവരിൽ ഒരുത്തൻ വന്നു എന്നും അർത്ഥമാകുന്നു. 'രാജാവും മന്ത്രിയും വന്നില്ല' എന്നതിന്നു അവരിൽ ഒരുത്തനും വന്നില്ല എന്നും ഒരുത്തനെ വന്നുജ്ജി എന്നും രണ്ടു ഭാവം വരുന്നതുപോലെ 'രാജാവോ മന്ത്രിയോ വന്നില്ല' എന്നതിന്നു അവരിൽ ഒരുത്തൻ വന്നില്ല എന്നും അവരിൽ ആരും വന്നില്ല എന്നും രണ്ടു പൊരുൾ വരുന്നതാകുന്നു.

൪൫൬. ഓ എന്നതിനാൽ കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്ന ആധേയങ്ങൾക്കെയും ആധാരത്തോടു സംബന്ധത്തിൽ ശരിയായിരുന്നാൽ രൂപത്തിലോ ഒത്തിരികെണം: ദി—ന്നം; 'ഇനിക്കു ഊണിനും ഉടുപ്പിനും [ഉടുപ്പാനും എന്നർത്ഥം] മുട്ടാകുന്നു;' [൪൫൫] ആധാരത്തോടു ഒരുപോലെ ചേരാത്ത ആധേയങ്ങളെ ഉം എന്നതിനാൽ സമല്പിക്കുന്ന തെറ്റു മലയാഴ്ചകാരെ ഇടയിൽ നടപ്പായിരിക്കുന്നതു പോലെ ഓ എന്നതിനെക്കുറിച്ചും അവർക്കു തെറ്റു വരുന്നു: ദി—ന്നം; 'ശപം കിടക്കുന്നു എന്നോ കത്തികവട്ടു—ഉണ്ടായപ്രകാരം കേൾക്കയോ ആവലാധി എങ്കിലും വർത്തമാനം എങ്കിലും കിട്ടിയാൽ;' മുററു വേണ്ടുന്നതു 'ശപം കിടക്കുന്ന പ്രകാരമോ കത്തികവട്ടു—ഉണ്ടായ പ്രകാരമോ കേൾക്കയോ ആവലാധി എങ്കിലും വർത്തമാനമെങ്കിലും കിട്ടുകയോ ചെയ്യാൽ' [൪൫൫.]

൪൫൭. ഉം എന്നതു അനുബന്ധത്തെക്കുറിക്കുന്ന പട്ടതിയിൽ ഓ എന്നതു അനുഭിന്നതയെക്കുറിക്കും: ദി—ന്നം; രാജാവു വന്നില്ല മന്ത്രിയോ വന്നു, [൪൫൫.]

൪൫൮. ഉം എന്നതു വിശേഷതയെക്കുറിക്കുന്ന പട്ടതിയിൽ ഓ എന്നതു പ്രതികൂലതയെക്കുറിക്കും: ദി—ന്നം, 'രാജാവോ കൈകൂലി വാങ്ങികയില്ല; ഇനിക്കോ ദ്രവ്യത്തിൽ കാംക്ഷയില്ല.' 'ഉത്സവത്തിന്നു ഞാനും പോകുന്നു' എന്നു പറഞ്ഞാൽ ദക്ഷം വേരും പോകുന്നു എന്നു ഭാവം. 'ഞാനോ പോകുന്നു' എന്നായാൽ ദക്ഷം വേർ പോകുന്നില്ല എന്നു ഭാവം. [൪൫൫.]

൪൫൯. ഓ എന്നതു ചോദ്യത്തെക്കുറിക്കുന്നതു ജ്ഞാപകയവ

സ്ഥയിൽ ത്രികുലങ്ങളോടു ചേരുമ്പോൾ ആകുന്നു: ദു—ന്നം; 'മനുഷ്യൻ നല്ലവൻ ആകുന്നുവോ?' എന്റെ മകനേ നീ വാ പം ചെയ്യോ;' 'പ്രകാരമുള്ള ജാതിയോടു എന്റെ ആത്മാവു പകരം വീട്ടാതിരിക്കുമോ'. ചോദ്യം നാമാർത്ഥതയോടുകൂടിയതിനാൽ പൂജകങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കപ്പെടേണ്ട: ദു—ന്നം; 'ആരു പോയി; എവിടെപ്പോയി; എന്തിന്നു പോയി; ആർ അടിച്ചു; ആരെ അടിച്ചു.' ജനപകങ്ങളോടു ദ്രി എന്നതു ചേരുന്നതു ചോദ്യം വാ ച്ചുതരുന്നതിനോടുകൂടിയതല്ലാതെ ചോദിക്കപ്പെടാൻ ആകുന്നു. ചോദിക്കപ്പെടുന്ന വാക്യത്തിലേ സംഗതിയിൽ എന്തെങ്കിലും അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നാൽ സവാചനവും ശുദ്ധവചനവും പ്രയോഗിക്കപ്പെടുകയും ദ്രി എന്നതു ആകുന്നു എന്നതിനോടു ചേരുകയും വേണ്ട: ദു—ന്നം; 'ആരുകുന്നു വന്നതു' എന്നതിൽ ചിലർ വന്നു എന്നു അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നതും ആൾവിവരം മാത്രം അറിയാനുള്ളതും ആയിരിക്കുന്നു. 'നിയോക്തനോ അവന്റെ ഭാഗ്യ' എന്നതിൽ അവന്നു ഭാഗ്യ മരുത്തി ഉണ്ടെന്നു ഗൃഹിതവും നീ തന്നെയോ എന്നു ഗൃഹിതവ്യവും ആകുന്നു. 'ആകുന്നു' എന്നതു പലപ്പോഴും ആത്മരമായീരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ദ്രി എന്നതു അപ്പോൾ ഗൃഹിതവ്യത്തോടു ചേർന്നുവരും: ദു—ന്നം; 'അവൻ നല്ലവനോ; മന്ത്രി ദുർഗുണമോ മരിച്ചതു'

൨൭൦. ചോദ്യത്തിന്നു ഉത്തരം കൊടുക്കുന്നതു ആയതു സാധാരണമായിരിക്കുമ്പോൾ വിവരം പറഞ്ഞും പ്രത്യേകമായിരുന്നാൽ സമ്മതിച്ചും വിസമ്മതിച്ചും ആകുന്നു. എന്നാൽ സമ്മതിക്കുന്നതു ചോദ്യവാക്കിൽനിന്നു ദ്രി എന്നതിനെ നീക്കുന്നതിനാലും വിസമ്മതിക്കുന്നതു അതിന്റെ പ്രതിഭാവത്തെ പ്രയോഗിക്കുന്നതിനാലുമാകുന്നു: ദു—ന്നം; 'അവൻ വന്നോ? അവൻ വന്നു: നീ പോയോ. ഞാൻ പോയില്ല'. എന്നാൽ വാചകത്തിന്റെ ചുരുക്കത്തിന്നു വേണ്ടി മൊഴികളിൽ ഒട്ടുകത്തോടു ഒഴികെ ശേഷമൊന്നും ലോപിക്കും: ദു—ന്നം; 'അവൻ വന്നോ; വന്നു; നീ പോയോ, ഇല്ല: അല്ലാത്ത നല്ലവൻ ആകുന്നുവോ? ആകുന്നു' എന്നാൽ 'ആകുന്നു' എന്നതിൽ അവസാനിക്കുന്ന സമ്മതയുത്തരത്തിനൊക്കയും ദ്രി എന്നും 'ഇല്ല' എന്നതിൽ നിമുത്തൽ വരുന്ന വിസമ്മതത്തിന്നു ഉറപ്പി എന്നുമുള്ള സാധാരണ മൊഴികൾ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. ഉറപ്പി എന്നതു 'ഒക്കക' എന്നതിന്റെ ഭവിച്ചുവും ഉറപ്പി എന്നതു അതിന്റെ പ്രതിഭാവവുമാകുന്നു. ഉറപ്പി എന്നതു സംസാരവാക്കിൽ ദ്രി എന്നു ചുരുക്കുക നടപ്പാകുന്നു.

൨൭൧. ചോദ്യം പല സംഗതികളെപ്പറ്റി വരുമ്പോൾ അവയിൽ ഓരോന്നിനോടു ദ്രി എന്നതു പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ചേരണം: ദു—ന്നം; 'യജമാനൻ അവിടെ ഇരിക്കുന്നോ അവി

ടെ നിന്നു പോയോ. രാജാവാ മന്ത്രയോ [ആരു] നല്ലവൻ?.

൨൩൨. ചോദ്യം ചോദിക്കുന്നതിന്റെ പ്രധാന സംഖ്യയും ഉത്തരത്തിൽ നിന്നു വിവരം അറിയണമെന്നു തന്നെ എന്നുവരികിലും ചിലപ്പോൾ പ്രതിഭാവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നിശ്ചയത്തെക്കുറിക്കുന്നതിന്നു വേണ്ടി പ്രയോഗിച്ചുണ്ടു: ദു-ന്തം; 'ഇപ്രകാരമുള്ള ജാതിയോട് ഞാൻ പകരം വീട്ടുകയില്ലയോ [വീട്ടും നിശ്ചയം.] മനുഷ്യൻ ദൈവത്തെക്കാൾ നീതിമാനായിരിക്കുമോ [ഇല്ല നിശ്ചയം.] പറച്ചിൽക്കാരനാ നിശ്ചയമുള്ള കാര്യത്തെ പററി പ്രതിഭാവത്തിൽ ചോദ്യം ചോദിക്കുന്നതു പ്രതികൂലം പറവാൻ കഴിയുന്നവരുടേയായിരുന്നാൽ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിന്നു വെല്ലുവിളിക്കുന്ന ഭാവം ആകുന്നു.

൨൩൩. ചോദ്യത്തിന്നുത്തരമായിട്ട് ചോദിച്ച ചോദ്യം തന്നെ തിരിച്ചു ചോദിക്കപ്പട്ടുന്വാൾ ചോദിച്ച സംഗതി പറച്ചിൽക്കാരൻ എന്നുപോലെ കേൾവിക്കാരനും സംശയമായിരിക്കുന്നു എന്നു കാണിക്കും; ദു-ന്തം; 'ഞാൻ ഒരുത്തനോടു കഴിഞ്ഞ രാത്രി മഴ പെയ്തോ' എന്നു ചോദിച്ചിട്ട് 'പെയ്തോ' എന്നു തന്നെ അവൻ ഉച്ചരിച്ചാൽ അവൻ അറിഞ്ഞില്ല എന്നർത്ഥമാകും. അങ്ങനെ തന്നെ 'ഞാൻ മാരോ മരുതിയോ' എന്നു ഒരുത്തൻ ചോദിക്കയും മറുവൻ 'മാരോ മരുതിയോ' എന്നു ആവർത്തിക്കയും ചെയ്യാൽ ഉത്തരം പറയുന്നവന്നു സംശയം എന്നു കാണിക്കുന്നു.

൨൩൪. ഒറ്റ എന്നതു ആശകയവസ്ഥയിൽ മുൻപിലത്തു രണ്ടു ശ്രവണത്തോടും ചേരുന്വാൾ കേൾവിക്കാരന്റെ ശ്രദ്ധയെ ഉണർത്തുന്നതിന്നു വേണ്ടി വിളിച്ചു പറച്ചിലിന്നു അടയാളമായിട്ടു പ്രയോഗിക്കപ്പടുന്നു: ദു-ന്തം; 'ഓടിവായോ കള്ളന്മാരു വരുന്നു; ചുറ്റുകേ വരികനാ; പുറേക്കു തീ പിടിച്ചു.'

൨൩൫. ഏ എന്നതു ഷഷ്ടിവിഭക്തിയും നാമാധേയങ്ങളും ഒഴികെ ശേഷം എല്ലാത്തരമായിട്ടു കളഭാടും ചേരുന്നതും ഏകാന്തതയെയും ശ്രദ്ധാപേക്ഷയെയും യാചനഭാവത്തെയും നിലവിളിയുച്ചാരണത്തെയും വചനാധേയത്തെയും കാണിക്കുന്നതും ആകുന്നു: ദു-ന്തം; 'ആ സേനാചരി രാജാവിനെയെ വണങ്ങു: കത്തവിടെ നില്ക്കുന്നേ; നീ എഴുതേ; നിങ്ങൾ വരണമേ; പുറേക്കു തീ പിടിച്ചു; അവൻ അകമേ കേറി.'

ഫവ്വ

൨൩൩. ഏ എന്നതു വചനാഭ്യയത്തോടു ചേർന്നു വചനം അനുസാരം നീങ്ങിയുള്ള ഭവിക്കുകാലത്തിലായും വരുമ്പോൾ ആഭ്യയവും ആധാരവും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധം ഏകാന്തമായിരിക്കുന്നു എന്ന കാണ്കാം: ദൃഷ്ടം; 'നല്ലവനെ നന്മ ചെയ്യു; ചിലർക്കു ഉപകാരം വന്നുജ്ഞ; അല്ല ജനങ്ങളെ ഗുണം ചെയ്യുന്നുജ്ഞ; താൻ തന്നെ പോയെ കെ.' 'മാത്രം' എന്നതു അർത്ഥഭേദം കൂടാതെ ഏ എന്നതിന്നു മുൻപിൽ നില്പോം: ദൃഷ്ടം; 'നല്ലവൻ മാത്രമേ നന്മ ചെയ്യൂ.'

൨൩൪. ഏ എന്നതു ശ്രദ്ധാപേക്ഷയെക്കുറിക്കുന്നതു ജ്ഞാപകയവസ്ഥയോടു ചേർന്നുവരുമ്പോൾ ആകുന്നു: വിശേഷാൽ ശ്രദ്ധ കൊടുക്കണമെന്നു കേൾവിക്കാരനോടു അപേക്ഷിക്കുന്നതു പറയുന്ന സംഗതി അവന്റെ അഭിലാഷത്തിനൊത്തതോ അവന്നു പകാരം വരുന്നതോ അവൻ അനുസരിക്കേണ്ടുന്നതോ അവൻ മനസ്സിൽ കരുതേണ്ടുന്നതോ മറ്റോ ആയിരിക്കുമ്പോൾ ആകുന്നു. ആകയാൽ ഇങ്ങനെയുള്ള ഭാവങ്ങൾ കെയും െരം അവ്യയത്താലേ സാധിക്കാം: ദൃഷ്ടം; 'ഞാൻ വന്നു ഞാൻ വരണമെന്നു നീ ആഗ്രഹിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ വന്നു. യജമാനൻ വന്നിട്ടുണ്ടു വേണ്ടുന്നതൊക്കെ വട്ടം കൂട്ടിക്കൊള്ളേണം; ഞാൻ പോകുന്ന (അതു നിന്നോടു പറഞ്ഞില്ലെന്നു വേണ്ട); നീ കണ്ടു പ്രിന്നിട്ടു ചോദിക്കുമ്പോൾ കണ്ടില്ലെന്നു പറയരുതു; കഞ്ഞു തിണ്ണമേൽ നില്ക്കുന്നേ [വീഴാതെ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളേണം]; അപ്പൻ വാക്കു മാറ്റമേ (മാറ്റുകയല്ലെന്നു നിന്റെ ഭവം എങ്കിലും ഞാൻ പറയുന്നതു മാറ്റുകൊള്ളു; പറയാൻമെന്നു ഭവിക്കുകൊണ്ടു നിന്നു വോധിക്കും.) 'ആകുന്നു' എന്നതു ആന്തരമായിരിക്കുന്ന വാക്യങ്ങളിൽ ഏ എന്നതു ആഭ്യയത്തോടു ചേർന്നു നില്പോം: ദൃഷ്ടം; 'യഥോവാ ആകുന്നേ ദൈവം' എന്നതിന്നു 'യഥോ വായ ദൈവം' എന്നാകും.

൨൩൫. നിലവിളിച്ചു പറയുന്നതിൽ ഏ എന്നതു സംബോധനയോടും ജ്ഞാപകയവസ്ഥയോടും ചേരും, അപ്പോൾ ഉച്ചാരണം സ്വരം ഉയർത്തിയാകുന്നു വേണ്ടുന്നതു: ദൃഷ്ടം; കൂട്ടരേ, ഞാൻ വെള്ളത്തിൽ മുങ്ങിച്ചാകുന്നേ ആരും എന്നെപ്പിടിച്ചുകൊടുക്കയില്ലേ.'

൨൩൬. ഏ എന്നതു ആശങ്കയവസ്ഥയെയും അതിനോടു അർത്ഥത്തിൽ കെട്ടുന്ന മൊഴികളെയും കല്പനയായിട്ടല്ല അപേക്ഷയായിട്ടു പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ ആ രൂപങ്ങളോടു ചേരുക നടപ്പാകുന്നു; ദൃഷ്ടം; 'നീ എഴുതേ നിങ്ങൾ നടപ്പിനെ; നീ പറയരുതേ; നിങ്ങൾ പോകല്ലേ; അവരോടു ക്ഷമിക്കണമേ'. മുറകു നോക്കുമ്പോൾ 'ക്ഷമിക്കണമേ' എന്നതു വേണം എന്ന ജ്ഞാപകയവസ്ഥയോടു ഏ എന്നതു ചേരുന്നതാകുന്നു. അപേ

ക്ഷകാരന്റെ താല്പര്യത്തെയും എളിയതെയും കാണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിന്നു വകരം ക്ഷമിക്കേണം എന്നു അപേക്ഷിക്കുന്നു എന്നു പ്രയോഗിക്കുന്നതു ശക്തിയുണ്ടാകുന്നു. ഇന്നിന്ന ഒരു പുസ്തകം തരിക എന്നതും ഇന്നിന്ന ഒരു പുസ്തകം തരണമെന്നു ഞാൻ ചോദിക്കുന്നു എന്നതും തമ്മിലേ ദേദം പോലെ ഇവ തമ്മിലു മുണ്ടു.

൪൭൦. മറ്റു എന്നതു താല്പര്യതയെക്കാണിരിക്കുന്നതു വചനാഭേദത്തോടു സംബന്ധിക്കുമ്പോൾ ആകുന്നു: 'തന്നേ' എന്നതുകൊണ്ടു വിവരപ്പെടുത്താകുന്നതുമാകുന്നു: ദ—ന്നം; 'ഞാവൽ അപ്പൊഴേ പോയി, ഞാൻ എപ്പൊഴേ വന്നു: രാവിലേ സേവിക: ഞാൻ കാലത്തേ വരാം: നീ സംഗ്രഹേ ഉറങ്ങരുതു': 'കൈവേ പഠവ തിന്നൊട്ടുമേ കാലം പോരാ'.

൪൭൧. മറ്റു എന്നതു ചില നാമങ്ങളോടു ചേർന്നിട്ടു അവയെ വചനാഭേദമായാകുന്നു: ദ—ന്നം, 'വഴിയേ [വഴിയിൽ കൂടെ]', അരികേ [അരികിൽ]; 'ചുറ്റുകേ [ചുറ്റുകോട്ട കൂടെ]', ചൊല്ലേ [ചൊല്ലായി], ചില മൊഴികളിലേ അനുസാരം മാഞ്ഞുപോകും: ദ—ന്നം; 'അപ്പുറം—അപ്പുറേ'. കാലേ, മാറ്റേ, പത്രേ എന്നിങ്ങനെയുള്ളവ മറ്റു എന്നതു ചേർന്നുണ്ടാകുന്നവയല്ല സംസ്കൃതത്തിലേ സപ്തമി വിഭക്തിയുടെ രൂപങ്ങൾ ആകുന്നു. മറ്റുകാരാത്തതിൽ ചില നാമാഭേദങ്ങളുമുണ്ടു. അതു 'ആയ' എന്നതിന്റെ ചുരുക്കമാകുന്നു. [പ്രവൻ] പിന്നാലേ വരുന്ന ഹല്ല ഇരട്ടിക്കത്തുകനായിരുന്നു നാൽ നാമാഭേദത്തിന്നു ഇരിട്ടിക്കും. ഇരട്ടിച്ചില്ലെങ്കിൽ അതു മറ്റുകാരത്താൽ കുറികപ്പെടുന്ന വചനാഭേദമായാകുന്നു. ദ—ന്നം; 'ഞാൻ കാലത്തേ കളികഴിച്ചു' എന്നതിന്നു കാലത്തു കഴികേണ്ടുന്ന കളി എന്നും 'കാലത്തേ കളി കഴിച്ചു' എന്നതിന്നു രാവിലേ കളിച്ചു എന്നും പൊരുളാകും.

രണ്ടാം സർഗ്ഗം—തദ്ധിതാവ്യയങ്ങൾ.

൪൭൨ തദ്ധിതാവ്യയങ്ങൾ നാമാവ്യയങ്ങൾ എന്നും വചനാവ്യയങ്ങൾ എന്നും രണ്ടു വകയായിരിക്കുന്നു. നാമാവ്യയങ്ങൾ നാമങ്ങളോടു ഏകാരാവ്യയം ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന വചനാഭേദങ്ങളും നാമങ്ങളുടെ വിശുദ്ധ വിഭക്തികളുമാകുന്നു: ദ—ന്നം; 'അകമേ; അകത്തു, വേഗത്തിൽ,

മുതലുകൾ. വചനാവ്യയങ്ങൾ വന്തം മുതലായിട്ടുള്ള ചില പരാധാരങ്ങൾ ആകുന്നു: ദു-ന്തം; 'നിന്നു, കുറിച്ചു, എന്നാൽ, എങ്കിൽ, ആകെ, കൂടെ'

൪൭൩ നാമാവ്യയങ്ങളിൽ വിഭക്തി ചിലപ്പോൾ ആന്തരമായിരിക്കും ദു-ന്തം; 'വരെ [വരേക്കു], മുതൽ [മുതൽക്കു], മൂലം [മൂലത്താൽ], വേഗം [വേഗത്തിൽ], മുൻപു [മുൻപിൽ], ഒടുക്കം [ഒടുക്കത്തു], ശീഘ്രം [ശീഘ്രത്തോടു]. സംസ്കൃത നാമങ്ങളിൽ ചിലപ്പോൾ സംസ്കൃത രൂപങ്ങളും വരും: ദു-ന്തം; 'കൂടേണ, സ്വഭാവേന, കൃപയാ, ബുദ്ധ്യ, സരസാ, മനസാ, വാചാ, കർമ്മണാ, എന്നവ ശ്രീതീയ രൂപങ്ങളും വിശേഷാൽ, വശാൽ' എന്നിങ്ങനെയുള്ളവ പഞ്ചമിരൂപങ്ങളും 'കാലേ സമീപേ മാദ്യേ' എന്നിങ്ങനെയുള്ളവ സാധു മിരൂപങ്ങളും ആകുന്നു.

൪൭൪ വചനാവ്യയങ്ങൾ 'കുറിച്ചു, നിന്നു, പാറി, വെച്ചു, എന്നു, വീണ്ടു, തൊട്ടു, മേലട്ടു, അങ്ങോട്ടു' എന്നവ മുതലായ വന്തങ്ങളും 'മറ്റു, കുറയ, വളര, ഉറക്ക, പതക, മെല്ല, കെ, കൂട, ആക, ഒഴിക, അല്ലാത, ഇല്ലാത, കൂടാത മുൻപാക' എന്നവയുൾപ്പെട്ട ആന്തങ്ങളും 'എന്നാൽ, എങ്കിൽ, കാട്ടിൽ, കാൾ, എന്തെന്നാൽ' എന്നിങ്ങനെയുള്ള ലന്തങ്ങളും ആകുന്നു.

൪൭൫ തത്വിതാവ്യയങ്ങൾ ആധേയങ്ങളോടു ചേർന്നും ചേരാതെയും വരും: ദു-ന്തം; 'അതിനെക്കാൾ, വിശേഷാൽ' ആധേയം നാമമായിരുന്നാൽ അതിന്റെ വിഭക്തിയും വചനമായിരുന്നാൽ അതിന്റെ അവസ്ഥയും ആധാരത്തിന്റെ സ്വഭാവം പോലെയും ആധാരവും ആധേയവും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തിന്റെ വ്യത്യാസം പോലെയും പല പ്രകാരമായിരിക്കും: ദു-ന്തം; 'രാജാവു ഒഴികെ, അവനെപ്പോലെ, അവനോടു കൂടെ, അവന്റെ മേൽ, നിന്റെ സമീപേ, കൊല്ലത്തുവരെ, രാജാവു മൂലം, രാജാവിന്റെ മൂലം; അവന്നു മേൽ, അവന്റെ മേൽ.

൪൭൭. തലിതവ്യയങ്ങളിൽ ഉത്ഭവം തെളിവില്ലാതെയും അന്ധരും പ്രത്യേകമായും പൊരുൾ പ്രയാസമായുമിരിക്കുന്നവയെ അക്ഷരമുറയ്ക്കു താഴെ വിന്യസിക്കുന്നു.

അഭ്യം, ഉത്ഭവത്തിന്നു 'കൈ' എന്നതിൽ നോക്കൂ. ആന്തരസപ്തമി. അവിടെ എന്നർത്ഥമാകും. വചനങ്ങൾക്കു മുൻപു അകാരണമായിട്ടു എന്നു ചിലപ്പോൾ അർത്ഥമാകും: ദു—ന്തം; ഞാൻ അങ്ങു പറഞ്ഞു.

അഭ്യം, ഇങ്ങനേ, എങ്ങനെ എന്നവ 'ഭേദം' എന്ന അപ്രസിദ്ധനാമത്തോടു അഭ്യം, എ, ഇ എന്നവ ചേരുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നു. പ്രകാരം എന്നു പൊരുൾ.

അഭ്യം, അരിക എന്നർത്ഥമാകുന്ന 'അടുക്ക' എന്നതിന്റെ സപ്തമിയാകുന്ന അടുക്കിൽ എന്നതിന്റെ തത്ഭവമാകുന്നു. അരികെ അരികിൽ എന്നവയോടു പൊരുളിൽ കൂടുന്നു.

അഭ്യം, പിൻവരുന്നതു മുൻപോയതിൽ നിന്നുള്ളക:യ്ക്കുമാകുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നു 'കൊണ്ടു' എന്നതിൽ നോക്കൂ.

അഭ്യം, അതു 'അറം' എന്നതിന്റെ തത്ഭവം. ആക എന്നു ആന്തരം. അതുവരെ എന്നു പൊരുൾ.

അഭ്യം, അതായ എന്നതിന്റെ ചുരുക്കം: ദു—ന്തം; അവിടത്തു; ഇന്നത്തു

അഭ്യം, 'തന്ന' എന്നതിൽ നോക്കൂ.

അഭ്യം, 'അതു' എന്നതിനോടു 'ഇടം' എന്നതു ചേരുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നതും അതുവരെ എന്നർത്ഥമാകുന്നുതുമാകുന്നു.

അഭ്യം, 'ആയി' എന്നതു ആന്തരമായിരിക്കുന്ന പ്രഥമയും 'എൻ' എന്നതിനോടു അർത്ഥത്തിൽ കൂടുന്നതുമാകുന്നു. അധികത്വം എണ്ണത്തിലോ അളവിലോ ഗുണത്തിലോ ഏതിലായിരുന്നാലും 'അധികം' എന്നുള്ളതു കൊള്ളാം: ദു—ന്തം; പത്തിൽ അധികം (ആയി) വേണ്ടു. അവന്നു അധികം ദ്രവ്യമുണ്ടു. സഭയാമോൻ സൊക്രാത്തിസിനെക്കാൾ അധികം ജ്ഞാനിയായിരുന്നു.

അഭ്യം, സപ്തമ്യർത്ഥവും ഉടനെ, പിന്നെ എന്നു പൊരുൾ വരുന്നതുമാകുന്നു.

അഭ്യം, ഉത്ഭവത്തിന്നും മറ്റും 'ഭിന്നം' എന്നതിൽ നോക്കൂ. ആഭിവാസത്തിൽ, ആ കാലത്തു എന്നർത്ഥമാകും.

അഭ്യം, ആ സമയത്തു എന്നർത്ഥമാകും. ഉത്ഭവത്തിന്നു 'പോൾ' എന്നതിൽ നോക്കൂ.

അഭ്യം, അപ്പുറമേ എന്നതിന്റെ ചുരുക്കം. പുറമെ എന്നതിൽ നോക്കൂ.

അഭ്യം, പക്ഷ എന്നർത്ഥമാകുന്ന അംശം എന്നതിന്റെ സപ്തമിയായ അംശം എന്നതിന്റെ തത്ഭവമാകുന്നു. ദു—ന്തം; കരേഴ്ശു, അസ്സാരിഴ്ശു, നാഴിഴ്ശു, രണ്ടിഴ്ശു എന്നിങ്ങനെ എണ്ണത്തെയും അളവിനെയും കുറിക്കുന്ന ചങ്ങലോടു ചേരുന്നു.

അല്ലാതെ 'അല്ല' എന്നതിന്റെ ആന്തരം. ഒഴികെ എന്നർത്ഥം മുൻപിലത്തേതിന്റെ വിഭക്തി പിന്നത്തേതിന്റെ കൂട്ടായിരിക്കണം: ദ—ന്തം; 'രാജാവല്ലാതെ ആരും അറിഞ്ഞില്ല. ദൈവത്തെ അല്ലാതെ മറ്റാരെയും വരികരുതു.

അപിടെ, 'ഇടം' എന്നതിൽ നോക്കൂ.

അപിടെ, 'ആക' എന്ന ആന്തരം ഉണ്മാനമായിരിക്കുന്ന പ്രഥമയാകുന്നു: ശേഷിച്ച കൂടതെ എന്നർത്ഥം. അതിനോടു ഉം, ഏ എന്ന അവ്യയങ്ങൾ സംബന്ധികയും ചെയ്യും: ദ—ന്തം; 'കുളുമാർ അശേഷം നശിക്കും; ജനങ്ങൾ അശേഷവും വന്നു; കാട്ടുജന്തുക്കൾ കൂടി അശേഷമേ തിന്നുകയുള്ളൂ'.

അതുപു, ആന്തരമയ്യായി 'ഭാഷം' എന്നു മിക്കപ്പോഴും ചുരുങ്ങിയും ചിലപ്പോൾ ചുരുങ്ങാതെയും ആദേയത്തോടു കൂടിയ അവ്യയവുമായി വരും. ആദേയം ലോപക്ഷിയിൽ ആകുമ്പോൾ ഒപ്പം എന്നു പൊരുളാകും: ദ—ന്തം; 'മാതാവിനോളം കൂവ; ദൂതന്മാരോളം ദ്രോധം; പുന്നിയോളം കരുത്തു.' സ്ഥലം മാറ്റത്തെ കുറിക്കുന്ന ക്രിയകൾക്കു മുൻപു മാറ്റത്തിന്റെ അർത്ഥം കാണിക്കുകയും ആദേയമായിരിക്കുന്ന സ്ഥലനാമം ലോപക്ഷിയിലും സപുരിയിലും ചതുർത്ഥിയിലും ആയിവരികയും ചെയ്യും: ദ—ന്തം; 'പുത്തകാവോളം പുത്തകാവിളോളം; പുത്തകാവിനോളം' ഭവിക്കുകയാണായാലും സവാചനാമക്കപ്പിയും ആദേയമായി വരുമ്പോൾ ആദേയക്രിയ സംഭവിക്കുന്ന സമയത്തിന്റെ അർത്ഥം കാണിക്കുന്നു: ദ—ന്തം; 'ആവൻ വരുവോളം നി നില്ക്കുണ്ടോ; മഴ പെയ്യതിനോളം ഒന്നും നടന്നില്ല.' നാമാദേയത്തിന്റെ മകാരം വകാരമായിട്ടു മാറ്റുന്നതു ശബ്ദഭംഗിക്കുകയും. റം പട്ടത്തിൽ ചിലപ്പോൾ വിഭക്തിവിവരണമായിട്ടും വരും: ദ—ന്തം; 'മരിക്കുവോളത്തിന്നു ജീവനം വേണം.'

അതുക, 'ആക' എന്നതിന്റെ ആന്തരം 'എല്ലാം' എന്നുള്ള അർത്ഥത്തിൽ അവ്യയമായിട്ടു പ്രയോഗമുണ്ടു: ദ—ന്തം; 'വിദ്വാന്മാർ ആക വന്നു.'

അതുകൊണ്ടു, 'ആക' എന്ന വാച്യനാമത്തോടു 'കൊണ്ടു' എന്ന വന്തം ചേർന്നുവരുന്നതു. വാച്യനാമത്തിന്റെയും സവാചനാമങ്ങളുടെയും പിന്നാലേ മാത്രം വരുന്നതും പിന്നിൽ പറയുന്ന സംഗതി മുൻപിലത്തേതിൽ നിന്നുള്ള കാര്യമാകുന്നു എന്നു കരുതുന്നതുമാകുന്നു: ദ—ന്തം; 'അവൻ വായിക്കുകയാകകൊണ്ടു അസഹ്യപ്പെടുത്തരുതു: അവൻ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു സാധിക്കും.'

അതുകയാൽ, 'ആക' എന്ന വാച്യനാമത്തിന്റെ പഞ്ചമി. എല്ലാത്തരം മൊഴികളുടെയും പിന്നാലേ വരുന്നതും 'ആകകൊണ്ടു' എന്നതിനോടു അർത്ഥത്തിൽ കൂടുന്നതുമാകുന്നു: ദ—ന്തം; 'ഞാൻ എഴുതുകയാൽ, ഞാൻ എഴുതുന്നതാകയാൽ; മഴ പെയ്യു ആകയാൽ

വെള്ളം പൊങ്ങി'. 'അതുകൊണ്ട്, ആകയാൽ' എന്നവ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം അതു കാരണകാഴ്ചങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള അടുത്ത സംബന്ധത്തെയും ഇതു അകന്ന സംബന്ധത്തെയും കാണിക്കുന്നതും അതു മുമ്പിലത്തെ വാക്യത്തിലേ സംഗതി മുഴുവനും ഏകിലും അതിൽ ഏതാനും ഏകിലും കാരണമായി വരുമ്പോഴും ഇതു വാക്യം മുഴുവനും കാരണമായി വരുമ്പോൾ മാത്രവും പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നതു തന്നെ: ദ—ന്നം; 'മഴ പെയ്യൂ, അതുകൊണ്ട് കൃഷിക്കു ദോഷമില്ല' എന്നു പറഞ്ഞാൽ മഴ പെയ്യുകയൊണ്ടു കൃഷിക്കു ഗുണമാകുന്നു എന്നും കൃഷി ദോഷത്തിന്നു മഴകാരണമല്ല എന്നും അർത്ഥം വരുന്നു. എന്നാൽ 'മഴ പെയ്യൂ ആകയാൽ കൃഷിക്കു ദോഷമില്ല' എന്നതിന്നു മഴ പെയ്യുക കാരണത്താൽ കൃഷിക്കു ഗുണമാകുന്നു എന്നു മാത്രം പൊരുൾ തിരിയ്ക്കും.

ആയതു കൊണ്ടു, 'അതുകൊണ്ടു' എന്നതിനോടു എല്ലാറ്റി ലും കടന്നു.

ആയി, 'ആക' എന്നതിന്റെ വന്തവും 'ഇട്ടു, കൊണ്ടു' എന്ന സഹായ വന്തങ്ങളെ ചേർക്കുന്നതുമാകുന്നു. ക്ഷയിയും സംബോധനയുമൊഴികെ ശേഷമുള്ള എല്ലാ വിഭക്തികളുടെയും നന്നത്തിന്റെയും പിന്നാലേ വരുന്നതും മദനാഭാവത്തെ കാണിക്കുന്നതുമാകുന്നു. ദ—ന്നം; 'നീ ഇനിക്കായി ഒരു വാക്കു പറയെണം, ഞാനായിട്ടു അവന്നു ഒരു പുസ്തകം കൊടുത്തു: അവൻ മരിപ്പാനായിക്കൊണ്ടു നടക്കുന്നു. 'ആയിട്ടു' എന്നതു ചിലപ്പോൾ അന്ത്യ പൊരുളുകളുടേ സംബന്ധിച്ച പ്രതിഭാവത്തെ സൂചിപ്പിക്കും: ദ—ന്നം; 'ഞാൻ ആയിട്ടു ക്ഷമിച്ചു [മറ്റൊരാൾത്തരയിരുന്നു എങ്കിൽ ക്ഷമിക്കയില്ലായിരുന്നു]. അവൻ എന്നെയായിട്ടു അടിച്ചു. [പിന്നൊരാൾത്തരായിരുന്നു എങ്കിൽ അടിക്കയില്ല]'

ആന്നം, സത്വവാചകത്തിൽ 'ആക' എന്ന ആന്തര ആന്തരമായും ആദായം ലോപക്ഷയിയിൽ ആയും അവ്യയമായിട്ടു വരും: ദ—ന്നം; സാമിയാണു; രാജാവിനാണു; ദൈവത്താണു.

ആറുണ്ടു, 'ആട്ടെ' എന്നതിന്റെ തത്ത്വം എന്നപോലെ തന്നെ. 'ആട്ടെ' എന്നതു 'ആകട്ടെ' എന്നതിന്റെ ചുരുക്കമാകുന്നു. [ലക്കം. ൩൫൧.] ചില പൂജ്യങ്ങളോടു ചേർന്നിട്ടു സംശയകരഭാവം വരുത്തും. ദ—ന്നം; 'ആരാണ്ടു [ആരോ ഒരുത്തൻ;] ഏതാണ്ടു [ഏതോ ഒന്നു;] എങ്ങാണ്ടു [എവിടെയോ ഒരിടത്തു;] ആകാണ്ടു [ആകാം ഒരുത്തന്നു.]'

ആന്നം 'ആകിൽ' എന്ന ലത്തത്താടു ഉം എന്നതു ചേർന്നു ചേരുന്ന 'ആകിലും' എന്നതിന്റെ തത്ത്വം ദ—ന്നം; 'ആന്നം [ആരെങ്കിലും;] എങ്ങാനും [എവിടെ എങ്കിലും;] ഏതാനും [കൂടെ;] ആകാനും [ആകെങ്കിലും] ആരാനേടും; [വല്ലവനേടും.]'

ആസക്തിയും, 'അശേഷം' എന്നതിനോടു അന്വയത്തിലും പ്രയോഗത്തിലും അർത്ഥത്തിലും ഒക്കുന്നു.

ആദ്യം, ആദ്യത്തിൽ എന്നതിന്നു പകരം, ആന്തരസപ്തമി.

എങ്കിൽ, ചൊല്ലുക എന്നർത്ഥമാകുന്നു 'എങ്കുക' എന്ന പഴയ വചനത്തിന്റെ വർത്തമാനകാലലത്തം സംശയഭാവം കൂടാതെ സംഭാവനയെക്കാണിക അതിന്റെ പ്രയോഗം. ദൃഷ്ടം; 'അവൻ വന്നെങ്കിൽ ഞാൻ പോകാം. [൩൭—൩൭൨ ലക്ഷ്മിയിൽ നോക്കൂ]. 'എങ്കിൽ' എന്നതിനോടു ഒറ്റ എന്ന അർത്ഥം ചേരുമ്പോൾ അതു ചൊല്ലുവെന്നും മനോവികാരത്തെയും മറ്റും കാണിക്കും. ദൃഷ്ടം; അവൻ വന്നെങ്കിലോ [വന്നെങ്കിൽ എങ്കിലോ] ഹാ അപ്പൻ ജീവിച്ചെങ്കിൽ [എത്ര നന്നം.]

൧. എങ്കിലും, രണ്ടു വാക്യങ്ങളുടെ തമ്മിൽ നില്ക്കുമ്പോൾ അവ തമ്മിൽ വിചാരിതഭാവമാകുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നു. ദൃഷ്ടം; അവൻ ഇനിക്കു ശത്രുവാകുന്നു; എങ്കിലും ഞാൻ അവനു ഭോഷം ചെയ്തയില്ല [ശത്രുക്കളോടു ഭോഷം ചെയ്തയാകുന്നു നല്ല എന്നു ഭാവം.]

൨. എങ്കിലും സമാനസംബന്ധമായിരിക്കുന്ന മൊഴികളുടെ പിന്നാലേ ആവർത്തിച്ചു വരുമ്പോൾ ഒറ്റ എന്നതിനോടു അർത്ഥത്തിലും പ്രയോഗത്തിലും ഒക്കുന്നു. എന്നാൽ അതു പറയുന്ന കാര്യത്തിന്റെ സ്വഭാവ സംശയത്തെയും ഇതു പറയുന്ന ആളിന്റെ മനോസംശയത്തെയും കാണിക്കും. ദൃഷ്ടം, 'രാജാവു എങ്കിലും മന്ത്രി എങ്കിലും വരും' [രണ്ടിൽ ആരായാലും മതി:] 'രാജാവോ മന്ത്രിയോ വരും' [അവരിൽ ആരെന്നറിഞ്ഞില്ല.]

൩. എങ്കിലും വിഭക്തികളെയോ വചനാഭ്യയങ്ങളെയോ പിന്തുടന്നു കൊണ്ടി വരുമ്പോൾ കാര്യം ഒക്കുന്ന പക്ഷ സംഗതികളിൽ ഒന്നിനെത്തിട്ടുപെടുത്തും. ദൃഷ്ടം: സച്ചൈതന്യ ശേഷം ഓരോ എങ്കിലും വിളിക്കുന്നു [മറ്റുള്ളവരെയും വിളിക്കുന്നുമുതലായവ] സേവിച്ചെങ്കിലും കാര്യം സാധിക്കുന്നതു വൈഭവം, [മറ്റൊരു വഴിയിലും ഒത്തില്ലെങ്കിൽ.]

എങ്ങ, എങ്ങും, 'കൈ' എന്നതിൽ നോക്കൂ.

എങ്ങനെ 'അങ്ങനെ' എന്നതിൽ നോക്കൂ.

എന്തൊന്നും 'അത്തൊന്നും' എന്നതിൽ നോക്കൂ. [എവിടം വര എന്നർത്ഥം.]

എത്ര 'തിന' എന്നതിൽ നോക്കൂ.

എത്രയും 'എത്ര' എന്നതിനോടു 'ഇടം' എന്നതു ചേരുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നതും 'വര' എന്നതു ആന്തരമായി എതുവര എന്നർത്ഥം വരുന്നതുമാകുന്നു.

എന്തു എന്ന പൂജ്യകത്തിന്നു ചിലപ്പോൾ എന്തുകൊണ്ടു എന്നർത്ഥം വരുന്നതുകൊണ്ട് അങ്ങനത്ത പട്ടതിയിൽ ആന്തര വ

ഫപ്രവ

ബുദ്ധിയാകുന്നു: ദു-ന്തം: നീ എന്തു അവിടെപ്പോകുവാൻ പിന്നാലേ അച്ഛ വരുമ്പോൾ അയാളു ചിലപ്പോൾ യകാരമാകും: ദു-ന്തം: നീ എന്തു വന്നില്ല, അവൻ എന്താണു എഴുതാത്തതു.

എന്തെന്നാൽ 'എന്തു, എന്നാൽ' എന്നവയുടെ സമാസം 'എന്തു' എന്നതു പ്രഥമാത്മമായിരിക്കുമ്പോൾ പിന്നാലേ വരുന്നതു മുൻപിൽ പറഞ്ഞതിന്റെ വിവരം എന്നു കാണിക്കും: മുൻപേ നില്ക്കുന്നതു 'മികവാറ്റം ഒരു നില്പിംഗനാമമാകുന്നു: ദു-ന്തം: 'ഉത്തരവു എന്തെന്നാൽ,' 'കൈസർ എഴുതിയതു എന്തെന്നാൽ' 'ഞാൻ വന്നു, കണ്ടു, ജയിച്ചു.'

൨ എന്തു എന്നതിന്നു എന്തുകൊണ്ടു എന്നും കൂടെ അർത്ഥം വരുന്നതാകയാൽ പിന്നാലേ വരുന്നതു മുൻപിൽ പറഞ്ഞതിന്റെ കാരണമാകുന്നു എന്നും കാണിക്കും: ദു-ന്തം; അവനെ വശമാക്കിയതു എന്തെന്നാൽ അവൻ തീർത്തിയാകുന്നു, നീ വേദാകര്യതു എന്തെന്നാൽ നാമെയിവിടെ ഒരു സമുച്ചയം.

എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ 'എന്തു, കൊണ്ടു, എന്നാൽ' എന്നവയുടെ സമാസം പിന്നാലേ വരുന്നതു മുൻപിൽ ചെയ്തിന്റെ കാരണമാകുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നു. 'എന്തെന്നാൽ' എന്നതിനൊട്ടു അർത്ഥത്തിൽ കടന്നു താനും: കാരണം മുൻപിൽ വരുത്തിപ്പറയുന്നതു അതു വാക്യത്തിൽ സാരസംഗതിയായും കാര്യത്തോടു അടുത്ത സംബന്ധമായും ഇരിക്കുമ്പോൾ ആകുന്നു: ദു-ന്തം; 'അവൻ നല്ലവനാകുകൊണ്ടു ഗുണം ചെയ്യുന്നു.' കാരണം പിന്നാലേ വെക്കുന്നതു അതും കാര്യവുമായിട്ടു അകന്ന സംബന്ധമായും അതിനെ വിവരപ്പെടുത്തിട്ടു അത്രയാവശ്യമില്ലാതെയും ഇരിക്കുമ്പോൾ ആകുന്നു: ദു-ന്തം; 'ഒരു മരണമുണ്ടായിട്ടുണ്ടു എന്തു കൊണ്ടാണു പള്ളിയിൽ മണിയുടെ ശബ്ദം കേൾക്കുന്നു.' ഇവിടെ മണിയുടെ ശബ്ദം മരണത്തിനല്ല മരണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവിന്നു മാത്രം കാരണമായിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ തന്നെ 'കഴിഞ്ഞ രാത്രിയിൽ മഴ പെയ്തു, എന്തെന്നാൽ നിലത്തു നന്നെവു കാണുന്നു' എന്നതിൽ മഴ പെയ്തു വിവരം നന്നെവുകൊണ്ടു മനസ്സിലായി എന്നു മാത്രം കാണിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഉററ സംബന്ധമില്ലാത്ത അടുപ്പം കാണിക്കാതെ പറയുമ്പോൾ കാരണം പിന്നാലേ വരും: ദു-ന്തം; 'അവൻ മരിച്ചുപോയി; എന്തെന്നാൽ അവൻ വിഷം തിന്നു.'

എന്നും, എന്നും, എന്തെന്നാൽ, എന്തെന്നാൽ,

'ഭിന്നം' എന്നതിൽ മനോരം.

എന്നും, 'പരക' എന്നർത്ഥമാകുന്ന 'എങ്കുക' എന്ന പഴയ വചനത്തിന്റെ വർത്തം പരക, വിചിക, അപേക്ഷിക, ചോദി

ചവുൻ

ക, അരിക, പഠിക എന്നവ മുതലായിട്ട് വാക്കിന്റെയും നിനവി നെയും സംബന്ധിച്ച ക്രിയകളും പറയപ്പെട്ടതും നിന്നെക്കുറിച്ചുള്ള മായ പെരുമകളും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തെക്കുറിക്കയും ചെയ്യും: ദു-ന്തം: 'വരിക എന്നു പറഞ്ഞു. അവൻ വന്നോ എന്നു അറിഞ്ഞില്ല: നീ പോകും എന്നു ഞാൻ കേൾ്'

എന്ന, 'എങ്കുക' എന്നതിന്റെ ഭൂതകാലനാമാധേയം മുൻ പിൻ പോയതു പിന്നാലേ വരുന്നതിന്റെ നാമമാകുന്നു എന്നു കാണികയും ചെയ്യും: ദു-ന്തം: 'ചീനം എന്നു മഹാരാജ്യം, സം പ്രതി എന്നു ഉദ്യോഗസ്ഥൻ' 'എന്നവൻ' എന്നതും അതിന്റെ ലിംഗസംഖ്യ വിഭേതി ഭേദങ്ങളും 'എന്ന' എന്നതിന്റെ സവാ ച്ചുങ്ങൾ ആകുന്നു: ദു-ന്തം: 'ചേരൻ എന്നവൻ, രാമൻ എന്നൊരാളെ, സീത എന്നവൾ, അമൃത എന്നതു, ഗ്രിഹല എന്നവ'. ഇങ്ങനെയുള്ള മൊഴികളെ കൂട്ടിപ്പറയുന്നതു സംഗതിവിവരം പറയുവാനായി അറിയപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നും നാമം തല്ലു സംഗതി യാകുന്നു എന്നും കാണിക്കുന്നതിനാകുന്നു: ദു-ന്തം. 'ചീനരാജ്യം' എന്നു പറയുന്നതു ആ രാജ്യം നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഭാവത്തിൽ ആകുന്നു. എന്നാൽ 'ചീനം എന്ന രാജ്യം' എന്ന വാക്കിൽ ആ നാമമല്ലാതെ രാജ്യത്തിന്റെ വിവരം ഒന്നും അറിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു ഭാവം: 'ചീനം എന്നൊരു രാജ്യം' എന്നതിൽ ആ നാമം ദുപാലും മുൻപിൽ കേട്ടിട്ടില്ലെന്നു ഭാവം.

എന്നാൽ, 'എങ്കുക' എന്നതിന്റെ ഭൂതകാലലന്തം.

ഹ 'എന്നു പറഞ്ഞാൽ' എന്നു പൊരുളാകും: ദു-ന്തം; 'ആ ചായ്വൻ എന്നാൽ വഴികാട്ടി എന്നാകുന്നു.'

ഘ 'അപ്രകാരമായാൽ' എന്നു പൊരുളാകും: ദു-ന്തം; 'ഈ പൈതങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കണം, എന്നാൽ ഏഴു രൂപാ ശമ്പളം തരാം.'

ഞ നിരാധാരപദത്തിന്റെ പിന്നാലേ മുൻപോയതും പിൻ വരുന്നതും തമ്മിൽ ഭിന്നതഭാവമായിരിക്കുന്നു എന്നു കാണിക്കും: ദു-ന്തം; 'അഹങ്കാരികൾ ലജ്ജിക്കപ്പെട്ടും: എന്നാൽ വിനയമുള്ളവർ സന്തോഷിക്കും'. 'എന്നാലോ' എന്നതിൽ ഭിന്നതഭാവം കുറേ കൂടെ ഉറപ്പാകും: ദു-ന്തം: ദൈവം പരിശുദ്ധനാകുന്നു. എന്നാലോ മനുഷ്യർ പാപികളാകുന്നു.

ഭ. ചിലപ്പോൾ ശുദ്ധാക്ഷണത്തിനായിട്ട് മന്ത്രം വാക്യങ്ങളുടെ തുടർച്ചയിൽ നില്ക്കും: ദു-ന്തം 'എന്നാൽ ഒരു കഥയുറ ചെയ്താൽ ഞാൻ'. ഞാൻ അമ്മത്തിൽ എ എന്നതു മികപ്പോഴും അതിനോടു ചേർന്നു നില്ക്കും: ദു-ന്തം; എന്നാലേ നീ കൊച്ചിക്കു പോകണം.'

ക. നിരാധാര പദത്തിന്റെ പിന്നാലേ മുൻ പോയതും പിൻ വരുന്നതും തമ്മിൽ വിപരീതമായിരിക്കുന്നു എന്നു കാണിക്കും

‘എങ്കിലും’ എന്നതിനോടു അർത്ഥത്തിൽ ഒക്കുകയും ചെയ്യും: ദ്രുതം; ‘രാജാവു ദയശീലക്കാരൻ എന്നാൽ കുടിരക്ഷ വേണ്ടാവണം ചെയ്യുന്നില്ല,’ ഇതിനോടു ഉം എന്ന അപ്യയം ചേരുമ്പോൾ ‘രം ഭാവത്തിന്നു അധികം ഉറെപ്പു വരും: ദ്രുതം; ‘ദൈവം കരുണയുള്ളവനാകുന്നു എന്നാലും വാവികളെ ശിക്ഷിക്കും.’

എന്നാദി, ‘എന്നവാരം’ എന്നതിന്റെ ചുരുക്കം. [പ്രൗഢം ലക്ഷത്തിലും വാദ എന്നതിലും നോക്കൂ]. കാലക്രമത്തെയും കാരണത്തെയും കാണിക്കയും ചെയ്യും: ദ്രുതം; ‘ഞാൻ ഏഴുതി എന്നാറെ കാര്യം ഒത്തില്ല, അവൻ ഏറ്റുപറഞ്ഞു, എന്നാറെ അവന്നു ക്ഷമ കിട്ടിയില്ല.’

എന്നിട്ടു, ‘എന്നു’ എന്ന വത്തത്തോടു ‘ഇട്ടു’ എന്ന വത്തം ചേർന്നുണ്ടാകുന്നു. ‘എന്നാദി’ എന്നതിനോടു അർത്ഥത്തിൽ ഒക്കുകയും ചെയ്യും. [പ്രൗഢം ലക്ഷത്തിൽ നോക്കൂ:] ദ്രുതം; ‘അവൻ ചോദിച്ചു; എന്നിട്ടു അവന്നു നിറഞ്ഞില്ല.’

എല്ലോ, ‘ഏല്ക്കുക’ എന്നതിന്റെ ആശങ്കമായ ‘ഏൽ’ എന്നതിനോടു ഓ എന്ന അപ്യയം ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന ‘ഏലോ’ എന്നതിന്റെ മാറ്റം; എല്ലാത്തര മൊഴികളോടും ചേരുന്നതുമാകുന്നു.

൧. അറിഞ്ഞിരിക്കുന്ന സംഗതിയെ കാർഷ്വകത്തൂണിൽ ‘എല്ലോ’ എന്നതു വാക്യത്തിൽ താല്പര്യ മൊഴിയോടു ചേർന്നു വരും; ദ്രുതം; ‘നീ ഏതെന്നു അവമാനിച്ചെല്ലോ; നീ ഗുരുവിനോടല്ലോ പിണങ്ങി, അവനെല്ലാകുന്നു എർന്നത്തല്ലിയതു.’

൨. ‘എല്ലോ’ എന്നതു ചിലപ്പോൾ കാരണത്തെ സൂചിപ്പിക്കും എന്നെന്നാൽ അറിഞ്ഞു സമ്മതമായിരിക്കുന്ന കാര്യത്തെ കാർഷ്വകത്തൂണിന്റെ ഒരു സാധ്യം സമ്മതമില്ലാത്ത കാര്യത്തെ അതിനാൽ വോധം വരുത്തുകയാകുന്നു: ദ്രുതം; ‘രാജാവു നിനക്കു മാപ്പു തരും, അവൻ കരുണയുള്ളവനെല്ലോ ആകുന്നു: കൊഴി കൂകിയെല്ലോ: [ആകയാൽ നെരം വെളുപ്പാനായി.]’

൩ പറയുന്ന സംഗതി പറയുന്നവന്റെയോ കേൾക്കുന്നവന്റെയോ മനോഭാവത്തിന്നു വിരോധമായിരുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നതിന്നു ‘എല്ലോ’ എന്നതു വരും: ദ്രുതം; ഇന്നലെ മഴ പെയ്തുവെല്ലോ [അതു വിചാരിച്ചിരുന്ന കാര്യമല്ല.]

എവിടെ, ‘ഇടം’ എന്നതിൽ നോക്കൂ.

എന്നി, ‘എന്തു’ എന്നതിന്റെ ചുരുക്കവും അതു ‘അന്ത്യം’ എന്നതിന്റെ സംസ്കൃത സപ്തമിയായ ‘അന്ത്യ’ എന്നതിന്റെ തത്സമവും എന്നപോലെ തോന്നുന്നു. ‘അല്ലാത’ എന്നതിനോടു അർത്ഥത്തിലും അനപയത്തിലും ഒക്കുകയും ചെയ്യും: ദ്രുതം; ‘ഇനിക്കു ദൈവം എന്തു ആരും ശരണമില്ല.’ ‘എന്നി’ എന്നതിന്റെ പിന്നാലെ ഹല്ലിരട്ടിക്കും: ദ്രുതം; ‘രാജാവു എന്നിപ്പിന്നാലും കുടിരക്ഷ ചെയ്യുന്നില്ല.’

ഏകദേശം, 'ഏകം' 'ദേശം' എന്നവയുടെ സംസ്കൃത സംസ്കൃതം: ആന്തര ചതുർഥി: ഒരു നോട്ടത്തിന്നു എന്നു പൊരുൾ.

ഏൽ, 'മേൽ' എന്നതിന്റെ ചുരുക്കവും നാമത്തിന്റെ വിശ്രുപത്തോടു ചേരുന്നതും ആകുന്നു: ദ്വ-ന്തം; മരത്തേൽ, കല്ലേൽ മേശയേൽ. 'മേൽ' എന്നതിൽ നോക്കൂ.

ഏറ, 'ഏറുക' എന്നതിന്റെ ആന്തരവും അധികം എന്നർത്ഥം വരുന്നതുമാകുന്നു.

ഏററം, പ്രഥമയും 'ആക' എന്നതു ആന്തരമായി ഏറ എന്നുള്ള അർത്ഥത്തിൽ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നതുമാകുന്നു.

ഇങ്ങു, 'ഇക്കെ' എന്ന തമിഴു പദത്തിൽ നിന്നു വരുന്നതു 'കെ' എന്നതിൽ നോക്കൂ.

ഇങ്ങനേ, [അങ്ങനേ എന്നതിൽ നോക്കൂ.]

ഇടം, അനുസ്വാരം നീങ്ങിട്ടു ൾ, ഇ, എ എന്നവയോടു ചേരും; ദ്വ-ന്തം; അവിടെ, ഇവിടെ, എവിടെ,

ഇടയിൽ, 'ഇട' എന്നതിന്റെ വിചരണ സപ്തമി. ആദേയം ചതുർഥിയിലും ഷഷ്ഠിയിലും ആയി വരും: ദ്വ-ന്തം; 'അവരുടെ ഇടയിൽ ഒരു തക്കമുണ്ടു, തിരുവെല്ലാ മാവേലകരരെക്കും ചങ്ങനാചേരിക്കും ഇടയിൽ ആകുന്നു'

ഇട്ടു, 'ഇടുക' എന്നതിന്റെ വന്തം: [ലക്ഷം നൂതന.] ചില വിഭക്തികളുടെ പിന്നാലേയും ചേരും: ദ്വ-ന്തം; 'അവൻ ഇനിക്കിട്ടു അടിച്ചു: കുഞ്ഞിനെയിട്ടു തല്ലരുതു: വെയിലത്തിട്ടു ഉണങ്ങുന്നു.'

ഇത്തററം, 'അത്തറം' എന്നതിൽ നോക്കൂ. ഇവിടം വരെ എന്നു പൊരുൾ.

ഇത്ര, 'തന' എന്നതിൽ നോക്കൂ. ഇമ്മാത്രം എന്നു പൊരുൾ.

ഇത്രടം, 'ഇത്ര ഇടം' എന്നവ കൂടിയുണ്ടാകുന്നതു; ഇസ്ഥലം വരെ; റം സമയം വരെ എന്നു പൊരുൾ.

ഇനി, ആന്തര സപ്തമി. ഇതുതൽ, 'വീണ്ടും, പിന്നെയും' എന്നർത്ഥം വരും. ഇതിനോടു സംബന്ധിക്കുന്ന വചനം ഭവിച്ചത്തിലായിരിക്കെണം: ദ്വ-ന്തം; 'അവൻ ഇനിയും പറയും. ഞാൻ ഇനി വളരുകയില്ല.' നാമാദേയം ആയിത്തീരുന്നതിന്നു 'ഉള്ള, അത്തേ' എന്നവ ചേരും: ദ്വ-ന്തം; ഇനിയുള്ള കാലം, ഇനിയത്തെത്തലമുറ.

ഇന്നു, 'ഭിന്നം' എന്നതിൽ നോക്കൂ. റം ദിവസത്തിൽ; റം കാലത്തു എന്നു പൊരുൾ വരും.

ഇന്നല, ആന്തര സപ്തമി 'ഇന്നു, തല' എന്നവയുടെ ലോപം: പിന്നത്തേ ഹല്ല തക്കതായിരുന്നാൽ ഇരട്ടിക്കും: ദ്വ-ന്തം; ഇന്നല പ്പെറം പശു; 'തല' എന്നതിന്നു ഇവിടെ മുൻപു എന്നർത്ഥം: ദ്വ-ന്തം; 'തല നാൾ'

ഇന്നാൾ. ആന്തര സപ്തമി; രംഗീക എന്നു പെരുൾ. അടുകൾക്കുഴിഞ്ഞ സമയത്തേവറിച്ചറിയുന്നതു.

ഇന്നുപ്രാർദ്ധം, ആന്തര സപ്തമി; ഇന്ന സമയത്തു. 'ചോൾ' എന്നതിൽ നോക്കു

ഇപ്പ്രാർദ്ധം, ആന്തര സപ്തമി. രംഗ സമയത്തു. 'ചോൾ' എന്നതിൽ നോക്കു

ഇപ്പുറം. 'ഇപ്പാമേ' എന്നതിന്റെ ചുരുക്കം. ഇപ്പുറത്തു, ഇപ്പുറത്തു കൂടെ എന്നർത്ഥം. 'പുറമേ' എന്നതിൽ നോക്കു.

ഇവിട, രംഗ സ്ഥലത്തിൽ. 'ഇടം' എന്നതിൽ നോക്കു.

ഒക്ക. 'ഒക്കുക' എന്നതിന്റെ ആന്തരം. കല്ലാം എന്നർത്ഥം.

ഒട്ടിക്കണം, ആന്തര സപ്തമി. അവസാനത്തിൽ എന്നു പെരുൾ.

ഒട്ടു, 'കുറയ' കൂടാനും എന്നർത്ഥം; 'കുടുക' എന്ന അപ്രസിദ്ധ വചനത്തിന്റെ വന്തം.

ഒന്നും, സമയത്തെ കാണിക്കും. ആക എന്ന ആന്തരം ഉണ്ടാകുന്ന പ്രഥമ; ആധേയം ചിതീയയിലും ചതുർഥിയിലും കുഷ്ഠിയിലും വരും: ദ്വ-ന്തം; സൂര്യനോടു കപ്പം പ്രകാശം. ആനെന്നു കപ്പം ബലം, കതിരയുടെ കപ്പം വകിപ്പം.

'ഒരുക്കൽ' 'ഒരു' എന്ന ആധേയത്തോടു 'കൽ' എന്നതുചേർന്നുണ്ടാകുന്നു. 'ഒരുകൽ' എന്നു നടപ്പായിരിക്കുന്നു. ഒരു തവണ എന്നർത്ഥം.

ഒഴിയ, കഴിക എന്നതിന്റെ ആന്തരം; അല്ലാതെ എന്നതിനോടു അർത്ഥത്തിലും അനവധിയിലും ഒക്കുന്നു: ദ്വ-ന്തം; 'അവൻ കഴിയുന്നതും വണിപ്പു. ദൈവത്തെ കഴിയ മറ്റൊരെയും നമസ്കരിക്കരുതു.'

ഒട്ടു, 'പട്ടു' എന്ന വന്തത്തിന്റെ ലോപം. സ്ഥലവാചികളുടെ ചതുർഥിയോടും സപ്തമിയോടും ചേർന്നവരും. ഗമനത്തിന്റെ സ്ഥലത്തെക്കുറിക്കുന്നില്ല ചൊവ്വിനെ കാണിക്കയത്രേ ചെയ്യുന്നു. ദ്വ-ന്തം; മേലോട്ടു [മേലുട്ടു], കീഴോട്ടു [കീഴുട്ടു], അങ്ങോട്ടു, ഇവിടോട്ടു, അമ്പലപ്പുഴയോട്ടു, കോട്ടയത്തോട്ടു, കൊച്ചിയിലോട്ടു, ആലപ്പുഴയോട്ടു.

ഒട്ടും, ഒട്ടും, ഒട്ടുവും, 'അളവു' എന്നതിൽ നോക്കു.

ഉടൻ, ആന്തര സപ്തമി; ചുറ്റുകിൽ എന്നർത്ഥം.

ഉടനേ, മേലത്തതിനോടു ഏ എന്ന അവ്യയം ചേർന്നുണ്ടാകുന്നു.

ഉടനടി, മേലത്തതിനോടു 'അടി' എന്നതു ചേരുന്നതു; ആന്തര സപ്തമി.

ഉടനതന്നെ, മേലത്തതിനോടു 'തന്നെ' എന്നതു കൂടുന്നതു 'അതിനെ' നോക്കു.

ഉററിക്ക 'ഉററക്ക' എന്നതിന്റെ ആനം അവശബ്ദമായിട്ടു ഉററക്ക എന്നായിവരുന്നു.

ഉററിക്ക, 'ഉററ' എന്നർത്ഥമാകുന്ന 'ഉററ' എന്നതിനോടു ഏകമെന്ന അവ്യയം ചേരുന്നതിനാൽ ഉററാകുന്നു. ആഭ്യയം ലോപസപ്തമിയിൽ ആയിരിക്കും: ദ—ന്നം; വഴിയുടേ; നേരമാർഗ്ഗത്തുടേ.

കന്നകിരിൽ, അവശബ്ദമായിട്ടു കന്നകെ കന്നകൽ എന്നാകും. ഭൂതകാല നാമഭ്യയത്തോടു ചേർന്നിട്ടു ക്രിയകൾ തമ്മിലുള്ള സംവന്ധത്തെ കാണിക്കും [ലക്കം. ൩൩൭]

കിരി, സ്ഥലവാചി. ലോപസപ്തമി, ആഭ്യയം ലോപ ക്ഷിപ്രിയിൽ നില്ക്കും: ദ—ന്നം; എങ്കിൽ, ആററിങ്കിൽ. 'വാതില്ക്കൽ' അരികിൽ എന്നു പൊരുൾ.

കാറ്റം, കാട്ടിൽ എന്നതിന്റെ ചുരുക്കം, അതു കാട്ടുക എന്നതിന്റെ വർത്തമാന ലത്തമാകുന്ന കാട്ടുകിൽ എന്നതിന്റെ മാറ്റമാകുന്നു. കാട്ടുക എന്ന ക്രിയയുള്ളവണ്ണം ആഭ്യയം ലിപിയിൽ ആയിരിക്കും. രണ്ടു വസ്തുക്കൾക്കു ഒരു ഗുണം തന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കെ അവയിൽ ഒന്നു ആ ഗുണം കൊണ്ടു മൂന്നി നില്ക്കുമ്പോൾ ആ മൂന്നുതലിനെ കാണിക്കുന്നതിന്നു 'കാൾ' കാട്ടിൽ, എന്നു വ വരും: ദ—ന്നം; പിശാചുകൾ മനുഷ്യരെക്കാൾ ചീത്തയാകുന്നു. ഇതിൽ പിശാചുകളും മനുഷ്യരും ചീത്തയാകുന്നു എന്നും പിശാചുകൾ അധികം ചീത്തയാകുന്നു എന്നും അത്രേ അർത്ഥം. പിശാചുകളെക്കാൾ മനുഷ്യർ നല്ലവർ ആകുന്നു എന്നതിൽ രണ്ടു വസ്തുക്കൾക്കും ചീത്ത തന്നെ എങ്കിലും മനുഷ്യർ തിന്മയിൽ കുറവുള്ളവർ എന്നു കാണിക്കുന്നു. വിപരീതലക്ഷണങ്ങളുള്ള വസ്തുക്കൾ തമ്മിൽ താരതമ്യം ഇല്ല. കൃഷ്ണനുകാൾ രാമൻ നല്ലവനായിരുന്നു എന്നു പറയണമെങ്കിൽ രണ്ടുപേരും നല്ലവരോ രണ്ടുപേരും തീയവരോ ആയിരിക്കണം. ഒരുത്തൻ നല്ലവനും മററവൻ ചീത്തയുമായിവന്നു കൂടാ. ആകയാൽ പഞ്ചസാരയെക്കാൾ കടുപ്പിന്നു കൈപ്പുണ്ടു എന്നു പറഞ്ഞു കൂടാ. എന്നാൽ മെഴുകിനെക്കാൾ ഉരുക്കു കടുപ്പമുള്ളതാകുന്നു എന്നു പറയാം. ഏതെന്നാൽ കടുപ്പവും മയവും തമ്മിൽ വിപരീതമല്ല. ഒരു ഗുണത്തിന്റെ ഏകദൈവ്യ തന്നെയാകുന്നു. ഗുണത്തിന്റെ തരത്തിൽ ഏകീഭവിക്കുന്ന വസ്തുക്കളും ഗുണത്തിന്റെ അളവുകൊണ്ടു വ്യത്യാസമായി വരാം. മരവും കല്ലും കടുപ്പമുള്ളവ തന്നെ എങ്കിലും മരം അല്പകടുപ്പമുള്ളതും കല്ലു അധിക കടുപ്പമുള്ളതുമാകുന്നു. റം അളവുഭേദത്തെ കാണിക്കുന്നതിന്നു 'കരേ, അല്പം അസ്സാരം; ഏറ, വളര, പെരുതു, അധികം, രീര, തുലോം, മഹാ. എത്രയും' എന്നിങ്ങനെയുള്ളവ കൂടും. ദ—ന്നം; റംതി നല്ല കടുപ്പമുള്ളതു; ആത്തിലി കരേ കടുപ്പമുള്ളതു; കല്ലു അധിക കടുപ്പമുള്ളതു; ഉരുക്കു മഹാ കടുപ്പമുള്ളതു, വളം എത്രയും കടുപ്പമുള്ളതു'.

കീഴ്, ആന്തരസപ്തമി. ആദേയം ചതുർഥിയിലും അഷ്ടമിയിലും വരും: രാജാവിന്നു കീഴ്, രാജാവിന്റെ കീഴ് വിവരണ സപ്തമിയും ആദേയ രൂപവും നടപ്പു തരണം: ദ-ന്തം; 'മന്ത്രിയുടെ കീഴിൽ: 'ആകാശത്തിൽ കീഴ്'. ഇതു 'മേൽ' എന്നതിന്റെ പ്രതിവാക്യകയാൽ സ്ഥലത്തെയും സ്ഥാനത്തെയും കാലത്തെയും സംബന്ധിച്ചു വരും: ദ-ന്തം; 'ഭൂമിയിൽ കീഴ്, നായകന്റെ കീഴ് ഭൂമി, കീഴിൽ കഴിഞ്ഞു 'കീഴ്'.

കൊണ്ടു, 'കൊണ്ടു' എന്നതിന്റെ വരണം: ആദേയം ലിപിയിൽ ആകും: കാരണത്തെക്കാണിക്കയും 'ചെയ്തും: ദ-ന്തം; 'ചില മനുഷ്യരെ കൊണ്ടു ഗുണവും ദോഷവുമില്ല: മരംകൊണ്ടു തീക്കുട്ടിയും: വാളുകൊണ്ടു വെട്ടി: രാജാവു കല്പിച്ചുകൊണ്ടു ഞാൻ വന്നു, അവൻ പറയുകൊണ്ടു ഭയം വേണ്ടു.'

കുറിച്ച്, 'കുറിച്ച്' എന്നതിന്റെ വരണം. ആദേയം വിവരണവിഭാഗത്തിൽ നില്ക്കും: സംഗതിയെയും സാദ്ധ്യതയെയും കാണിക്കും: ദ-ന്തം; 'അവൻ നിത്യയേക്കുറിച്ച് വഴിക്കുന്നു, എന്നെക്കുറിച്ച് [പ്രതി] നീ ഒരു വാക്കു പറയേണം.'

കൂടി, 'കൂടുക' എന്നതിന്റെ ആന്തരം. ആദേയമില്ലാതെ വരുമ്പോൾ അനുബന്ധത്തെക്കാണിക്കും: ദ-ന്തം; ഞാൻ കൂട വരാം; നീ ഒന്നു കൂടപ്പറയേണം. 'കൂടയും' എന്നതു വിശേഷതയെ കാണിക്കും: ദ-ന്തം; രാജാവു കൂടയും വന്നു. 'കൂട' എന്നതിന്നു ശ്രീതീയ ആദേയമായിരിക്കുമ്പോൾ സാധിതൃത്തെക്കാണിക്കും: ദ-ന്തം; 'എന്നോടു കൂടപ്പറിച്ചവൻ; അവൻ മോടിയാടു കൂട നടന്നു.' ആദേയം ചിലപ്പോൾ അഷ്ടമിയിലും വരിക നടപ്പുണ്ടു ദ-ന്തം; 'നീ എന്റെ കൂട നടക്കരുതു' ആദേയം സപ്തമിയിൽ നില്ക്കുമ്പോൾ വഴിയായി എന്നർത്ഥം വരും: ദ-ന്തം; 'അവൻ സമുദ്രത്തിൽ കൂട കോഴിക്കോട്ടിന്നു പോയി: ഞാൻ തിരുവല്ലാ കൂട വന്നു' കൂടകൂട എന്നാവർത്തിച്ചാൽ 'എപ്പോഴും' എന്നർത്ഥം വരും.

കൂടാതെ, 'കൂടുക' എന്നതിന്റെ പ്രതിഭാവ ആന്തരം. ആദേയം പ്രഥമയ ലായിരിക്കേണം: ദ-ന്തം; 'രാജാവു കൂടാതെ മന്ത്രി ഒന്നും ചെയ്തയില്ല; തൊമ്മൻ കൂടാതെ ചാണ്ടിക്കു ഒന്നും കഴികയില്ല' ആദേയം ലിപിയിൽ വരുന്നതു കൂടാതെ എന്നതിന്നു പകരം കൂടാതെ എന്നു അനക്കരമായിട്ടും പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ ആകുന്നു: ദ-ന്തം; 'എന്നെക്കൂടാതെ [കൂടാതെ] നീ ഒന്നും ചെയ്തരുതു.'

കൂടി, 'കൂടുക' എന്നതിന്റെ വരണം. ആദേയം സപ്തമിയിൽ നിന്നിട്ടു വഴിയായി എന്നു പൊരുൾ വരും: ദ-ന്തം; 'അവൻ ആററിൽക്കൂടിക്കടന്നു.'

ഒരിക്ക, ഇതിനോടു ഓ, ഇ; എ എന്നവ ചേർന്നു ഓ എന്നു മാറി 'അങ്ങ, ഇങ്ങ; എങ്ങ; എങ്ങ' എന്നുള്ള മൊഴികൾ

ഉണ്ടാകുന്നു. വിദേശി ആന്തരചതുർഥിയും സപ്തമിയും തന്നെ നാമാഭേദം രൂപമുണ്ടാകുന്നതു 'ആയ' എന്നതിന്റെ ചുരുക്കമാകുന്ന 'ഏ' എന്നതും 'അതായ' എന്നതിന്റെ ചുരുക്കമാകുന്ന 'അത്ത' എന്നതും ചേരുന്നതിനാൽ ആകുന്നു: ദ—ന്തം; 'അത്തേ; ഇങ്ങത്തേ.'

ക്രമിണ, 'ക്രമം' എന്നതിന്റെ സാസ്തത ശ്രീതീയ.

ചൊല്ലി, ചൊല്ലുക എന്നതിന്റെ വന്തം ആഭേദം ദ്വിതീയയിലാകും: കുറിച്ചു എന്നർത്ഥം; ദ—ന്തം; 'അവനെച്ചൊല്ലി വലയ ആവരണ വന്തം'

ചൊവ്വ, 'ചൊവ്വ' എന്നതിന്റെ വചനാഭേദം രൂപം. നേരേ എന്നു പൊരുൾ.

ചുറ്റി, 'ചുറ്റുക' എന്നതിന്റെ വന്തം; ആഭേദം ദ്വിതീയയിൽ ആകും; ദ—ന്തം, 'അവൻ ചുറ്റിയോടുന്നു; എന്നെ ചുറ്റി നടക്കുന്നവൻ.'

ചുറ്റും, 'ചുറ്റ' എന്നതിനോടു 'ഉം' എന്ന അവ്യയം ചേർന്നുണ്ടാകുന്നതു. ആന്തരസപ്തമി. ചിറ്റം എന്നർത്ഥം: ദ—ന്തം; 'ചുറ്റും നടക്കും'.

തമ്മിൽ, 'താൻ' എന്ന സവ്യനാമത്തിന്റെ ബഹു വചനമാകുന്ന 'താം' എന്നതിന്റെ സപ്തമി. രണ്ടു പൊരുളുകൾക്കു അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും ഒരു പോല ചേരുന്ന സംഗതി പറയുന്നതിൽ വരുന്നു: ദ—ന്തം; 'അവർ തമ്മിൽ വഴക്കുണ്ടായി.' ഭ്രൂക്കുരും അനുജനും തമ്മിൽ എന്നും ഭ്രൂഹമായിരുന്നു. 'തമ്മിൽ' എന്നതിന്നു പകരം 'തങ്ങൾ' എന്നതിന്റെ സപ്തമിയാകുന്ന തങ്ങളിൽ എന്നു ചൊല്ലാം: ദ—ന്തം; 'സേനാപതിമാർ തങ്ങളിൽ പിന്നെങ്ങി'

തന്നിച്ചു, 'താൻ' എന്നതിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്നു. 'തന്നിക്കുക' എന്നതിന്റെ വന്തം: കൂട്ടില്ലാതെ എന്നു പൊരുൾ: ദ—ന്തം; 'ഞാൻ തന്നിച്ചു വന്നു.'

തന്നെ, 'താനേ' എന്നതിന്റെ മാറ്റം അതു 'താൻ' എന്നതിനോടു ഏ എന്നതു ചേർന്നുണ്ടാകുന്നതു. കൂട്ട കൂടാതെ തന്നിച്ചു എന്നും ആൾപ്പേർ മുഖാന്തരമല്ലാതെ തന്നിച്ചു എന്നും അർത്ഥമാകും: ദ—ന്തം; 'അവൻ തന്നെ പോയി; ഞാൻ തന്നെ എഴുതി.' തന്നെ എന്നതു ഏ എന്നു പോലെ ഏകാന്ത സംബന്ധത്തെക്കുറിക്കും: ദ—ന്തം; 'ഞാൻ തന്നെ വരു' [ലക്ഷം രൂപ.] 'തന്നെ' എന്നതു വാചനാമത്തോടും മറ്റും ചേർന്നുപോൾ വാചത്തെ വിശേഷിപ്പിച്ചു താല്പര്യവാനായിട്ടു കാണിക്കയും ചെയ്യും: ദ—ന്തം; 'ആണയിട്ടുക തന്നെ അരുത; വായിക്കു തന്നെ വേണം മനുഷ്യർ വിദ്യ തന്നെ നന്നു; നീ ഇങ്ങോട്ടു വരിക തന്നെ.'

തന്നെയും, തന്നെയും, മേലത്തതിനോടു ഉം എന്നതു

ചേരുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നു. വിശേഷതയെക്കുറിക്കുകയും 'ക്രിഷ്ടയും' എന്നതിനോടു അർത്ഥത്തിൽ കെടുകയും ചെയ്യുന്നു: ദ—ന്നം; 'രാജാവുതന്നെയും ഭക്ഷിക്കുന്ന വസ്തു.'

തന്ന, 'അളവു' എന്നു പൊരുൾ, തിര, ഇര, എ എന്നയക്ഷരങ്ങൾ മുൻ ചേർന്നു അത്ര, എത്ര, ഇത്ര എന്നവയുണ്ടാകുന്നു. 'ആയി' എന്നതു ആന്തരമായി വചനാഭ്യയമായിട്ടു പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു: ദ—ന്നം, 'നീ അത്ര യെപ്പെട്ടരുതു: ഞാൻ എത്ര പ്രയഃസപ്പെട്ടു. നീ ഇത്ര കേവലിക്കുന്നതു എത്ര'. ചിലപ്പോൾ വിവരണ ചതുർത്ഥിയും കൊള്ളാം: ദ—ന്നം: 'അവൻ എത്രയെ വലിപ്പമുള്ളവൻ.' 'ആയ' എന്നതു ആന്തരമായി നാമാഭ്യയമായിട്ടും നടപ്പുണ്ടു: ദ—ന്നം; 'കാഴ്ചസ്ഥൻ അത്ര ഗുണവാന്മുഖം: രാജാവിനോളം ഇത്ര ധർമ്മമുണ്ട് മാത്രമല്ല'.

താൻ. 'ഉം, ഒ' എന്നവയുടെ അർത്ഥത്തിൽ മിക്കരൂപങ്ങളുടെയും പിന്നാലേ ചേർന്നുവരാം: ദ—ന്നം, 'അവൻ പറക താൻ മുഴുതുക താൻ ചെയ്തയില്ല; അവൻ രാജാവിനെക്കാൾ മന്ത്രിയെക്കാൾ കണ്ടില്ല'.

താനും, മേല്പറഞ്ഞതിനോടു ഉം എന്നതു ചേരുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നു. മുൻപിൽ പറഞ്ഞതിന്നു ഭിന്ന ഭാവമായിട്ടു പിന്നാലേ ഒന്നു പറയുമ്പോൾ 'താനും' എന്നതു നിരാധാരത്തിന്റെ പിന്നാലേ വരാം: ദ—ന്നം; 'മഴ പെയ്തു; വെള്ളം പൊങ്ങിയില്ല താനും' 'താനും' എന്നതു ആഭ്യയത്തോടു ചേരുമ്പോൾ വിശേഷതയെക്കുറിക്കുന്നു: ദ—ന്നം; 'അവൻ താനും കാഴ്ചം ബുദ്ധിയോടു നോക്കുന്നു'.

താനേ, തന്ന എന്നതിൽ നോക്കു.

താഴ, ആന്തര സപ്തമിയും ചതുർത്ഥിയും. ആഭ്യയം ചതുർത്ഥിയിലും ഛണ്ഡിയിലും വരാം: ദ—ന്നം; 'വീട്ടിന്നു താഴ നില്ക്കരുതു' അവന്റെ താഴപോകരുതു'.

തീര, 'തീരുക' എന്നതിന്റെ ആന്തരം. മുഴുവനും എന്നർത്ഥം: ദ—ന്നം; വേര തീരപ്പറിക്കരുതു.

തീരമാനം, 'തീരുക' എന്നതിന്റെ ധാതുവാകുന്ന തീര എന്നതിനെ അളവ എന്നർത്ഥമാകുന്ന 'മാനം' എന്നതിനോടു ഒന്നിക്കുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നു തീര എന്നതിനോടു അർത്ഥത്തിൽ കെടുകയും ചെയ്യുന്നു: ദ—ന്നം; 'ശത്രു വന്നു മനങ്ങളെ തീരമാനം നശിപ്പിച്ചു'.

തൊട്ടു, തൊട്ടുക എന്നതിന്റെ വന്നം. ആഭ്യയം സപ്തമിയിൽ ആകാം: ദ—ന്നം; 'കൊല്ലരുതൊട്ടു ആലപ്പുഴവരെ; കൊച്ചി തൊട്ടു കോഴിക്കോടുവരെ'.

തൊറ്റം, ആന്തര സപ്തമിയോടു 'ഉം' എന്നതു ചേർന്നുണ്ടാകുന്നു. എല്ലാം എന്നു പൊരുൾ. ആഭ്യയം ആന്തര രൂപ നി

പ്ലിംഗ നാമങ്ങൾ ഏകിലും ഭൂതകാല നാമാധേയം ഏകിലും ആയിരിക്കും: ദു-ന്തം; 'രാജാവു വീടുതോറും സഞ്ചരിച്ചു, അവന്നു വയസ്സു ചെല്ലുന്തോറും അറിവു കരെയുന്നു; എന്നാൽ നാമത്തിന്റെ പിന്നാലേ വരുമ്പോൾ ക്രിയ നടക്കുന്നതു നാമത്തിൽ ഉൾട്ട പെരുമകളെ സംബന്ധിച്ചു വെച്ചേറേ ആകുന്നു എന്നു കാണിക്കും: ദു-ന്തം; 'രാജ്യങ്ങൾ തോറും ഭൂതവം ഉണ്ടാകും' എന്നതിൽ ഒരു ഭൂതവം തന്നെ എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും നടക്കുമെന്നല്ല ഓരോരോ ദിക്കിൽ വെച്ചേറേ ഭൂതവമുണ്ടാകുമെന്നത്രേ സാധിക്കുന്നതു. ഭൂവിഷ്വ കാല നാമാധേയത്താൽ പിന്നാലേ വരുമ്പോൾ നഷ്ട ക്രിയകൾ തമ്മിലുള്ള സമഗതിയെകാണിക്കും. പിന്നാലേ വരുന്ന ക്രിയ ഭൂതത്തിൽ ആകയില്ല വർത്തമാനത്തിൽ എങ്കിലും ഭൂവിഷ്വത്തിൽ ഏകിലും ആയിരിക്കണം; ദു-ന്തം; അവന്നു ദ്രവ്യം ഏറ്റുണ്ടാറും ലുബ്ധ വലിക്കുന്നു, ഇനി വലിക്കും, താനും'. നാമത്തിന്റെ പിന്നാലേ ചിലപ്പോൾ ആകും, ആം എന്ന നാമാധേയം വരികയുണ്ടു: ദു-ന്തം; നീ വീടാം തോറും നജ കരുതു.

തുല്യോം, 'തുലാം' എന്നതിന്റെ അവശബ്ദം. 'ആക' എന്നതു ആന്തരമായി ഏറ്റം എന്നർത്ഥമാകും: ദു-ന്തം; 'അതു തുലാം വലിച്ചാകുന്നു; അവന്നു തുലാം ക്ഷീണമായിപ്പോയി'.

ദീനം, എന്നതു ലോപിച്ചു രൂപം മാറ്റി, 'ദീന, ഇ' എ എന്നയക്ഷരങ്ങളോടു ചേർന്നു 'അന്നു, ഇന്നു, എന്നു, എന്നും, എന്നേക്കും, എന്നനേക്കും' എന്ന പദങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു.

ദൂര, ദൂരം എന്നതിന്റെ സപ്തമി; ദു-ന്തം; നീ ദൂരപ്പോകരുതു.

നന്നു, നല്ലതു എന്നതിന്റെ ചുരുക്കം.

നന്നാ, 'നന്നു, ആയി' എന്നവ കൂടിയുണ്ടാകുന്നതു. നല്ല വസ്തു, വളര എന്നു പൊരുൾ: ദു-ന്തം; 'അവൻ എന്നെ നന്നാത്തല്ലി. 'നന്നാ, എന്നതിന്നു വടക്കു നന്നേ' എന്നു പറയുന്നതു അവശബ്ദമാകുന്നു 'നന്നു' എന്നതിനോടു വ്യു എന്ന ആധേയയക്ഷരം ചേർന്നു 'നന്നേ' എന്നാകുന്നു എന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. എന്തെന്നാൽ സവാച്ച നാമത്തോടു വ്യു എന്നതു ചേരുകയില്ലെന്നു തന്നെയല്ല; അങ്ങനെ ആയിരുന്നാൽ പിന്നാലേ വരുന്ന ഹല്ല ഇരട്ടിക്കുന്നതിന്നിടയില്ല.

നീന്നു, നില്ക്കുക എന്നതിന്റെ വർത്തം. ആധേയം സപ്തമിയിൽ; ദു-ന്തം; കോട്ടയത്തുനിന്നു.

നിമിത്തം, 'ആയി' എന്നതു ആന്തരമായും വിവരണമായും ഇരിക്കും. ആധേയം പ്രഥമയിൽ വരുമ്പോൾ ഹേതുവിനെയും കഷ്ടിയിലാകുമ്പോൾ ഫലത്തെയും കാണിക്കും; ദു-ന്തം; 'പാപം നിമിത്തം; രാജാവിന്റെ നിമിത്തമായിട്ടു.'

ചുരുക്കം

പകർപ്പ്, 'ആയി' എന്നതു ആന്തരമായി അദ്ധ്യയമായിട്ടു നഷ്ടം; ആദ്ധ്യയം ചതുർഥിയിലുകും; ദ്വ-ന്തം; 'ഗുണത്തിനു പകർപ്പം ഉദാഹരണം ചെയ്യരുത്'

പകർപ്പ്, 'പകർപ്പ്' എന്നതിന്റെ ആദ്ധ്യയ രൂപം; ദ്വ-ന്തം; അവൻ പകർപ്പ് പോയി.

പകർപ്പ്, 'പകർപ്പ്' [പകർപ്പം പകർപ്പ്] എന്നതിന്റെ സപ്തമിയാകുന്ന പകർപ്പ് എന്നതിന്റെ അവശബ്ധം; ദ്വ-ന്തം; 'അവന്റെ പകർപ്പ് പണമില്ല'

പകർപ്പ്, 'പകർപ്പ്' എന്നതിന്റെ സംസ്കൃതസപ്തമി സംഭാവനകൾ; ദ്വ-ന്തം; 'പകർപ്പ് മഴ പെയ്തും'

പടി, ആന്തര ചതുർഥി; ദ്വ-ന്തം; 'ചൊന്ന പടി നടക്കും'

പടിയ്ക്കു, ആന്തര സപ്തമി. വളരെ മുൻപു എന്നർത്ഥം; ദ്വ-ന്തം; 'പടിയ്ക്കുക കാലം പകർപ്പുപോൾ' നാമധേയ രൂപം പടിയ്ക്കുന്നു.

പടിയ്ക്കു, പടിയ്ക്കു' എന്നതിന്റെ ആദ്ധ്യയ രൂപം; ദ്വ-ന്തം; പടിയ്ക്കു പോയി;

പടിയ്ക്കുപടിയ്ക്കു, തുലോം പടിയ്ക്കു എന്നർത്ഥം.

പടിയ്ക്കു; 'പടിയ്ക്കുക' എന്നതിന്റെ വന്തം. ആദ്ധ്യയം ദ്വിതീയയിൽ ആകും; ദ്വ-ന്തം; 'അതിനെപ്പറ്റി; അകാശം പറ്റി'

പടിയ്ക്കു, പടിയ്ക്കു എന്നതിന്റെ വിവരണ സപ്തമി. പകർപ്പ് എന്നു പെരുതും; ദ്വ-ന്തം; 'നിന്റെ പടിയ്ക്കൽ മരണമുണ്ടാകും'.

പടിയ്ക്കു, പടിയ്ക്കുക, പടിയ്ക്കുക എന്നവയുടെ വന്തങ്ങളാകുന്ന 'പടിയ്ക്കുക' എന്നു എന്നവ തമ്മിൽ ചേരുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നു; ദ്വ-ന്തം; 'പെട്ടെന്നുള്ള മരണം'

പിൻ, 'ആന്തര സപ്തമി. പിന്നിൽ; പിന്നാലേ എന്നും വന്തം. പിന്നിൽ എന്നതു പിന്നെ, പിന്നെ എന്നും ആകും; ദ്വ-ന്തം; 'പിൻ വരുന്നവൻ പിന്നാലായതു; പിന്നാലായതു; പിന്നാലേ വരുന്നവൻ'

പിൻപു, ആന്തര സപ്തമി. പിൻപേ എന്നു ആദ്ധ്യയ രൂപം; ദ്വ-ന്തം; 'പിൻപുക്കുക; പിൻപേ പോയവൻ';

പോൾ, പോലുക [നിന്നെ] എന്നതിന്റെ ആശങ്കയ വന്തം; ദ്വ-ന്തം; 'പുഷ്പാലി കാലമുണ്ടാകയില്ല പോൾ'

പോലും, ആശങ്കയവന്തയിൽ താൻ എന്നതിനോട സംബന്ധിക്കുന്ന പോലു എന്നതിന്റെ ഉപമാകുന്ന തമിഴുരൂപം; നിന്ദാധാര പദത്തിന്റെ പിന്നാലേ വരുന്നവൻ മറ്റുള്ളവരുടെ വിചാരം എന്നു കാണുക; ദ്വ-ന്തം; 'മഴപെയ്തയില്ല പോലും. പരാധാരത്തിന്റെ പിന്നാലേ വരുന്നവൻ വിശേഷതയെക്കണ്ടി; ദ്വ-ന്തം; അവന്റെ അടുക്കൽ ഭിക്ഷകാരപോലും ചെല്ലുകയില്ല.

രൂപാൽ, എന്നതു ഉപമാനത്തിന്നു പ്രത്യേകം നടപ്പുണ്ടു. ഓ
കാരത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷൻ പ്രകാരം ൫൦, എ എന്നവയാ
യിട്ടു മാറ്റം. പ്രത്യേകം പിന്നാലെ ഹല്ല വരുമ്പോൾ. ആയേ
യാ ഭിത്തിയയിൽ ആകും: ദു-ന്തം: 'സിംഹത്തെപ്പോലെ ക
റിനമുള്ളവൻ: പാലുപോലെ വെളുത്തു: വെണ്ണാമര പോലി
രിക്കുന്ന, ആയേയം നാമാധേയത്തിലും സവാച്ചു നില്പിംഗ നാ
മത്തിലും ചിലപ്പോൾ വരും: ദു-ന്തം: 'അവൻ പറഞ്ഞ പോൽ
ഒത്തു: ഞാൻ വിചാരിച്ചതുപോലെ നടന്നില്ല' നാമാധേയത്തി
ലാകുവാൻ ഇട വന്നതു ശേഷം ഉപമാന മൊഴികളായ 'വ
ണ്ണം, കൂട്ടം പ്രകാരം, കണക്കു എന്നിങ്ങനെയുള്ളവ നാമങ്ങൾ
ആകയാൽ ഉണ്ടായ പിന്നെക്കും നിമിത്തം എന്നുതോന്നുന്നു: ദു-
ന്തം: 'പറഞ്ഞാപോലെ, പറയുന്നപോലെ, പറയുമ്പോലെ' ഭിന്തി
യയുടെ പിന്നാലെ 'പോലെ' എന്നു വരികയും ക്രിയ സകർമ്മ മാ
യിരിക്കയും ചെയ്യാൽ ഉപമിപ്പു കർത്താവിനോടോ കർമ്മത്തിനോ
ടോ എന്നു സംശയമായിരിക്കും: ദു-ന്തം: 'അവൻ എന്നെ മൂഢ
നെപ്പോലെ വിചാരിച്ചു എന്നതിൽ അവൻ എന്നെ മൂഢൻ വിചാ
രിക്കുന്നതു പോലെ വിചാരിച്ചു എന്നും മൂഢനെ വിചാരിക്കുന്നതു
പോലെ വിചാരിച്ചു എന്നും അർത്ഥം വരും. ആ സംശയം നീക്കിപ്പ
റയുന്നതിനാവശ്യമായിരുന്നാൽ മെൽകാണിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രകാരം
മുറെക്കു വെണ്ടുന്ന വിഭക്തിയോടു കൂടെ ക്രിയ ആവർത്തിക്കപ്പടു
ക എങ്കിലും അതിന്നു പകരം 'എന്ന,' എന്ന നാമാധേയം പ്ര
യോഗിക്കപ്പടുക എങ്കിലും വേണം: ദു-ന്തം: 'അവൻ സൂര്യനെ
പ്പോലെ പ്രകാശിച്ചു. സൂര്യൻ എന്ന പോലെ പ്രകാശിച്ചു. ക
ള്ളനെപ്പോലെ, കള്ളനെ എന്ന പോലെ, 'ദോഷമുണ്ടാകു എന്ന
പോലെ എന്നോടു സംസാരിക്കരുതു' ആയേയം നാമാധേയം ആ
യിരുന്നാൽ ഉപമിപ്പു വാച്യത്തിൽ മാത്രം ആയിരിക്കും; ആയതു
നില്പിംഗ സവാച്ചുമായിരുന്നാൽ ഉപമിപ്പു വാച്യത്തിൽ എന്ന
പോലെ സവാച്ചു പൊരുളിലും ആയിവരും: ദു-ന്തം: 'ഞാൻ
പറഞ്ഞതു പോലിരിക്കുന്നു' എന്നതിന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞപോലിരി
ക്കുന്നു എന്നും പറഞ്ഞ വസ്തു പോലിരിക്കുന്നു എന്നും അർത്ഥം വ
രും. ഉപമിപ്പിൽ ഉപമാനവും ഉപാമയവും തമ്മിൽ എല്ലാ സം
ഗതികളിലും ഒക്കണം എന്നില്ല: ചിലതിൽ മാത്രം ഒത്താലും മ
തി: ദു-ന്തം: 'അബ്രാഹമിനെപ്പോലെ വിശ്വസിച്ചവർ' ഇവിടെ
വിശ്വസിക എന്ന ക്രിയയിൽ മാത്രം ഉപമിപ്പു; സലോമോണ
പ്പോലെ ജ്ഞാനമുള്ളവൻ; ഇവിടെ ജ്ഞാനത്തിന്റെ അളവിലും
കൂട ഉപമിപ്പുണ്ടു. ഉപമാനത്തിന്റെ പിന്നാലെ 'തന്നെ,' എന്ന
തു വന്നാൽ ഉപമിപ്പു എല്ലാ സംഗതിയിലും ഒക്കുന്നു എന്നല്ല
ശരിയായിട്ടു ഒക്കുന്നു എന്നു മാത്രം കാണിക്കുന്നു: ദു-ന്തം: 'അ
വൻ തള്ളയെപ്പോലെ തന്നെ ഇരിക്കുന്നു എന്നു രൂപത്തിലോ

നിറഞ്ഞിലാ ശീലനിലോ എതിലെങ്കിലും മന്നിൽ ശരിയായി
 കൃത്യത്തിനാൽ പറയാം.

പൊൻ, 'പൊഴുതു' [നേരം] എന്നതിന്റെ ചുരുക്കം, ആന്ത
 രസപ്പുരി, ആയേയം ദൂരം, ഇ, എ എന്നയക്ഷരങ്ങളും നാമാ
 യേയങ്ങളും ആകാം; ദ-ന്തം; 'അപ്പോൾ, ഇപ്പോൾ, എപ്പോൾ,
 എപ്പോഴും; വന്നപ്പോൾ വരമ്പോൾ ഇന്നപ്പോൾ'.

പുറം, 'പുറമേ' എന്നതിന്റെ ചുരുക്കം; ദ-ന്തം; 'അപ്പുറം,
 ഇപ്പുറം, എപ്പുറം, അങ്ങപ്പുറം, ഇങ്ങപ്പുറം.

പുറകേ, 'പുറകു' എന്നതിന്റെ ആയേയരൂപം.

പ്രകാരി, ആന്തരസപ്പുരി; ദ-ന്തം; 'അപ്രകാരം; ഇപ്ര
 കാരം; ഇന്നപ്രകാരം; പറഞ്ഞപ്രകാരം.'

പ്രതി, സംസ്കൃത അവ്യയം; ആയേയം ദിനീയയിൽ ആകാം;
 സാധ്യത്തെക്കാണികയും ചെയ്യും; ദ-ന്തം; എന്നെപ്രതി മരിച്ച
 വൻ, ചില നാമങ്ങളുടെ പിന്നാലേ 'തോറം' എന്നതിന്നു വക
 രം വരും; ദ-ന്തം; ദിനംപ്രതി ദിവസംപ്രതി' ആചാരപ്രതി.

മറ്റേറ്റു, 'മേല്പു' എന്നതിന്റെ സംസ്കൃതസപ്പുരി 'നടുവേ'
 എന്നർത്ഥം.

മററു, മറ്റുക എന്ന പഴയ വചനത്തിന്റെ വരണം.

മാത്രം, 'ആക' എന്നതു ആന്തരമായിരിക്കുന്ന പ്രഥമ; ദ-
 ന്തം; 'അവൻ മാത്രം വന്നു; വരിക മാത്രം ചെയ്യു; ഞാൻ മാത്ര
 മേ അവജയപ്പെട്ടു.'

മേൽ, ആന്തരസപ്പുരി. ആയേയം ക്ഷഷ്ടിയിലും ചതുർത്ഥിയി
 ലും ആകാം; ദ-ന്തം; 'അവന്റെ മേൽ ഒരു കല്ലു വീണു; 'പുരെ
 ക്കു മേൽ വെള്ളം വന്നാൽ അതിനുമേൽ തോണി.' 'അവന്റെ
 മേൽ അധികാരം ഇല്ല' എന്നതിന്നു അവനോടു ആകാം അധികാ
 രം ഇല്ല എന്നും 'അവനു മേൽ അധികാരിയില്ല' എന്നതിന്നു അവ
 നെക്കാൾ വലിയ അധികാരിയില്ല എന്നും അർത്ഥമാകുന്നു. എന്നാൽ
 അർത്ഥത്തെ സംബന്ധിച്ച 'മേൽ' എന്നതു കീഴു എന്നതിന്നു
 പ്രതിവാക്കു ആകയാൽ വരുംകാലത്തെ കാണിക്കുന്നതുമാകുന്നു:
 ദ-ന്തം; കീഴു ഉണ്ടായിട്ടില്ല മേൽ ഉണ്ടാകുകയില്ല. ഞാൻ അർത്ഥ
 ത്തിൽ മേൽ എന്നതിന്നു വകരം പഞ്ചമിയും സപ്പുരിയുമാകുന്ന
 'മേലാൽ മേലിൽ' എന്നവയും നടക്കുന്നു. ദ-ന്തം; 'മേലാൽ
 വേണ്ടുന്നതു; മേലിൽ നടക്കേണ്ടുന്നതു' മേൽ എന്നതു മുഴുവനായും
 മേൽ എന്നു ചുരുങ്ങിയും സപ്പുരിക അടയാളമാകാം [പ്രപഞ്ച
 ലകം.]

മേൽമേൽ, അധികമധികം എന്നു പൊരുൾ; ദ-ന്തം;
 'അവന്നു മേൽമേൽ വർദ്ധനവു വരുന്നു.'

മുതൽ, ആദി എന്നർത്ഥം; 'ആയി' എന്ന വരണം ആന്തരം;
 ദ-ന്തം; 'കൊച്ചി മുതൽ കൊല്ലം വരെ'

മുനിത്താനും, ആന്തരസപ്തമി: 'മുൻ നിന്ന നാൾ' എന്നതിന്റെ ചുരുക്കം: ഇന്നു തുടങ്ങി രണ്ടു ദിവസി മുൻപു എന്നർത്ഥം.

മുൻ, പിൻ എന്നതിന്റെ പ്രതിവാക്യ, ആന്തരസപ്തമി, മുനിൽ' എന്ന വിവരണവും നടപ്പു: സ്ഥലത്തെയും സമയത്തെയും സംബന്ധിക്കും; ദ—ന്തം, 'മുൻ പറഞ്ഞ കാര്യം; മുനിൽ നില്ക്കുന്നവൻ.' 'മുനിൽ' എന്നതു അനക്ഷരമായിട്ട് 'മുനൽ മുനെ' എന്നാകും.

മുന്നം, ആന്തരസപ്തമി, ദ—ന്തം; മുന്നം കിട്ടിയതു, മുനദേ എന്നു ആധേയ രൂപം. ദ—ന്തം, മുനമേ പറഞ്ഞ മൊഴി.

മുൻപു, മുൻ എന്നർത്ഥം, ആന്തരസപ്തമി, വിവരണമായ 'മുനിൽ' എന്നതും നടപ്പു. അങ്ങനെ തന്നെ മുൻപേ എന്ന ആധേയംരൂപവും കൊള്ളും. ആധേയം ചതുർത്ഥിയിലും ഷഷ്ഠിയിലും വരും. ദ—ന്തം; 'അവൻ വരുന്നതിന്നു മുൻപു; അവന്റെ മുൻപിൽ: മുൻപേ വരുന്നവൻ.'

മുൻപാക, 'മുൻപു' എന്നതിനോടു ആക എന്ന ആന്തരം കൂട്ടുന്നതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നതു. മുൻപിൽ എന്നുള്ള അർത്ഥത്തിൽ സ്ഥലത്തെ സംബന്ധിച്ച മാത്രം വരും; ദ—ന്തം; 'രാജാവിന്റെ മുൻപാക നില്ക്കുന്നവൻ.'

മുഴുവൻ, മുഴുവനും, 'ആക' എന്നതു ആന്തരമായിരിക്കുന്ന പ്രഥമി; അശേഷം എന്നർത്ഥം: ദ—ന്തം; 'ഞാൻ ആ പുസ്തകം മുഴുവനും വായിച്ചു.'

മൂലം, 'ആയി' എന്നുള്ള ആധേയത്തോടു കൂടിയ പ്രഥമി. കാരണത്തെക്കാണിക്കുകയും ചെയ്യും. ആധേയം പ്രഥമയിൽ ആകുമ്പോൾ തുണക്കാരണത്തെയും ഷഷ്ഠിയിൽ ആകുമ്പോൾ നിമിത്തക്കാരണത്തെയും തന്നെ: ദ—ന്തം; 'അവൻ മൂലം ഇനിക ദോഷം വന്നു; അവന്റെ മൂലം ഇനിക ദോഷം വന്നു.' 'കാരണം; മേലതു, നിമിത്തം' എന്നവയും ഇങ്ങനെ പ്രയോഗികപ്പെടും. നിമിത്തക്കാരണത്തെക്കാണിക്കുമ്പോൾ ഇവയെല്ലാം പഞ്ചമിയിലും ആകും: ദ—ന്തം; 'അവന്റെ കാരണത്താൽ ഇനിക നാശം വന്നു.'

യദാപി യാ, സംസ്കൃതശ്രീതിയ: അകാരണമായിട്ട് എന്നർത്ഥം വര, 'ദേവ' എന്നർത്ഥം: ആന്തരചതുർത്ഥി; വിവരണവും നടപ്പു: ആധേയം സപ്തമിയിലാകും; ദ—ന്തം; കൊല്ലത്തുവരല്ലോയി, ചിലപ്പോൾ പ്രഥമയും കൊള്ളും: ദ—ന്തം; 'കൊല്ലംമുതൽ കൊച്ചിവര' അളവു എന്നതിനോടു അർത്ഥത്തിലും പ്രയോഗത്തിലും കാണുന്നു.

വഹാൻ, വശം എന്നതിന്റെ സംസ്കൃതപഞ്ചമി, യദാപിയാൽ എന്നർത്ഥം.

വാറു, 'വടി, പ്രകാരം' എന്നർത്ഥം: ആന്തരസപ്തമി; വാറു എന്നു അവ ശബ്ദമായിട്ട് 'മാറു' എന്നു മാറുകയും ആറു എന്നു ചുരുക്കുകയും നടപ്പുണ്ടു: ദി—ന്തം; 'വരുവാറു സമ്മതിച്ചു' ഭവിക്കുക എന്നാലായത്തോടു കൂടെ പ്രഥമയിൽ ആയിട്ട് 'മുണ്ടു ഇല്ല' എന്ന വചനങ്ങൾക്കു കർത്താവായി ക്രിയയുടെ പതിവിനെക്കാണിക്കും: ദി—ന്തം; 'അവൻ വരുവാറുണ്ടു, ഞാൻ പോകാറില്ല'. പിന്നാലേ വരുന്ന വചനം 'ആക' എന്നതായിരുന്നാൽ വാറു എന്നതു ആന്തരസപ്തമിയായി ക്രിയ ഭവിക്കുന്ന സമയം അടുത്തിരിക്കുന്നു എന്നു കാണിക്കും: ദി—ന്തം; 'അവൻ മരിപ്പുറായി' [മരിക്കുന്ന പട്ടത്തിൽ ആയി] 'വാറു' എന്നതു ആകെണം എന്നതിന്നു മുൻപേ അപേക്ഷ സാധിപ്പാനുള്ളവന്റെ വലിപ്പത്തെക്കാണിക്കും: ദി—ന്തം, 'വരുവാറാകെണം' [വരുന്ന പട്ടത്തിൽ ആകെണം—വരുന്നതിന്നു മനസ്സുവെക്കണം.]

വാറേ, 'വാറു' എന്നതിന്റെ ആധേയം. [നൂറ്റാലക്ഷത്തിൽ നോക്കു.]

വെച്ചു, 'വെക്കുക' എന്നതിന്റെ വന്തം. ആധേയം 'എന്നു, എന്നാകുമ്പോൾ വിചാരിച്ചു എന്നർത്ഥമാകും: ദി—ന്തം; മഴ വെച്ചും എന്നു വെച്ചു ഭയപ്പെടേണ്ടു. മറ്റൊരു വന്തമാകുമ്പോൾ എങ്ങനെ എന്നുള്ളതിന്നു നൂറ്റാലക്ഷത്തിൽ നോക്കു. ആധേയം സപ്തമിയിൽ ആകുമ്പോൾ വെച്ചു എന്നതു കർമ്മത്തിന്റെ സ്ഥലത്തെല്ലു കർത്താവിന്റെ സ്ഥലത്തെക്കാണിക്കും: ദി—ന്തം; 'അവൻ പറമ്പിൽ ഒരു കടുവായെക്കണ്ടു' എന്നതിന്നു കടുവാ പറമ്പിൽ ആയിരുന്നു എന്നർത്ഥം: 'അവൻ പറമ്പിൽ വെച്ചു ഒരു കടുവായെക്കണ്ടു' എന്നു പറഞ്ഞാൽ കടുവായെക്കണ്ടപ്പോൾ അവൻ പറമ്പിലായിരുന്നു എന്നു പൊരുൾ.

വേഗം, [ഏക] ആന്തര സപ്തമി: 'വേഗത്തിൽ' എന്ന വിവരണവും 'വേഗേന' എന്ന സംസ്കൃത ശ്രീതിയയും നടപ്പു: ദി—ന്തം; 'വേഗേന ചാടുക.'

വെറുത്തു, 'വെറുതു' എന്നതിന്റെ ആധേയ രൂപം: സാധ്യം കൂടാതെ എന്നർത്ഥം: ദി—ന്തം; 'വെറുത്തു പറയുന്നു.'

വേറേ, 'വേറു' എന്നതിന്റെ ആധേയരൂപം; ദി—ന്തം 'വേറേ പാർക്കുതു.'

വെറുവേറേ, 'വേറു' എന്നതു ആവർത്തിച്ചുണ്ടാകുന്നതു. കൂട്ടം പലതായി പിരിയുന്നതിനെക്കാണിക്കുകയും ചെയ്യും: ദി—ന്തം; 'അവർ വെറുവേറേ വന്നു' ആധേയ രൂപത്തിന്നു പകരം ആയി എന്ന വന്തവും കൊള്ളും: ദി—ന്തം; 'പട്ടാളങ്ങൾ വെറുവേറായിപ്പോരാട്ടം ചെയ്തു.'

വേണ്ടി, 'വേണ്ടുക' എന്നതിന്റെ വന്തം; ചതുർഥിയുടെ

പിന്നാലേ നിമിത്ത കാരണത്തെക്കാണിക്കുന്നതാകുന്നു: ദി—ന്തം ഇനിക്കു വേണ്ടി ഒരു വാക്കുപറക.

ഉപസ്ത 'വേണ്ടുക' എന്നതിന്റെ ആശങ്കരൂപങ്ങളിൽ താൻ എന്നതിനോടു ചേരുന്നതു: ദി—ന്തം; 'ഞാൻ എന്തുവേണ്ടു. ഞങ്ങൾ ആരേക്കാരണേണ്ടു' വേണ്ടു എന്നതിന്റെ തമിഴുരൂപമാകുന്ന 'വേണ്ടും' എന്നതു 'മാത്രം' എന്നുള്ളർത്ഥത്തിൽ നടപ്പുണ്ടു: ദി—ന്തം; അ വൻ വേണ്ടും വേണ്ടി.

വീണ്ടു, വീണ്ടും 'വിഭക്ത' [ത്രിരിക വാങ്ങുക] എന്നതിന്റെ വന്തം, നിരിച്ചു രണ്ടാവതു എന്നർത്ഥം: ദി—ന്തം; വീണ്ടുകൾക്കെ ഞാ; നീ വീണ്ടും വാപം ചെയ്യരുതു.

വൃഥാ, സംസ്കൃതങ്ങളായും: വചനാഭ്യേയമായിട്ടും നാമാഭ്യേയമായിട്ടും നടക്കുന്നു. വെറുതേ എന്നർത്ഥം: ദി—ന്തം; വൃഥാ പറയുന്നു, വൃഥാ വാക്കു.

ശരിയേ, 'ശരി' എന്നതിന്റെ ആഭ്യേയരൂപം. ദി—ന്തം; ശരിയേ കൊടു.

ശരിവര, 'ശരി' 'വര' എന്നവയുടെ സമാസം: ദി—ന്തം, 'ശരിവരത്തിന്നു.'

ശേഷം, ആന്തരസപുരി. ആഭ്യേയം ക്ഷിപ്രം നാമാഭ്യേയവും ആകും: ദി—ന്തം; 'രാജാവിന്റെ മരണത്തിന്റെ ശേഷം ഞാൻ വന്ന ശേഷം, ഞാൻ വന്നതിന്റെ ശേഷം.'

സദാ, സംസ്കൃതങ്ങളായും. എല്ലാ സമയത്തും എന്നർത്ഥം. നാമാഭ്യേയമായിട്ടു 'വേൾ, നേരം' എന്നിങ്ങനെയുള്ളവയോടും ചേരും: ദി—ന്തം; സദാ പറയരുതു, സദാ നേരത്തും, സദാ ജ്ഞാഴും.

സാക്ഷാൽ [യഥാർത്ഥം] സംസ്കൃതങ്ങളായും: ദി—ന്തം; അവൻ എന്ന സാക്ഷാൽ സ്നേഹിക്കുന്നു, നാമാഭ്യേയമായിട്ടും നടക്കുന്നു: ദി—ന്തം; 'സാക്ഷാൽ ദൈവം സർവ്വശക്തനാകുന്നു'.

ചദദത്തം.

“എങ്കിലോ പണ്ടു മഹാ സിംഹവും വൃഷഭനും തങ്ങളിൽ ചേർന്നു മഹാസ്നേഹമായേവുപോലും ഏഷണിക്കാരുൻ ഒരു ജംബുകൻ ചെന്നു കൂടി ദൃഷ്ടം പരഞ്ഞെവർ തങ്ങളിൽ ദേദിപ്പിച്ചു”.

‘എങ്കിലോ’ ‘എങ്കുക’ എന്നതിന്റെ ലൗകിക ‘എങ്കിൽ’ എ

ന്നതിനോടു 'ദി' എന്ന ഉലാപ്യയം ചേർന്നുകൊണ്ടുതന്നെ വ്യയം. അതിന്നു ആധാരം 'ദേദിപ്പിച്ചു' എന്നതു തന്നെ.

'പങ്ക്', വർത്തമാനനിഷ്പിംഗം. ഏക സംഖ്യ ആന്തര സപ്തമി. (൧൭൩) ആധാരം. 'മേവു' എന്നതു.

'മഹാസിംഹം', സമാസ വർത്തമാനം. നിഷ്പിംഗം. [ചേരുന്ന ഗുണ രോപം എന്ന രൂപകത്താലേ പുല്ലിംഗമായിട്ടു പ്രയോഗം.] ഏക സംഖ്യയിൽ പ്രഥമ വിഭക്തി. 'മേവു' എന്ന വചനത്തിന്നു കർത്താവു.

'മം', സമവേസ്യ ഉലാപ്യം 'സിംഹം' എന്നതിനെ 'വൃക്ഷഭൻ' എന്നതിനോടു അന്വയത്തിൽ ഒന്നിക്കുന്നതു. [ലക്കം ൨൨൭.]

'വൃക്ഷഭൻ' വർത്തമാനം. അർത്ഥത്തിൽ നിഷ്പിംഗം. ഏകീഭൂതം രൂപത്തിലും പ്രയോഗത്തിലും മേല്പറഞ്ഞ രൂപകത്താലേ പുല്ലിംഗമായിരിക്കുന്നു. ഏകസംഖ്യയിൽ പ്രഥമ. അന്വയത്തിൽ 'സിംഹം' എന്നതിനോടു കൂടുന്നു.

'മം', സമവേസ്യ ഉലാപ്യം 'വൃക്ഷഭൻ' എന്നതിനെ 'സിംഹം' എന്നതിനോടു അന്വയത്തിൽ ഒപ്പിക്കുന്നതു.

'തഞ്ചി', 'താൻ' എന്ന പുരുഷാർത്ഥ സർവ്വനാമത്തിന്റെ ബഹു സംഖ്യയാകുന്ന 'തഞ്ചു' എന്നതിന്റെ സപ്തമി. 'സിംഹം', 'വൃക്ഷഭൻ' എന്നിവകു പകരം നില്ക്കുന്നതു. 'ചേൻ' എന്നതിന്റെ ആദേയം. 'ചേൻ' 'ചേരുക' എന്ന ക്രിയാവചനത്തിന്റെ വന്തം 'മേവു' എന്നു ആദേയം.

'മഹാസിംഹം', സമാസ ഗുണനാമം, ആന്തര സപ്തമി.

'ആയി', 'ആകുക' എന്ന ശുഭ വചനത്തിന്റെ വന്തം, 'മേവു' എന്നതിന്റെ ആദേയം (൩൨൮)

'മേവു', 'മേവുക' എന്ന ക്രിയാവചനത്തിന്റെ ഭവിക്കുക എന്നാദേയം, 'കാലം' എന്നതിന്റെ ആദേയം.

'കാലം', വർത്തമാനനിഷ്പിംഗം, ഏക സംഖ്യയിൽ ആന്തര സപ്തമി. 'ദേദിപ്പിച്ചു' എന്നതിന്റെ ആദേയം.

'ഏകജ്ഞികാരൻ' ഗുണ നാമപുല്ലിംഗം. ഏക സംഖ്യയിൽ പ്രഥമ 'ആയ' എന്ന ആന്തര നാമാദേയം അതിന്നു ഭൂധാരമായി 'ജംബുകൻ' എന്നതിന്നു വിശേഷണമായിരിക്കുന്നു.

'കരു', 'കന്ന' എന്ന സംഖ്യനാമത്തിന്റെ ആദേയരൂപം, 'ജംബുകൻ' എന്നതു ആധാരം.

'ജംബുകൻ' വർത്തമാന പുല്ലിംഗം. ഏക സംഖ്യയിൽ പ്രഥമ. 'ദേദിപ്പിച്ചു' എന്നതിന്റെ കർത്താവു.

'ചേൻ' 'ചേല്പുക' എന്ന ക്രിയയുടെ വന്തം. കൂടി എന്നതു ആധാരം കർത്താവു 'ജംബുകൻ' എന്നതു തന്നെ.

'കൂടി' 'കൂടുക' എന്ന 'ക്രിയയുടെ വന്തം, കർത്താവു ജംബുകൻ, ആധാരം 'ദേദിപ്പിച്ചു', 'ദൂഷണം' ഗുണനാമനിഷ്പിംഗം. ഏക സംഖ്യയിൽ ആന്തരവിധിയാ 'പരദത്തു' എന്ന സ്വകർമ്മ ക്രിയയുടെ കർമ്മം.

‘പരേണ്ണവർ’, ‘പരേണ്ണു, അവർ’ എന്നവയുടെ സന്ധി, അവയിൽ ‘പരേണ്ണു’ എന്നതു ‘പരേക’ എന്ന സകർക്കൃതയുടെ വന്തം. ‘ദേദിപ്പിച്ചു’ എന്നതിന്റെ ആധാരം.

‘അവർ’, നിത്യയകരസർവ്വനാമം. ലിംഗത്തിൽ ബഹുസംഖ്യയിൽ ആന്തര ലിതിയ. ‘ദേദിപ്പിച്ചു’ എന്ന സകർക്കൃതയുടെ കർമ്മം.

‘തങ്ങിൽ’, ‘താൻ’ എന്നതിന്റെ ബഹുസംഖ്യയാകുന്ന ‘തങ്ങൾ’ എന്നതിന്റെ സപ്തമി. അതിന്നു ‘ദേദിപ്പിച്ചു’ എന്നതു ആധാരം.

‘ദേദിപ്പിച്ചു’, ‘ദേദിപ്പിക’ എന്ന സകർക്കൃതയാവചനത്തിന്റെ നിരാധാര നിലയിൽ ജ്ഞാപകയവസ്ഥയിൽ ഭൂതകാലം. ‘ജംബു കൻ’ എന്നതു അതിന്നു കർത്താവു.

“ഞാൻ ഏഴന്നേററു എന്റെ പിതാവിന്റെ അടുക്കലേക്കു ചെന്നു അവനോടു പിതാവേ ഞാൻ സ്വർഗ്ഗത്തിന്നു നേരെയും നിന്റെ മന്പാകയും പാപം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇനി നിന്റെ പുത്രൻ എന്നു ചൊല്ലപ്പെട്ടവൻ ഞാൻ യോഗ്യൻ അല്ല എന്നു പറയും.”

‘ഞാൻ’ പുരുഷാർത്ഥസർവ്വനാമം. ത്രിവിംഗത്തിൽ ഏക സംഖ്യയിൽ പ്രഥമ. ‘പരേയും’ എന്ന വചനത്തിന്റെ കർത്താവു.

‘ഏഴന്നേററു’ ‘ഏഴന്നു, ഏററു’ എന്നവയുടെ സന്ധി. ‘ഏഴന്നു’ ‘ഏഴച്ചക’ എന്ന ക്രിയാവചനത്തിന്റെ വന്തം. ‘ഏററു’ എന്നതിന്റെ ആധാരം. കർത്താവു ‘ഞാൻ’ എന്നതു തന്നെ. ‘ഏററു’ എന്നതു ‘ഏറ്റുക’ എന്നതിന്റെ വന്തം. ആധാരം ‘ചെന്നു’ എന്ന വന്തവും കർത്താവു ‘ഞാൻ’ എന്നതും തന്നെ.

‘എന്റെ’, ‘ഞാൻ’ എന്ന പുരുഷാർത്ഥസർവ്വനാമത്തിന്റെ ക്ഷേപി. ആധാരം ‘പിതാവിന്റെ’ എന്നതു തന്നെ.

‘പിതാവിന്റെ’, വർത്തമാനപ്പിംഗം. ഏക സംഖ്യയിൽ ക്ഷേപി. അതിന്നു ‘അടുക്കലേക്കു’ എന്ന നാമം ആധാരം.

‘അടുക്കലേക്കു’, ‘അടുക്കിലേക്കു’ എന്നതിന്റെ മാറ്റം. അതു ‘അടുക്കു’ എന്നതിന്റെ സാപുത്ര ചതുർത്ഥിയാകുന്നു. ‘ചെന്നു’ എന്ന വന്തം അതിന്നു ആധാരം.

‘ചെന്നു’ ‘ചെല്ലുക’ എന്ന അകർക്കൃതയുടെ വന്തം. അതിന്നു ഞാൻ എന്നതു കർത്താവു.

‘അവനോടു’, പുരുഷാർത്ഥ സർവ്വനാമം. സ്വരൂപം ‘അവൻ’

പുല്ലിംഗത്തിൽ ഏകസംഖ്യയിൽ തൃതീയവിഭക്തി. 'പിതാവു' എന്നതിന്നു പകരം നില്ക്കുന്നു. 'പരെയും' എന്ന വചനം അതിന്നു ആധാരം.

'പിതാവേ', 'പിതാവു' എന്നതിന്റെ സംഭോധന.

'ഞാൻ', പുരുഷാർത്ഥസ്വീകാരം, പ്രഥമ. 'ചെയ്തിരിക്കുന്നു' എന്ന ക്രിയാവചനത്തിന്റെ കർത്താവു.

'സ്വർത്തിന്നു', സ്വരൂപം 'സ്വർത്തം' വർത്തനം നില്പിംഗം, ഏക സംഖ്യയിൽ ചതുർഥി. 'ദേവനേ' എന്നതു ആധാരം.

'ദേവനേ', 'ദേവക' എന്ന നാമത്തോടു ഏക എന്നതു ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന അവ്യയം.

'മു', സമഞ്ജസ്വ മൂലാവ്യയം. 'ദേവനേ' എന്നതിനെ 'മുൻപാക' എന്നതിനോടു സംബന്ധിപ്പിക്കുന്നു.

'മുൻപാക', 'മുൻപു' എന്നതിനോടു 'ആക' എന്ന ആന്തര ക്രിയയുണ്ടാകുന്ന അവ്യയം.

'മു', 'മുൻപാക' എന്നതിനെ 'ദേവനേ' എന്നതിനോടു കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നു.

'പാപം', ഗുണനാമം, നില്പിംഗം, ഏക സംഖ്യയിൽ ആന്തരവിധി. 'ചെയ്തിരിക്കുന്നു' എന്ന സകർമ്മ ക്രിയയുടെ കർമ്മം.

'ചെയ്തിരിക്കുന്നു', 'ചെയ്യ' എന്ന സ്വയഭാവവന്തത്തോടു 'ഇരിക്കുന്നു' എന്ന ഭാവവചനം കൂടിയുണ്ടാകുന്നു. 'ഇരിക്കുന്നു' എന്നതു 'ഇരിക്ക' എന്നതിന്റെ സ്വയഭാവത്തിൽ നിരാധാരനിലയിൽ ജ്ഞാപകയവസ്ഥയിൽ വർത്തമാന കാലം. 'ഞാൻ' എന്നതിന്റെ ക്രിയ.

'ഇനി', തദ്ധിതാവ്യയം. 'അല്ല' എന്നതു അതിന്നു ആധാരം. 'നിന്റെ' 'നീ' എന്ന പുരുഷാർത്ഥത്തിന്റെ കർമ്മം. ത്രിവിംഗത്തിൽ ഏക സംഖ്യ. 'പിതാവു' എന്നതിന്നു പകരം. 'പുത്രൻ' എന്നതു ആധാരം.

'പുത്രൻ', വർത്തനമല്ലിംഗം, ഏക സംഖ്യ, പ്രഥമ വിഭക്തി. 'ആകുന്നു' എന്ന ആന്തര വചനത്തിന്റെ കർത്താവു.

'എന്നു' 'എങ്കുക' എന്ന വചനത്തിന്റെ വന്തം. ആധാരം 'ചൊല്ലപ്പെടുവാൻ' എന്നതു.

'ചൊല്ലപ്പെടുവാൻ', 'ചൊല്ല' എന്ന ആന്തരത്തോടു 'പടുക' എന്നു കൂടിയുണ്ടാകുന്ന കർമ്മനി ക്രിയയുടെ സ്വയഭാവവന്തം. ആധാരം 'അല്ല' എന്നതു തന്നെ. (൩൨൭.)

'യോഗ്യൻ', ഗുണിനാമം. പുല്ലിംഗത്തിൽ ഏക സംഖ്യയിൽ പ്രഥമ. രണ്ടു പ്രഥമ വേണ്ടുന്ന 'അല്ല' എന്ന വചനത്തിന്റെ ആധാരം. [൧൭൯.]

'അല്ല', ശുദ്ധ വചനത്തിന്റെ പ്രതിഭാവത്തിൽ നിരാധാരനിലയിൽ ജ്ഞാപകയവസ്ഥയിൽ വർത്തമാന കാലം. 'ഞാൻ' എന്നതിനോടു അന്വയം.

വ്യാകരണപദങ്ങൾ.

GRAMMATICAL TERMS.

അകർത്തുവചനം, Impersonal Verb, കർത്താവു അന്തരമായിരിക്കുന്ന വചനം. [ലക്കം ൩൧൮.]

അകർമ്മകം, Intransitive, കർമ്മില്ലാത്ത ക്രിയ. [൩൨൦.]

അക്ഷരം, Letter, വാക്കിന്റെ മുതൽക്കാരണം. [൮.]

അക്ഷരലക്ഷണം, Orthography, വ്യാകരണത്തിൽ ഒന്നാംകാണ്ഡം. [൩.]

അച്ചുസ്വരം, Vowel, താനേമുഴുവനും ശബ്ദിക്കാകുന്നവക്കൾ. [൧൨.]

അജന്തം, Ending in a Vowel, അച്ചിൽ അവസാനിക്കുന്നത്.

അജാദി, Beginning with a Vowel, അച്ചിൽ തുടങ്ങുന്നത്.

അതിവരം, Aspirated sharp: ഖ ഘ ങ ഞ എന്നവ. [൧൫.]

അനക്ഷരം, Misspelling, അക്ഷരം പിണകി മുഴുതുക.

അനകാരം, അനരൂപം, Onomatopoeia, വസ്തുക്കളുടെ ശബ്ദത്തിനൊപ്പിച്ചുണ്ടാകുന്ന പദം: ഓ—അം; 'ഗുളുഗുളുക, കുട്ടങ്ങുക, ക്വാക്ക.' [൩൪.]

അനനാസികം, Nasal അന്തേ നെ ന മ ന് എന്നവക്കുറങ്ങൽ. [൧൫.]

അനുബന്ധം, Conjoined, [൪൫൨.]

അനുസ്വാരം, The Final form of മ or any other Nasal, മകാരത്തിന്റെയും മറ്റൊരു അനനാസികങ്ങളുടെയും അന്ത്യരൂപം. [൪൮.]

അന്തസ്ഥ, Liquid, ഉ ങ്ങ ന് എന്നവയിൽ ഒന്നു. [൧൪.]

അന്വയം, Syntax, ചൊടികൾ തമ്മിലുള്ള ചേച്ച.

അഡ്യാക്ഷരം, Asyllabic letter, അച്ചിനോടു കൂടാത്ത ഒരു ധ്വജം. [൧൮.]

അഡ്വാഴ്ച്, Half vowel sound, പരോന്നത്തിൽ മലിനന ഏഴവനായിട്ടു ശബ്ദിക്കുന്നതിന്നുവേണ്ടുന്ന സ്വരശബ്ദം. [൧൩.]

അഭിസ്ഥാനം, Second Person, 'നീ, നീങ്ങൾ' എന്ന സ വ്യാസങ്ങൾക്കുള്ളതു. [൨൫൫.] സംസ്കൃതത്തിലേ മദ്ധ്യമ പുരുഷൻ.

അപ്രാണൻ, Nonaspirated, ക ഹ ച ജ ട ഡ ത ദ പ ബ എന്നയക്ഷരങ്ങളിൽ ഒന്നു. [൧൫.]

അവഗ്ദ്യം, Miscellaneous, യ തുടങ്ങി 'ന്' വരെയുള്ള യക്ഷരങ്ങൾ. [൧൫.]

അവശബ്ദം, Wrong pronunciation, വശമായി ശബ്ദിക്ക.

അപ്യയം, Connective, പ്രധാന മൊഴികളെ തമ്മിൽ കൂട്ടിക്കെട്ടുന്ന പദം. [൪൪.]

അപ്തമി, The Vocative, എളാവത്തേ വിഭക്തി.

ആത്മസ്ഥാനം, First Person, 'ഞാൻ, ഞങ്ങൾ, നാം' എന്ന സവ്യാസങ്ങൾക്കുള്ളതു. [൨൫൫.] സംസ്കൃതത്തിലേ ഉത്തമ പുരുഷൻ.

ആന്തം, Adverbial Participle ending in, അ; അകാരം വചനാധേയം; 'കൂട, കൊല്ല, അറിയ, വളര' എന്നിങ്ങനെയുള്ളവ തന്നെ. [൨൫൭-൨൫൯.]

ആധാരം, Governing word, മരോന്നിനെത്താങ്ങുന്ന പദം.

ആധേയം, Dependent word, മരോന്നാൽ താങ്ങപ്പെട്ട പദം. [൨൫൫.]

ആശക്യപ്രസ്ഥ, Imperative mood, ആശ പരെയുന്നതിന്നു വചനത്തിന്നുണ്ടാകുന്ന രൂപ ഭേദം. [൨൪൨-൨൫൩.]

ആന്തരം, Logical in opposition to Formal, രൂപം കൂടാതെ അർത്ഥംകൊണ്ടു: ദ-ന്തം, മിരത്തെ എന്നതിന്നു പകരം മിരം എന്നു വരിക. [൧൭൭.]

ഏകനാമം, Singular or Proper Noun, ഒറ്റ വസ്തുവിന്റെ പേർ. [൧൦൦.]

ഏകസംഖ്യ, Singular Number, വസ്തുവിൽ ഒന്നെന്നു കാണിക്കുന്നതു. [൧൨൫.] സംസ്കൃതത്തിലേ ഏക വചനം.

ഏകാക്ഷരം, Monosyllable, ഒറ്റയക്ഷരമുള്ളതു.

ഇടബന്ധം, Augment, പ്രകൃതിയുടെയും രൂപത്തിന്റെയും ഇടയിൽ വരുന്നതു.

ഇരട്ടയക്ഷരം, Double letter, ക്കെട്ടു ട്ത എന്നിങ്ങനെയുള്ള അക്ഷരങ്ങളുടെ പേർ. [൨൩.]

ഓച്ച, Pitch of the voice as loud or low, ശബ്ദത്തിന്റെ കേൾവി. [൧൦.]

ഒറ്റയക്ഷരം, Single letter, ക ച ഗ മ യ ഉ എന്നിങ്ങനെ ഒറ്റയായി വരുന്നത്.

ലാബ്യം, Labial, ചിരിക്കൊണ്ടുണ്ടാകുന്നത് പ ഫ ബ ഭ മ വ എന്നവ തന്നെ.

ഉച്ചം, 'Tone of the voice as sharp or grave, ശബ്ദത്തിന്റെ ഉച്ചം. [൧൦]

ഉച്ചാരണം, Pronunciation, ശബ്ദിക.

ഉടമ, Possession, ഒന്നിന്റെ വക.

ഉടയതു, Possessor, വകയുള്ളതു

ഉത്ഭവം, Derivation, ഒരു മൊഴിയിൽനിന്നു മറെറൊന്നു വരുന്ന ക്രമം.

ഉപമാനം, Similitude, { ചന്ദ്രനെപ്പോലുള്ള മുഖം എന്നതിൽ ചന്ദ്രൻ ഉപമാനവും മുഖം ഉപമേയവും

ഉപവർഗ്ഗം, Species, മൂലവർഗ്ഗത്തിന്റെ വിഭാഗിപ്പായ കീഴുവർഗ്ഗം [൧൦൪.]

ഉപസർഗ്ഗം, Prefix, തനിച്ചത്ഥമില്ലാത്ത പദം. [൨൫൨.]

ഉപസർഗ്ഗസമാസം, A certain compound word, ഉപസർഗ്ഗം കൂടിയുണ്ടാകുന്ന സമാസം. [൨൫൨.]

ക്രിയാവൃത്തം, Adverb, വചനാഭ്യേയത്തിന്നു മറെറാരു പദം.

ഗണനാമം, Noun of Multitude, പലതുകൂടിയുണ്ടാകുന്നതിന്റെ നാമം, 'സഭ, സൈന്യം' എന്നിങ്ങനെയുള്ളവ.

ഗഭം, Articulate, വ്യക്തം. [൧൧.]

ഗദ്യം, Prose, പദ്യം അല്ലാത്ത വാചകം.

ഗുണം, Abstract noun, { 'നീതിമാൻ' നീതി ചെയ്യും എന്നതിൽ 'നീതി' ഗുണ നാമവും 'നീതിമാൻ' ഗുണി നാമവും. [൧൦൭.]

ഔഘോഷം, Aspirated flat, ഘ്ര ഞ ണ ഡ ഭ എന്നവയുടെ നാമം

ചതുർത്ഥി, Dative, നാലാവാത്ത വിഭക്തി. [൧൩൩.]

ജ്ഞാപകയവസ്ഥ, Indicative Mood, നിനവിനെ അറിയിക്കുന്നതിന്നു വചനത്തിന്നുണ്ടാകുന്ന രൂപ ഭേദം. [൨൩൧.]

തത്ഭവം, Corrupt but received form of a word, മേഘം, പക്ഷി, സിന്ധുരം എന്നവയിൽനിന്നു മേടം, പക്ഷി, ചിത്തുരം എന്നു വരുന്നവെങ്കിൽ തത്ഭവം എന്നു വേർ.

തത്വം, Derivative, മൂല പദത്തിൽനിന്നു വരുന്നതു.

[൨൨൯.] തല്പ്രത്യയസമാസം, A kind of Compound noun, രജപുത്രൻ എന്നും മറ്റുമുള്ള സമാസനാമത്തിന്റെ പേർ.

[൨൩൦.] താരതമ്യം, Comparison, വസ്തുക്കളെ തമ്മിൽ കല്പം നോക്കുക.

താലവ്യം Palatal, ച മര ജ രാ ണ യ ശ എന്നയക്ഷരങ്ങളുടെ പേർ. [൨൩൧.]

തുണിതാരണം, Instrumental cause, മൂന്നുവകകാരണങ്ങളിൽ ഒന്നു. [൨൩൨.]

തുതീയ, Sociative Case, മൂന്നുവത്തു വിഭക്തി. [൨൩൩.]

ദന്ത്യം, Dental, ത ഡ ദ ധ ന സ എന്നയക്ഷരങ്ങളുടെ പേർ. [൨൩൪.]

ദീഘസ്വരം, Long vowel, ആ ഏ ഐ ഓ ഉ എന്നവയുടെ നാമം. [൨൩൫.]

ദേശ്യം, Provincialism, ചിലടത്തുമാത്രമുള്ള വാക്കു.

ദിഗ്വിധി, Accusative Case, രണ്ടാം വിഭക്തി. [൨൩൬.]

ദിഗ്വിധി, Diphthong, ഐ ഔ എന്നവയുടെ പേർ. [൨൩൭.]

മഹാപ്രസമാസം, A kind of compound noun, മഹാപിതാകന്മാർ, ശിക്ഷാദർശി എന്നും മറ്റുമുള്ള സമാസങ്ങളുടെ പേർ.

[൨൩൮.] മിക്തമിക്തം, Double Transitive, രണ്ടു കർമ്മമുള്ളതുകൂടി.

[൨൩൯.] മിക്തമിക്തം, Common Gender, രണ്ടു ലിംഗത്തിലും വരുന്ന നാമം. ദ-ന്തം; പാപി.

മിക്തമിക്തം, Dual number, വക്തൃത്തിൽ രണ്ടു എന്നു കാണിക്കുന്ന രൂപം. [൨൪൦.]

ധാതു, Verbal root, വചനത്തിന്റെ മൂലം. [൨൪൧.]

നന്തം, Infinitive Mood, നകാരാന്ത വചനാഭ്യയം: ദ-ന്തം; വരുവാനു. [൨൪൨.]

നാമം, Noun, വസ്തുക്കളുടെ പേരുപറയുന്ന പദം. [൨൪൩.]

നാമാഭ്യയം, Adnoun, Nominal Participle, നാമം ആധാരമായിരിക്കുന്ന പദം. [൨൪൪.]

നീതിതാരണം, Final cause, സാദ്ധ്യം. [൨൪൫.]

നിഷ്പിംഗം, നപുംസകലിംഗം, Neuter Gender, ലിംഗഭേദമില്ലാത്ത നാമം. [൨൪൬.]

നിരാധാരനില, Absolute state, വേറിട്ടാധാരമില്ലാത്ത നില. [൩൩൦.]

നിശ്ചയകരം Demonstrative, സർവ്വനാമങ്ങളിൽ ഒരു വക. [൨൭൭.]

പഞ്ചമി, Causative Case അഞ്ചാമത്തെ വിഭക്തി. [൧൭൩.]

പദലക്ഷണം, Accidents of words, Etymology and Syntax, മോഴികളുടെ രൂപഭേദങ്ങളെയും മറ്റും പറയുന്നതു. [൩൩.]

പദ്യം, Poetry, മാത്ര കല്പിച്ചുള്ളവാചകം.

പരസ്ഥാനം, Third Person, അവൻ, അവൾ, അതു എന്നിങ്ങനെയുള്ള നാമങ്ങളുടെ സ്ഥാനം-സംസ്കൃതത്തിലേ പ്രഥമ പുരുഷൻ. [൨൫൫.]

പരാധാരനില, Dependent state, മറ്റൊന്നാധാരം വേണ്ടുന്ന നില. [൩൩൦.]

പുരുഷാത്മ്യം, Pronoun Personal, ഞാൻ, നീ, അവൻ എന്നുള്ള സർവ്വനാമങ്ങളുടെ പേർ. [൨൫൭.]

പുല്ലിംഗം, Masculine, നാമം പുരുഷാത്മ്യത്തിന്നു കാണിക്കുന്നതു. [൧൧൧.]

പുണ്ണാക്ഷരം, Syllabic letter, സ്വരം കൂടിയ അക്ഷരം. [൧൮.]

പ്രകൃതി, Crude form, നാമത്തിന്റെ മൂല രൂപം.

പ്രത്യയം, Affix, മോഴികളുടെ അന്ത്യത്തിൽ ചേരുന്ന രൂപം.

പ്രതിഭാവം, Negative Voice, വചനത്തിൽ കർത്താവും വാച്യവും തമ്മിൽ ഭിന്നിക്കുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നതു. [൩൨൯.]

പ്രഥമ, Nominative Case, ഒന്നാമത്തെ വിഭക്തി. [൧൭൩.]

പ്രാകൃതഭാഷ, Vulgar language, നടപ്പു ഭാഷ.

പുച്ഛികം, Interrogative, ചോദ്യത്തിനുള്ള സർവ്വനാമം. [൩൭൨.]

ഘ്നം, Very long, മഹാ ദീർഘം ദൃ—ണം; ബാലാണം. [൩൦.]

ബഹുസംഖ്യ, Plural Number, വളത്തിൽ പലതെന്നു കാണിക്കുന്നതു. സംസ്കൃതത്തിലേ ബഹു വചനം. [൧൩൫.]

ബന്ധനാമം, Significant Noun, ഉത്തരവത്തിന്നു ചില കാരണമുള്ള നാമം. [൧൦൫.]

ബാധകം, Anomaly, ന്യായം പിഴച്ചു വരുന്ന രൂപങ്ങൾ.

ഭൂതകാലം, Past Tense, കഴിഞ്ഞ കാലം. [൩൩൧-൩൩൨.]

ഭവിഷ്യകാലം, ഭാവികാലം, Future Tense, വരുംകാലം. [൩൩൧.]

ദാവവചനം, Verb of posture, വചനകർത്താവിനുള്ളതു [൩൧൫.]

മഹാപ്രാണൻ. Aspirated, വ ഘ ഘ ഹ എന്നിങ്ങനെയുള്ളവയുടെ നാമം. [൧൫.]

മാത്ര, Quantity, സ്വരങ്ങളുടെ അളവു. [൩൦.]

മുതലുപാദാനം, Material cause, ഉന്ന കാരണങ്ങളിൽ ഒരു വക. [൨൦൪.]

മൂലാന്ത്രം; Cerebral, ട ഓ ഡ ഡ ണ ണി ഴ ഴ എന്നവയുടെ നാമം. [൩൭.]

മൂലനാമം, Primitive Noun, മറ്റൊന്നിൽനിന്നു വരാത്ത നാമം. [൨൩.]

മൂലപദം, Genus, ഉപവർഗ്ഗമുള്ളതു. [൧൦൪.]

ഘോഷാന്ത്രം; Lingual റ റ റ ല ന് എന്നവയുടെ നാമം. [൩൮.]

മുദ്ര, Flat, ഗ ജ ഡ ദ ഖ എന്നവയുടെ നാമം. [൧൫.]

സ്വയദാവം, Affirmative Voice, വചനത്തിൽ കർത്താവും വാച്യവും തമ്മിൽ യോജിക്കുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നതു. [൩൨൯.]

അനാദം, Inarticulate, പക്ഷികളുടെ എന്ന പോലെ വ്യക്തമല്ലാത്ത ശബ്ദം. [൧൧.]

അപ്രാപ്തനാമം, വസ്തുവിന്നു നിമിഷിച്ചു ചേർന്നു. Primitive Noun. [൧൦൫.]

അവസാനം, Form, Termination, മൊഴിയുടെ ആകൃതി.

ലഗ്നം Subjunctive Mood, വചനത്തിൽ സംഭാവനയെക്കാണിക്കുന്ന രൂപം: ഭ-ന്തം; 'വരികിൽ, വന്നാൽ'

ലിംഗം, Gender, ആണോ പെണ്ണോ എന്നുള്ള ഭേദം കാണിക്കുന്നതു. [൧൦൦.]

ലോപം, Elision, മൊഴിയിൽ അക്ഷരങ്ങളെത്തള്ളുക.

വർത്തമാനകാലം, Present Tense, പറയുന്ന സമയം. [൩൩൧.]

വചനം, Verb, കർത്താവും വാച്യവും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തെക്കാണിക്കുന്നതു. [൨൯൭.]

വചനാഭ്യയം, Verbal Participle or Adverb, വചനമാധാരമായിരിക്കുന്ന പദം. [൩൫൫.]

വർഗ്ഗനാമം, Common Noun കൂടുതൽ അടച്ചു പറയുന്ന നാമം. [൧൦൧.]

വന്തം, Adverbial Participle ending in ഉ, or ഇ. വചനാഭ്യയങ്ങളിൽ ഒന്നു. [൩൩൧.]

വാചകലക്ഷണം, Composition, വാചകമുണ്ടാകുന്ന പ്രമാണം.

വാച്യം, Predicate, ഒന്നിനെക്കുറിച്ചു പറയപ്പെട്ടതു.

വാച്യനാമം, The Verbal Abstract Noun, വചനത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന വാച്യത്തിന്റെ പേർ. [൩൦൧.]

വികാരം, Change, മാറ്റം.

ശബ്ദനൂതനം, Adjective, നാമധേയത്തിന്നു നേല്പു വാക്കു.

വിഭക്തി. Case, വാക്യത്തിൽ മറ്റു മൊഴികളോടുള്ള സംബന്ധം കാണിക്കുന്നതിന്നു നാമത്തിന്നുള്ള രൂപഭേദം. [൧൩൧.]

വിരൂപവിഭക്തി, The Oblique Case, പ്രഥമയൊഴികെയുള്ള വിഭക്തി.

വി.പരണം, Formal, in opposition to Logical, വിഭക്തി രൂപത്തോടു കൂടിയതു. [൧൭൩.]

വിശേഷണം, Qualifying, { 'എറിയ ജനം' എന്നതിൽ

വിശേഷ്യം, Qualified, { 'എറിയ' വിശേഷണവും

വിസല്ഗം, The Final form of ഹ, ഹകാരത്തിന്റെ അന്ത്യരൂപം.

വ്യംജനം, Consonant, മുഴുശബ്ദത്തിന്നു അച്ചിന്റെ സഹായം വേണ്ടിയ അക്ഷരം. അതിന്നു ഹല്ല എന്നും പേരുണ്ടു. [൧൨.]

വ്യാകരണം, Grammar, ഭാഷയുടെ ലക്ഷണം! പറയുന്നതു. [൧.]

ശബ്ദോചച്ച, ശബ്ദരാഗം, Euphony, കേൾവിക്ക് ഇമ്പം.

ശബ്ദോന്ത്രിയം, Organs of speech, ശബ്ദിക്കുന്നതിന്നു വേണ്ടുന്ന ആയുധം. പല്ലു നാക്കു ചിരി മുതലായവെക്കുള്ള പേർ.

ശാസ്ത്രം, Science, സിദ്ധാന്ത ജ്ഞാനം. [൪.]

ശുദ്ധവചനം, Substantive Verb, വാച്യമുൾപ്പെടാത്ത വചനം. [൧൧൩-൧൧൪.]

ഷഷ്ഠി, Genitive Case, ആറാം വിഭക്തി. [൧൩൩.]

സകർമ്മകം, Transitive, കർമ്മത്തോടുകൂടിയതു. [൩൨൧.]

സകർത്തൃവചനം, Personal Verb, കർത്താവുള്ള വചനം. [൩൧൮.]

സംഖ്യ, Number, ഒന്നോ പലതോ എന്നു കാണിക്കുന്നതിന്നു നാമത്തിന്നുള്ള രൂപഭേദം. അതിന്നു സംസ്കൃതത്തിൽ വചനമെന്നു പേർ. [൧൧൫-൧൩൦.]

സമാസം, Compound, കൂട്ടമൊഴി. [൧൧൮.]

സംജ്ഞ, Character, sign, അക്ഷരലക്ഷണത്തിൽ ഒന്നാം അദ്ധ്യായം. [൭.]

സന്ധി, Combination, അക്ഷരലക്ഷണത്തിൽ രണ്ടാം അദ്ധ്യായം. [൫൦.]

സംഭാഷന, Vocative, എട്ടാമത്തെവിഭക്തി. [൧൩൩.]

സംഭവപദനം, Neuter Verb, വചനകർത്താവിന്നു സംഭവിക്കുന്നതു. [൧൧൩.]

സംഭാവന, Supposition, condition, കാരണകാലു സംബന്ധത്തിൽ കാരണത്തെ നിത്യയപ്പെടുത്താതെ പറക. [൩൭൧.]

സപ്തമി, Locative Case, ഏഴാം വിഭക്തി. [൨൧൨.]

സപിംഗം, Personal Noun, നില്പിംഗമല്ലാത്തതു. [൧൧൪.]

സവാച്യനാമം, Verbal Concrete Noun, വാച്യത്തോടു കൂടിയ നാമം. [൩൯൩-൩൯൯.]

സവാർത്ഥം, Indefinite, സർവ്വനാമങ്ങളിൽ ഒരു വക. [൩൭൩.]

സവനാമം, Pronoun, എല്ലാ വസ്തുക്കളോടും ചേരുന്ന നാമം. [൩൫൪.]

സാംഖ്യം, Numeral, സർവ്വനാമങ്ങളിൽ ഒരു വക. [൩൮൫.]

സാർവസ്വരം, Semivowel, യ ര ല വ എന്നയക്ഷരങ്ങളുടെ വേർ.

സാഹിത്യം, Association, കൂട്ട.

സ്വയഭാവം, Affirmative Voice, കർത്താവും വാച്യവും തമ്മിൽ യൊജിക്കുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നതു. [൨൨൯.]

സ്വരം, Vowel, അച്ചു. താനേ മുഴുവനും ശബ്ദീകാകുന്നതു.

സ്വരൂപവിഭക്തി, Nominative Case, പ്രഥമ വിഭക്തി. [൧൭൭.]

സ്ത്രീലിംഗം, Feminine Gender, നാമാർത്ഥം പെരഞ്ഞെന്നു കാണിക്കുന്നതു. [൧൧൮.]

സൂത്രം, Art, rule, ഒരു സാധിക്കുന്നതിനുള്ള വഴി കാണിക്കുന്നതു. [൪.]

ഹല്ലി, Consonant, വ്യംജനം. [൧൨.]

ഹലാന്തം, Ending in a Consonant, ഹല്ലിൽ അവസാനിക്കുന്നതു.

ഹലാദി, Beginning with a Consonant, ഹല്ലിൽ തുടങ്ങുന്നതു.

ഘേതു കാരണം, Efficient cause, മൂന്നുവകകാരണങ്ങളിൽ ഒന്നു. [൨൩.]

ഹ്രസ്വസ്വരം, Short Vowel അ, ഇ, ഉ, എ, ഒ, എന്നവയിൽ ഒന്നു. [൧൪.]

ശുദ്ധപത്രം.

അബദ്ധം.

സുബദ്ധം.

പുറം.	വരി.		
൧	൧൦	കൊണ്ടു	കൊണ്ടു അതു
൨	൧൧	ഇങ്ങിനെ	ഇങ്ങനെ
൩	൧൨	എപ്പോൾ പോയി	കൈപ്പോയി
൪	൧൩	പു	നാല്പത്തൊട്ടു
൫	൧൪	കുങ്കാരം	വിശേഷിച്ചും— കുങ്കാരം
൧൧	൨	ഉകാരം	ഉകാരം
൧൨	൩	ഉകാരം	ഉകാരം
൧൩	൪	ഐ	പിന്നെയും ഐ
൧൪	൫	സാധം=സ്വര	സാധംസ്വര
൧൫	൬	ഉകാരം	ഉകാരം
൧൬	൭	പുല്ലുട, നെല്ലു	പുല്ലുട, നെൽ—
൧൭	൮	ന്നു	ന്നു
൧൮	൯	ന്നു	ന്നു
൧൯	൧൦	ഇരട്ടിച്ച	ഇരട്ടിച്ച
൨൦	൧൧	[മണ]	[മണം]
൨൧	൧൨	കാട്ടു—തോക്കു	കാട്ടു—തോക്കു
൨൨	൧൩	തെയ്യസ്സ	തെയ്യസ്സ
൨൩	൧൪	മമ്പന്തരം	മമ്പന്തരം
൨൪	൧൫	ഏകാരവും	ഏകാരവും
൨൫	൧൬	ഹകാരം	ഹകാരം
൨൬	൧൭	കുണം. മൊഴി	കുണം മൊഴി
൨൭	൧൮	പെരണ്ടൾ	പെരണ്ടൾ
൨൮	൧൯	ഏകാരമായിട്ടു	ഏകാരമായിട്ടു
൨൯	൨൦	ഉകാരമായിട്ടും	ഉകാരമായിട്ടും
൩൦	൨൧	വീട്ടു ആററ	വീട്ടു—ആററ
൩൧	൨൨	അവരൊട	അവരൊട
൩൨	൨൩	പകാരമായിട്ടു	പകാരമായിട്ടു
൩൩	൨൪	പണംകൊടുത്തു	പണംകൊടുത്തു

അബദ്ധം.

സുബദ്ധം.

പുറം.	വരി.		
൨൭	ക	അകാര	അകാര
„	ഉ	പിന്നെപിന്നെയും	പിന്നെ—പിന്നെയും
„	ആ	കൂടെ കൂടെയും	കൂടെ—കൂടെയും
„	ഇ	മരത്തെമര	മരത്തെ—മര
„	ഏ	തന്ന തന്നെ—	തന്നെ—തന്നെ—
„	„	യ്യം	യ്യം
„	ന	ബകാരവും വ	ബകാരവും വ
„	പ	പകാരവും	പകാരവും
൧൧	പ	ബ്രഹ്മ—ബ്രഹ്മവും	ബ്രഹ്മബ്രഹ്മവും
„	ര	രണ്ടാംകാണാം.	രണ്ടാം കാ—
„	„	പദലക്ഷണം.	ബ്രഹ്മം പദല.
„	„	„	ക്ഷണം.
൧൨	ക	കൃഷ്ണൻ	‘കൃഷ്ണൻ
„	സ	സുന്ദരി	സുന്ദരി
൧൩	ന	ആയു	ആയു
„	ര	യം ബന്ധിച്ചു	സംബന്ധിച്ചു
„	വ	വിവരമായിട്ടു	വിവരമായിട്ടു
„	ല	നിബിംഗമായി	നിബിംഗമായി
„	ബ	ഒത്തിരിക്കണം	ഒത്തിരിക്കെ—
„	„	„	ണം.
൧൪	പ	പാവതി, മഹാ	പാവതിമഹാ
„	ശ	ശ്രീ	[ശ്രീ]
„	„	അതു “ആ ചെറുകൻ	അതു [ആ ചെറുകൻ]
„	ര	സലിംഗമായിട്ടും	സലിംഗമായിട്ടു
൧൫	ഉ	നിബിംഗഭേദം	ലിംഗഭേദം
„	ഏ	സലിംഗത്തിൽ	സലിംഗത്തിൽ
൧൬	ആ	ആയു	ആയവ
„	ഇ	മുട്ടത്ത	മുട്ടത്ത
൧൭	ക	ഉകാരം	‘ഉകാരം
„	പ	ഉകാരം	‘ഉകാരം
൧൮	വ	ലിഖിംഗാ	ലിഖിംഗാ
൧൯	സ	സ്വഭാവേ	സ്വഭാവേന
൨൦	ല	ഇരിക്കുമ്പോൾ	ഇരിക്കുമ്പോൾ
൨൧	ഉ	ചെയ്യുന്നവൻ	ചെയ്യുന്നവ—
„	„	„	ന്റെ
„	„	ത്രാതീയ	തൃതീയ

	അബദ്ധം	സുബദ്ധം.
പുറം	വരി.	
൩൭	൨൯ മാട്ടാലെ	മാട്ടാലേ
”	൩൦ മാട്ടിനാലെ	മാട്ടിനാലേ
൩൮	൩ മാട	മാടു
”	൧൩ പശുക്കളാ ലെ	പശുക്കളാ ലേ
൩൯	൩ ദുഷ്ടനാലെ	ദുഷ്ടനാലേ
”	൪ ദുഷ്ടനുടെ	ദുഷ്ടനുടെ
”	൨൩ താമസി കണം	താമസി കെ ണം
൭൦	൨൯ ആയിരിക്കണം	ആയിരിക്കണം
”	൨൧ പട്ടർ	പട്ടർ;
”	൨൩ വിവരീതത്തിന്നും	വിവരത്തിന്നും
൭൨	” വിദഗ്ദ്ധങ്ങളായിട്ട	വിദഗ്ദ്ധങ്ങളാ യിട്ട
”	൨൪ കൂടെ	കൂടെ
൭൩	൨൫ ഹസ്ത കയ്യ— കെട്ടി	ഹസ്ത ഒരേ— കെട്ടി
”	൨൭ കരു	മരു
൭൪	൩ ക്ലാലം	തക്ലാലം
”	൩൧ വരണം	വരണം
൭൫	൨൩ കരണി	കാരണി
”	൩൫ (ആറാലെ; ആറു കൾ)	‘ആറാലേ [ആറു കൾ]
൭൬	൨൩ വിദഗ്ദ്ധമായിട്ട	വിദഗ്ദ്ധനായിട്ട
൭൮	൨ ലോഭ	ലോപ
”	൧൮ വൻമേവ	വൻമേവ
”	” (ചി ഏന്ന)	[ചി ഏന്ന]
൮൧	൧൫ ആഴ്ച എന്ന ക്രിയ, പദം—	‘ആഴ്ച’ എന്ന ക്രി യാ പദം—
”	൧൭ ആകാരം	ആകാരം
”	൨൦ രാജ്യ	രാജ്യ
”	൨൨ ബഹു	[രം ബന്ധ [രം
”	൩൩ ആദ്യത്തിൽ	ആകാ ആദ്യത്തിൽ ആകാ

അബദ്ധം.

സുബദ്ധം.

പുറം.	വരി.	
വൃ	൪	ഗ്രഹികവ്യം
വൃ	൭	സശയ്കുന്ന
„	൧൪	ഹല്ലിരട്ടികണം
„	൩൧	പെരമ്പരമ്പ
വൃ	൩	ഉകാരമായിട്ടും
„	൧൯	പ്രകാരത്തിന്റെ
„	൨൧	കൂപകേട്
വൃ	൨	വരുംഭവപാലം
വൃ	൮	മുൻവ
„	൧൩	അതിഗമനം
„	൨൦	മുൻവകെ
„	൨൯	ഉള്ള
„	„	നിരൂപം
„	൩൩	മുൻപോട്ട്, മുൻവ
		കൂടി
വൃ	൨൭	പുച്ഛകങ്ങൾ
„	൩൧	നാമങ്ങൾക്കും
വൃ	൨൧	തമിഴ്യാൻ
„	൨൭	പെണഞ്ഞല്ലോ
നം	൧൦	നാം എന്നാകും
നം	൪	അവർ അവ
നം	൨൨	ആസ്സംഗതി
നം	൮	വരുന്ന
„	൧൧	ഇന്നിന്ന
„	൧൩	പുച്ഛകങ്ങൾ
„	൧൪	പുച്ഛക
„	൨൩	എന്ന
നം	൨൨	എന്ന
„	൩൦	ഒരുതന്നെ പറകയെ
		ന്ന
„	൩൩	പുല്ലിംഗമോ
നം	൧൪	പുച്ഛകങ്ങളോ
„	൧൯	എന്ന
„	൨൭	ചില ചിലവൻ, ചിലവൻ-ചി

രൂപലം

സുപലം.

പുറം. നമ്പർ	വരി. രൂപ	വരി. പദങ്ങൾ	സുപലം. 'പദങ്ങൾ' എന്നതിൽ 'പദങ്ങൾ'
,,	നമ്പർ	കാലോത്ത	കാലോത്ത
നമ്പർ	പദ	എന്നതും	എന്നതും
നമ്പർ	ന	സ്വയഭാവത്താഴ്	സ്വയഭാവത്താഴ്
പദം	ര	അൻവത	അൻവത
പദം	പ	വീത	വീതം
,,	പ	എണ്ണത്താഴ്	എണ്ണത്താഴ്
പദം	പ	ഇകാരത്താഴ്	ഇകാരത്താഴ്
,,	ര	ഇങ്ങനും	ഇങ്ങനും
പദം	,,	മാത്രവും	മാത്രം
,,	ര	ഇട്ടുവം	ഇട്ടുവം
പദം	ന	എന്നൊ	എന്നൊ ഭിന്നിക്കുന്നു എന്നൊ
,,	പ	കൊണ്ടും	കൊണ്ടും
പദം	പ	ആവശ്യമില്ല	ആവശ്യമില്ല
പദം	ന	താക്കുക	താക്കുക
,,	ര	നടന്നു	നട
പദം	ന	ത	ത
,,	പ	ക്ക	ക്ക
പദം	വ	ക്രിയാപദം	ക്രിയാപദം
പദം	പ	ച	ച
,,	ര	നട	നട
പദം	ര	ഏതായിട്ട്	എന്നതായിട്ട്
പദം	ന	ആ ആ	ആആ
പദം	ര	വന്ന	വന്ന
,,	ര	വാചി	വാചി
പദം	ന	തിരുന്നാഴ്	തിരുന്നാഴ്
പദം	ര	ചേരുന്നതിനും	ചേരുന്നതിനും
പദം	വ	ആയ	ആയ
,,	ര	നടപ്പിൽ	നടപ്പിൽ
പദം	ര	ആട്ടെ; കാട്ടെക്ക	ആട്ടെ, കാട്ടെ, ക്ക
,,	പ	കാട്ടെക്ക	കാട്ടെ; കക്ക
പദം	ര	നടന്ന	നടന്ന
,,	ര	വരാത്ത	വരാത്ത

പുറം.	വരി.		
൧൩൨	൧൭	ഇട്ട	ഇട്ടു
൧൩൪	൩	ഇട്ട	ഇട്ടു
”	൪	ആറെ	ആറേ
൧൩൭	൨൭	നടക്കുന്നു	നടക്കുന്ന
൧൩൯	൧൫	ആധേയമായിട്ടും	ആധേയമായിട്ടു
”	൩൩	ഇട്ട	ഇട്ടു
൧൪൦	൨൪	കെണമെന്നും	കെണമെന്നു
”	൩൫	കൊണ്ടും	കൊണ്ടു
൧൪൩	൧൮	ചെല്ലുംപോൾ	ചേരുംപോൾ
൧൪൭	൧	ഉള്ള	ഉള്ളു
൧൪൮	൨൪	രണ്ടിശകമായി	രണ്ടുശകമായി
൧൪൯	൨൩	ഉം	ഉം
൧൫൦	൨൨	ചേരുന്നതു	ചേരുന്നതും
”	൨൪	നഹ-നംഗ	നൻ-നം-൪
൧൫൧	൧൦	വീണു അവൻ	അവൻ നടക്ക
		നടക്കയിൽ	യിൽ വീണു
”	൧൨	(൨൧൪)	[൨൧൩]
”	൨൪	നടന്നു	നടന്ന
”	൨൭	വാൻ	വാൻ
൧൫൨	൯	ദോൽ	ദോൻ
൧൫൪	൧൪	വന്നെൾ	വന്നാൾ
൧൫൫	൧	വാഴക-പട്ട	പട്ടക-വാഴ
”	൨	പെറ്റ-തൊട്ട-നട്ട	പെറ്റ-തൊട്ട-നാട്ട
”	൩	പൊരു	പൊരു
”	൫	ഉണ്ണ-രിന്ന-ചെല	ഉണ്ണ-രിന്ന-ചെല
”	൯	ചിൽ	ചുൽ
൧൫൭	൧൩	താഴ്	താഴുക
൧൫൮	൨൭	അല്ലാ	അല്ലാ, അല്ല
൧൫൯	൨൮	‘ഇല്ല’	‘ഇല്ലാ’, ‘ഇല്ല’
൧൬൦	൧൭	ഉണ്ടു	‘ഉണ്ടു
൧൬൧	൭	നന്ന-നന്ന	നന്ന, നന്ന
൧൬൨	൨൯	എന്നുവരുന്നതിൽ	എന്നുവരുന്നതിൽ

രൂപധം.

സൂപധം.

പുറം.	വരി.		
പൗര	പര	എഴുതിയിരിക്കും	എഴുതായിരി- ക്കും
പൗര	പര	ആശകത്തിൽ	ആശകത്തിൽ
പൗര	പര	സംബന്ധ—	സമബന്ധ—
		തെയ്യം	തെയ്യം
പൗര	പര	മുഖനാക	മുഖനാക
പൗര	പര	ഇങ്ങനെ; എങ്ങനെ	ഇങ്ങനെ എ- ങ്ങനെ
പൗര	പര	ഒന്നും	ഒപ്പ്
പൗര	പര	അനക്കരമായിട്ടും	അനക്കരമായിട്ട്
പൗര	പര	വലയ	വലിയ
പൗര	പര	അധികാരിയില്ല	അധികാരമില്ല
പൗര	പര	മൂലാപ്യം	മൂലാപ്യം
പൗര	പര	മഹാസിംഹം	മഹാസിംഹം
പൗര	പര	ഗുണനാമ	ഗുണനാമ

3894